

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

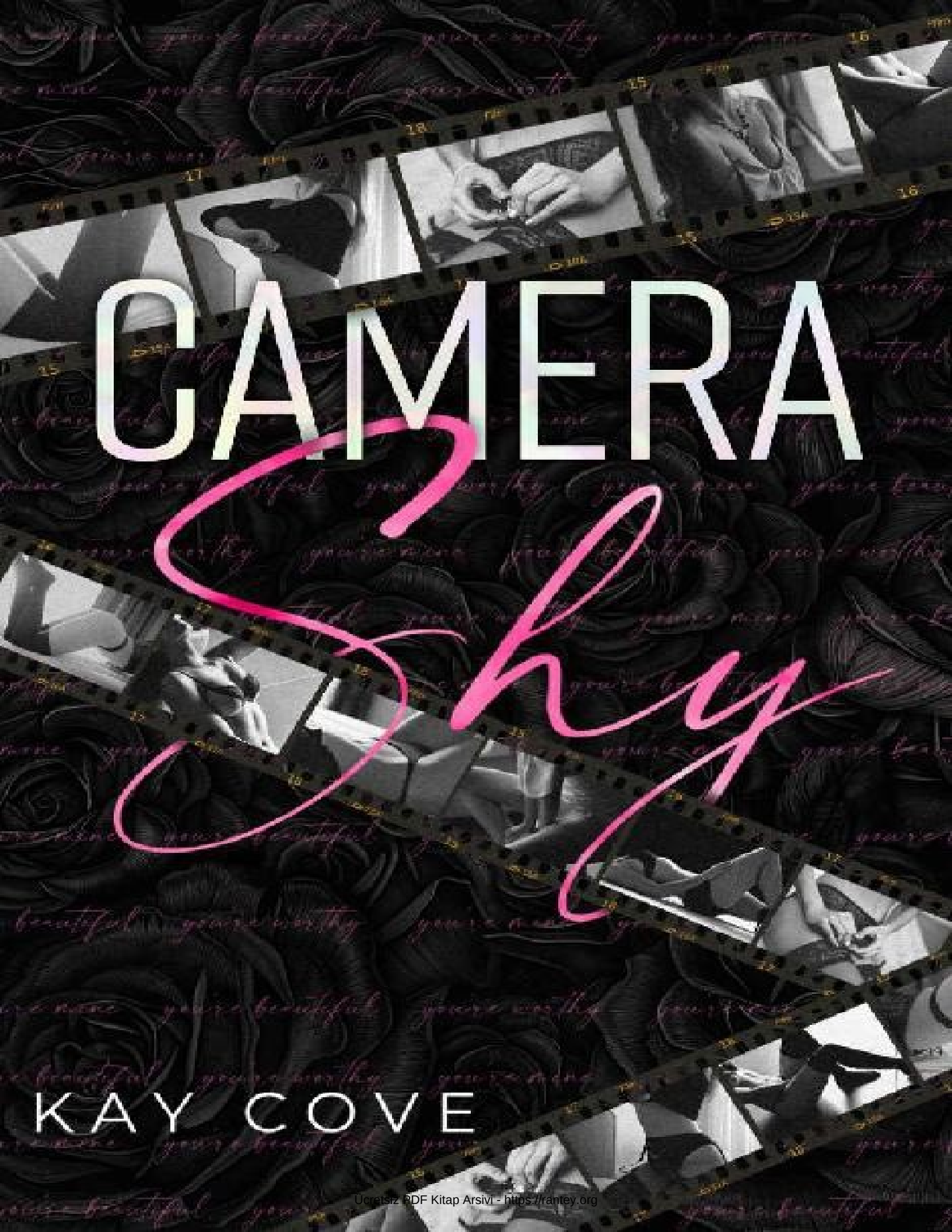
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAMERA

Shy

KAY COVE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

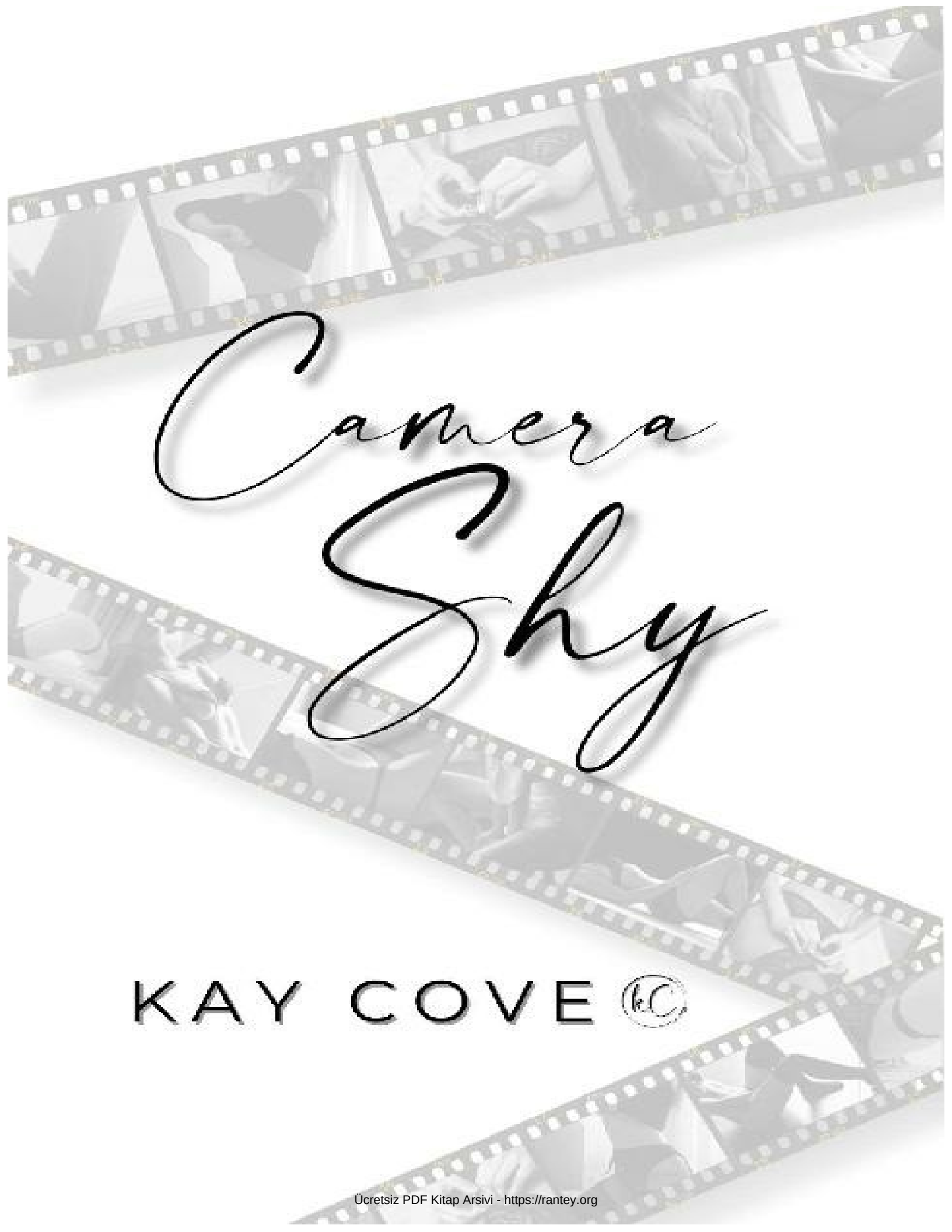
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Camera Shy

KAY COVE ©

BU BİR YAY KOPYASIDIR. SATIŞ VEYA DAĞITIM AMAÇLI DEĞİLDİR.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Camera Shy © 2023 by Kay Cove LLC

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Lawrence Editing tarafından düzenlendi

Kapak Tasarımı K.B. Barrett Designs tarafından

yapılmıştır www.kaycove.com

Okuyuculara Not

Camera Shy benim için çok özel bir hikâye. Bu kitap, yazarken yaşadığım durgunluktan kurtulmama yardımcı oldu. Evet, bu bir aşk hikayesi ve umarım tüm baharatların tadını çıkarırsınız, ama umarım aynı zamanda hayatınızdaki tüm ilişkilerden - romantik, arkadaşlık ve aile - saygı, nezaket ve sadakat talep etmekle ilgili bir hikaye bulursunuz.

Sanırım çoğu zaman en yakınımızdakilerin kötü davranışlarını hoşgörüyüyle karşılıyoruz çünkü şu eski söz var: Sevdiklerini incitirsin.

Bu anlatıyı değiştirmenin zamanı geldi.

Başkalarının mücadele ettiği güvensizliklerin, korkuların ve toksisitenin hayatınıza sızmasına ve öz değerinizi sarsmasına izin vermeyin. Sevdiğiniz insanlar size zarar veriyorsa, üzerinizdeki ölü toprağını atın. Kıskançlık ve umursamazlık yüzünden her şeyi çiğnemek yerine, bizim için en önemli olan ilişkileri destekleyelim ve savunalım.

Kendinden şüphe duyan ve acı verici güvensizliklerden muzdarip olan dünyadaki her bir kadın için, umarım bu hikayeden alacağınız mesaj şudur: **Siz güzelsiniz. Sen değerlisin.** Sen zaten bir kraliçesin ve böyle muamele görmeyi hak ediyorsun. Finn'in bu hikayenin devamında da söyleyeceği gibi, hayatınızın her gününü **kazanmalısınız.**

Bu yüzden, bu kitabı bir süreliğine bırakın ve size iyi davranan bir arkadaşınıza iltifat edin; ona harika olduğunu söyleyin. Sevgilerinize sarılın ve onun sevgisine ne kadar değer verdiğinizi söyleyin. Aynanın karşısına geçin ve kendinize siz olduğunuz için ne kadar *şanslı* olduğunuzu söyleyin, çünkü siz eşsizsiniz ve olduğunuz gibi kutlanmalısınız.

O zaman bu kitabı tekrar elinize alın ve Avery ile Finn'in HEA'sına giden şımarık, seksi yolculuğun tadını çıkarın!

Mutlu okumalar!!!

♥Kay

Bu kitap, kendini eksik hisseden ve güvensizlikle mücadele eden her kadın için...

Tacınızı alma vakti geldi, Kraliçe. Aynaya bak. Bunca zamandır kraliyet ailesiydin.

Öyle davran.

Playlist

"PEOPLE YOU KNOW" - SELENA GOMEZ
"SINCE U BEEN GONE" - KELLY CLARKSON
"LOVE MYSELF" - HAILEE STEINFELD
"FAT FUNNY FRIEND" - MADDIE ZAHM
"BED" - NICKI MINAJ, ARIANA GRANDE
"MOTIVATION" - NORMANI
"THAT'S MY GIRL" - FIFTH HARMONY
"SWEET DREAMS" - BEYONCE
"DIAMONDS" - RIHANNA
"GOOD AS HELL" - LIZZO
"TALKING BODY" - TOVE LO
"NOBODY" - SELENA GOMEZ
"CONFIDENT" - DEMI LOVATO
"I KISSED A GIRL" - KATY PERRY
"SCARS TO YOUR BEAUTIFUL" - ALESSIA CARA
"FIGHTER" - CHRISTINA AGUILERA
"ME" - KELLY CLARKSON
"PRAYING" - KESHA
"SUE ME" - SABRINA CARPENTER
"BLUEBIRD" - MIRANDA LAMBERT
"I LOVE ME" - DEMI LOVATO

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Okuduğunuz için
teşekkürler! Bonus](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Yazan: Kay
Cove Yazar Hakkında](#)

[Teşekkür](#)

Garson önümüze devasa bir dilim çikolatalı pasta koyarken Mason'ın yüzünde herhangi bir ipucu arıyorum.

"Mutlu Yıllar," diyor geniş, dişlek bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim." Ellerimi birbirine sürüyorum, sonra eğilmeye başlayan pembe çizgili tek mumu düzeltiyorum. "Bugün benim otuzuncu günüm."

"Oh, hey," diye cıvıldıyor, gözleri parlıyor, "bugün senin altın doğum günün." "Benim neyim?"

"Bugün otuz Nisan ve sen otuz yaşına giriyorsun." Bileğini döndürüyor. "Dolayısıyla, altın doğum günün. Senin sadece bir tane doğum günün var. Ben 1 Haziran'dayım, yani benimki daha doğum gününün ne olduğunu bile bilmeden boşa gitti." Dilini şakacı bir şekilde dışarı çıkarıyor. "Ama altın doğum günün altın yılını başlatıyor - bu da otuzunun hayatının en iyi yılı olacağı anlamına geliyor."

"Bu kulağa hoş geliyor." Erkek arkadaşımın koyu kahverengi gözlerine bakıyorum. "Altın doğum günümün şerefine." Şampanya kadehimi kaldırıyorum ve kenarını garsona doğru eğiyorum. "Ve bu gece bu kadar harika olduğun için teşekkür ederim. Biftek mükemmeldi. Sen de çok hoşun. Bu resmen şimdiye kadar yediğim en iyi doğum günü yemeği."

Mason koltuğunda arkasına yaslanıp lacivert spor ceketinin kollarını çekiştirirken kıkırdıyor. "Bu, kız arkadaşımın bu akşam sana yüklü bir bahşış bırakmamı söylemesinin ince bir yolu."

Birbirlerine hızlı ve bilmiş bir bakış atarlarken ben de onlara bakıyorum.

Oh, oluyor. Bir şeyler biliyor.

Bu pasta diliminin içinde kesinlikle gizli bir sürpriz var. "Şarkı söylemesi için asayı getirmemi ister misiniz?"

Ağzımı açtım ama Mason benim yerime cevap verdi. "Lütfen Tanrım, hayır." Çok kolay utanıyor ama şarkı söylemesine aldırmiyorum. Eğlenceli ve aptalca. Bugünlerde eğlence ve aptallık için pek vaktimiz yok. Birlikte yaptığımız iş hızla büyüyor, bu da günde neredeyse on dört saat çalıştığımız anlamına geliyor. Doğum günü kutlama yemeğim aylardır ilk kez giyinip dışarı çıktığımız bir yemek. Bence bu gece şarkı söylemeye değer.

Garsonumuz tek pembe mumumu yakıyor ve bana bir kez daha içten bir gülümseme gönderiyor. "Sizi yalnız bırakayım."

"Kahretsin." Mason, kız gözden kaybolur kaybolmaz fısıltıyla bir kahkaha attı. "Bir sipariş verdik mi?"

dilim mi yoksa bütün bir pasta mı?" Zengin üç katlı kreması gözlerinin rengine uyuyor ve yoğun şeytan yiyeceği keki çatık kaşlarıyla aynı renkte.

Sinsi bir gülümsemeyle ve Mason'ı dehşete düşürerek, iki işaret parmağımı da yemek çubuğu gibi kullanarak tatlıyı katlediyorum.

Aranıyor... Hangi cehennemde?

Nişan yüzüğünü bir dilim doğum günü pastasının içine saklamak gibi çok bayağı bir şey yapmayı Mason'a bırakın.

Otuz. Bugün otuz yaşımdayım. O an geldi ve o lanet yüzük bu kocaman çikolata parçasının içinde bir yerlerde olsa iyi olur.

Yüzüğü yaklaşık altı ay önce üst kattaki dolabımızda buldum, neredeyse hiç saklanmamıştı. Mason'ın dikkatsizliği idi, gerçekten. Dört yılı aşkın süredir çıkıyoruz. İki yıldır da birlikte yaşıyoruz. Kış mevsimi geldiğinde, yazlık atletlerimi ve dökümlü eteklerimi düzenli, renk uyumlu yığınlar halinde katlayıp dolabın en üst rafına düzgün bir şekilde istifleme konusunda dindar olduğumu şimdiye kadar çok iyi biliyor olmalıydı. Tabii ki en üst raftaki yalnız yüzük kutusunu fark ettim. Muhtemelen onu saklamak için aceleyle oraya atmıştı, biri küçük bir basamaklı taburenin üzerinde, en üst rafa göz hizasında durduğunda, püsküllü siyah mücevher kutusunu gözden kaçırmamanın imkansız olduğunun farkında değildi.

Yine de iyi bir kız arkadaşım. Bakmadım bile. Kutuyu bir adım kadar sola kaydırarak işime devam ettim ve fark etmemiş gibi davrandım. Mason'ı hiç aceleye getirmedim. Bana resmi olarak kız arkadaşı olmamı teklif etmesi için tam on kez buluşmamız gerekti. Beni ailesiyle tanıştırması için tam bir yıl bekledik. Ondan bir yıl sonra da birlikte yaşamaya başladık. Mason bir kaplumbağa gibi yavaş ve istikrarlı. Benim güvenilir, sevgi dolu, tatlı kaplumbağam, soyadını paylaşmak için sabırsızlanıyorum. Onun için sabırlı olabilirim.

Ya da en azından altı ay önce kendime böyle söylemişim.

Ailesinin kırkinci evlilik yıldönümü resepsiyonunda evlenme teklif etmesini beklemiyordum... ama umuyordum. Çok güzel bir geceydi. Ekim ayında Kaliforniya sahilinde hava biraz serindi. Mason bir centilmen gibi takım elbisesini üzerime örttü. Alacakaranlıkta anne ve babasının dansını izlerken hepimiz sahilde yalınayak oturmuş, dalgaların gelgite çarparak çıkardığı alçak tıslamayı dinliyorduk. Kırk küsur yıl sonra bizim için istediği şeyin tam olarak bu olduğunu söylemek için mükemmel bir zaman olabilirdi.

Ama gece geldi ve geçti. Anladım. Bu onun ailesinin gecesi idi, bizim değil.

Bir de Şükran Günü vardı -tamam, o gün için pek umutlu değildim. İkimiz de üç Şükran Günü yemeğinden sonra göbekli domuz gibi görünüyorduk - onun ailesi, benim annem ve babamın ailesi. Sodyum ve şeker komasından dolayı o kadar şişmişim ki, parmağıma yüzük takmakta çok zorlanırdı. Pek romantik sayılmazdı.

Noel yine *telaşlıydı*. Üç ayrı aile bir güne sıkıştırılmıştı. Bir kez daha evlenme teklifi kabul edilmedi. Yılbaşı gecesi erkenden uyuyakalmışım. Soruyu soracağından o kadar emindim ki başım döndüğü için bir şişe şampanyayı devirip saat onda Mason'ın kucağında sızdım. Sonraki haftalar boyunca onun büyük planlarını bozup bozmadığımı merak ederek kendimi tekmeledim.

Sevgililer Günü yine fiyaskoyla sonuçlandı. Akşam harika başladı. Bana en güzel çiçekleri aldı ve gönderdiği kart beni neredeyse gözyaşlarına boğuyordu. Arabadaydık, saat yedi rezervasyonumuzu yapmak için İtalyan restoranına giderken, kışımıza binen bir salak bize arkadan çarptı. Biz iyiydik ama Mason'ın tamponu ve sağ stop lambası parçalanmıştı. Hava yastıkları açıldı, yani önlem olarak acil servise gitmemiz istendi. Söylemeye gerek yok, hem ruh halimiz hem de akşamımız mahvoldu.

O zamandan beri sessiz. Haftada bir kez, küçük taburemi alıp kutunun hareket ettiğini umarak dolabın üstünü kontrol ediyorum. Hiç kıpırdamamıştı. Düzgün kıyafet yığınlarımın solunda aynı yerde duruyordu.

Bu geceye kadar.

Bu gecedan önce kontrol ettiğime emin olabilirsin. *Otuzuncu doğum günüm*. Bu sabah saat sekiz itibariyle yüzük kutusu dolaptan çıkarılmıştı, bu yüzden dizime kadar yırtmaçlı en şık siyah elbisemi giydim, saçlarımı ekstra özenle kıvırdım ve dumanlı göz makyajım için iğrenç bir zaman harcadım. Işık ve gölgelerle boyadığım, yuvarlak yüzümü şık bir antilopun açlarına göre şekillendirip vurguladığım için Thomas Kinkaid'e taş çıkartabilirdim.

Bu gece benim gecem.

Ve bu anı belgelemek için bir fotoğraf çekeceğim. *Yemin ederim*. Evet, kameradan çekinirim. Evet, ne zaman biri selfie çubuğunu çıkarsa eğilip kaçıyorum. Vücudumun içinde rahatım ama bununla gurur duymuyorum. Sağlıklıyım. Sadece bir model değilim. Bırakın güzel insanlar güzel olsun. Onları kenardan destekleyeceğim. Bir ödöl olmaya ihtiyacım yok... Ben değerliyim... *bu adam tarafından*.

"Ne yapıyorsun?" Mason, pastanın son kalıntılarını ayırırken kocaman açılmış, şaşkın gözlerle soruyor. Önümde ufalanmış bir çikolata mezarlığı var... ama yüzük yok. Bu tatlıyı ben öldürdüm ve şimdi itiraf etme zamanı.

"*Yeter*," diye homurdanıyorum sayısız kez teklifsiz kaldığımı fark ettiğimde. "*Biliyorum* Mason." Kucağımdaki çarşafı kaparak parmaklarımı tek tek siliyorum. "Sadece sor artık. Eğer gerginsen, endişelenme. Tabii ki evet diyeceğim."

Ona sıcak bir gülümseme veriyorum, ama rahatlamak yerine, onun taşlaşmış ifadesiyle karşılaşıyorum.

"Neyi sorayım?" Yüzü kızarıyor ve inanılmaz gergin görünüyor.

Temiz ama hâlâ çikolata kokan parmaklarımı burnuma ve ağzıma götürüyorum. "*Aman Tanrım*." Küçük kare bir yüzük kutusuna sığabilecek *diğer* tüm şeyleri hayal ettiğimde içimi bir korku kaplıyor. Buruşuk bir kolye. Küpeler. Bir anahtar... bir kasanın anahtarı... korkunç utancımı saklayabileceğim ve sonsuza dek kilitleyebileceğim bir yer. Beklentilerimi boşa çıkarmadan önce lanet kutuyu açmalıydım. "Yüzük değil miydi? *Kahretsin*. Çok aptalım... Ben... Ben sandım ki-"

Mason, yaklaşan bir boz ayıyı caydırmaya çalışır gibi iki elini de teslimiyetle havaya kaldırır. "Avery, sakın ol. Yatak odamızdaki dolabın üst rafındaki siyah kutudan mı bahsediyorsun?"

Utangaç bir şekilde başımı salladım.

"Tatlım, bu bir yüzük." Spor ceketinin göğüs cebinin üstünü sıvazlıyor. "Bir *nişan* yüzüğü."

Tuttuğumu fark etmediğim nefesimi serbest bıraktım. "Oh, Tanrı'ya şükür."

"Biliyor muydun? Ne kadar zamandır?"

Omuzlarımı silkerken yüzümü buruşturuyorum. "Yaklaşık altı ay."

"*Altı ay* mı?" diye bağıyor. Boğazını temizleyerek öne doğru eğilir. "Altı ay mı?" diye tekrar soruyor daha alçak bir sesle, çok daha derli toplu. "Ve sen hiçbir şey söylemedin mi? Hiç sormadın bile..."

Masanın üzerinden uzanarak parmaklarımı şefkatle onunkilerin üzerine koyuyorum, sadece bir dokunuşla ona nasıl hissettiğimi göstermeye çalışıyorum. "Talepkâr olmak ya da anını çalmak istemedim. Tüm kararlarında dikkatli olduğumu biliyorum ve bunun için sana hayranım. Sen benim dayanağımsın, tatlım." Parmaklarının ucunu sıkıyorum. "Sen eminsen, *ben* de eminim."

Mason şık spor ceketinin iç cebine uzandı. "Yüzüğü pastanın içine koyduğumu mu sandın?"

Başımı salladım.

"Ve sen bu yüzükten altı aydır haberdardın ve teklif etmem için başımın etini yemedin öyle mi?" Dikişlerinin etrafında ince altın çizgiler olan tanıdık küçük siyah kutuyu çıkarıyor ve aramızdaki masaya koyuyor. Bu noktada ne olacağını biliyorum ama içindeki karıncalanmayı kontrol

edemiyorum.

Göğsümde öfkeyle dolaşıyordum.

"Bana istediğin için sormanı istedim, kendini mecbur hissettiğin için değil."

Mason'ın gözleri dolmaya başlar ve teni lekelenir. Başparmağı gergin bir şekilde masaya vuruyor. Garip bir tepki ama bu ikimiz için de önemli bir an. Sonunda, son derece uysal, dengeli ilişkimizin tüm aşinalığından sonra, en azından onun davranışı... yeni mi?

"Ne kadar beklerdin?"

Tuhaf sorusuna ılık bir gülümsemeyle cevap veriyorum. "Bitiş çizgimiz sonsuza dek sürecekse, bu acele niye?" "Sen çok iyi bir kadınsın." Bunu hayranlık yerine bir itiraf gibi söylüyor. "Sen çok benim için iyi."

Başımı sallıyorum, saçlarım yüzüme düşüyor. "Hayır, ben-"

"Öylesin." Ses tonu o kadar gerçekçi ki gergin ifadesini incelemek zorunda kalıyorum. O anda bakışlarıma karşılık vermediğini fark ediyorum. Bana doğru bakıyor ama omzumun üzerinden. Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu görmek için arkama bakıyorum ama arkamızda sessizce biftek yemeklerinin tadını çıkaran yaşlı bir çiftten başka bir şey yok.

"Her şey yolunda mı?" Gözlerim masanın üzerindeki kutu ile Mason'ın gezinen bakışları arasında gidip geliyor. Cevap vermek yerine eliyle iki gözünü de kapatıyor. Sinirlerim heyecandan korkuya kayarken dolu midem on kat düşüyor.

Mason küçük kutuyu başıyla işaret ederek, "Aç şunu," diyor. Normalde tam bir beyefendidir. Yüzüğü ilk gördüğümde, diz çökmüşken parmaklarının arasında olacağını düşünmüştüm. Mason sanki yanıyormuş gibi kutudan kaçıyor. "Lütfen."

Kutuyu kaldırıp açtım. İncisini kaybetmek istemeyen bir istiridye kabuğu gibi isteksiz, ama içindeki ödül... kutsal cehennem. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum yüzüğü küçük peluş kadife yastığın içinde durduğu yerden kurtarıırken. "Mason, bu çok fazla... Bu ne? İki karat mı? Göz kamaştırıcı. Çok zarif."

Parlak yuvarlak bir pırlanta ile sade bir platin bant. Kesimi ve berraklığı kusursuz görünüyor. Onun karşılayabileceğinden çok daha fazla olduğunu biliyorum. Mason ve ben her şeyi paylaşıyoruz - bir ev, bir iş- bu yüzden böyle bir yüzükle sınırları zorladığını biliyorum. Yüzüğü parmağımın üzerinde kaydırıyorum ve parmak eklemimde duruyor. Acıyı görmezden gelerek, parmağımın anında incelmesini dileyerek, yüzüğü parmağımın en kalın kısmından geçiriyorum.

"Oh, bekle!" Alnımı avuçluyorum. "Tatlım, çok özür dilerim. Daha sormadın bile." Yüzüğü çıkarmaya çalışıyorum ama nafile. Yapıştırılmış da olabilirdi. "Kahretsin. Yapışmış." Kıkırdıyorum ve çaresizce omuz silkiyorum. *Sorun değil. Asla çıkarmayacağım.* "Şimdi bana evlenme teklif etmek için iyi bir zaman olabilir."

Benim mizah anlayışına uymuyor. Yanağından aşağı bir damla yaş süzülüyor. Mason soğuk ve duygusuz biri değil, ama kesinlikle herkesin önünde sevgi gösterisinde bulunacak biri değil... ya da korunmasız duygular.

"Mason, ne-"

"Bunu yapamam." Tek bir damla gözyaşı küçük bir akıntıya dönüşürken nefesi kesiliyor. Başparmağının tersiyle yanaklarındaki ıslaklığı silerek ekliyor: "Çok üzgünüm Avery. Seni çok seviyorum, ama ben... gerçekten soracaktım... ama... onu görünce..." Gözleri parmağımı boğan yüzüğe kilitleniyor. "Bu şekilde değil. Çok özür dilerim." Yüzünü kapatıyor, acı çeken ifadesini gizliyor. "Çok, çok üzgünüm."

Ensemdeki tüyler tehlikeyi sezmiş bir hayvan gibi diken diken oluyor. "Neyin var?" Eline uzanmaya çalışıyorum. "Eğer hazır değilsen, acele etmenize gerek yok."

Ellerini çabucak kucğına koyuyor, pençelerimden kurtuluyor.

"Sanırım bitti." Gözlerini kapatıyor ve sanki bir rollercoaster'ın tepesinde duraklamış gibi hazırlanıyor. "Ayrılmak istiyorum."

Dünya durur. Bu lüks et lokantasındaki herkes olduğu yerde donakaldı. Gök gürültüsünün sesi etrafımızda kükrüyor. Şimşek çakıyor, yeri yarıyor ve çatlaktan ateş çıkıyor. Belki de sadece kafamdadır. Şimdilik sadece nefes almaya odaklanıyorum. Nefes *alıp veriyorum*. Her seferinde bir nefes.

Mason şaşkın gözlerini izliyor ve sessizliği doldurmaya çalışıyor. "Ben... Ben seni gerçekten seviyorum... Ben sadece... biz..."

O anı anlamlandırmakta zorlanıyorum. Kekeleyiş kafamda karmakarışık sesler çıkarıyor. Yüzük takıyorum... ama bitti mi? *Bu da ne?... Bugün benim doğum günüm... Nefes alamıyorum.*

"Biz neyiz?" Kelimeleri kesik kesik söylemeye zorluyorum. "Söyle bana."

"Eve gidebilir miyiz?" Başını çevirerek, kimsenin dinlemediğinden emin olmak için lüks et lokantasının etrafına üstünkörü bir bakış atıyor. "Lütfen?"

"Hayır." Başımı sallıyorum ve mesajımı net ve sert bir şekilde iletiyorum. "Konuşmaya başla."

Omuzlarını silkiyor ve avuçlarını tavana doğru kaldırıyor. "Seks hayatımız..." Başını sallıyor, yüzündeki acımasız ifade yapamayacağı her şeyi söylüyor.

Hemen kendimi savundum. "Denedim. Her zaman yorgun olan sensin."

İki elini de kırmızı, lekeli yüzünde gezdiriyor. "Son zamanlarda seninle seks yapmak *istemedim*." Sözleri egoma indirilmiş bir aparkat gibi, ardından da kalbime indirilmiş bir yumruk gibi. "Lütfen," diyor tekrar, benim onun yüzünü incelediğim gibi o da benim yüzümü dikkatle inceliyor.

"Lütfen ne?"

"Gidebilir miyiz? En azından arabada konuşabilir miyiz?"

Boğazım kurudu, bu yüzden suyuma uzanıyorum, ama ellerim işbirliği yapmıyor. Uzuvarım uyuşmuş. Her şey ağır, göz kapaklarım bile. Göz kırpmak bir angarya haline geliyor. İsteğini görmezden gelerek, "Beni aldattın mı?" diye soruyorum.

Yüzünü ellerinin arasına gömüyor. "Hayır," diye mırıldanıyor.

Rahatlayarak başımı salladım. Neden daha iyi olduğunu

bilmiyorum ama en azından- "Ama istedim."

Gözlerim tekrar başını sallayan Mason'a kayıyor.

"Özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse... ilgilendiğim başka biri var. *Hiçbir şey olmadı.*"

"Henüz," diye fısıldıyorum, sanki Jameson'dan bir yudum almışım gibi göğsümde bir yanma hissediyorum. "Sen

Beni *biri* için mi terk ediyorsun?"

"Bu bizimle ilgili, Avery. Dürüst olmaya çalışıyorum. Birlikte bir işimiz var, birlikte yaşıyoruz ve seni oyalamak istemiyorum. Evet, ilgilendiğim biri var ama seni asla ve asla aldatmam. O önemli değil."

"Henüz," diye tekrar fısıldıyorum.

Davranışlarım ürkütücü derecede sakın. Mason sakinliğim karşısında endişeli görünüyor. Ağlıyor, hüngür hüngür ağlıyor olmalıydım... belki de kafasına bir şey fırlatıyor olmalıydım. Ama nedense şu anda lojistikle çok ilgileniyorum.

"Adı ne?" Ben soruyorum.

Mason bana gözlerini devirecek kadar cüretkâr. "Bunu gerçekten yapmak istiyor musun? Bu sadece senin duygularını incitecek."

"Onu sen getirdin," diye tıslıyorum. "Doğum günümde beni küçük düşürdün ve kalbimi kırdın. En azından sorularıma cevap verebilirdin."

Gözleri rahatsız edici bir şekilde

kayıyor. "Maura." "Onunla nerede tanıştın? Ve ne zaman?"

"Ben, uh..." Yalvaran gözleri sorgulamamı durdurmam için bana yalvarıyor ama kaşlarımı kaldırdığımda cevap veriyor. "O bir eğitmen. Onunla spor salonunda tanıştım."

Tabii ki öyle. Mason ve ben birlikte yaşıyoruz, birlikte çalışıyoruz, birlikte yiyoruz ve birlikte uyuyoruz. Birbirimize bağlı olmadığımız tek zaman, onun spor salonunda kendini öldürdüğü zamanlardır. Her zaman iyi bir dengemiz olduğunu düşünmüşümdür. Benim yüzüm yumuşak ve biraz yuvarlak. Mason'ın çenesi yontulmuş ve temiz açılarla kesilmiş. Onun sert karnına ve kaslı göğsüne sokulduğumda, güçlü kolunun kıvrımlarımın yumuşak eğimlerine karşı hissini seviyorum. Geceleri bana sarıldığında hissettiklerini seviyorum. Onun da benim hissettiklerimden hoşlandığını sanıyordum.

Seks yapmayalı uzun zaman olduğunun farkındayım ama sıfırdan bir marka yönetimi işi kurduk. Fortune 500 şirketlerinden biriyle ilk büyük sözleşmemizi yaptık. Aşırı yüklüüz, bunalmış durumdayız ve hayal edebileceğimizden çok daha fazla anlık başarı elde ettik. *Sadece yorgun olduğumuzu sanıyordum.*

"Onunla ne zaman tanıştın?"

Gözleri kucağında kilitli kalıyor. "O yüzüğü aldıktan hemen sonra. Avery, özür dilerim. Ama dürüst olmak gerekirse, mutlu musun? Birlikte bir gelecek fikri seni heyecanlandırıyor mu yoksa buna katlanıyor musun?"

"Katlanmak mı?" *İlişkimizde yaptığın şey bu muydu? Hoş görmek mi?*

Daha derine inmek istemediğimi söyleyen içimdeki kıvrım kıvrım kıvrınmayı görmezden geliyorum. Bu gece başka gerçek yok, bununla başa çıkamam. Ama içgüdülerimi görmezden geliyorum. "Benden etkilenmiyor musun?"

"Sen her yönden *mükemmel* bir kadınsın..." Utanarak başını eğiyor. "Benim için en önemli olan yol hariç. Bunu aşmaya çalıştım. Her zaman güzel olmanın zirvesindeydin, ama sonra iş başladı ve ben stresimi çalışarak hallettim ve sen de..."

Yemek yemek. Söylemek istediği kelime bu. Ancak mezarını çoktan kazmış olsa da, açık tabutun içine girecek kadar aptal olduğunu sanmıyorum.

Gözlerimi kısıyorum. "5 kilo aldım, Mason." *Siktir git.*

"Mesele sadece kilo değil. Nasıl giyindiğiniz... ya da giyinmediğiniz. Hiç makyaj yapmıyorsun. Çöpten yemeklerle yaşıyoruz. Özensiziz. Birbirimizin etrafındaki halimizde seksi ya da çekici hiçbir şey yok ve ben de bir pislik gibi görünmeden bir şey söyleyemiyorum. Kulağa nasıl geldiğini biliyorum ama hislerime engel olamıyorum. Yaşam tarzımıza sonsuza dek bağlanmak konusunda panikliyordum. Uzun sürmeyecekti. Birkaç yıl içinde boşanırdık ve bu bundan daha kötü değil mi?"

İnanamayarak sesimi yükseltiyorum. "*Dört yıl boyunca beni seviyormuş gibi davranmaktan daha mı kötü?*"

Nefes alıp veriyor ve omzunun üzerinden yüksek sesle verdiğim yanıtın dikkat çekip çekmediğini kontrol ediyor. "Numara yapmıyordum. Seni *seviyorum*. Sadece birbirimiz için yaratıldığımızı düşünmüyorum. Avery, seni asla incitmek istemedim." Gerçekten samimi görünüyor, bu da tüm bu konuşmayı on kat daha kötü yapıyor. "Ama bir evlilikten ayrılmaktansa hayatının dört yılını boşa harcamayı tercih ederim. Ben... ben... doğru olanı yapmaya çalışıyorum."

"Bugün benim doğum günüm." Tuhaf, hırıltılı bir kıkırdama çıkardım. "Bunu *doğum günümde* yapmayı mı seçtin?" "Hayır," diyor başını kararlılıkla sallayarak. "Ben hiçbir şey seçmedim... Bunu yapmak için her türlü niyetim vardı."

bu gece teklif etmek. Gerçekten ettim. Parmağındaki o yüzüğü gördüm ve artık gerçeği inkâr edemezdim." Ellerini kaldırıp bana avuç içlerini masanın üzerinden gösteriyor. "Çok özür dilerim. Bunun için kendimden nefret ediyorum. Keşke hissettiklerimi değiştirebilsem."

Derin bir nefes alarak masanın karşısındaki, daha beş dakika öncesine kadar hayallerimin erkeği gibi görünen pörsümüştüğü adama bakıyorum.

"Lütfen," diyor.

"Lütfen ne?" Restoranın donuk arka plan gürültüsü devam ederken tıslıyorum. Hızla atan kalp atışlarım sakinleşirken dünya yavaş ama emin adımlarla yeniden dönmeye başlıyor.

Çaresizce dua ediyormuş gibi ellerini birbirine kenetliyor. "Bunu evde konuşabilir miyiz? Hemen bir şey yapmak zorunda değiliz. İki yatak odalı bir dairemiz var. Biraz zaman ayırabiliriz.

işi çözmek. Tüm bunlar dostane bir şekilde halledilebilir."

Ona ters ters baktım. "Bunun dostça olmasını mı istiyorsun?" Sözlerim soğukkanlı ama gözlerimde ateş var ve o yanmak üzere.

"Ya da bir süreliğine bir arkadaşımın evinde kalabilirim ve sonraki adımları belirleyene kadar seni rahat bırakabilirim. Bunu nasıl halletmek istersen Avery... Sana destek olmak istiyorum."

"Bir arkadaşının evi mi?" Gülüyorum. "Seni küçümseyen bok parçası." Neden tam olarak hangi arkadaşıyla kalmak istediğini bildiğime dair içimde sinsi bir şüphe var? "Beni aldattın, değil mi?"

Başını iki yana sallar. "Hayır, *istediğimi* söyledim ama asla yapmam. Sana çok saygı duyuyorum." "Ciddi misin? Büyük jestin bu mu?" Gözlerimi büyütüyorum. "Peki, sadece *seninle evlenmek istediğin için teşekkür ederim*."

Beni aldattın. Kendine hakim olduğun için tebrikler."

Sağa sola bakıyor, bu konuşmayı herkesin içinde yapmaktan rahatsız olduğu belli, ama uzuvlarım hala çalışmıyor ve bu sandalyeye yapışmış durumdayım, bu yüzden şokun geçmesini biraz daha beklemem gerekecek.

Kabul ediyorum, seks hayatımız cansızdı. Bunun balayı evresinin sona ermesi, işimizin stresi ve biriyle gerçekten rahat olmanın sonuçlarının bir karışımı olduğunu düşündüm. Cinsel dürtü eksikliğinin garip olduğunu düşündüm, ama sorunun dürtü olmadığını fark etmemiştim... görünüşe göre araçmış.

"Ne söylemen gerekiyorsa söyle. Bunu hak ediyorum." Aptalca elini uzattı.

Ona dokunmayacağım.

"Özür dilerim. Ve bunu binlerce kez tekrarlayacağım. Bunun farklı bir şekilde sonuçlanmasını gerçekten istedim."

Gözyaşı mı döküyor?

Başım dönüyor. Özür dilemeye çalışıyor ama söylediği her şey beni yeni bir noktaya sürüklüyor. Büyük olduğumu ima ediyor, ama bu komik - şu anda hayatımda hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Hatta o kadar küçük ki, bu lüks et lokantasının ahşap döşemeleri arasından bir daha görülmemek üzere kayabilirim.

Parmağımdaki yüzüğü tekrar çekiyorum. Hâlâ kımıldamıyor ama en azından uzuvlarım yeniden çalışabilir görünüyor. "Sıkışmış amına koyayım," diye mırıldanıyorum.

"Sende kalsın," diyor

hemen. "Ne?" Yüzümü

buruşturuyorum.

Kaşları acı içinde çatıldı. "Başka nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum."

Onu tanıyamadım bile. Bir adam ne kadar çabuk hayatınızın aşkından tamamen yabancı birine dönüşebilir.

Tabağımdaki çikolatalı kek kırıntılarını itip sandalyemden kalkarken rahatlamış görünüyor. Tam olarak bir planım yok ama elimdekileri toplayıp ayağa kalkıyorum. Bu gece içeri girdiğimde kendimi bir parça gibi hissettim. Bir nakavt. Tam bir on numara. Çirkin, şişman bir aşağılanma içinde gidiyorum... yalnız. Bu adamın benimle ilgili algısı, benim kendimle ilgili görüşümü nasıl bu kadar çabuk değiştirebildi?

Mason'ın yanında duruyorum ve onsuz gideceğimi anladığında yüzünün endişeyle buruşmasını izliyorum.

"Eve bırakmam için arayacak mısın?" diye soruyor, beni bir aşağı bir yukarı süzerek.

"Ne evi?" Fısıldıyorum. Boğazımı temizliyorum ve telaffuz ediyorum. "Artık bir evimiz yok." Onu geçmeye çalışırken elimi tutuyor. "Aver"

Tutuşundan kurtuluyorum. Elleri soğuk ve nemli ve onları yakınımda istemiyorum. "Sakın beni takip etmeye kalkma."

Büyük tepsiler dolusu süslü yemekler taşıyan yakışıklı garsonların arasında manevralar yaparak restoranın girişine doğru kaçıyorum. Çıkarken garson kızın yanından hızla geçiyorum ve teşekkür edip iyi akşamlar derken küçük bir gülümsemeyi zorluyorum. Mason'ın masada yalnız başına hesabı beklediğini görünce ipucu verecektir.

Cam kapıdan içeri daldım ve kendimi kanatları kırılmış özgür bir kuş gibi hissederek keskin gece havasına girdim. Böylesine güzel bir akşamda gökyüzünün nasıl aniden düştüğünü düşünürken kendi kendime gülüyorum. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Hiçbir şeyden şüphelenmedim.

Altın doğum günü... Altın yıl...

Kıçımın kenarı.

“Mrs. Mattley,” diye sesleniyorum odanın öbür ucundan, "sırtınızı biraz daha kamburlaştırıp poponuzu biraz daha dışarı çıkarabilir misiniz, yoksa bu artritiniz için rahatsız edici olur mu?"

Asistanım Lennox, ben Canon'umu indirip gözlerimi LCD ekrandan ayırırken bana göz kırptıyor. Ona gözlerimi deviriyorum. "Evet, duydum," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Garip bir cümle, dostum. Sadece *garip*." Lennox nefes nefese bir kıkırdama çıkarır.

Yetmiş yaşında bir kadın, ahşap çerçeveli büyük bir yatağın yanında diz çökmüş, göğüslerini birbirine sıkıştırıp göğüs dekoltesi oluşturmak için elinden geleni yapıyor. İnliyorum.

Bu işe yaramıyor.

"Çok rahatsız görünüyor," diyor Lennox dirseğini benimkine çarparken. "Onun için üzülüyorum. Bu fotoğraf çekimlerine bir yaş sınırı koymaya başlamalıyız."

"Sus. O yaşlı, sağır değil," diyorum alçak bir ses tonuyla. "Bu onun için gerçekten çok cesurca. Destekleyici ol ve yetmişli yaşlarında da bu kadar havalı olmayı um." Ona uyarıcı bir bakış attım. "Git bana oturma odasındaki büyük kırmızı yastıkları getir."

Lennox duraksıyor, kaşları çatılıyor. Bu seti, aynalı şifonyerin üzerinde duran antika mücevher kutusuna kadar titizlikle hazırlamıştı. Ahşap salon kapılarını bile zımparalamış ve boyamıştı çünkü fotoğraf çekimi için tam olarak doğru renkte değillerdi.

Bu set, işimin bir şekilde ayakta kalmasının tek nedeni. Her kadın boudoir fotoğrafçısının erkek olmasını istemez, bunu anlıyorum. Bu işte gerçekten en iyisi olduğumu düşünüyorum. Bir kadını nasıl rahat, saygın ve desteklenmiş hissettireceğimi biliyorum ama bunu anlamaları için bir şans vermeleri ve beni gerçekten işe almaları gerekiyor. Ama Lennox'un tasarladığı Western seti işleri bizim lehimize çevirmeye yetiyor. Görünüşe göre her kadının seksi bir kovboy kızı olarak fotoğraflanmak istediği gerçeğine çok bağlıyız.

Lennox set konusunda çok titiz ve ben de ondan onaylamadığı doğaçlama dekorları getirmesini istedim. *Zor bir durum. İdare et.* Patron benim. Seti o tasarladı ama çekimi ben yönetiyorum. En önemli anlarda müşterilerle ben ilgilenirim. Bir boudoir fotoğrafçılığı işini yürütmek için çok özel bir kişilik gerekir - sıfır alay, kıs kıs gülme ve yargılamaya izin verilir. "Hustle, girl." Lennox'u setten kovarak odanın arka tarafındaki mola masasından küçük bir şişe su aldım.

"Buyurun, Bayan Mattley." Kapağını kapattıktan sonra su şişesini ona uzattım. "Gerçekten harika gidiyorsun. Biraz ara vermeye ne dersin?" Dirseğini sıkıca tutarak dizlerinden kalkmasına

yardım ediyorum ve oturması için ona rehberlik ediyorum. "İşte oldu. Daha iyi misin?"

Başını sallıyor ve ağrıyan dizlerini ovuyor.

Zavallı şey. Bu pozisyonlardan bazılarının vücudu için ne kadar zor olabileceğini gerçekten hesaba katmamıştım. Çıplak ayaklarının üstü bile uzun süre ahşap döşemeye bastığı için kızarmış. Fotoğraflara rötuş yapabilir ve kızgın kırmızı pigmenti kaldırabilirim, ancak tüm gün ışıklıdır ve arka plan bulanıklaştırma ile uğraşırken, modellere çok fazla rötuş yapmamaya ve otantik güzelliklerini bozmamaya çalışıyorum. Tüm bunların amacı da bu zaten. *Doğal.*

Yanına oturup sırtımı yatağın ahşap ayaklığına dayıyorum. "İyi görünmüyorlar, değil mi? Resimler? Görebilir miyim?"

Başımı çevirip, köşelerinde kırışıklıklar olan çelik mavisi gözlerine bakıyorum. Yetmiş yaşında bile, kırılğanlığını fark ediyorum. Çektiğim kadınların çoğu en azından üstsüz. Bazıları tamamen çıplak. Tabii ki Bayan Mattley öyle değil. Kendisi daha mütevazıdır, bu yüzden onun için planladığımız en seksi kıyafet, biraz kenar için çok düşük kesimli V yakalı, kap kollu deri bir tulumdu.

"Kuralları biliyorsun." Ona küçük bir göz kırpıyorum. Çekim bitene kadar müşterilerimin fotoğraflarını görmelerine asla izin vermem. Güvensizlik kötüdür. Zihinlerine sızar ve tüm çekimi zehirler. Ya çok utangaç olurlar ya da vücutlarını garip pozisyonlara sokarak aşırı telafi ederler, en çok utandıkları yerlerini saklamaya çalışırlar. Bu tür fotoğrafçılığın sırrı cesur bir özgüven. Ben sihrimi konuşturduktan sonra fotoğrafları görebilirler. "Ama içiniz rahat olsun, bu sette fotoğrafladığım açık ara en güzel kadın sizsiniz." Ona gösterişli bir gülümseme veriyorum ve o da yüksek sesle homurdanıyor.

Dokunmak için biraz fazla soğuk olan narin eliyle yanağımı okşayarak, "Finn, tatlım, sen çok tatlı bir gençsin... ve çok boktan birisin" diyor.

Şimdi kahkahalarla gülüyorum. "Bayan Mattley! Dilinize hakim olun," diyorum incilerimi tutuyormuş gibi yaparak. "Sizin klas bir kadın olduğunuzu sanıyordum. Ama ciddiym. Harika görünüyorsunuz." Güven verici bir şekilde dizini okşadım.

Bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor. "Tanrım, Finn. Benimle flört mü ediyorsun?"

Dudaklarımı emerek gözlerinin içine baktım. "Şimdi, ikimiz de biliyoruz ki Bay Mattley yukarıdan iner ve sevgili dul karısına bir hamle yaptığım için zavallı kıcımı tekmeler." Göz kırpıyorum.

Bayan Mattley kıkırdaması canını acıtıyormuş gibi göğsüne bastırıyor.

"Yüksel, tatlım." "O da ne?"

"*Yüksel.*" Aşağıya işaret ediyor. "Bay Mattley'in cennette olduğunu düşünmeniz çok hoş. Biz konuşurken o yaşlı huysuz osuruk bize bakıyor."

Elimde olmadan onun şakacı kahkahasına katılıyorum.

"Ama o *benim* huysuz adamımdı. Bu kadar sert biri olduğu için tüm şirket ondan nefret ederdi ama bana prenses gibi davranırdı. Ben onun yumuşak karnıydım."

Bayan Mattley lüks bir paket ayırtmış. Merhum kocası çok başarılı bir yatırım bankacısıydı, bu yüzden ne yapacağını bilemediği bir sürü parası var. Dolayısıyla, sekiz bin dolar karşılığında, üç ay boyunca, üç farklı set için gardıroplarını ölçerken ve fotoğraflarla ilgili vizyonu hakkında çok sayıda toplantı yaparken birlikte bolca zaman geçirdik. Bayan Mattley için özel, beyaz, İtalyan deri ciltli bir fotoğraf kitabı ve üç dev tuvalden oluşan nihai ambalajı özenle seçtik. Geçtiğimiz birkaç ay boyunca onu tanımak benim için gerçek bir zevkti. Bu noktada ona arkadaşım diyebilirim. Bu çok hoş. Büyükanne hiç tanımadım. Umarım o da Bayan Mattley'nin yarısı kadar keyifli biriymi.

"Sence tüm bunlar hakkında ne derdi?"

Bir an sessiz kaldı, gözlerini bir parça hüznü kapladı. Ne kadar yalnız olduğunu hayal bile

edemiyorum. Tek kızı New York'ta yaşıyor. Bayan Mattley uçmaktan çok korkuyor, bu yüzden kızı Rose ve torununu görmek, ofisten uzaklaşıp Las Vegas'a uçabildiği nadir anlardan biri.

Omzumu sıkıyor ve dudakları şeytani bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bana üstümü çıkarmamı söylerdi."

Lennox elinde iki kırmızı kadife yastıkla odaya geri döndüğünde ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz, o kadar büyükler ki neredeyse tüm vücudunu gizliyorlar.

"İşte başlıyoruz!" Lennox'u bir yastıktan kurtarmak için ayağa fırlıyorum. "Neye gülüyorsunuz?" Lennox soruyor.

"Oh, Bayan Mattley de bana çekimin ikinci yarısını üstsüz denemek istediğini söylüyordu."

Lennox'un çenesi düştü ve pancar gibi kızardı. Hâlâ deli gibi gülen Bayan Mattley elini bize doğru sallıyor. "Oh, sakın ol, tatlım." Lennox'a göz kırpmıyor. "Eğer üstümü çıkarırsam, Finny kendini kontrol edemez ve boudoir fotoğrafçınızla azgınlaşmak hiç profesyonelce değil." Ben onu selamlarken bana doğru bir öpücük gönderiyor.

"Bu doğru. Önce görev. Burada herkes profesyonel."

Lennox kıkırdar. "Sanırım temize çıktınız, Bayan Mattley." Lennox yüzünde alaycı bir ifadeyle bana yarım bir gülümseme atıyor. "O seks yapamaz."

"Ne?" Bayan Mattley yere vurup ona uzanmasını söylerken soruyor. Dirseğini kırmızı yastıklardan birine dayıyor ve yumuşak, dolgun dalgalar halinde düzeltilmiş beyaz saçlarını kabartıyorum. "Bekâr mısın? Bunun benim neslimle birlikte ölmekte olan bir gelenek olduğunu sanıyordum."

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum. "Ben bekâr değilim. Perhiz yapıyorum. İşte, dirseğini biraz öne kaydır."

Ayarlıyor ve ben de memnun oluyorum.

"Güzel. Gerginliği nerede hissediyorsun?" "Sırtımda."

Lennox'un elindeki diğer yastığı alıp arkasına sıkıştırıyorum. "Bu nasıl bir his?"

Gülümseyerek iç geçiriyor. "Çok rahat, uyuyabilirim."

"Güzel. Harika görünüyorsun." Bu pozisyonda Bayan Mattley rahat görünüyor, yani ben fotoğraf çekerken yüzü işkenceye maruz kalmayacak. "Şimdi şu arka dizini benim için kaldır da işimize dönelim."

"Durun, durun," diye itiraz eder Bayan Mattley, "neden perhiz yapıyorsunuz? Bu olmaz. Bütün planımı mahvediyorsun, Finny. Gelecek ay ziyaretime geldiğinde seni kızıma ayarlamaya çalışıyordum. Çocukları sever misin?"

Kamera ayarlarımı yaparken yüzümü buruşturuyorum. Dikkatim dağılmış bir şekilde, "Kızınız evli değil mi?" diye soruyorum.

"Ayrıldık. Yakında boşanacağız."

"Ah, bunu duyduğuma üzüldüm."

Bayan Mattley homurdanır. "Ben değilim. Onun kocası da benimki gibi huysuz bir pislik ama hiç yumuşak karnı yok. Rosie'ne çöp gibi davranıyor. Eğer torunuma bu kadar iyi davranmasaydı, oraya uçar ve onu levyeyle kendim döverdim."

"Yani sonunda bir adamı dövmek için uçağa binmeye cesaret edebilecek misin?"

Dudaklarını hırıltıyla kıvrıyor. "Umutsuz zamanlar, umutsuz önlemler."

Onun alınganlığına gülüyorum. "Rose ve torununuz için en iyisini diliyorum... Adı neydi?"

"Arielle."

"Güzel isim," diyorum. "Çocukları da severim ama şu sıralar biriyle çıkmaya ara verdim."

"Nedenmiş o?"

Gözlerimi fotoğraf makinesi ayarlarından çekip Bayan Mattley'e kırıştırıyorum. "Ne kadar

meraklı bir kuş değil mi bugün?"

Omuz silkiyor. "Yetmiş dört yaşındayım Finny. Meraklı olmaya iznim var."

Benim kızgınlığıma rağmen, Lennox benim adıma açıklama yapmak için araya giriyor. "Finn'in psikopat bir eski sevgilisi vardı -süper kontrolcü, kıskanç ve"- sinirli ifademe bakıyor-"sadece söyleyeceğim-öfkeli. Her neyse, uzun bir süre boyunca son derece zehirli ve değişken bir ilişki yaşadılar ve sekiz ay kadar önce nihayet ayrıldıklarında, biraz çılgına döndü."

"Buck wild?" Ben utanç içinde kızarken Bayan Mattley soruyor.

Lennox kızaran yanaklarımı görmezden gelerek devam ediyor: "Bir sabah çekime geç kalmıştı ve onu kontrol ettiğimde yatağında bir değil iki çıplak kadın buldum."

"Aman Tanrım." Bayan Mattley ağzını kapattı.

Lennox'un gülümsemesi eğer mümkünse daha da büyür. "Oh, ama yatakta değildi, Bayan Mattley. Duştaydı... geceyi geçiren üçüncü kadınla birlikte."

"Lennox!" Sinirle bağıyorum. Bir avucumu "ne oluyor lan" dercesine havaya kaldırdım. "Tanrı aşkına."

"Ne?" Masumca omuz silkiyor. "O sordu."

Lennox benim asistanım, ama aynı zamanda kuzenim ve çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım, yani temelde bana bok atmak için yaşıyor.

"Söylemeye çalıştığı şey," diye açıklıyorum, hâlâ Lennox'a bakarak, "ayrıldıktan sonra kendimi biraz kaybolmuş hissettim ve itiraf etmeliyim ki biraz fazla *eğlendim*, bu yüzden ara veriyorum. Damak temizleyici gibi bir şey."

Kendimi açıklamanın en uysal yolu bu. Nora'yla ayrıldıktan sonra günlerce kendimi kaybettim. Birlikteyken beni suçladığı ama *benim asla yapmadığım* her şeye inadına daldım. Las Vegas Strip'in hemen dışında yaşıyorum ve bundan sonuna kadar faydalandım. Günlerce alem yaptım. Parti yaptım, içtim ve düzüştüm. O kadar çok sikiştim ki, orgazmlarımı hissetmeyi bıraktım. Orgazm olduğuma dair tek gerçek kanıt arkamda bıraktığım dağınıklığı. Uyuşmuştum... kalbim tamamen uyuşmuştu.

Durması gerekiyordu. Aylarca kendi kendini yok etme düğmesine bastıktan sonra, durmam gerekiyordu.

"Finn, tatlım," diyor Bayan Mattley, avucunu yanağıma bastırarak. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim canım? Büyüklerinden."

Başımı sallayarak elini tutuyorum. "Tabii ki yapabilirsin."

"Gençsin, çok yakışıklısın ve bir gemiye kaptanlık edecek kadar fit bir vücudun var."

Göz ucuyla Lennox'a bakıyorum. Şaşkın ifadesi bana bu iltifatı tuhaf bulan tek kişinin ben olmadığımı söylüyor.

Bayan Mattley devam ediyor: "Göz açıp kapayıncaya kadar benim gibi yaşlı ve solmuş bir pislik olacaksın. O yüzden, hazır dayanma gücün varken" -şeytani bir gülümsemeyle bana bakıyor-"istediğin her şeye şeyini sok. Tanrı aşkına prezervatif kullan ama iyi eğlenceler Finny."

Lennox kahkahayı patlatır. Kabarmasını kontrol etmek için kollarını kaburgalarına doluyor. Kuru ağzım açık kaldı. "Bayan Mattley-"

"Ben ciddiym Finn. Güvende olduğun sürece, yapabildiğin kadar çok *bağlantı* kurmanın nesi yanlış? Sadece bir hayatın var."

Hiçbir şey, sanırım. Ama seks artık bağlanmak gibi hissettirmedeğinde ne olur?

"Biliyor musun, sanırım bu tek seansta senin hakkında, seni tanıdığım aylar boyunca öğrendiğimden daha fazlasını öğrendim."

Bayan Mattley saçlarını küstahça savurarak Lennox'un kahkaha krizine girmesine neden olur ve gözlerinin kenarında yaşlar oluşmaya başlar. "Ben... onu... seviyorum..." diyor nefes nefese

kıkırdamalar arasında.

"Bana dar deri giydirirseniz böyle olur," diye açıklıyor. "Şeytanı alırsın."

"Pekâlâ, seni azgın küçük fingerdek, enerjinin birazını kendine sakla, olur mu?" Ayağa kalkıp kamerama *hafifçe* vuruyorum. Bu kamera yarım yıllık araba taksitine bedel. Gözlerimi kısarak LCD ekrana bakıyorum ve stüdyonun sağ tarafındaki büyük pencere camlarından içeri giren mükemmel ışığın hâlâ mevcut olduğunu teyit ediyorum. Sonra otoriterleşiyorum. "Pekâlâ, sana gösterdiğim gibi çeneni eğ-ah! Hayır, kes şunu."

"Neyi durdurayım?" Bayan Mattley sanki kafasında dev bir örümcek olduğunu söylemişim gibi irkilerek olduğu yerde donakaldı.

"Ağzınla ne yapıyorsun?" İnce dudaklarını beceriksizce büzmeye çalışmasını izleyerek soruyorum. "Bana buna ördek surat dendiği söylendi. Gurur verici olması gerekiyormuş."

Alnımı avuçlayarak kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Öyle değil ve kes şunu. *Doğal*," diye hatırlatıyorum ona. "En iyi görünen şey bu. Bu kadar zorlama."

"Peki, ben solmuş, yıpranmış, yaşlı bir dul gibi görüldüğümde bu fotoğrafları Photoshop sihrinle düzeltecek misin?"

İnleyerek mükemmel pozisyonumu terk ediyorum ve göz hizasına gelecek şekilde çömeliyorum. Bakmadan, başparmağımı omzumun üzerinden stüdyo duvarının arkasındaki dev tabelaya doğru uzatıyorum. "Oku şunu."

Bayan Mattley etkilenmemiş bir şekilde bana göz kırpmıyor.

"Yüksek sesle," diyorum. Tabela, üzerinde siyah kaligrafiyle yazılmış basit sözcükler bulunan sekize dört metrelik beyaz bir tuval. Stüdyo duvarının arkasına monte edilmiş, böylece setin neresinde olursanız olun, müşteri bunu gün gibi net bir şekilde okuyabiliyor. Sürekli bir hatırlatma.

"Sen güzelsin. Sen buna değersin," diye mırıldanıyor.

"Mhm," diyorum mavi gözlerinin içine bakarak. "O tabelanın hiçbir yerinde 'solmuş' yazmıyor ve burada 'eskimiş' kelimesini hiç kullanmadığıma eminim." Başparmağımı, iki saat önce burada olan makyaj sanatçısı sayesinde mükemmel bir allıkla renklenmiş yanağına sürüyorum. "Sen güzelsin. Buna değersiniz. Öyle davranın Bayan Mattley." Tekrar ayağa kalkarak birkaç adım geri çekiliyorum ve kameramı bir kez daha kaldırıyorum. "Omzumun üzerinden şu tabelaya bak ve bana basit bir gülümseme ver."

Omuzları gevşediğinde ve vücudunu bozmadan gurur verici pozlar vermekte ustalaştığında, kamera takıntı haline geliyor. Her geçen dakika daha da artan enerjisini yakalamak için öfkeyle tıklıyorum.

İşimde *bu* kadar çok çalışmamın nedeni de *bu*. Ödül, bir kadının kendi sihrine inandığını görmek. *Bu* kesinlikle seks değil.

Ama kesinlikle bağlantı kuruyor.

“O "Bebeğim, bu hiç iyi bir görüntü değil." En iyi arkadaşım Palmer, dairesinin ön kapısından içeri dalıyor ve acımasızca yatak odamın tepe lambasını yakıyor. Ve "yatak odam" derken Yani, doğum günümün olduğu geceden beri son birkaç gündür benim birincil alanım olan oturma odası kanepesi.

Palmer oturma odasındaki sehpanın üzerine büyük bir karton kutu bırakıyor; bu kutu benim çalışma masam, şifonyerim ve yemek masam oldu. Kutunun en üstünde duran ince siyah elbiseye bakıyorum.

Doğrulup Palmer'a en alaycı yan bakışımı atıyorum. "*Rahat* kıyafetler almanı söyledim. Benim küçük"-teknik olarak *orta boy*-"siyah elbisem rahat değil."

Palmer yüzüme öyle bir yaklaşıyor ki burnu benimkinden bir santim bile uzakta değil. Makyajı her zamanki gibi kusursuz. Konturlama konusunda ders vermeli. Makyaj dersleri onun cansız oyunculuk kariyerinden daha iyi para kazandırabilir. İşin ironik yanı, Palmer makyaj konusunda olağanüstü olsa da buna ihtiyacı yok. Tonu mükemmel derecede eşit, cildi hiç gözenek yokmuş gibi görünüyor ve parlak bebek mavisi gözlerinin süslenmeye ihtiyacı yok. Kendi başlarına bile çarpıcılar. Dahası Palmer'ın platin rengi, neredeyse beyaz sarı saçları tamamen doğal. Bazı kadınlar ışığın içinde doğar.

"Rahatlığa ihtiyacın yok. Seksi siyah bir elbiseye ve sevişmeye ihtiyacın var." Onun bu saçma ifadesi karşısında gözlerimi devirmeye direniyorum. "Teklif mi ediyorsun?"

Sanki ben kokuyormuşum gibi burnunu kıvrıyor. "Belki... eğer önce duş alırsan." Kurumuş salyadan yanağıma yapışmış saçlarımdan bir parça koparıyor. Kahkahalar atarak avucumu alnına dayıyorum ve onu itiyorum. "Yine de eşofmanlarından bazılarını aldım, bu yüzden rica ederim."

"Seni seviyorum." Ona yarım bir gülümseme veriyorum.

Palmer, kurtarıcım. Şu anda dünyadaki en iyi, daha doğrusu tek arkadaşım. Arkadaş edinmek benim için zor olduğundan değil. Sadece onları korumak benim için zor. Çalışmayı seviyorum. İşimi *seviyorum*. Marka danışmanı olarak işim çok sosyal. Uyanık olduğum saatlerin çoğunu perde arkasında, araştırma ve tasarım yaparak geçiriyorum, ancak müşteri toplantıları hala takvimimin büyük bir bölümünü oluşturuyor. Sanal ya da değil, yine de *sosyal*. Ayrıca bütün gün insanları ve davranışlarını inceliyorum. İnsanların neleri tıkladığını, satın aldığını ve incelediğini araştırıyorum. Benim işim bağlantılar kurmak, bu nedenle iş dışında sosyal etkileşime toleransım nispeten düşük.

Ama Palmer yalnızlık mağarasına girmeme izin vermiyor. Ne zaman kendimi manik takıntılı işime gömsem, o bir koşum takımı takıyor ve beni hücre hapsimin karanlık çukurlarından çıkarmak için derinliklere dalıyor. Beni güneş ışığını görmeye zorluyor.

Mason bize rahatsız edici derecede simbiyotik ve muhtaç diyor. Belki de haklıdır... Palmer'ın bana

marka adında "comfort" kelimesi geçmeyen en az bir çift ayakkabıya sahip olması gerektiğini ve Palmer'ın oto yıkama bikini modelliğinin gerçek bir iş olmadığını ve emeklilik planı yapmasına asla izin vermeyeceğini söylememi istiyor.

Mason... Siktir. Kafamda onun adını söylerken bile irkiliyorum. Kutuya doğru başımı salladım. "O nasıl?"

Palmer arkasını döndü ve mutfağından bana baktı. İki şişe suyu mutfak tezgahına çarptı. "Mason'ın şu anda nasıl olduğu umurumuzda değil."

"Palmer." Gözlerimi kısıyorum. "Nasıl görünüyor?"

Eli ince belinin gergin çizgisinde geziniyor ve kalçasının hafif kıvrımına iniyor. "Bok gibi."

Komik. Beni terk etti. Rahatlamış görünmesi gerekmez mi?

Mason'ı restoranda terk ettiğimden beri, iş dışında hiç iletişimimiz olmadı. İş e-postaları aracılığıyla samimi kalmak için konuşulmamış bir anlaşmamız var. Yeni müşteriler edinme sürecinde değiliz ve çoğunlukla mevcut sözleşmeleri sürdürüyoruz. Çok fazla ofis içi iletişim gerektirmiyor. SEO analizleri ve metrik raporlar isteyen müşterilerden gelen birkaç mesaj dışında Mason ve benim birbirimize işle ilgili söyleyecek bir şeyimiz yok.

Ama *kişisel* olarak, tamamen farklı bir hikaye oldu.

Birkaç kez aradı ama cevap vermedim. Nasıl olduğumu sormak için bana mesaj attı, ki bunu kibarlıktan çok patronluk taslamak olarak görüyorum. Onu engelleyebilirdim. Ama engellemiyorum. Telefonun çalmasını seviyorum, böylece burada olduğumu biliyor... sadece ulaşamayacağı bir yerde. Palmer'la kaldığımı biliyor ama buraya gelmeyecek kadar akıllı. Palmer bir keresinde eğer kalbimi kırarsa Mason'ın aletini bahçe makasıyla kesmekle tehdit etmişti. Artık gerçekleri yaşadığımıza göre kim bilir neler yapabilir.

"Aves." Palmer'ın ses tonu son derece ciddi. Şımarıklıktan uzak, "Kalkma vakti geldi. Biraz yürüyelim ve güneşlenelim. Engelle onu. *Bu kadar* zayıf değilsin."

Uçuşan saçlarımı düzeltirken ve kalın telli saçlarımı yandan taranmış bir at kuyruğu yaparken iç çekiyorum. "Tijuana'dan elli şişe ucuz tekila sokmaya çalıştığında arabana el konulduğu için seni sınırdan almak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet," diyor hışımla.

"Dönüş yolculuğu için benzin alacak paran bile olmadığını hatırlıyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Evet."

"Sarhoş olduğun ve bir tür striptizci kuş kafesi olarak tanımlanabilecek bir yere kilitlendiğin için Las Vegas'a gidip seni almak zorunda kaldığım zamanı hatırlıyor musun? Ödeyemeyeceğin kadar büyük bar hesabını ödeyene kadar çıkmama izin vermemişlerdi."

Dışlerinin arasından havayı içine çekiyor. "Belli belirsiz." "Mhmm, peki faturayı kim karşıladı?"

"Yaptın," diye mırıldanıyor.

"Ve hatırla ne zaman-"

"Oookay, ne demek istiyorsun, Aves? Ben beceriksizim ve sen benden daha derli toplusun mu?"

Dudaklarımı büzüyorum. "Hayır, tatlım. *Hayır.*" Parmak uçlarımı kapalı göz kapaklarıma bastırıyorum ve yüzük parmağımdaki soğuk metali yanağımda hissediyorum. "Söylemeye çalıştığım şey, her durumda arkanı kolladığım - inişlerin ve çıkışların. Ben senin en büyük amigonum. Sana sınırdan ucuz tekila kaçırmanın sadece akıllıca bir alışveriş olduğunu, paranı mezara götüremeyeceğini, bu yüzden neden bu kadar sıkı tuttuğunu ve kanındaki alkol seviyesi bir puan olan herkesin elbette isteyerek bir striptizci kafesine gireceğini söyleyen bendim - utanacak hiçbir şeyin yok."

Gözleri tavana çarptı. "Ve sen bunların hiçbirine inanmıyorsun."

Bir nefes veriyorum ve başımı hararetle sallıyorum. "Tek kelime bile etmedim. Ama ben seni seviyorum. Ve en iyi arkadaşın olarak benim görevim seni desteklemek ve olayları kendi zamanın ve kendi yolunla aşmana izin vermek. Şu anda senin de aynısını yapmana ihtiyacım var."

Gözleri parmağımdaki yüzüğe kilitlendi. *Neden hala bu şeyi takıyorum?* Belki de rol yapıyorumdur. Zihnimde o lanet şeyi pastanın içinde buldum, sildim, parmağıma taktım ve Mason'ın dizlerinin üzerinde bana evlenme teklif ettiğini gördüm... beni terk etmediğini.

"Sana gerçekten sordu mu?"

"Ne?" Garip sorusuna gözlerimi kısarak bakıyorum.

"Yüzüğü takıyorsun. Sana resmi olarak evlenme teklif etmediğini söyledi."

Ne kadar tuhaf bir şey söyledin. "Bunu konuştunuz mu?"

Palmer'ı bana kıyafet ve tuvalet malzemesi alması için gönderdim. Mason'la oturup kalp kalbe konuşacağını bilmiyordum.

"Hayır." Omuz silkiyor. "Kısaca," diye ekliyor. "Açıkçası, yollarımız kesişti ve ayrılırken ona neden beş saniye sonra senden ayrılmak için sana evlenme teklif ettiğini sordum. Sormadığını söyleyince, yüzüğü geri isteyip istemediğini sordum..."

Gözlerimi ona dikiyorum. *Bunu sormak sana düşmez Palmer.* "Bana saklamamı söyledi." "Tuhaf."

"Gerçekten de. Artık vicdan azabı çeken, nişansız bir yüzüğüm var." *Bu hiç yüzük olmamasından daha kötü.* Parmağıma bakıyorum, bunu çıkarmak için bir fiçi vazeline ihtiyacım olacağını biliyorum. Mason bunu neden bir beden küçük alsın ki? Belki de hüsnü kuruntuydu. Belki de bir evlenme teklifinin beni küçülteceğini ve bir mucize eseri onun standartlarına sığacağımı düşünmüştür. *Kıç.*

Beni işaret ediyor, ışıltılı altın rengi ojesi güneşliklerin arasından sızan güneşin parıltısını yakalıyor. "Onu rehin bırakmalısın."

Ayağa kalkıp kollarımı başımın üzerine uzatıyorum ve parmaklarımı çıtlatıyorum. Kaslarım oturma ve yatma pozisyonunda kalıcı olarak donmuş gibi direniyor. Ayakta durmak... hareket etmek... hepsi yabancı bir kavram gibi geliyor ve bedenim itiraz ediyor. Hayatımın dört gününü üzümlere kaybettim. Kanın yeniden akmasının zamanı geldi. "Kahve içmeye gidiyorum. Sana bir şey getireyim mi?" Yerden çantamı alıp omzuma atıyorum.

Palmer'ın gözleri yarıklara dönüşür. "Onu görmeye gitmesen iyi edersin. En iyi arkadaşımın eski sevgilisine onu geri alması için yalvarmasına izin vermeyeceğim. O seni hak etmiyor."

Onu tüm kalbimle seviyorum ama otoriterliği beni tetikliyor. Zaten parçalanmış ve eziyet çekiyorum ve şu anda kimsenin bana ne yapıp yapamayacağını söylemesine ihtiyacım yok. Kalbim kanıyor, kıskançlığım alev alev yanıyor ve kafam patlıyor... Zaten çok fazla duyguyla hokkabazlık yapıyorum.

"Palmer, *lütfen*. Ben otuz yaşındayım. Nefes almama izin vermelisin. Kahve almaya gideceğimi söyledim ama Mason'la konuşmak istediğimde senden izin istemeyeceğim."

"Süresiz olarak burada kalıyorsun, değil mi? İşimin seni kendinden korumak olduğunu sanıyordum." Dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor. Tüm tavırları aşırı tedirgin. Bunu söylemekten gurur duymuyorum ama şu anda keşke ilişkimi kurtarmak istiyorsam bunun bir seçenek olduğunu söyleyecek bir arkadaşım *olsaydı* diyorum. Belki uzun, zorlu, bozuk bir yol ama onu geri kazanmak istiyorsam, bu yol hala bir seçenek.

Gerçek şu ki Mason hile yapıp bundan kurtulabilirdi. Benim hiç haberim olmazdı. Ona çok güvendim, hiçbir şeyden şüphelenmedim. Eğer gerçekten bir domuz olsaydı, yalan söyleyebilirdi...

Ama o gerçeği söyledi. Mutlu değildi. Cansız bir seks hayatına bağlanmak istemediği için haksız mı? İlişkimizin bitmesinde benim de bir rolüm var mı? Onun seksi bir kız istediğini hiç bilmiyordum. I

Sadakat, nezaket, sabır ve zekanın yeterli olduğunu düşündüm. İçinde bulunduğumuz durumun onu mutlu etmek için yeterli olduğunu düşündüğüm için aptal mıyım?

Ve en büyük soru: Mutlu muydum? Yoksa sadece hedefe mi odaklanmıştım? Hayatımın son dört yılını çözecek bu soruyu sormaya hazır mıyım?

Hayır.

Biraz huzur ve sessizlik istiyorum.

Bu kadar tazeyken yarayı deşmek istemiyorum.

Bu kadar kırılmış, zayıf ve güvensiz hissetmeyi bırakmak istiyorum.

Pahalı bir kahve istiyorum.

"Çiselemesiz buzlu karamelli macchiato?" Palmer'a niyetimi açıkça belli ederek soruyorum.

İstesen de istemesen de istediğim yere gideceğim.

İsteksizce başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

Mutfağın önünden geçip ön kapıya doğru ilerlerken ona bir öpücük konduruyorum. "Bekle, şimdi mi gidiyorsun?"

"Evet?" Onun şaşkınlığı karşısında yüzümü buruşturuyorum.

"Böyle mi görünüyorsun?" Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

Tanrım, Palmer. Yani, haksız değil. Pijama şortum alttan biraz yıpranmış. Poşet bej tişörtüm Goodwill'in ıskarta yığınınından gelmiş gibi görünüyor. Ama Tanrı aşkına, ayrılık için yas tutma aşamasındayım. *Bırak da yas tutayım.*

"Arabaya servis bölümünden geçeceğim," diyorum kibirli bir şekilde ve o daha tek kelime edemedi kapıdan sıvışıyorum.

Starbucks'ın arabaya servis bölümündeki normalde iğrenç derecede uzun olan sıra bugün çok hızlı. Hatta o kadar hızlı ki, kendime sıcak bir latte ve Palmer'a buzlu bir içecek aldıktan sonra park yerine geri dönüp camlarımı indiriyorum ve kendime bir anlık sessizlik bahşediyorum.

Etkileşimimizden dolayı hâlâ tedirginim ve onun dairesine geri dönmek için acelem yok. Eve gidemem. Otoriter, pasif-agresif iğnelemeleri üzerime sıçramasın diye kauçuk bir deri geliştirmedim sürece arkadaşımın evinde saklanmaya devam edemeyeceğim açık. Onu affediyorum çünkü Palmer çok iyi niyetli ve işini gücünü bırakıp beni şehrin öbür ucundaki bir restorandan alıp bütün gece omzunda ağlarken bana sarılabilecek tek arkadaşım o. Aynı zamanda votkanın sabaha başlamak için mükemmel bir yol olduğunu düşünen arkadaşım. Dört yıllık erkek arkadaşımın benimle evlenmek yerine diğer seçeneklerini denemek istediğini söylemesinden sonra şu anda tam da ihtiyacım olan enerji bu.

Onu aramayacağıma dair kendime söz verdim.

Ama kahretsin, çok kolay olurdu.

Maura... spor salonundan... eğitmen olan. Eminim şu anda Edge Fitness'ın web sitesine girip personel sayfasına ilerleyebilir ve onun güzel yüzünü ve mükemmel şekilli vücudunu görebilirim. Bu kadının çarpıcı olduğuna hiç şüphem yok. Eminim kıyaslandığımda ben turşu üzerindeki bir yumru gibi görünüyordum. Mason'ın *baktığını* bilmiyordum. Ona bakmamam gerektiğini biliyorum. Bu beni tamamen delirtecek. Hayatımın önümüzdeki iki yılı, zihnimde bir güzellik feneri haline gelecek olan bu kadınla bir karşılaştırma oyunu olacak. Ne anlamı var ki? Neden kendime işkence ediyorum?

Merak... işte bu yüzden.

Neredeyse..." Sözüni kesiyor. Mesajlaştığı belli olduğu için bir süre bekliyorum. Devam etmediğinde, tekrar konuya giriyorum.

"Sana yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı, Dex?"

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor dalgınca. Sesi, telefonu kulağından çekmiş gibi uzakta geliyor. "Biri daha toz oldu." Tedirginlikle homurdanıyor. Tekrar tüm dikkatini bana vererek, "Yaz planları olmayan ve işe ihtiyacı olan birini tanıyor olamazsın, değil mi?" diyor.

"Tüplü turlar için başka bir asistana ihtiyacınız var mı?" Bu benim tipik işim değil ama Dex için her şeyi araştırmaktan mutluluk duyuyorum. O çok iyi bir müşteri ve her zaman keyfi yerinde. Eminim bunun ailesinin parasıyla ve hiçbir şey istememesiyle bir ilgisi vardır. İşiyile ilgili yardıma çok ihtiyacı olsa da, mecbur olduğu için değil, sevdiği için çalışıyor. "Yaz asistanlığı işi için bir ilan verebiliriz ama muhtemelen seyahat masraflarını ve yemek ücretlerini de dahil etmeniz gerekecek."

Gülüyor. "Hayır, turlar için yeterince adamım ve doyurmam gereken yeterince boğaz var. Yaz için bir evcil hayvan bakıcısına ihtiyacım var."

"Evcil hayvanınız mı var?" Bu çok garip. Dex çok seyahat eder. Hayat misyonu dünyadaki her deniz ve okyanusu karış karış keşfetmek. Elli yaşına geldiğinde oksijen tankından nefes alarak ve dünyanın basınçlı derinliklerinde yaşayarak geçirdiği onca zaman yüzünden beyin ölümü gerçekleşmiş olacak.

"Sayılır. Daha çok bir *ev* bakıcısı," diye açıklıyor. "Akvaryumlarımın bakımını yapan bir adamım var ama tuzlu su balıklarından bazılarını her gün besleyecek birine ihtiyacım var. Biraz fazla bakım gerektiriyorlar. Otomatik besleyiciler belki bir ya da iki hafta idare eder ama bütün yaz yetmez. Evden en uzun süre uzak kalacağım zaman bu ve balıklarımı kaybetme riskini göze alamam, ayrıca tüm bu ev sahibi cezalarına çarptırılmak da istemiyorum."

"Sürekli seyahat ediyorsunuz. Normalde balıklarınızı kim besliyor?"

"Dalış dükkanındaki çalışanlar. Ya da yan komşum her zaman yardım etmeye hazırdır. Ama bu sadece birkaç gün için. Tropikal tuzlu su balıklarının ve tanklarının bakımı, onları beslemekten çok daha zahmetli ve ben onun tüm yazını üstlenemem. Bir keresinde Damsel'imi Fruit Loops ile zehirlediğinden bahsetmiyorum bile. Bununla başa çıkma becerisinden şüphe ediyorum."

Çekiniyorum. "Komşun balıklarını öldürmeye mi çalıştı?"

"*Bilerek yapmadı.* Daha fazla balık yemi bulamadı ve onların aç kalmasını istemedi."

Koltuğumda doğrulup, ağzımdan çıkmadan önce pervasız sözlerimin tadına bakarken kendi kendime kıs kıs gülüyorum. "Sadece yaz için mi?" *Sonraki adımlarımı belirlemem için yeterli bir süre.*

"Evet. Etrafa sordum ama şu ana kadar ilgilenen tek kişi, Strip'te kafayı bulduktan sonra seks partilerine ev sahipliği yapacak bedava bir ev isteyen, tatildeki çılgın üniversite öğrencileri."

"Ben yaparım."

"Ne?"

"Yaz boyunca senin evinde kalacağım, balıklarını besleyeceğim ve ihtiyacı olan her şeyin yapıldığından emin olacağım. Kesinlikle seks partileri yapmam ve üç yıl birlikte çalıştıktan sonra bana güvenebileceğini bildiğini umalıyım."

"Ciddi misin sen? Ne kadar istiyorsun?" "Bedava."

Bana bir iyilik yapıyorsun.

"Şaka yapıyorsun. Mason yaz için taşınmayı kabul eder mi?"

Beyaz çikolatalı mocha'dan bir yudum daha alırken homurdanıyorum. "Tamam, tek bir bedel. Sadece ben olacağım ve bana nedenini ya da Mason'ı soramayacaksın. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Ses tonundan soruları olduğunu anlayabiliyorum, ama talimat verildiği gibi endişesini geçiştiriyor. "Tamam, harika! Kahretsin, Avery, gerçekten kıcımı kurtardın. Sana tüm detayları mesaj atarım. Gerçekten güzel bir yerim var. *Yemin ederim bayılacaksınız. Profesyonelce*

temizleteceğim ve çekmecelerimi falan boşaltacağım, böylece istersen büyük yatak odasını alabilirsin. Ve Las Vegas Strip sadece on beş gibi

"Dışarı çıkmak istediğinde evime birkaç dakika uzaklıkta."

Bol beyaz tişörtüme bakıyorum. *Pek olası değil.* Düşüncelerimi toparlarken Dex'in evini saklanma yeri olarak kullanmak istiyorum. *Dışarıda* olmak insanlarla konuşmayı gerektirir. Benim hedeflediğim şey *içeride* olmak. "Bana ne zaman ihtiyacın var?"

"Ne kadar erken olursa o kadar iyi aslında. Eğer yardım edersen, yaz çılgınlığı başlamadan önce kız arkadaşım ve kendim için Cancun'a bir dalış ayarlayabilirim. Ne kadar erken çok erken mi? Önce işle ilgili işleri halletmen mi gerekiyor?"

Her yerden çalışabilirim. Las Vegas, Los Angeles'ın dış mahallelerinden arabayla beş saat uzaklıkta. Tam olarak sekiz saate ihtiyacım var - biri daireme gizlice girip birkaç şey almak için, biri yolun yukarısındaki Oil Express'te yağımı değiştirmek için, bir saat Palmer'a kendimi açıklamak için, sonra beş saat de yolculuk için. Ama *o kadar* çaresiz görünmeye çalışmıyorum. Hâlâ sol parmağında takılı duran yüzüğe bakıyorum. Heyecanla ya da belki de öfkeyle, sonunda yüzüğü parmağımdan çıkarıyorum; bu elmas yükünden kurtulmak için gerekli olan on santim kadar küçülmüş gibi görünüyor.

"Gelecek perşembeye ne dersin? Bana ipleri göstermen ve hafta sonundan önce ayrılman için zaman verir mi?" "Mükemmel," diyor Dex. "Ayarlamaları yapacağım. Avery, *teşekkür ederim.* Sen benim hayat kurtarıcısın.

şeyler şimdi."

Hayır, hayır,

Dex...

Teşekkür

ederim.

S Yüzümden aşağı ter damlıyor. Yoluma doğru son birkaç metreyi koşarken elimini tersiyle silmek için elimden geleni yapıyorum. Ama birkaç adım daha attıktan sonra, ter güneş kremimle karışıyor. alnımdan aşağı iniyor ve gözlerime sızıyor. Dex'in araba yolunun önünde durup göz kırparak yanığı uzaklaştırmaya çalışıyorum. Üzerimde bir tişört olsaydı, yanan gözyaşlarımı ıslatmaya çalışırdım ama Mayıs ayında Las Vegas'tayız. Hava zaten kavurucu, o yüzden gömleksiz koşuyorum.

Hooonk!

Parlayan bir korna sesi yerimde sıçramama neden oluyor.

Başımı sağa çevirdiğimde, caddede, önünde durduğum araba yoluna dönmeye çalışan gri Jeep Cherokee'nin sinyal verdiğini fark ediyorum. Sürücü koltuğundaki kadın esmer, saçlarını özensiz bir şekilde at kuyruğu yapmış. Yolcu koltuğundaki kadın ise güneş gözlükleri yüzünün büyük bir kısmını kaplayacak kadar büyük olan platin sarısı bir kadın. En önemlisi, bu kadınlardan hiçbiri Dex'in kız arkadaşı Leah değil.

Garip. Dex ve Leah'ın ayrılmasına imkan yok. Bunlar aile üyeleri olmalı... ya da müteahhitler... ya da belki dalış dükkanında çalışan insanlar?

İtaatkar bir şekilde kaldırımda geriye doğru bir adım atıyorum ve önümden geçmeleri için işaret ediyorum. Ellerimi özür dilercesine havaya kaldırıyorum. Esmer olan camı indiriyor ve başını arabadan dışarı çıkarıyor. "Çok özür dilerim," diye sesleniyor. "Lütfen korna çaldığım için özür dilerim. *Çok kabaydı*" -arabanın yolcu tarafına doğru bir bakış fırlattı- "*çok kabaydı*."

Kornaya basanın o olmadığını anlayarak kıkırdıyorum. Gözlerini net olarak göremiyorum ama sarışının yüzü bana doğru sabitlenmiş ve beni iyice süzdüğü hissine kapılıyorum. Bunun neden hemen itici geldiğinden emin değilim. Kadınların beni fark etmesi umurumda değil.

Ama bu şekilde değil.

Sanki ben malım da o teklif vermeyi düşünüyor.

"Bana vurmak çok daha kaba bir davranış olurdu," diye karşılık veriyorum. "Bu yüzden uyardığın için minnettarım." Ona geniş bir gülümseme gösteriyorum.

"Önce yayalar." Esmer kadın eliyle geçmemi işaret etti. "Lütfen." Arabaya geri kayıyor ama ön camdan gülümserken dolgun yanaklarının şiştiğini görebiliyorum. Keşke koyu renk güneş gözlüklerini çıkarsaydı. Göğsümdeki küçük sarsıntı bana onun güzel olduğunu söylüyor. Ve arkadaşının yaptığı gibi dikkat çekmeye susamış bir şekilde değil, erkek beynimde her türlü merakı

uyandıran ince gizemli bir şekilde.

Biraz isteksizce avucumu kaldırıyorum ve Dex'in evinin önünden koşarak geçiyorum. Arkamdan gelen yüksek sesli ıslığa gülüyorum, içlerinden birinin, muhtemelen sarışının, kıcımın görüntüsü hakkında yorum yaptığını biliyorum.

Normalde düzenli olan oturma odamdaki felaketi gördüğümde daha ön kapıdan yeni girmiştin. Çiftlik evime girdiğinizde göreceğiniz ilk şey budur. İlk izlenim olarak orayı tertemiz tutmaya çalışıyorum. Şu anda, Hobby Lobby ve Michaels'tan gelen poşetlerin arasında yerleri zar zor görebiliyorsunuz. Koşu ayakkabılarımı çıkardım ve bu dağınıklığın sorumlusunun kim olduğunu bilerek seslendim.

"Lennox!"

Elinde dumanı tüten bir kupa, yıpranmış ve biraz da delirmiş bir halde hemen koridordan beliriyor. Onu gördüğümde bu yana geçen kırk sekiz saat içinde görünüşünü tamamen değiştirmiş. Saçları çeşitli tonlarda mor çizgilerle siyaha boyanmış. Kakülleri düz bir çizgi halinde kesilmiş. İçimden bir ses şu anda oturma odam olan alışveriş çantası mezarlığının bu yeni sinirli görünümün bir sonucu olduğunu söylüyor.

"Bütün bunlar da ne böyle?"

Gözünün kenarına dokunuyor ve sonra beni işaret ediyor. "Ben bir vizyonerim."

Oh, Tanrım. "Neden bir hayalperestsin?"

"Biz seksi kovboy kızlardan daha fazlasıyız Finn. Bundan daha iyisini yapabiliriz."

Gözlerimi kırpıştırıp tuhaf sözlerini anlamaya çalışıyorum. Ona neden bahsettiğini sormayı düşünüyorum ama bunun yerine konuyu saptırmaya karar veriyorum. "Saçın çok havalı." Soğuk bir şişe su almak için yanından geçip mutfığa doğru yürürken omzunu okşuyorum. Yumuşak ayak sesleri arkamdan geliyor. "Buraya nasıl geldin?" Kapağı çevirirken Lennox'a soruyorum. Hâlâ serinlemeye çalışırken, soğuk su şişesini yüzüme ve göğsüme dökmek istiyorum. "Arabamı görmedim."

"Garajınıza girdim."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Burada gerçekten evindesin, değil mi?"

Lennox ve ben teknik olarak birlikte yaşamıyoruz ama yaşayabiliriz de. Fotoğraf stüdyom bodrum katımda. İşe yaramasının tek nedeni bodrum katında olması, yani vesikalık çekimler ve aile portreleri için ihtiyaç duyduğum bol miktarda doğal ışık var. Sanırım alt katım aslında bir kayınvalide süiti olarak inşa edilmiş. Arka kapıdan özel bir giriş kapısı var. Evime girmenize gerek kalmadan stüdyoya erişebilirsiniz. Lennox bunu biliyor ama sınır da tanımıyor. Tüm evim onun alanı haline geldi.

Hırçın bir sırıtişla bana dişlerini gösteriyor ve kupasını kaldırıyor. "Kahve ister misin?"

Avucumu göğsüme bastırarak hâlâ çarpmakta olan kalbimi kontrol ediyorum. "Şu anda değil. Koşu çok yorucuydu. Kalp durmasına bir yudum kafein uzaktayım."

Lennox'un gözleri dizlerime kayıyor ve şaşkınlıkla yüzünü buruşturuyor. "Dizlerinin nesi var?" Her iki dizimin etrafına sarılmış, dörtlülerimin izini süren ve diz kapaklarımın dış hatlarını çizen kinesiyoloji bandını işaret ediyor.

"Ekstra destek için. Bu hafta beton kaldırımlarda 30 mil koştum. Tendinitimin alevlenmesini önlemeye çalışıyorum."

Bana küstahça bir şey söylemek üzere olduğunu söyleyen o tanıdık şekilde dudaklarını büküyor. "Ne?" İsteksizce soruyorum.

"Testosteronunuzu fiziksel olarak yenmeye çalışmaktansa yeniden seks yapmaya başlamak daha kolay olmaz mı?" Kıkırdıyor.

"Ha." Haksız değil. "Ne

kadar oldu?"

Ona gözlerimi deviriyorum. "Birkaç ay." Üç ay, on iki gün. Ya da başka bir deyişle, yaklaşık yüz vücut cezalandırıcı koşu.

"Bu daha ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum. İstedığımı hissedene kadar." *Kadınlarda en kötüsünü görmeyi bırakana kadar.* Bu konuda pek açık değilim ama Nora beni çok etkiledi. Yaşadıklarımızdan sonra artık kadınlarda sadece kırmızı bayraklar görüyorum. Nora ile ilişkimiz bittikten sonra bir gece eve gerçekten hoşlandığım yeni bir kız getirdiğimi hatırlıyorum. Biraz kibar ve yumuşak konuşuyordu. Belki de eski sevgilimin tam zıttı olması hoşuma gitmişti. Büyük umutlarım vardı. Ama ertesi sabah, benim uyuduğumu sandığında, onu telefonumu kontrol ederken yakaladım. Hiçbir şey söylemedim. Sadece uyuyormuş gibi yaptım ve mesajlarımı, uygulamalarımı ve resimlerimi karıştırmasına izin verdim. Kesinlikle saklayacak bir şeyim yoktu, ama kendimi bu saçmalığa tekrar sokmayacaktım. *Anlaşma bozuldu.* Onu bir daha hiç aramadım.

Bana soru soracak ve cevaplarıma inanacak kadar kendine güvenen bir kadın istiyorum. Aynı anda birden fazla kadınla yatıp yatmadığımı merak ediyorsa, sadece sorun. Cevabım hayır. Eğer ciddi bir şeyle ilgileniyorsa, sadece söyleyin. Belki benim de ciddi olduğumu duyunca şaşırır. Yirmi sekiz yaşındayım. Artık akıl oyunlarından, paranoyadan ve kıskançlık kavgalarından bıktım. Dürüst, içten ve bana sadece gerçek olacak kadar güvenen bir kadın istiyorum...

Ve bu kadının Las Vegas'ta olmadığına tamamen ikna oldum. Ben de bu yüzden pes ettim. Tekrar bekar olduğumda, tüm bu kadınların beni varsaydığı gibi erkek düşkünü bir bekar olmaya başladım, ta ki bu bile eskiyene kadar.

"Peki, sen neden bir hayalperestsin?" Başparmağımı omzumun üzerinden atarak ona oturma odamda yarattığı dağınıklığı hatırlatıyorum.

"Noir," diyor parlak gözlü ve hevesli bir ifadeyle.

"Evet... Bundan biraz daha fazla açıklamaya ihtiyacım olacak." *"Film noir. Biraz da esaret."*

Suyumdan birkaç yudum aldım. "Ne?"

Tek gözünü kısıyor. "Bilirsin, kelepçeler gibi... *oyuncaklar...* bir sürü deri..."

Rahatsız edici bir farkına varış. "Oturma odam şu anda kadın seks oyuncaklarıyla mı dolu?"

"*Hayır.*" Lennox garip bir şekilde gülüyor, sonra gözlerini açıyor ve empatik bir şekilde başını sallıyor. "Ve ben buldum

El sanatları dükkanından şu havalı siyah güllerden aldım. Tamamen siyah ve beyaz düşünüyorum. Siyah çiçekler, beyaz çarşaflar, bir sandalyenin üzerine örtülmüş mürekkep lekeli yırtık beyaz bir gelinlik. Aynı tarzda düğün iç çamaşırları."

"Bir iç çamaşırı seti mi yoksa cinayet sahnesi mi sahneliyoruz?"

Gülüyor. "Cesur cinsellik moda. Bunun gerçekten büyük bir para kazandırıcı olabileceğini düşünüyorum. Aslında, web sitesi üzerinden daha *dramatik* bir şey için talepler aldık. Piyasaya uyum sağlamalıyız, Finn." Lennox yüzünü buruşturuyor. "İşler pek... iyi değil."

Yine haklı. Fotoğrafçılık inişli çıkışlı bir iş. Bugünlerde en yeni iPhone'a sahip herkes profesyonel görünümlü fotoğraflar çekebiliyor, bu nedenle masaya fotoğraflardan daha fazla değer katmanız gerekiyor. Kadınların vücutlarını sevmelerine ve eşsiz güzelliklerini takdir etmelerine yardımcı olmaya çalışıyorum. Boyutu, rengi ya da şekli ne olursa olsun, her kadın güzeldir. Kendilerine doğru mercekten bakmaları gerekiyor. Bir şekilde bu asil durumum sayesinde faturaları ödemenin de bir yolunu bulmak zorundayım. Son zamanlarda müşteri bulmak giderek zorlaşıyor.

"Sen bir kadınsın... Bunu bana açıkla."

Ben oturma odama doğru ilerlerken ve plastik bir alışveriş torbasından bir çift siyah kelepçe çıkarırken Lennox da peşimden geliyor.

"Esaret neden seksi? Ben güven inşa etmeye yardımcı olmak istiyorum, kadınları bağlayıp

kızarmış tavuk gibi teşhir etmek değil."

Lennox tek gözünü kısarak bana bakıyor. "Bence kızarmış tavuktan daha zevkli olabiliriz."

Kaşlarımı çatarak

Kaşlarımı çattığımda şüpheci bir bakışla karşılık veriyorum, o da devam ediyor: "Karanlık zindana ya da onun gibi bir şeye gitmeyi önermiyorum ama bu fikirle dalga geçebiliriz. Daha sert kostümler giyeriz ama saçlarını yumuşak dalgalar halinde yaparız. Tüm çekimi karamsar siyah beyaz yapacağız ama bazı resimlerde gülümseyebilecekler. Çok çiçekli ama koyu renkler olacak. Keleпçeler-"

"Ama bulanık," diye bitiriyorum onun yerine.

"Aynen öyle." Lennox kendinden memnunmuş gibi omuzlarını kaldırıyor. Sahne tasarımı konusunda gerçekten çok yetenekli. Bir gün Hollywood'a taşınacak ve ünlü bir set yönetmeni olacak. Bundan eminim. Şimdilik onun yardımına minnettarım. Harika fotoğraflar çekiyorum, kurgum rakipsiz, ama set olmadan bir fiçidaki balık gibiyim. Lennox'a ihtiyacım var.

"Bunun gerçekten daha fazla iş getireceğini mi düşünüyorsun?"

Gözlerini açıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Bu noktada her şeyi denemek zorundayız. Ya sinirli ya da üstsüz palyaçolar."

"Ne?"

"Hiç sorma." Bana göz kırptıyor ama gülümsemesi pek de masum değil. Lennox'un hangi web sitelerini ziyaret ettiğini bilmek istemiyorum. Kuzenim ilginç zevkleri konusunda utangaç değildir... Bu konuyu kapatalım.

"Yani fikir cesur ama kadınsı," diye düşünüyorum.

"Doğru." Alnımı işaret ederken başını sallıyor. "İşte buna böyle demeliyiz. Cesurca kadınsı. Seti hazırlamam için bana bir hafta kadar süre ver, sonra neden bir deneme çekimi yapmıyoruz? Birine ücretsiz fotoğraf çekimi teklif edebilir ve web sitesine yeni resimler koyabiliriz. Bakalım kim kabul edecek. Eğer başarısız olursak, çizim tahtasına geri döneriz." Odanın etrafına bakar. "Bir şeyler denemeliyiz Finn... Takvimimiz oldukça boş. Hizmetten kaynaklandığını sanmıyorum. Boudoir'da olmak için iyi bir zaman. Sadece kimse varlığımızdan haberdar değil ve bu ağızdan ağıza pazarlama için zor bir iş."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ve temelde ücretli pazarlama için bütçem yok."

"Doğru, yani insanların dikkatini çekebilecek her şey..."

"Tamam, ben ikna oldum. Denemekten zarar gelmez." Ona gülümsedim. "İyi iş,

Lennox." Bacak bacak üstüne atıp eğiliyor. "Çok güzel. Şimdi git bir duş al.

Kokuyorsun." "Anlaşıldı." Suyumu bitirdim, sonra yatak odama döndüm.

"Hey, bu arada, bu gece dışarı çıkmak ister misin? Ultimate'de köpük partisi var. Sadece davetliler. Geçen hafta fedai ile takıldım ve bana fazladan bir bilet verdi. Sürpriz bir ünlü DJ olacak. Söylentilere göre Khalid olacakmış."

"Vegas Strip'te bir köpük partisi mi? Etrafta koşuşturan bir sürü sarhoş, ıslak kadına benziyor."

Lennox burnuna iki kez vurur. "Aynen öyle. Biraz eğlen. Aylardır tek yaptığın çalışmak ve"- dizlerimi işaret ediyor-"koşmak. Bir yıl oldu. Üzölmeyi ne zaman bırakacaksın?"

"Ben üzgün değilim." Ona attığım bakışın ikna edici olduğunu sanmıyorum çünkü Lennox alt dudağını büzüyor.

"Sana inanmıyorum. Seninle *gurur* duyuyorum. Ama sana inanmıyorum. Bak, Finn... Nora-"

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım. "Ben iyiyim. Ama teşekkür ederim, küçük kuzen." Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve kolumu omuzlarına dolayarak onu terli bir kucaklamanın içine çekiyorum.

"İğrenç," diye yakınıyor.

"Benim için endişelenmen çok tatlı. Ama endişelenme. Köpük partinde iyi

eğlenceler." Onu serbest bırakıyorum. "Bu gece ne yapacaksınız?"

Bir anda kaslarım ağrımaya ve gerilmeye başladı. Bugün biraz fazla zorladım. Biraz rahatlamaya ihtiyacım var. "Muhtemelen Dex'e altılı bira paketi getirip jakuzisine gizlice gireceğim."

Dex yerdeki jakuzisini hiç kullanmaz. Kız arkadaşı Leah çok nadir kullanıyor. Taşınabilir olsaydı

Ondan alıp benim verandama taşıyabilirdim. Bunun yerine, bahçelerimiz arasına bir kapı koyduk, böylece istediğim zaman onun küvetine erişebiliyorum. Karşılığında ona bira getiriyorum ve aylık bakım ücretini ödüyorum. Daha iyi bir komşu isteyemezdim. Tanrı'dan daha zengin olduğundan bahsetmiyorum bile, bu yüzden ev sahipliği yaptığı mahalle barbeküleri en üst düzeydedir. Kim bir blok dolusu insan için antrikot biftek alır ki?

"İçeride kalmamı ister misin? Sana eşlik etmemi?"

"Uh, hayır. Bir Cumartesi gecesi evde kalıp tek başına jakuziye girmekten daha üzücü olan tek şey, bir Cumartesi gecesi evde kalıp kuzeninle jakuziye girmektir."

Lennox gülerek homurdanır ve başını sallayarak onaylar.

"Eve bırakılman gerekirse beni ara ve lütfen akıllı ol. Seni kurtarmak ve birinin kıcını tekmelemek zorunda kalmak istemiyorum."

Beni selamlıyor. "Pekâlâ. Bu arada Dex'e Cozumel için hangi dalgıç kıyafetini getirdiğini sor. Sanırım kısa demişti ama ben üşüyorum, o yüzden sanırım uzun kollu olanı getireceğim."

Lennox'un liderliğini yaptığı bir dalış gezisine gitmek için önümüzdeki ay bir hafta izin alacağını unutmuşum. O, Dex ve Leah dalışa olan sevgileri yüzünden hemen kaynaşırlar.

"Ona mesaj atamaz mısın?"

"Telefonu çok titretilmiş ve düzensiz. Harika bir dalış eğitmeni ama işinin nasıl alev almadığını bilmiyorum."

"Pekâlâ, hatırlamaya çalışacağım," diyorum koridorda ilerlerken. Şakağıma sıkıca vuruyorum, sanki bir hatırlatıcıyı kafamın yan tarafına doğru itebilirmişim gibi. Şimdi Dex'e sormam gereken iki şey var. Lennox'un ıslak kıyafeti...

Ve evine uğrayan şu güzel esmer de kim?

“D Palmer çantasını Dex'in mermer mutfak tezgahının üzerine bırakırken şöyle diyor. "Ve lanet olsun, burası h a r i k a bir yer." Yüzünde hınzır bir gülümseme beliriyor. "Dex ve arkadaşları ne kadar ciddi? kız arkadaş?"

Bakışlarımı ona diktim. "Ruh eşleri, ölüm kalım meselesi, Bonnie ve Clyde ciddiyeti. Aklından bile geçirme

."

"Tanrım," diye homurdanıyor yerinde dönerken, yukarı bakıyor, yüksek tavanları ve açıkta kalan Kirişler. "Şaka yapıyorum tabii ki."

"Yuva yıkmak," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "Çok komik."

Palmer burada olduğu için minnettarlıkla kızgınlık arasında gidip geliyor. Arabayla gidip yerleşmeme yardım etmek için ısrar etti ama dün bir seçmesi vardı. Palmer'ı beklemek, gitmeden önce Dex'i kaçırmam anlamına geliyordu. Bana talimatları mesaj attı ve paspasın altına benim için bir anahtar bıraktı. Görünüşe göre balıkçı adam Pazartesi günü burada olacak ve bana balıkları nasıl besleyeceğimi öğretecek. Yani, tanklarda balıklar var... Suyu pul yem serpmeye konusunda tamamen yetenekliyim, ama Dex'i daha rahat hissettirecek ne varsa, seve seve yaparım.

"Bu arada, 'dibs' Dex'le ilgili değildi." Palmer hemen altın kulplu şık siyah dolapla uyumlu gizli buzdolabını bulup açıyor. İki bira çıkarıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Cuma günü saat sabahın 10'u." Bir bira alıyorum ve sonra onu süslü buzdolabının içecek bölmesine geri koyuyorum. "Ve bu öğleden sonra biraz iş yapmam gerekiyor."

"Ugh," diye yanıtlıyor gözlerini devirerek. "Nasıl oluyor da kendin için çalışıyorsun, çoğu gün pijamalarınla evden çıkıyorsun, ama hala o sopayı kışına sokuyorsun? Senin kazandığın parayı kazansaydım, senin programınla, hayatımın tadını çıkarıyor olurum."

"Evet, peki o para nasıl kazanılıyor sanıyorsun Palmer? Pijamalarımınla çalışıyorum çünkü o gün için hazırlanmayı dert etmemek bana beynim erimeden önce ekran karşısında fazladan bir saat çalışma süresi veriyor."

Birasının kapağını çeviriyor. Tanımadığım yabancı bir etiket, ama kesinlikle lüks görünüyor. Dex'in varlıklı olduğunu biliyordum... *Bu kadar* varlıklı olduğunu bilmiyordum. Tabii ki lüks bira içiyor. "Ben de küçük bir işletme sahibiyim ama yine de eğlenmenin bir yolunu buluyorum."

Palmer yarı zamanlı bir influencer, yarı zamanlı bir makyaj sanatçısı ve tam zamanlı umutsuzca

nl olmak isteyen, mücadele eden bir aktris. Tam olarak aynı Şey değil. Belki de sorun budur. Belki de eğlenceli değilimdir. Belki de Mason'ın ilişkimizi bir görev ve angarya olarak görmesinin bir nedeni de budur.

Lanet olsun. Mason.

Doğum günümün üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçti. *Uyuşmaya çalışıyorum.* Yıkılmaktansa hissiz olmayı tercih ederim. Zihnimdeki şeytanların bana sinsice yaklaşmasına ve neredeyse yarım on yıl boyunca sevdiğim adamın bir şekilde yolunu kaybettiğini çünkü ilişkide üzerime düşeni yapmadığımı söylemesine izin vermemeye çalışıyorum.

Mesele sadece kilo değil. Nasıl giyindiğiniz... ya da giyinmediğiniz. Hiç makyaj yapmıyorsun. Çöpten yemeklerle yaşıyoruz. Özensiziz. Birbirimizin etrafındaki halimizin seksi ya da çekici bir yanı yok.

O geceyi kafamda canlandırmadan duramıyorum. Tekrar ve tekrar. Mason bir pislik... O iyi olmayan sığ bir pislik... Lanet olası değersiz bir pislik...

Ama benim bir rolüm var mı?

Onu kendisinin en kötü versiyonu olmaya mı ittim?

Dur. Oraya gitme. Uyuşuk kal.

"Ne diyordun?"

Birasından bir yudum daha alıyor ve cam şişeyi sertçe tezgâha bırakıyor. Gürültülü çınlama beni irkiltti.

"Dikkatli ol," diye tısladım. "Burası benim evim değil." Palmer'ın kırmasından endişe ettiğim mutfak adasının granitinde parmaklarımı gezdirmeden önce şişesini büyük oluklu lavaboya yerleştiriyorum.

Bana aldırmadan, "Önceki koşucu. O her kimse, *benimdir.*"

İçimden bir sıkıntı dalgası geçiyor. Palmer istediği her erkeği elde ediyor ve bir kez gözünü bir şeye dikti mi, onunla rekabet etmeye çalışmamam gerektiğini çok iyi biliyorum. Ben de onu fark ettim. Hayatımda hiç bu kadar yakışıklı bir adam görmemiştim. Uzun boylu, bronz tenli, güçlü çene hatlarına sahip, mükemmel şekillendirilmiş simsiyah saçları olan. Ama gözlerimi kapattığımda tek gördüğüm bana attığı gülümsemeydi. Çok tatlı ve masum görünüyordu. Kirli şehvet çılgınlıkları atan vücuduna uymuyordu. Belki de kör edici güneş ışığında dururken göğüs kasları ve karın kasları terden parlıyordu.

Güzel insanlar. İstemedikleri halde parladıklarına yemin edebilirim.

"Palmer, ona *sahip* olamazsın. O bir arabanın ön koltuğu ya da golden doodles yavrularından ilk seçilen değil."

Tek kaşını kaldırıyor. "Bunu nasıl nazıkçe ifade edebilirim?" Bileğini döndürerek, "O adamın beni bir beden küçük bir prezervatif gibi takmasını ve aletinin canını çıkarmamı istiyorum," diyor.

"Vay canına."

"Eğer ilgilenmiyorsan" -avuç içi yukarı bakacak şekilde işaret parmağıyla beni gösteriyor-

"İlgileniyor musun?" Başımı sertçe sallıyorum ve gülüyorum. "Hayır. Kesinlikle hayır."

"Gözlerin var mı?" diye soruyor.

Nefesimi üfledim. "Çekici olmadığını söylemedim. İlgilenmediğimi söyledim. Ben gerçekçiyim. Benim için biraz fazla seksi, sence de öyle değil mi?"

Eliyle kalçasının kıvrımını buluyor. "Affedersiniz?"

Uh-oh. Palmer'da bir sürü şey var. Sıcak bir karmaşa. Beleşçi. Bana yılda birden fazla kez pedikür yaptırmam gerektiğini ve en sevdiğim sütyenimin bana büyük bir uniboob verdiğini hatırlatan kişi. Ama bunu söyleyebilen tek kişi o çünkü beni seviyor. Beni koruyor. Kendimi küçümsememe tahammül edemiyor.

Bana dik dik bakıyor, ben de devam ediyorum: "*Hadi* ama. Gerçekçi ol. Koşarken gördüğümüz o adam Mason'dan on kat daha seksi ve ben sahip olduğum kişinin bile ilgisini çekemiyorum."

Göğsümdeki sancı kalbimin etrafına ördüğüm duvara tehlikeli bir şekilde yaklaşırken nefesimi içime çekiyorum. *Kes şunu. Uyuşmuş durumdayım.* "Vardı. Yani vardı."

Palmer sesini alçaltıyor. "Avery Leigh Scott." Gözlerini kısar. "Sen çok güzelsin. Evet, yeni kıyafetlere, yeni ayakkabılara ihtiyacın var ve Tanrı aşkına, sana yüzünü nasıl düzgün bir şekilde şekillendireceğini öğretmeme izin ver, ama için ve dışın *on* numara ve istediğin her erkeği kendine çekebilirsin." Aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve beni agresif denebilecek bir şekilde kucaklıyor. "Seni seviyorum."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum bir ağız dolusu saçının arasında.

Kendini geri çekip doğrudan gözlerimin içine bakarken burnunu çekiyor. Onun yoğun bakışlarından kaçmak için içimdeki dürtüyle savaşıyorum. "Benden kaçmak için burada kalmayı kabul ettiğini biliyorum."

"Palmer..." Bıkkın bir şekilde içimi çektim. Yarı yarıya haklı. Neden yalan söyleyeyim ki? "Kendimi bulmak için bir yaza ihtiyacım var."

"Ben senin en iyi arkadaşınım," diyor samimiyetsiz bir gülümsemeyle. "Benim yanımda kendini bulamıyor musun?" "Anlamak için zamana ihtiyacım var..." *Neyi çözmem gerekiyor?* Bir problemi çözmek gerçekten zor kendinizle yüzleşmeyi reddettiğinizde.

"Lütfen, lütfen, bana onu geri almayı düşünmediğini söyle. Bu senin kadınsı gücünle ilgili bile değil, tamam mı? Sizler-" Yüzünü iki elinin arasına gömüyor ve hayal kırıklığı içinde başını sallıyor. Derin bir nefes alarak kollarını yanına indiriyor ve bana yalvarıyor. "Sen daha iyisini hak ediyorsun. Seninle birlikte olmanın yerleşmek olduğunu düşünmeyen bir erkeği hak ediyorsun."

Sözleri canımı yakıyor. İşte bu yüzden yazımı burada, her şeyden uzakta geçirmem gerekiyordu. Mason'ın boğazıma tıktığı gerçeklerden uzaklaşmaya ihtiyacım var. En kötüsü de bunu *neredeyse* yapacaktı. Görünüşe göre, evlenecek kadar iyiyim ama sevişecek kadar ilgi çekici değilim. Keşke bu beni rahatsız etmeseydi, ama ediyor.

Çok fazla.

Hangi kadın kendisine güzel, arzulanan ve cazip biri olarak davranılmasını istemez ki? Yakınlığın bir parçası da sekstir. Nasıl oluyor da birinde bu kadar iyiyken diğerinde yetersiz kalabiliyorum?

"Hak ettiğim şey, bunu kendi yöntemimle atlatmak için zaman ve alan."

İsteksizce de olsa başını sallıyor. "Tamam-"

Telefonunun çalması bizi böldü. Palmer telefonuna koşuyor, sanki yerinden fırlayacakmış gibi gergin ve kıpır kıpır. Seçmelerden sonra hep böyle olur ve eğer kötü bir haberse gözlerindeki kalp kırıklığını görmek istemiyorum. Mutfaktan çıkıp Dex'in ana oturma odasını keşfediyorum.

Duvarların içine yerleştirilmiş gibi görünen iki büyük balık tankı var. Onlara nasıl ulaşacağımı bile bilmiyorum. Duvar parçalara mı ayrılıyor? Ne oluyor lan? Balıklar nasıl besleniyor? Akvaryumcu bu tankı nasıl temizliyor?

Anladığım kadarıyla, daha yüksek bakım gerektiren balıklar üst kattaki tuzlu su tanklarında. Dikkatli bakılması gerekenler onlar. Buradaki balıklar otomatik besleyiciler ve besin açısından zenginleştirilmiş suyla yaşıyorlar. Küçük muhafazalarında çok güzel yüzüyorlar, dünyanın bu cam duvarlardan çok daha büyük olduğunun farkında bile değiller. Ama belki de böylesi daha iyi - burada zarar göremezler. Bazı insanların akvaryumların acımasız olduğunu ve balıkların okyanusta yüzmesi gerektiğini düşündüğünü biliyorum...

Ama en azından burada köpekbalığı yemi olmayacaklar. Bu o kadar kötü bir hayat mı? Bakılmak, temizlenmek, beslenmek ve takdir edilmek? Yoksa her gün kaçmak ve saklanmak özgürlük için ödenecek adil bir bedel mi?

En büyük akvaryumdaki en küçük balığın telaş içinde bir ileri bir geri gidişini izliyorum. Kiraz

renğinde. Tam kırmızı değil, tam pembe değil, tam ortasında ve hafif yanardöner. Ne kadar tuhaf. Bir şey unutmuş gibi görünüyor ve tam olarak ne yaptığını hatırlamaya çalışıyor.

Palmer hemen arkamdan, "Bir seçme aldım," deyince sıçradım ve avucumu akvaryuma vurdum. Cherry, küçük balık arkadaşşıma verdiğim isimle, sersemlemiş durumda. Bana öylece bakıyor.

Küçük cennetinde deprem. Utanıyorum. Dex cama asla dokunmamam konusunda beni uyarmıştı. Balıklar için acımasızca kafa karıştırıcı. *Üzgünüm, Cherry.*

Dönüp Palmer'a bakıyorum. "Geri arama ne zaman?"

"O seçmeler değil." Yüzünü buruşturuyor. "O tam bir fiyaskoydu. Chase Ford gençleri sevdiği için bebek yüzlü bir kızla anlaşmışlar." Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

Palmer ne zaman bir seçmeye katılamasa, casting direktörleri ve seçtikleri film yıldızları en büyük düşman haline gelir. Görünüşe göre, Hollywood yıldızı Chase Ford da bir istisna değil.

"Evli olduğundan oldukça eminim." Onu ve yeni karısını bir dergi kapağında gördüğüme yemin edebilirim. "O bir aktris değil. Sanatçı ya da öyle bir şey. Noa-"

"Sanki evlilik bu Hollywood sikicilerini aldatmaktan alıkoyuyor. *Lütfen.* Neyse, devam edelim. Menajerim yeni bir pilot dizinin başrolü için seçmelere katılmamı sağladı. Başrol oyuncusu bir sebepten dolayı son anda vazgeçti." Gözleri büyüdü. "Bu büyük bir olay. *Bir sonraki Breaking Bad* gibi *bir şey.*"

"Palmer, bu harika! Ne zaman?"

"Bu geceye kadar onlar için okumamı istiyorlar. Bir an önce karar vermeleri gerekiyor."

"Hadi gidelim." Omzumun üzerinden başımı salladım. "Seni eve bırakayım." Buraya kadar beş saatlik yoldan geldiğim için sırtım hâlâ biraz ağrıyor ama Tanrım, bu sonunda onun için büyük bir fırsat olabilir.

"L.A.'de değil, Aves. New Mexico'da. Albuquerque." Omuz silkiyor. "Bilmiyorum-"

"Arabamı al."

Kocaman gözleri daha da büyür. "Ne? Ve seni burada mahsur mu bırakayım?"

Çantamdan anahtarlarımı almak için yanından geçip gidiyorum. Onları tezgâhın üzerine bıraktım ve telefonumdan Google Maps'i açtım. "En az sekiz saatlik bir yolunuz var ve bu trafik düzgünse geçerli. *Git hadi.* Bavulun hâlâ arabada. Öyle olması gerekiyordu."

"Aves, ben..."

Ona göz kırpmıyorum. "Biliyorum. Ne kadar harika olduğumu söylemek için beni yoldan arayabilirsin. Ama cidden, *git.* Bu senin anın, Palmer. Nihayet. Buna gerçekten inanıyorum ve sana inanıyorum. Sadece dikkatli sür. Otoyolda çizgileri okumaya çalışmayın."

Başını sallıyor, gülümsemesi büyüyor. "Tamam." Anahtarları yerleştirdiğim yerden alıyor ve kolunu boynuma dolayarak beni bir kez daha hızlıca kucaklıyor. "Arabada bir şeye ihtiyacın var mı?" diye soruyor mutfak adasının diğer tarafından çantasını alırken.

"Hayır. Her şeyimi getirdim."

"Tamam," diyor tekrar, hızlı bir nefes üfleyerek. Topuklarının üzerinde dönerek aceleyle ön kapıya doğru ilerliyor. "Teşekkür ederim, Aves," diye sesleniyor arkasını dönmeden.

"Bekle, Jeep için sadece seksen yedi ve üstü," diye arkasından sesleniyorum. "Ucuz benzin koyma-"

Bang.

Ön kapı çarptı ve duyma mesafesinden çıktı.

On üç gün.

Kendime hakim olamamam ve Edge Fitness'ın web sitesine girip Maura Montoya'yı bulmam on üç gün sürdü. Şüphelerim doğrulandı. O tam bir nakavt. Bu kadın Palmer'ı bile gölgede bırakıyor ve bunu yapmak gerçekten zor. Vücudu kusursuz. Kaslı ama kadınsı kıvrımları var. Karnı o kadar düz

ki, uzansa üzerine dökülmesinden endişe etmeden bir şarap kadehi koyabilirsiniz. Omuz hizasındaki saçları benimkinden daha zengin bir kahverengi tonu.

ve benden en az üç ton daha bronz. Güneş öpücüğü almış gibi görünüyor, sanki plajda vücudunu sergilemekten korkmuyor. Ama bu kadar saçmalık yeter.

Maura'yı özetlemenin daha basit bir yolu, onun tam anlamıyla benim zıt kutbum olduğudur.

Tavşan deliğine balıklama daldım. Yirmi dakika içinde Maura'nın Facebook sayfasını, Instagram profilini buldum ve TikTok'ta deadlifting yaparken doğru form hakkında birkaç videosunu izledim. Ondan gerçekten nefret etmek istiyorum ama var olmak dışında neyi yanlış yaptı?

Neredeyse iki hafta oldu.

Acaba Mason ona çıkma teklif etti mi?

Orospu suratını dinlendirseydi biraz daha kolay olurdu, ama sadece çarpıcı değil, aynı zamanda çekici. Eminim müşteri listesi doludur. İş sahiplerine, Dex de dahil, bu etkiyi öğretiyorum. Karizma. Harika bir kişiliği pazarladığınızda, bir sümüklü böceğe bile kolaylıkla tuz satabilirsiniz. İnsanlar cana yakın, ilişkilendirilebilir ve özgün olmak ister. Bunlar marka sadakatının üç sihirli bileşenidir.

Sanki kulakları yanıyormuş gibi, Mason'dan gelen bir telefon sosyal medya takipçiliğimi durduruyor. Onu sesli mesaja gönderebilirdim, ama zaten potansiyel yeni kız arkadaşını internetten takip ettiğim için, şu anki mazoşist zihniyetimi benimsiyorum.

"Ne?" Toparlayabildiğim en düz monoton ses tonuyla cevap veriyorum. "Cevap verdin," diyor Mason, şaşırılmış bir sesle. "Sen aradın," diye çıkışıyorum.

Telefonda oflayıp puflayarak hayal kırıklığımı teşvik ediyor. "Avery, lütfen medeni olabilir miyiz? Birlikte bir işimiz var. İnsanların bize birlikte yarı yarıya bir LLC kurmamamızı söylediklerini hatırlıyor musun? Onlara birlikte çok iyi çalıştığımızı ve ilişkimizin yarattığımız şeyi engellemesine asla izin vermeyeceğimizi söylediğimizi hatırlıyor musun?"

Beni sevdiğini ve sonsuza dek birlikte olacağımızı düşündüğüm zamanı hatırlıyor musun?

Ama o haklı.

Birlikte iyi çalışıyoruz ve Mason'la benimkine rakip olan tek ilişkim işimle olan ilişkimdi. Bu yıl ikisini de kaybedersem lanetleneceğim.

Göğsüm yükseliyor, sonra düşüyor. *Buna izin var mı? Sadece medeni olabilir miyiz?* "Neler oluyor Mason?" "Maynard Realty bizi büyük bir sözleşme için yönlendirdi. *Büyük*. Bu fikri düşünmek bile istemedim.

önce seninle konuşmadan."

Maynard Commercial Realty bizim en büyük müşterimiz, en iyi maaşı verenden bahsetmiyorum bile. Ancak araştırma son derece sıkıcı. Emlakçılık, temel tasarım ve modası geçmiş pazarlama stratejilerinden ibaret. Basit renk şemaları, temel yazı tipleri, cilalı, profesyonel, bozulmamış ve kesinlikle yaratıcılık yok. Onların yönlendirmesini almak istediğimden emin değilim. Zihin yorucu bir iş.

"Ne tür bir sözleşme? Ve daha da önemlisi, kiminle?"

Görünüşte dramatik bir etki için duraklıyor. Hiç eğlenmedim. Telefonumun hoparlörünü açıyorum ve Dex'in sehпасının üzerine koyuyorum. Büyük boy lacivert koltuğa sırtımı yaslayıp Cherry'nin etrafta dolaşmasını izliyorum. Akvaryumun karartıcıları otomatik bir programa bağlı, bu yüzden muhtemelen ay ışığı sandığı bir ışıktayken yüzüyor.

"Legacy Resorts."

Ağzım açık kaldı. "Sandals'ın en büyük rakibi gibi mi?"

"İşte o."

Legacy Resorts'a oldukça aşinayım. Bir keresinde babama ve yeni eşine Legacy ile bir yıldönümü seyahati planlamalarında yardımcı olmuşum. Babam bilgisayar kullanmayı bilmezdi ve seyahat acentesi aracılığıyla rezervasyon yaptırmak için neredeyse yüzde otuzluk bir ek ücret ödüyordu. Araya girip onu dolandırılmaktan kurtarmak zorunda kaldım. O web sitesinde epey zaman geçirdim. Markaları muhteşem.

"Ne konuda yardıma ihtiyaçları var?"

"Şu ana kadar anladığım kadarıyla, bazı büyük mülklerini çocuk dostu olarak yeniden lanse etmek için yardıma ihtiyaçları var. Şu anda sadece yetişkinlere yönelik tatil alanında oldukça iyi durumdalar, ancak rekabetçi kalabilmek için aile dostu olmaları gerektiğini öğreniyorlar, yani-"

"Disney gibi şirketlerle karşı karşıya geliyorlar."

"Ve eğer Disney onlara elini uzatmazsa, Airbnb, VRBO, doğrudan kiralamalar var-"

"Her şey dahil lüks otelleri orta sınıf için demode kılan daha bütçe dostu seçenekler." Gözlerimi yavaşlıyor gibi görünen Cherry'den ayırmadan başımı sallıyorum.

"Aynen öyle." Mason boğazını temizliyor. "Bu sadece danışmanlıktan daha fazlası. Uzun vadeli stratejistler istiyorlar. Beş yıllık bir taahhüt arıyorlar."

"Beş yıl mı?" Midem bulanıyor. Normalde sözleşmelerimiz altı aylıktır. Bizler danışmanız. Araştırma yaparız, strateji geliştiririz, stratejinin uygulanmasına yardımcı oluruz ve sonra bayrağı devrederiz. Hiçbir zaman belirli bir müşteriyle beş yıl boyunca çalışmayı planlamadık. Ayrıca, bu sadece bir müşteriye beş yıllık bir taahhüt değil. Mason'a beş yıllık bir taahhüt. O kadar ilerisini düşünmedim bile... Mevcut durumumuzda nasıl birlikte çalışmaya devam edebiliriz ki?

"Biliyorum ama Aves, bu yedi rakamlı bir sözleşme. Ve pazarlık için yer var."

"Yedi rakam mı?" Dirseklerimi dizlerime vurarak öne doğru eğildim. "Dalga mı geçiyorsun benimle?" "En az bir milyon. Ama bence daha fazlasını isteyebiliriz. sunum."

"Lanet olsun, Mason."

"Biliyorum," diyor nefes nefese. "Şoktaydım. Arabayı atın önüne koymaya çalışmıyorum. Sözleşmeyi hâlâ hak etmemiz gerekiyor ama bu konuşmaları yapabildiğimiz için bile gurur duymalıyız. Seninle çok gurur duyuyorum."

"Benimle gurur duyuyor musun?" Telefonu masadan alıp hoparlörden çıkarıyorum ve yanağıma bastırıyorum. Mason'ın sesi kulağımda çok daha netleşiyor.

"Etkilendikleri kişi *sizsiniz*. Maynard Realty onlar için yaptıklarınızı anlattıktan sonra özellikle sizi istediler. Sensin, Aves. İlk günden beri söylüyorum. Ben sadece rakamlarla ilgilenen adamım. Yetenek sensin. İnsanlarla aran iyi."

İnşa ettiğim her duvar anında yıkılıyor.

Gözyaşları oluştukları hızla düşüyor ve ani histeri patlamamı gizlemek için telefonu sessize almak zorunda kalıyorum. Sarılıyor olmalıydık. Kutlama için dans ediyor olmalıydık. O kadar heyecanlı olmalıyız ki hayatımızın en iyi seksini yapmalıyız.

Bu konuşmayı telefonda yapmamalıyız çünkü ayrıldık.

Hayatımızı birlikte geçirmeyeceğiz. Mason

beni istemiyor.

Yalnızım.

I. Terk edildim. Terkedildim.

"Aves? Hala orada mısın?"

Sertçe burnumu çekiyorum ve derin bir nefes alıp kendimi toparlamak için bir an tutuyorum. Telefonun sesini açarak, "Ne yapmamız gerekiyor?" diyorum.

"Şimdilik ön araştırma. Ancak ilerlemekle ilgileniyorsanız, pazarlama müdürleriyle temasa geçeceğiz. Muhtemelen resmi bir teklif isteyeceklerdir."

"Tamam," diye homurdanıyorum, umutsuzca yüzümü kurtarmaya çalışıyorum. "Bunu yapabilirim." "Yani... biz... ilgileniyor muyuz?"

Uyuştum. Uyuştum. Uyuştum.

Peki neden bu kadar acıtıyor?

"Evet Mason, ilgileniyorum. Ayarla. Sektör araştırmasına hemen başlayacağım."

"Tamam, harika. Bunu yapacağım. Sana tüm detayları e-posta ile gönderirim."

Aramızdaki hat bir an için sessizleşti. İş konuşmak kolay. Görünüşe göre aylardır konuştuğumuz tek şey bu. Nasıl bitireceğiz? Kalbimi paramparça eden ama görünüşe göre hala onu bir araya getirme gücüne sahip olan adama nasıl veda edeceğim?

"Aradığın için

teşekkürler-" "Hey,

Ave-"

İkimiz de aynı anda konuşmaya

çalışıyoruz. "Devam et," diyorum.

"Ben, şey, sadece sen Vegas'tayken buranın kirasıyla ilgileneceğimi bilmeni istedim." demeden önce bir an daha duraksıyor.

Boğazım düğümlenince temizliyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin-"

"Hayır, sadece doğru olan bu. Burada yaşamıyorsunuz. Bunun için ödeme yapmak zorunda değilsin. Mobilya ve eşyalara gelince-"

"Mason?" Sözünü

kestim. "Öyle mi?"

Doğum günü yemeğimden bu yana ilk kez acımı kabul etmeye karar verdim. Neredeyse iki hafta sürdü ama sonunda kalbimin parçalanmasına izin verdim. "Şu anda tüm bunlar hakkında konuşmak istemiyorum. Hâlâ her şey için acı çekiyorum. *Mobilyalarla* yazdan sonra ilgilenebilir miyiz?"

"Tabii ki."

"Tamam, iyi geceler-"

"Avery," diye araya girdi.

"Ne?" Öfkeyle soruyorum. *Bırak gideyim de eriyeyim.*

"Bunu söylememe izin var mı bilmiyorum... ama ben de acı çekiyorum. Seni her gün özlemediğimi düşünmeni istemiyorum."

İşte bu kadar. Telefonu kapattım ve histerik, hüngür hüngür ağlayan bir su birikintisine dönüştüm. Kanepede top gibi kıvrılıp gözlerimi kapattığımda onun yüzünü görüyorum. Parlak, zengin esmer dalgaları, bronz teni, kusursuz gülümsemesi, düz karnı ve kıcının mükemmel kıvrımı.

Onun istediği kadın.

Olmadığım kadın.

I benim bahçemi Dex'inkinden ayıran kapıdan içeri giriyor. Kızgın değilim. Lanet yayların gerginliği çok fazla. Yırtıp geçmelisin yoksa geri çekilip suratına çarpacak. Bunu öğrendim. Zor yoldan ders almak.

Masum ya da değil, bir boğa gibi kapıdan içeri dalmam zaten jakuzide olan kadını ürkütüyor. Kolunu içgüdüsel olarak göğsüne atıp bana doğru bir su püskürtürken gözleri şaşkınlıkla irileşiyor. Onu bugün Dex'in garaj yolunun dışından hemen tanıyorum.

İkimiz de bir şey söylemiyoruz.

Sanki onu soyacakmışım gibi dehşet dolu bir bakışla donup kaldı.

Güvertenin tepesindeki ışıkların altında parlayan yeşil-gri gözleri beni biraz şaşırtıyor. Belki de sadece gridir? Bilemiyorum. O kadar hafifler ki neredeyse hayalet gibi görünüyorlar. Hayalet gibi büyüleyici.

"Kimsin sen?" diye soruyor sonunda. "Ve neden öyle gülümsüyorsun?"

Çünkü önsezilerimin doğru çıkmasına bayılıyorum. Güzel olduğunu biliyordum. Elimi ağzıma götürüyorum ve yüzümdeki kendini beğenmiş sırtışı siliyorum.

"Ben Finn." Elimdeki altılı Alaska Amber paketini uzatırken omzumun üzerinden başımı sallıyorum. "Ben Dex'in komşusuyum. Sen kimsin?"

Ön kolunu göğsünün etrafında sıkıyor ve su çizgisinin bir santim altına iniyor. "Gecenin dokuzunda komşunuzun özel konutuna davetsiz mi girdiniz?"

Haklısın. Kendini neden bu kadar sıkı tuttuğunu ve tüm tavrının neden bu kadar savunmacı olduğunu anlamam bir anımı alıyor. Kıkırdamamı tutmaya çalışıyorum. "Dex'in çok ciddi bir kız arkadaşı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet." Gözlerini kısarak bana bakıyor.

"Jakuzisinde üstsüz olduğunu görünce emin olmak istedim."

Fokurdayan suya bakıyor. "Beni görebiliyor musun?" Yanakları pembeden kırmızıya dönüyor, bir zamanlar buhardan sıcaktı, şimdi utançtan yanıyor.

"Hayır." Onu rahatlatmak için başımı sallıyorum. "Jetler açıkken değil ama kayışların yok ve göğüslerini düşecekmiş gibi tutuyorsun, ben de öyle düşündüm." Omuz silkiyorum.

Beni çok şaşırtarak bir kahkaha patlattı. Zengin, melodik bir kahkaha, sevimli bir şekilde aptalca bir homurtu ile noktalandı.

"Bu kadar komik olan ne?"

Omuzlarını çekingen bir şekilde kaldırarak vücudunun tüm önemli kısımlarının örtülü kalmasını sağlıyor.

su hattı. "Bugün lanet olası en garip gündü. Tabii ki böyle bitecek." "Ne gibi?" Bir adım öne çıkıyorum.

"Ateşli koşucunun beni jakuzide çıplak yüzerken yakalamasıyla."

Sıcak koşucu, ha? Ben alırım.

Göğüslerini ölüm kilidiyle sarmalamış olmayan boştaki eliyle sekiz metrelik mahremiyet çitinin üç tarafını işaret ediyor. "Kimsenin beni göremeyeceğinden emin oldum. Kapıdan kimsenin geçeceğini tahmin etmemiştim. Dex uğrayacağından bahsetmedi."

"Bilmiyordu. Ne zaman istersem jakuzisini kullanmama izin veriyor." Bir adım daha atıyorum ve altılı paketi uzatıyorum. "Karşılığında ona bira getiriyorum. Burada ne işin var?" Artık onun oyuncak bebek gibi yüzünü net bir şekilde görebiliyordum. Çarpıcı gözlerini üç adım geriden fark etmek kolaydı. Ama dolgun yanaklarını ve pembe dudaklarını yakından çok daha iyi anlayabiliyorum.

"Evcil hayvan bakıcılığı yapıyorum" -başını yana eğiyor- "ya da daha çok bu yaz Dex için balık bakıcılığı yapıyorum."

Önümüzdeki birkaç ay boyunca tüplü turlara rehberlik edecek."

"Oh." Mantıklı. Dex'in balıklarına karşı garip bir takıntısı var. Evinde yaklaşık yedi tane akvaryumu var. Her zaman evinin balık kokmasını beklerim ama her gittiğimde şaşırtıcı derecede taze kokuyor. "Bana burada kaldığını söylemedi, yoksa seni bu şekilde içeri almazdım. Gidebilirim..." Bunu bir ifade olarak söyledim ama bir soru olarak soruyorum.

Tabii ki ona mahremiyetini geri vereceğim, ama gerçekten bir arkadaş havasında olmasını umuyorum. Sadece ağrıyan belim ve sertleşmiş baldırlarımın uzun bir ıslanmaya ihtiyacı olduğundan değil, uzun zamandır adını bile bilmediğim bir kadını bu kadar merak etmemiştim.

Elimdeki altılı paketi işaret ediyor. "Bu gerçekten iyi bir bira."

Gülümsemem genişliyor. "Alaskan Amber'ı biliyor musun? Tanıştığım herkesin sıkı bir Killian hayranı olduğunu hissediyorum."

Yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "Alaska çok daha yumuşak. Ayrıca, şirketin geçmiş hikayesini daha çok seviyorum."

"Geçmiş hikayesi?"

"Ben bir marka stratejistiyim." Bileğini havada yuvarlıyor. "Markalaşma paketinin bir parçası olarak bir şirketin köken hikayesine dikkat ediyorum-" Aniden durdu ve gözlerini devirdi. "Üzgünüm, ilginç değil. Bugün cuma gecesi. Kim iş hakkında konuşmak ister?"

Başımı sallıyorum ama aslında hiç de ilginç bulmuyorum. "Hey, senin adın ne?"

"Ah, pardon." İçgüdüsel olarak elini uzatarak ayağa kalkıyor, ta ki üstsüz olduğunu hatırlayıp vücudunu saklamak için hemen küvete geri çarpana ve suyun her taraftan güverteye sıçramasına neden olana kadar.

Bu sefer açıkça gülüyorum. İş hayatım ve seks hayatım boyunca o kadar çok meme gördüm ki, bağışıklığım var. Ama onun utangaçlığı sevimli. "Ben bir şey görmedim," diyorum kahkahalarım arasında.

"Ben Avery," diye mırıldanıyor, tepemizdeki ışıklarla süslü pergolaya bakıyor ve bana bakmayı reddediyor. "Avery Scott."

"Pekala, Avery Scott, gecenin tadını çıkarmana izin vereceğim." Test etmek için geriye doğru bir adım attım. "Bekle!"

Neyse ki geçiyor.

Gülümsemesi bana bu sabah arabada gördüğüm bir öncekini hatırlatıyor. İçten. Samimi. Rahatlamaya başlamış olmalı. Özellikle de artık onu soymaya gelmediğimi anladığına göre.

"Saçmalama. Belli ki jakuziyi kullanmak istemişsin. İşim bitti sayılır."

Ona başımı salladım. Biraz uzak bir ihtimal ama şansımı deniyorum. "Ya da belki ikimiz de kalırız? Eşlik etmemi ister misin? Biramı paylaşabilirim," diyorum tek kaşımı kaldırarak. "Bir markanın ne olduğunu öğrenmeyi çok isterim."

stratejisttir."

Büyük bir şaşkınlıkla yavaşça başını salladı. Gerçekten dışarı çıkacağını düşünmüştüm. "Elbette. Kulağa hoş geliyor. Ama önce arkanı dönüp gözlerini kapatabilir misin ki havlumu alabileyim? Ben mayomu giyip geleceğim."

Altılı paketimi ayakta durduğum güverteye bırakıyorum ve arkamızdaki veranda sandalyesinin üzerine örtülmüş kabarık yeşil havluyu almak için yürüyorum. Küvetin kenarına çömelip havluyu ona uzatıyorum. Diğer elimle de küvetin uzak tarafını işaret ediyorum. "Sadece yanımda kalabilirim ve sana söyledim, hiçbir şey göremiyorum." Kendimi onun tuhaf ışıklı gözlerine kilitlenmeye zorluyorum ve bakışlarımın istediği şeyi taramasına izin vermeye cesaret edemiyorum.

"Teşekkür ederim," diyor, bakışlarına kırılmış bir gülümsemeyle karşılık vererek. "Ama mesele üstsüz olmam değil... mesele altımın da olmaması." Avery havluyu bırakmam gereken yeri, güverteyi işaret ediyor ve parmağını havada döndürüyor. Ayağa kalkıyorum, sonra itaatkâr bir şekilde talimatlara uyuyorum ve etrafımda dönüyorum. Gözlerimi bile kapatıyorum.

Üzerinden dökülen ve küvete sıçrayan suyun sesini duyuyorum, çünkü aceleyle dışarı çıkıyor olmalı. "Tamam, ben iyiyim."

Avery'nin büyük boy yeşil kabarık havluya sarıldığını görmek için arkamı dönüyorum. Hayal ettiğimden biraz daha kısaydı. Boyum 1.80'i biraz geçiyor ama yine de onun üzerinde yükseliyorum.

"Hemen döneceğim."

Sürgülü cam kapıdan geçerek beni küvetle, biramla ve çok daha ilginç hale gelen bir gecenin beklentisiyle baş başa bıraktı.

Avery

"Bir tane daha ister misin?" Finn karton altılı paketten son iki Alaska Amber şişesini çıkararak soruyor. Yanında getirdiği şişe açacağını kullanarak her iki kapağı da açıyor.

"Neden olmasın? Bu gece kimse araba kullanmayacak. Özensiz olabiliriz."

Sırıttırıyor. "İki bira seni pasaklı mı yaptı?" Ayağa kalkıyor ve kimsenin olmadığı bir yerden geçerek beni jakuzinin karşı tarafında buluyor. Bir şişe uzattı. Ben alıyorum ama bu sefer o benim tarafımda kalıyor. Onu suçlamıyorum. Son yirmi dakikadır küvetin içinde birbirimize bağırıp duruyoruz. Fıskiyelerin gürültüsünden sohbet etmek çok zor.

Taze biradan bir yudum almadan önce "Hayır, ama üç tane olabilir," diyorum. *Mmm*. Gevrekmiş. Son şişemi bitirmem çok uzun sürdü ve küvetin buharıyla ısınan acı, düz sondan hoşlanmadım.

"Özensizliğin şerefine o zaman." Finn omzumun üzerinden Dex'in evini işaret ediyor. "Eve gidiş gelişlerin idare edilebilir görünüyor." Bana küçük bir göz kırptıyor ve ben göğsümdeki çarpıntıyı bilerek görmezden geliyorum.

Finn hayatımda gördüğüm en seksi erkek. Yanlışlıkla bir kadının fantezisinden çıkıp burada,

gerçeklikte sıkışıp kaldığına iyice ikna oldum. Bu sabah fark ettiğimden daha fitmiş. Koşucular genelde zayıf olur. Bacaklarını atletik bantla sabitlemişti.

ciddi bir koşucu, ancak yakından bakıldığında egzersiz rutininin kardiyodan çok daha fazlasını içerdiği açıkça görülüyor.

Sol kolunun tamamı da dövme. Çok sayıda kabile kolları gördüm ama böylesini hiç görmemiştim. Kolu suyun içinde ve dışında sallanırken tüm resimleri seçemiyorum ama geniş, kaslı omzunda başlayan görüntü hayalet bir korsan gemisi. Yelkenler yırtık pırtık ve ana yelkenlerden birinin üzerinde yarım bir kafatası var. Karmaşık tasarımlar gerçekten etkileyici bir sanatsal yetenek sergiliyor. Daha önce hiç böyle bir dövme görmemiştim, bir tuvale yapıştırılıp müzeye asılmalı.

Finn'in zaten üst düzey olan çekiciliğini daha da artırıyor. Bu da onunla konuşmayı çok daha kolay hale getiriyor.

Köpüklü jakuzide yanımdaki Adonis'le bir bira içip sohbet etmek konusunda hiç de gergin değilim. Nedeni basit. O kadar seksi ki onu arkadaş bölgesine aldım. Dokunulmaz bölgede, bir kutuya kilitlenmiş, anahtarı okyanusa fırlatılmış durumda, çünkü Tanrı'nın yeşil dünyasında şu anda karşılıksız bir aşk durumuyla başa çıkabilmemin hiçbir yolu yok. O benim ligimin çok dışında, bu canımı acıtıyor. Ama aynı zamanda komik ve güler yüzlü ve sohbetimiz geceyi yalnız geçireceğim gerçeğinden uzaklaşmamı sağlıyor.

İlk gece tek başıyım. Evimden ayrıldım ve hemen Palmer'ın kanepesine taşındım. Bu, gerçekten tek başıma kaldığım ve yeni gerçekliğimin bu olduğu gerçeğiyle yüzleşmek zorunda olduğum ilk gece olacak. *Tek başıma.*

"Peki bir marka stratejisti tam olarak ne yapar?" Finn bebek mavisi gözleri benimkilere kilitlenirken soruyor. Belli ki güzel gözleri ve onları vurgulayan koyu renk kirpikleri var. Çünkü tüm Grek tanrılarının sizi sersemletebilecek seksi gözleri vardır.

Biramdan hızlıca bir yudum alıyorum. "Bunu açıklamanın en basit yolu, markaları değerlendirmem ve para kazanmak ve ölçeklendirmek için pazarlamalarını nasıl ayarlayacakları konusunda onlara rehberlik etmemdir."

Bana göz kırıyor. "Sanırım bu şimdiye kadar duyduğum en belirsiz yanıt."

Gülüyorum. "Peki, şuna ne dersiniz? Markaların görünür ve rekabetçi olmaları için bir oyun planı oluşturmalarına yardımcı oluyorum. Bu yüzden çok sayıda sektör araştırması yapıyorum ve şirketlerin marka imajlarını planlamalarına yardımcı oluyorum. Logolar ve baskı malzemelerinden, somut ürünler satıyorlarsa ürün ambalajı için planlara kadar her konuda danışmanlık yapıyorum. Web tasarımı yapıyorum ve fiyatlandırma stratejisi geliştirmelerine yardımcı oluyorum." Finn'e kaşlarını kaldırıyorum. "Devam edebilirim..."

Tek gözünü kısarak bana bakıyor. "Bir işletmenin para kazanması için tüm bu şeyler gerekli mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Kesinlikle. Kârlı olmanın yüzde sekseni görünür olmaktır. Evet, iyi bir ürün ya da hizmete sahip olmak önemlidir ama müşteriler varlığını bilmediği sürece bunun hiçbir önemi yoktur. Çoğu işletme rekabetçi olmadığı için başarısız olmaz. Sadece insanların onlardan haberi olmadığı için."

Finn beni işaret ediyor. "şu anda *tam olarak* bununla uğraşıyorum." Arkasındaki güverteye koymadan önce birasından uzun bir yudum daha alıyor. "Müşteri bulmakta çok zorlanıyorum."

"Ne iş yapıyorsun?"

Kısa bir süre tereddüt ediyor, sonra kendinden emin bir şekilde "Fotoğrafçılık" diyor.

"Ah, bu zor bir konu. Bir nişiniz olmadığı sürece pazar doymuş durumda. Giriş için gerçekten hiçbir engel olmadığından bahsetmiyorum bile. Herkes fotoğrafçı olabilir ve Ansel Adams gibi isimlerin prestiji geçmişte kaldı. Bugünlerde video içeriğinin daha üstün olduğundan bahsetmiyorum bile."

Şaşkınlıkla bana göz kırpmıyor.

"Oh, özür dilerim. Cesaret kırıcı olmak istememiştim. Sadece muhtemelen harika bir fotoğrafçı olduğunuzu ama bunun sürdürülmesi zor bir iş olduğunu söylemek istedim."

"Daha fazla katılamazdım." Güverteye yaslandı ve kendini küvetten dışarıya çekti. Güvertenin kenarına oturuyor, bacakları omzumdan iki santim sarkıyor. "Ben ateşliyim. Sen de sıcakladın mı? Bir molaya ihtiyacım var."

Başımı çevirirken omuz silkiyorum. "Ben de-" Kasıklarıyla göz hizasında olduğumu fark ettiğimde tükürüğümde boğuluyorum. Şortu sıırılsıklamdı ve yüzünüze kocaman gelen aletin dış hatlarıyla birleşmişti.

"Whoa, iyi misin?" Omzumu okşuyor, muhtemelen küvetin duvarına yaslanmış sırtıma ulaşamadığı için.

"Bira... yanlış boru..." Kekeleyerek söylemeyi başarıyorum ama gözlerinin benden arkamdaki güvertede duran ve en az bir dakikadır dokunmadığım biraya kaydığını fark ediyorum.

"Ne?"

"Tamam, peki," diye mırıldanıyorum, sonra boğazımı bir kez daha temizliyorum. "Sen..." Bileğimi büküyorum. "Bilirsin... bir çeşit teşhir."

Gözleri kucağına düşer. "Ah, pardon." Finn bacaklarını geniş bir V şeklinde açarken hemen şortunun bağlarını çözüyor. Elini kemerinin altından geçiriyor, aletini tutuyor ve gözden uzak bir yere sıkıştırıyor. Bu nasıl mümkün oluyor, bilmiyorum. Penis muhtemelen uzaydan bile görülebilir. Kendimi daha iyi kontrol ettiğimi söylemek isterdim ama hayır, tüm bu fiyaskoyu ağzım açık izledim. "Daha iyi misin?" diye sordu, hiç utanmadan.

"Mhmm," diye mırıldanıyorum. Biramı elime alıyorum ve sırf yapacak bir şeyim olsun diye yudumluyorum. "Sanırım artık ödeşdik," diyor kıkırdayarak.

"Affedersiniz?"

Finn sanki öğle yemeğinde ne yediğimiz hakkında konuşuyormuşuz gibi umursamazca omuz silkiyor. "Daha önce memelerini gördüm."

Aval aval bakıyorum. Hazırlıksız yakalanınca aklıma gelen en çocukça şeyi yaptım ve yüzüne bir avuç su fırlattım. "Hiçbir şey göremediğini söylemiştin."

Gülerek ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor, ben de bir başka su bombası hazırlamak için ellerimi kavuşturuyorum. "Jakuzide yapamadım ama oturma odasına girdiğinde havlunu düşürdün. Oradaki pencereleri unutmuş olmalısın." Güvertenin sol tarafını işaret ediyor, orada Dex'in oturma odası devasa şeffaf cam bölmelerden net bir şekilde görülebiliyor. Aslında o kadar net ki, Cherry'nin sonunda çılgınca yüzmeyi bitirdiğini ve görünürde hiçbir yerde olmadığını görebiliyorum.

Hay sikeyim. Havlumu lanet akvaryumun önüne bıraktım. Tabii ki her şeyi gördü.

Giyinmek için o kadar acele ediyordum ki sütyenimi, atletimi ve iç çamaşırimi daha önce Dex'in lacivert koltuğunda bıraktığım yere attım. Bu akşam jakuziye çıplak girmeye karar verdiğimde, bunun nedeni şehvetli olmaya çalışmam değildi. Mayo getirmediğim içindi. Çünkü mayo giymeyi sevmiyorum. Plajdan *nefret* ediyorum. Selfie çekimleri için plaja giden milyonlarca Kaliforniyalının aksine yarı çıplak fotoğraflanmaktan hoşlanmıyorum. Belgelenmekten çekinmediğiniz bir vücuda sahip olmak ne kadar güzel olmalı.

Aslında jakuziye girmeyi seven bir kız değilim ama Mason'la telefonda konuştuktan sonra histerik bir şekilde ağladığım için başım çok ağrıyor. Dex'in evinde hiç ağrı kesici bulamadım ve arabam olmadan mahsur kaldım. Rahatlatıcı sıcak bir banyo zonklayan başım için geçici bir çare gibi göründü.

Finn'e kaşlarımı çatıyorum. "Ve sen baktın mı?"

Sessiz bir kahkaha atarken omuzları titriyor. "*Bakmadım.* Her şey gözlerimin önünde oldu. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, kanepenin arkası belden aşağısını kapattı."

Yüzümü ellerimin arasına gömüp güçlü klor kokusunu içime çekiyorum. "Çok özür dilerim." "Ne?"

Yenik bir kahkaha attım ya da daha çok homurdandım. Belki ikisinin arasında bir şey. "Bunu görmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Yavru rakun koruma pozisyonu alıyorum. Eğer ben Finn'i göremiyorsam, o da beni göremez.

Ama onu duyuyorum.

Ve onu hissediyorum.

İri elleri yüzümden nazıkçe sıyrılıyor. Bebek mavisi gözleri yüzümden birkaç santim uzakta. "very, az önce seni yarı çıplak gördüğüm için benden özür mü diledin?"

Bunun yanıtlanması gereken bir soru olduğunu düşünmüyorum. Bana bakış şekli korkutucu. Neredeyse tedirgin görünüyor. Bana bu kadar yakın dururken, benden ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Kendimi hiçbir zaman odadaki minyon kadın gibi hissetmem ama Finn şu anda bana benden daha büyük olduğunu hissettiriyor.

"Bunu işimde her zaman görüyorum," diye devam ediyor ellerini bileklerimde gevşekçe kilitli
ırken. Onları bıraktığı anda tekrar yüzüme yapışacaklarını ve böylece tekrar saklanabileceğimi
yor olmalı. "Vücudun hakkında özür dilemek çok saçma. Lütfen bunu ne benim için ne de bir
kası için yapma, tamam mı?"

Yoğun bakışları beni çılgınca rahatsız ediyor ama aynı zamanda aklımı okuyabildiği için atlıyorum. "İşin mi?" Bileklerimi sıkıca kavradığı için kıvranıyorum ve o da beni hemen serbest bırakıyor.

"Bir boudoir fotoğraf stüdyosu işletiyorum." Jakuzinin köşesindeki koltuğuna geri yerleşti.

"Oh. Bu kesinlikle niş bir iş... yine de müşteri bulmakta zorlanıyor musun?"

"En iyi işlerimden bazılarının reklamını yapabileceğimden değil." "Çıplak fotoğraflar mı çekiyorsun?"

Finn omuz silkiyor. "Ara sıra." Bu güverteyi varlığıyla şerefleştirdiğinden beri ilk kez yüzünün kırmızı olduğunu görüyorum. "Düşündüğün gibi değil. Hepsi çok zevkli."

Zihnim dolaşırken kollarımı kavuşturuyorum. Anladığım kadarıyla boudoir fotoğrafçılık trendi şu anda. Sanırım "boudoir" ın düşünden sonra en çok aranan fotoğrafçılık anahtar kelimelerinden biri olduğuna dair bir tür istatistik okuduğumu hatırlıyorum. "Web sitenizin sağlığı nasıl? Tıklama trafiği? Mobil cihazlar için optimize edildi mi?"

Sorularım onu şaşırtıyor gibi görünüyor. "Bana marka stratejisti gibi mi davranacaksın?" Ona alaycı bir gülümseme fırlatıyorum. "Evet," diyorum, cevabımın sonundaki P harfini patlatarak.

Oturduğu yerde biraz büzüşüyor ve suyun içine yarım santim daha batıyor. "Sorun değil, sanırım." Ona muzip bir gülümseme veriyorum. "İşinizin adı ne?"

"Bu sadece Finn Harvey fotoğrafçılığı."

"Dur tahmin edeyim, finn-harvey-photography-dot-com? İki N mi?"

Yavaşça başını sallıyor, sonra alaycı gülümsememin yayılışını izlerken alnı kırışıyor. "Oh, hayır." "Oh, evet. Denetim zamanı dostum. Hadi çalışmanı kontrol edelim."

Bana doğru hamle yaptı ama ben şok edici bir şekilde çok hızlıydım. Dua edebileceğimden çok fazla zarafetle kıcımlı sudan güverteye çıkardım, bacaklarımı döndürdüm ve Dex'in süslü kastre ızgarasının yanında duran telefonuma doğru daldım.

Finn hemen arkamda. Güverteyi klorlu jakuzi suyuyla ıslatıyoruz. Telefonumun kilidini nadan önce ellerimi silkeliyorum. Bir kolunu arkadan göğüs kafesime doluyor ve kulağıma doğru ırdarken telefonumu elimden almaya çalışıyor.

"Adil değil. Muhtemelen yapmam gereken pazarlama çabasını göstermedim. Bir denetim için tamamen hazırlıksızım."

Gülüyorum ve telefonumu olabildiğince başımın üzerinde tutuyorum. Uzanma mesafesi imkinci çok aştığı için kolayca elimden alabilirdi ama sırf bana dokunmak istediği için kolunu a doladığı hissine kapılıyorum...

Bu...hayır...bekle. Flört mü ediyor?

Göğüs kafesimi hafifçe sıkıyor ve gıdıklanma hissinden neredeyse yere yığılıyorum.

Vay anasını. Bu flört mü?

Neredeyse ona soracaktım, ta ki telefonum elimde titreyene kadar. Bildirim banner'ının önizlemesi beni o kadar sarsıyor ki neredeyse ağzıma kusacağım.

Finn'in kolunu çekiyorum. İşareti aldı ve beni bıraktı. Tüm tavrım bir anda değişiyor ve Finn endişeli görünüyor.

"Hey, iyi misin?"

Mesajlarımı açarken onu görmezden geliyorum, konuşamıyorum.

MASON

Bu gece seni görmek istiyorum. Bir aydan fazla oldu. O tatlı amcığı tekrar ağzıma almak istiyorum.

Bir filmde de olabilirdim. Tüm set hareketsiz ve eminim ki kamera gerilim dolu bir müzik eşliğinde benim kasvetli yüz ifademi çekecek. Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki eminim Finn bunu iki adım ötemden bile hissedebilir.

Bu mesaj benim için değildi. Biliyorum çünkü Mason *bunu* benim için yapmaz.

Birlikte geçirdiğimiz dört yıl boyunca belki bir ya da iki kez başını kalçalarımın arasına koydu. Bana bunun onun tarzı olmadığını söyledi. Ayrıca benimle asla bu şekilde konuşmazdı. Tüm ilişkimiz boyunca bir kez bile bana ya da yanımda am kelimesini söylemedi.

Ancak mesajdaki en şok edici kelime kesinlikle bu değil. *Bir ayı aşkın bir süredir yine* midemi bulandıran kısım.

Lanet piç yalan söyledi.

Zihnimde çarklar dönmeye başladı. *Yalan söyledi.* Beni aldattı. *Beni aldatıyordu.* Ne zamandan beri? Bu nasıl mümkün olabilir? Tek yaptığı çalışmak... *benimle.* Sonra aklıma geldi. Bu yüzden bu ayrılığın dostça olmasını istiyor. Bu sözleşme için bana ihtiyacı var. Legacy Resorts'u söylediğinden çok daha uzun süredir biliyor. *Beni kullanıyor.*

Vay anasını. Neredeyse midem bulanıyor ve sersemlemiş hissediyorum, sanki dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi. Jakuzinin tepesinden yükselen buharı izliyorum ve onunla birlikte uzaklaşmaya çalışıyorum.

Sadece süzül. Kaybol. Yüksel.

"Avery, iyi misin?" Finn'in alçak, bal gibi tatlı sesi beni gerçekliğe geri çekecek kadar çekici.

Lanet olsun. Tekrar *uyuşmaya* çok yakındım.

"Hey, ben..." Havluma doğru geriye doğru birkaç adım atıyorum. "Sanırım bu gecelik bu kadar yeter."

Yüzümü tarıyor. "Tamam mı?" Dudakları seğiriyor. "Web sitem *o kadar* kötü mü?" Kıkırdamaya zorluyor ama gözleri endişeyle kısılmış.

"Bakmadım," diye mırıldanıyorum dalgınca. Fikrimi değiştiremeden Mason'a mesaj atıyorum. Yakalandığını bilmesini istiyorum.

AVERY

Komik. Bunu yapmaktan nefret ettiğini sanıyordum. Sadece benimle, ha?

Mesajım iletildi dediği anda Mason beni aradı. Eminim panik yapıyordur. Ben de olurdum. Şu anda, bir milyon doların kilidini açacak anahtar benim. Onun yerinde olsaydım, korkudan altıma sıçardım.

Çağrısını susturuyorum. *Bırak terlesin.* Umarım bu gece Maura'yı sikerken dikkati dağılır.

"Üzgünüm Finn," diyorum, önümdeki adama yeniden odaklanmaya çalışıyorum ama tek görebildiğim Mason'ın yüzü. Restoranda beni sevdiğini ve asla terk etmeyeceğini söylediği zamanki lekeli, acı dolu kırmızı yüzü.

"Yatağa gitmem gerek ama acele etmen gerekiyormuş gibi hissetme. İşin bitince jakuziyi kapatıp üstünü örter misin?"

"Tamam," diyor.

Daha fazlasını sormak istediğini söyleyebilirim ama sormuyor. *Teşekkürler, Finn.* Tanrıya şükür bu adam şu anda tam olarak neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Mahremiyet. Böylece milyonlarca küçük parçaya ayrılabilirim.

"İyi geceler."

Donup kalıyorum, gözyaşlarımı bir süre daha tutmaya çalışıyorum. *Ağlama, Avery. Bu yeterince utanç verici. O kız olma. Bu sadece boktan pastanın üzerindeki krema. Sen ve Mason zaten bittiniz.*

Belki de buna inanmıyordum. Belki de zaman ve mekânın her şeyi iyileştireceğini düşündüm. Belki de Mason'ın aklını başına toplayacak kadar beni özleyeceğini düşündüm.

Belki de gezegendeki en aptal kız benim.

"İyi geceler, Finn," diyorum omzumun üzerinden, sürgülü cam kapıdan eve girerken.

“[Sizi temin ederim ki bu benim değil," diyorum kapımın önünde duran market teslimatçısına. Sanki günün son teslimatıymışım gibi tedirgin görünüyor... oysa ben hiçbir şey sipariş etmemiştim.

"Sana ne diyeceğimi bilmiyorum dostum. Siparişte 297 Fisher Sokağı yazıyor." Geri adım attı ve yan panellerimdeki ev numaralarını gösterdi. "Burası 297 Fisher Sokağı." İki plastik market poşetini ısrarla uzatıyor. "Bir şey sipariş ettiğinizi unutmadığınıza emin misiniz?"

Bıkkınlık içinde iç çekerek sol elindeki çantayı alıyorum. İçine baktığımda mavi bir tampon kutusu, küçük bir kokulu kayganlaştırıcı tüpü ve kahverengi bir kaş kalemi görüyorum. "Ben yalnız yaşıyorum dostum. Tampona ihtiyacım yok."

"Sanırım onları geri götürebilirim ama para iadesi yapmıyoruz."

Kaş kalemi Avery'nin saçıyla neredeyse aynı tonda. "Bırak onları. Sanırım nereye gitmeleri gerektiğini biliyorum."

Omuz silkiyor ve diğer çantayı bana uzatıyor. Daha fazla soru sormadan garaj yolundan aşağı kaçıyor, arabasını çalıştırıyor ve Latin rap'in bangır bangır sesi sokağı dolduruyor. Ön kapımı kapatıyorum ve ılık akşam havasında Dex'in evine doğru yola çıkıyorum.

Evlerimiz tasarım olarak birbirine benziyor, ancak Dex'in en azından fazladan bin beş yüz metre karesi var. Benim panellerim var. Onda sıva var. Onun peyzajı benim öndeki küçük gül fidanlarımı şaka gibi gösteriyor. Dex'in eviyle ilgili her şey para çılgınlıkları atıyor, ama adamın en sevdiğim yanı çok gerçekçi olması. Dex iyi bir arkadaş ve yaz boyunca balıklarını seve seve kontrol ederdim. Neden benden yardım istemediğini merak ediyorum. Muhtemelen benim Las Vegas sıcağında aşırı koştuktan daha ilginç planlarım olduğunu düşünmüştür. Bir keresinde balıklarının mısır gevreğiyle beslediğimden bahsetmiyorum bile, ama bunun arkasındayım. Hiç balık yemi kalmamıştı ve aç kalmalarına izin veremezdim.

Yine de şikayet etmiyorum çünkü Avery ile tanışmak hoş bir sürpriz oldu. Geçen hafta çıldırıp beni arka bahçede ekene kadar sohbetten gerçekten keyif alıyordum. Bir kızın yanında kendimi rahat hissetmeyeli uzun zaman olmuştu.

Benimle jakuziye girmek için atlet giydiğini hatırlayınca kendi kendime homurdanıyorum. Bir kız benim yanımda da bu kadar mütevazı davranmayalı uzun zaman olmuştu. Onu kazara soyunurken gördüğümünden beri aklıma bir iki kez iri göğüslerinin geldiğini bilse acaba rahatsız olur muydu?

Ona ıkma teklif etmeyi düşündüm ama sadece yaz için burada. Her yerinde kaçamak yazıyor ve şu anda hayatımda yapmaya çalışmadığım şey tam olarak bu. İroni. Aylardır tanıştığım ilk ilginç kadın tabii ki Las Vegas'ın gerçek bir sakini değil.

Bir elimde iki plastik torbayı tutarak Dex'in ziline alıyorum. Tam bir dakika bekledikten sonra bir kez daha almak için parmağımı kaldırıyorum ama mükemmel bir zamanlamayla Avery kapıyı açıyor.

Aman Tanrım.

Berbat görünüyor.

Avery'nin saçları yüksek ve özensiz bir at kuyruğu. Büyük boy tişörtü bir zamanlar bir köpeğin çiğneme oyuncağıymış gibi görünüyor. Ayrıca pizza sosu gibi bir şeyle lekelenmiş.

"Sen." Beni görünce gözlerini deviriyor ve homurdanıyor. "ıplak olmadığım ya da çılgınca prezentabl *olmadığım* zamanlarda habersiz gelmeyi düşünür müsün?"

"Vay be." Suratını asmasına gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Hediyelerle gelen bir adamı bu şekilde karşılamak çok kaba." Market poşetlerini kaldırıyorum. "Hediye derken tamponlardan bahsediyorum tabii ki."

Başını öne eğiyor. "Size teslim edildi mi?"

Yanıt olarak başımı sallıyorum ve bakışlarının benimkilere dikilmesini izliyorum.

"*Bekle.* Yiyeceklerimi mi karıştırdın?" Kızgın görünmeye çalışıyor ama yanakları o sevimli gülümsemeyle şişmiş.

"Onların benim tamponlarım ya da kayganlaştırıcım olmadığını teyit etmek zorundaydım."

Elleri yüzüne çarptığında duyulabilir bir şaplak sesi geliyor. "*Öldür beni şimdi,*" diye mırıldanıyor parmaklarının arasından, ben kahkahalara boğulurken. "Düşündüğün gibi değil."

"Sormadım." antaları ona uzattım. "Sanki içinde soğuk bir şeyler var gibi."

"Dondurma," diye itiraf ediyor.

"Dondurucuya koymak isteyebilirsin."

Çantaları alıyor. "Teşekkür ederim. Teslimat adresini yanlış yazmış olmalıyım. Sizi rahatsız ettikleri için üzgünüm."

Omuz silkiyorum. "Hiç de bile. Buraya gelip iyi olduğundan emin olmak için iyi bir bahaneydi." Ama öyle mi? Şimdi ondan sadece bir kol boyu uzaktayken şişmiş gözlerini ve burnunun kırmızı ucunu fark ediyorum. Bu ağladığının açık bir işareti. "Sen... iyi misin?"

"Hayır." Plastik poşetlerden birinin içine bakıyor. "Ama akşam yemeğim geldiğine göre biraz daha iyi... ki eriyor, o yüzden daha iyi-" Başını geriye atarak içeriye işaret ediyor.

Bir ipucu alabilirim, bu yüzden başımı salladım ve gitmek için döndüm...

Ama bir şey beni durduruyor. *Kahretsin, Finn.* Bu seni ilgilendirmez. *Ama lanet olsun.* Bir kadın böyle ağladığında, genelde sebebini bilirim. Ve eğer yardım edebiliyorsam, etmemeli miyim?

"Avery, akşam yemeğinde sadece dondurma mı yiyorsun?"

Dudaklarını büzüyor. "Şey, bir litre Rocky Road, yani inan bana, kalori hesabını tutturuyorum."

Homurdanıyorum. "Dex garajındaki derin dondurucuda otlar beslenmiş, organik antrikot biftek stokluyor. Tanesi otuz dolar falan ediyor. Dex'i tanıyorsam, muhtemelen sana kendine yardım etmeni söylemiştir.

değil mi?"

Başını sallıyor. "Ama biftek pişirmeyi pek bilmiyorum, o yüzden tartışmaya açık bir konu."

Ona doğru ilerliyorum, kapının yarısında duruyorum. "Evet, öyle. Arkadaş ister misin?"

Hafifçe kayıyor. Omuzlarını ve kalçalarını eğerek, onu geçip Dex'in evine girebilmem için yeterince yer açıyor.

Mutfağa doğru ilerlerken arkamda onun yumuşak ayak seslerini duyuyorum. "Ama yine de dondurmamı yiyebilirim, değil mi?"

"Finn Harvey, sen çok yetenekli bir adamsın." Avery sırtını dikleştirir, karnını sıvazlamadan önce kasıtlı olarak dışarı çıkarır. "En azından öyle olduğunu varsayıyorum. Fotoğraflarını görmedim ama çok iyi biftek pişirdiğin kesin."

"Emin misin?" Kanepenin karşısından soruyorum. "Yemeğine dokunmadın bile."

Akşam yemeğimizin kalıntılarının durduğu yemek masasına doğru başımı sallıyorum. Bifteklerimizle eşleştirmek için bir torba salata bulduk. Tabağım neredeyse temizlenmişti. Avery birkaç marul yaprağı karıştırdı ve etten belki üç ısırık aldı.

Gözlerini bana dikti. "Hayır, harikaydı... Sadece iştahım biraz kapalı."

Mutfak adasının üzerinde duran ve içinde tampon kutusu bulunan poşeti işaret ederek kaşlarımı kaldırıyorum. "Kadın eşyaları mı?"

Gülerken başı yumuşak kanepeye çarpıyor. "Hayır, kadınsı *şeyler* tam tersi bir etki yaratıyor," diyor sırtarak. "Sahip olduğum şey eski erkek arkadaşımı aldatan bir piç... *şeyler*." Bunu gerçekten şaka olarak söylediğini düşünüyorum ama gözleri hemen yaşlarla doluyor. Acı çekerken gülümseyen türden bir kız olduğunu hissediyorum. Kanepeye daha da sokuluyor ve kare bir yastık kapıyor. Onu göğsüne sıkıca sararak dizlerini içeri çekiyor ve kendini bir top gibi kıvrıyor. kendini olabildiğince küçük göstermeye çalışıyor.

Gözleri Dex'in yerleşik akvaryumlarından birine takılı ve onu yine düşüncelerine kaptırmış gibiyim. Sessizliği bozup onu geri getirmeye çalışıyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gözleri hala akvaryuma sabitlenmiş bir şekilde cevap veriyor. "Daha yeni öğrendim, geçen gece sen buradayken, yani yaram hala çok taze. Dünyadaki en iyi ve tek arkadaşım büyük bir TV pilotunda başrolü kaptı. Bu onun için büyük bir fırsat olabilir ve şu anda dikkatini dağıtmak istemiyorum. Ailem Mason'la ayrıldığımızı bilmiyor ve ben de yaz için buraya taşındım. Kelimenin tam anlamıyla konuşacak kimsem yok." Başını çevirip bana bakıyor ve sonunda gözlerinin rengini tespit ediyorum. Puslu. Açık. Maviden biraz daha yeşil. Deniz köpüğü yeşili. "O yüzden ciddi değilsen teklif etme."

"Hmm," diyorum, ayağa kalkarak.

Hemen dehşete düşmüş görünüyor, hareketlerimi yanlış yorumluyor ve muhtemelen kendimi mazur göstermeye çalıştığımı düşünüyor. Mutfaka gidip Dex'in buzdolabını karıştırırken gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum. Bir şişe beyaz şarap çıkarıp etiketini kontrol ediyorum. Pinot Gris mi? En sevdiğim şarap değil ama bana göre değil. Temiz bir şarap kadehi bulduktan sonra Avery için bol miktarda dolduruyorum ve kanepede ona katılıyorum.

"Teşekkürler mi?" diye soruyor.

Hemen yanına oturdum. "Can kulağıyla dinliyorum. Anlat bakalım."

Küçük bir yudum alıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Ben daha çok bira seven bir kıyım." *Benim tarzım*. Bardağı elinden alıp sehpanın üzerine koyuyorum. "Ve nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Bu Mason denen adamın küçük bir orospu gibi konuşmasına ne dersiniz?"

Bu bana küçük bir kahkaha kazandırdı. "Eskiden öyle değildi. Üç hafta öncesine kadar aslında iyi bir adamdı. Onunla evlenmek istedim."

Dizini okşamak için uzandım ama sonra vazgeçtim. Sınırlar. Bu kadın acı çekiyor ve ihtiyacı olan son şey yönlendirilmek. Avery burada yaşıyor olsa bile, şu anda başka bir ilişkiye hazır olmadığımdan eminim. Nora'dan sonra hâlâ önümü göremiyorum. Ayrıldıktan sonra mümkün olan her şekilde çıkmaya çalıştım. Takıldım. Kadınları güzel restoranlara götürdüm. Hiçbir yere varamayınca, birkaç üçlü ilişkiye bile girdim. Bir dördü. Her şey karmakarışık. Biraz ara verdiğimde her şey çok daha iyi oldu. Ama molaların yalnızlık getirmediğini söylersem yalan

söylemiş olurum.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Otuzuncu yaş günümde bana bir yüzük verdi." Gözlerim içgüdüsel olarak sol elini arıyor ama

yastığın altında saklı. "Sonra, parmağında gördükten sonra panikledi ve bana hayatının geri kalanında tatmin edici olmayan seks hayatımıza bağlı kalmasının mümkün olmadığını söyledi."

Çenem sıkıştı. Eski sevgilisinin burnunu kırmak için içimde büyüyen bir istek var.

"Bunu sana o mu söyledi?" "Aşağı yukarı."

"Ne kadar da-"

"Sanırım bunu atlatabilirdim. Yani, dört yıldır birlikteydik, bu yüzden zamana ihtiyacım olduğunu biliyorum. Birlikte bir işimiz var, bu yüzden bağlarımızı tamamen koparamayız. Sanırım eninde sonunda dostça davranmayı kabul ederdim ta ki-"

"Geçen gece mi?" Ben sordum.

Dizlerini tekrar göğsüne bastırıyor. "Başka bir kadına mesaj atacaktı ama yanlışlıkla bana mesaj attı. Başka biriyle yattığını ağzından kaçırdı... görünüşe göre bir süreliğine."

"Kahretsin, Avery, özür dilerim." *Ah, siktir et.* Dizini şefkatle okşuyorum ve o da bana gülümsüyor. "Teşekkürler."

"Ona tehdit mesajı göndermemi ister misin?" Diye soruyorum ve o da kıkırdıyor. "Tamamen ciddiym, " diyorum gülerek. "Ben ondan daha mı büyüğüm?"

"Evet." Gözleri hemen kasıklarına takılıyor. Fark ettiğimi anlayınca kızarıp bakışlarını başka yöne çeviriyor ve ben de kahkahalarla ulumaktan kendimi alamıyorum.

"Demek istediğim" -göğüs kaslarımı gösteriyorum- "kaslar açısından." Sırıttırıyor.

"Ayrıca evet."

Lanet olsun, çok tatlı. Ve komik. Flört etmekte çok iyi ve bunun farkında bile değil. Tetikte olmak zorunda kalmadan bir kadınla konuşmak çok rahatlatıcı. *Kahretsin, neden olmasın?* Belki de birlikte yatmalıyız. Lennox haklı. Sert kaldırımlarda kilometrelerce koşarak duygularımı çalıştırmaya devam edersem, gerçekten dizlerimi kıracağım. Bayan Mattley'nin mümkün olduğunda bağ kurmakla ilgili tavsiyesini hatırlıyorum. *Bu bağ kurmak gibi hissettiriyor.* Onun canı yanıyor. Benim de canım yanıyor. Çarşafıya sarılıp geçireceğimiz bir gecenin ikimiz için de iyi bir stres giderici olacağını hissediyorum. Dolgun göğüslerinin ve kalın, koyu meme uçlarının görüntüsü zihnimi dolduruyor.

Oh, dava et beni. Onları görmemezlikten gelemem. Görmek de istemem.

"En boktan kısmı ne biliyor musun?" Avery onun üstsüz olmasıyla ilgili düşüncelerimi bölerek soruyor. "Ben de tam olarak tatmin olmuş sayılmam ama aldatmayı asla bir çözüm olarak görmezdim. Sen hiç aldatıldın mı?"

Omuz silkiyorum. "Tam olarak değil. Ama bir şekilde. Yine de empati kurabiliyorum." "Ne zamandır bekarsın?" diye soruyor.

"Neden bekar olduğumu düşünüyorsun?"

Avery boğazını temizliyor ve bana doğru dönüyor, dizi kalçama çarpıyor. "Çünkü az önce benimle yemek yedin ve başka bir kadın için tam olarak bir tehdit olmadığının farkındayım ama kız arkadaşının seni bir Cuma gecesi gözünün önünden ayırmasına imkân yok. Senin gibi bir erkeğin değil."

Tehdit değil mi? Ne? "Ben nasıl bir adamım?"

"Bana bunu yüksek sesle söyletme," diye mırıldanıyor ayağa kalkmadan önce ve beni kanepede bırakıyor. Buzdolabından bir litre dondurma aldı ve iki kaşıkla bana döndü. *"Dondurmayı seviyorum* diye bağırın bir vücudun yok ama paylaşmaktan mutluluk duyarım." Kapağı açmadan önce bana mahcup bir gülümseme veriyor. Kabı kucağında dengeliyor.

"Benim hakkımda çok fazla varsayımda bulunuyorsun, Avery," diyorum ondan bir kaşık alırken. Kaşığının yanıyla soğuk tatlıya vuruyorum ve cömert bir ısıruk alıyorum. "Bunu takdir etmiyorum." Kaşığı ağzıma götürmeden önce ona bilmiş bir bakış atıyorum.

"Özür dilerim." Koltuğunda büzüşüyor.

Ona dokunmak için bir bahane bularak omzunu kendi omzumla dürtüyorum. "Sadece takılıyorum sana."

Dizini tekrar sıkıyorum ve bu sefer yemi yutup yutmayacağını görmek için elimi orada bırakıyorum. Belki de beni tahrik etmenin en iyi yolunun beni bunun için uğraştırmak olduğunu biliyordur. Yırtık pırtık gömleğine ve solmuş kumaş pijama şortuna aldırmiyorum bile. Cıvıl cıvıl kişiliğini seviyorum, üzgün olduğunda bile. Onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğunu. Aklından geçen her şeyi söylüyor gibi görünmesi.

"Ben gerçekten de bekârim."

"Düşündüm de. Biliyor musun, arkadaşım Palmer üzerinde büyük bir etki bıraktın."

Ne? Elim dizinde ve başparmağımla tenine küçük daireler çizdiğim o şeyi yapıyorum. Yine de arkadaş hakkında mı konuşmak istiyor? "Geçen hafta arabana binen sarışın mı?"

"Evet. Çok ateşli biri. Onu seversin. Senin seviyene daha uygun."

"Benim seviyem mi?" Elim kalçasında bir santim daha ilerletiyorum. Koltuğunda kıpırdanıyor ve ben gerçekten rahatsız mı yoksa ilgisini mi çekti anlayamıyorum. *Belki bir santim daha yukarı çıkarsam cevap bulabilirim?*

"Evet. O on numara. Sen de 10'sun. Aslında, sen on buçuksun." Gülüyor.

"Teşekkür ederim ama onu tanımıyorum." Şu anda elim onun üst baldırının iç tarafında, kucığında sallanan dondurma kutusuna bastırılmış durumda. Nefes alışı yavaşlıyor, ağır ağır nefes alıp veriyorum. Dondurmayı kucğından alıp sehpanın üzerine koyuyorum. Gözlerini izliyorum, bilerek bakışlarımı olabildiğince yoğun ve sorar hale getiriyorum. Belki şimdi dikkatini çekmişimdir.

"Eninde sonunda cipimi iade etmek için geri dönecek. İkinizi tanıştıtabilirim."

Sıkıntıyla homurdanıyorum ve etli kalçasını avuçluyorum. Kahretsin, bu iyi hissettiriyor. *Onun nasıl hissettirdiğini gerçekten seviyorum.* "Avery, alınma ama arkadaşın umurumda bile değil. Ben sana asılıyorum. Yeterince açık olamadım mı?" Sıkıttığım kalçasını ovuyorum. "Yoksa ilgilenmiyor musun?"

Avery

Vücudumdaki her bir hücre yanıyor. Bu kadar soğukkanlı davranıyorsam, dünyadaki en iyi aktris olduğum içindir. Açıkça görülüyor ki, baskı altında performans gösteriyorum ve performans derken Finn'in dokunuşu altında erimemeyi başarmaktan bahsediyorum.

İlgileniyor muyum? *Evet. Farklı bir gezegende. Farklı bir dünyada. Senin sana benzemediğin ya da belki benim bana benzemediğim bir yerde.* Onu caydırmak için milyonlarca farklı bahane bulabilirim. Elini kalçamda hissetmeyi seviyorum ve şu anda hiç olmadığım kadar tahrik olmuş durumdayım, ama birlikte olamayız. Ve muhtemelen nedeni hakkında dürüst olmalıyım.

"İlgileniyorum," diyorum açıkça. Yüzüne memnun bir gülümseme yayılıyor. Bir erkeğin

sevişceğini bilmeden hemen önce yüzünde beliren türden bir gülümseme. Heves ve rahatlama dolu ve şimdi bu adama bir gerçeklik kontrolü yapmam gerekiyor. "Ama lütfen bana dokunmayı kes."

Hemen uyuyor. Elini kucağımdan çekip geriye doğru eğiliyor. "Özür dilerim," diyor.

"Üzülme. Güzeldi. Sen de iyisin. Bütün bu akşam gerçekten güzeldi. Buna ihtiyacım vardı," diye itiraf ediyorum. "Gerçekten berbat bir gün geçirdim."

"Yani takılmamalısınız. Sorun değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Öyle mi? Yoksa bu gece artık bitti mi?"

"Tabii ki hayır," diyor inandırıcı olmayan bir hevesle. "Seninle konuşmak hoşuma gidiyor. Takılmak için benimle seks yapmak zorunda değilsin. Bu gece bir planım yok. Hadi film izleyelim. Ya da bir masa oyunu oynayalım," diyor yüzümdeki boş ifadeyi izlerken. "Ya da bana işin hakkında daha çok şey anlatabilirsin. Web sitemde bazı değişiklikler yaptım. Sanırım denetim için hazırım."

Bir süre sessizlik içinde otururken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. *Oh, kahretsin. İşte başlıyoruz.* Kendimden utanmak üzereyim. Derin bir nefes çekiyorum ve itirafımı dışarı verene kadar tutabildiğim kadar tutuyorum.

"Finn, eğer on dakika ömrüm kalsaydı, son dileğim beni becermen olurdu. Benimle seks yapmanı değil... *beni becermeni.* Ama aynı evi ve işi paylaştığım erkek arkadaşım beni terk etti. Anlamıyor musun?"

Dudaklarımı izliyor. "Neyi?" Beni becermesini istediğimi söyledikten sonra beyni bulanmış olmalı. Ama beni istiyor çünkü önündeki en kolay hedef benim.

"*Dört yıldır* sevdiğim adam, diğer her yönden birlikte harika olmamıza rağmen, hayatının geri kalanında benimle seks yapma fikrine katlanamayacağını söyledi. Paramparça oldum. Aşağılandım. Egom yara almadı, tamamen yok oldu. Bir daha asla başka bir erkeğin önünde soyunmayacağım. Bir daha asla vücudumu başka bir erkekle paylaşmayacağım. Özellikle de porno yıldızı gibi sikişen bir adamla."

Bu kadar dramatik olmayı beklemiyordum. Söylemimin sonunun, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken nefes nefese burnumu çekerek gelmesini beklemiyordum. Finn'in beni yarı yarıya kucağına çekmesini ve sımsıkı sarılmasını kesinlikle beklemiyordum.

Tanrı aşkına, harika kokuyor.

Ağırlığımı onun bacaklarına değil de kanepeye vermek için geriye doğru kıpırdanmaya çalışıyorum ama beni bırakmıyor.

Bana o kadar sıkı sarılıyor ki histerimi yatıştırmak ve nefesimi düzene sokmaktan başka çarem kalmıyor.

"Şşş, şşş," diyor gereksiz yere. Ben çoktan sessizleştim. "Bu senin ilk büyük ayrılığın mı?"

Boynunun kıvrımına doğru başımı sallıyorum.

"Evet... işte böyle hissettiriyor... ölüm gibi. Sanki dünya dönmeyi bırakmış ve bir daha asla toparlanamayacakmış gibi. Sonunda atlattığınızda, yenilmez olduğunuzu düşündüğünüzde ve sonra tekrar olduğunda daha da berbattır."

"Senin için kaç kez?" Yüzümü boynu ile omzu arasındaki sıcak köşeden çekerken soruyorum.

"Üç ve devam ediyor. En son ilişkim tam bir karmaşaydı. Bir beyefendinin yapması gerektiği gibi sana çıkma teklif etmek yerine Dex'in kanepesinde sana hamle yapmamın nedeni muhtemelen budur. Avery, sorunlarımın üstesinden gelmeye çalışıyorum ve hâlâ ciddi bir şeye hazır değilim. Ama bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşünmeni istemiyorum. İnanılmaz derecede seksi olduğunu düşünüyorum."

Alay ediyorum. "Dürüst olalım."

"Tamam mı?" diye soruyor kaşları şaşkınlıkla çatılırken.

"Bunun Mason'ın hatası olduğunu biliyorum. Daha iyisini hak ettiğimi biliyorum. Yada yada." Gözlerimi deviriyorum. "Ama bu güvensizliği üzerimden atabileceğim anlamına gelmiyor. Acı ve utanç her gözeneğime sızmış durumda. Hayatımın geri kalanında aynaya her baktığımda gördüğüm

şeyden nefret edeceğimden korkuyorum."

Alnımdan dökülen saçları siliyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Erkeklerin sevdikleri kadınlara karşı daha dikkatli olmaları gerekir." Başını eğiyor, yüzünde acıma dolu bir ifade var. "Onların hiç

yapabilecekleri zararı düşünün."

"Dinlediğiniz için teşekkür ederim." Kollarını itiyorum ve sonra kucağından iniyorum. Finn'in karşısına geçip ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Ve bu geceki aşağılama seansımız sona erdi. Bundan sonra jakuziyi her kullanmayı planladığında beş dakika önceden haber vermen gerekecek, böylece bir yere saklanabilirim. Anlaştık mı?"

Gülüyor. "Utanacak bir şey yok."

Gözlerimi kapatıyorum. "Beni görmüyormuşsun gibi yaptığım rakun şeyini yapacağım. Kendini dışarı atabilirsen." Ön kapıya doğru bir yeri işaret ediyorum ama emin değilim. Gözlerim kapalı taklidi yapmaya gerçekten kararlıyım.

"Bebek adımlarına ihtiyacın var," diyor Finn yumuşak bir sesle.

"Ne?" Ellerimi bırakıyorum ve onun sivri ifadesini izliyorum.

"Stüdyoda biraz daha cesur olmak isteyen müşterilerim olduğunda, ancak çok rahatsız ve utangaç olduklarında, yolumuza devam etmek zorundayız. Kot pantolon ve tişörtle sadece gurur verici pozlarla başlıyoruz. Sonra şort ve belki atlete geçiyoruz. Hazır olduklarında, iç çamaşırı. Sonra sütyenlerini çıkarırız... bazen daha fazlasını. Kendilerini konfor alanlarından çıkmaya ne kadar zorlarsa, o kadar doğal bir güven hissetmeye başlarlar. Ama bu genellikle bebek adımlarıyla olur."

"Asıl işin çıplak kadınların fotoğrafını çekmek mi?"

Dudaklarını düz bir çizgi halinde bastırıyor. Kaybolmadan önce kısa bir süreliğine tedirginliği belli oluyor. "Kadınların özgüvenlerini bulmalarına yardımcı olmakta gerçekten iyiyim." Finn bana bir el uzatıyor. "Bana güveniyor musun?"

"Kim? Sen mi? Pencereden beni soyunurken izleyen ve üç kez karşılaştığım yabancından bahsediyorum."

Gözlerini bana dikti.

"Şaka yapıyorum," diye ekliyorum. "Sana güveniyorum." Gerçek bu. Finn bir şekilde beni rahatsız edici bir şekilde utandırmakla aynı zamanda rahat hissettirmek arasındaki çizgiyi değiştiriyor.

Elini tutuyorum ve beni merdivene doğru götürüyor. Yolda duruyorum ve elimi geri çekiyorum. "Her şey bir yana, aslında regl dönemimdeyim Finn. Bu yüzden daha fazla tampona ihtiyacım var. Bu gece seninle seks yapmayacağım." *Söylediğim başka hiçbir şey onu korkutmadıysa, bu kesinlikle işe yarayacaktır.*

Talepkâr bir şekilde elimi tutuyor. "Sakin ol, seks yapmıyoruz. Gel hadi." İsteksiz adımlarımı görmezden gelerek beni merdivenlerden yukarı çekiyor. "Master'da mı kalıyorsun?"

"Evet."

Finn, Dex'in evinin yolunu biliyor. Sandığımdan daha yakın olmalılar. "Suratında o dev akvaryum varken nasıl uyuyorsun bilmiyorum."

Dex'in yatağı ve ana odasındaki oturma alanı, dev bir akvaryum olan bir bölmeyle ayrılmış. Hayatımda gördüğüm en muhteşem şeylerden biri. "Bunu rahatlatıcı buluyorum. Geceleri yatak odasında yalnız olmadığımı hissettiriyor."

"Yüce Tanrım, kadın, gerçekten biriyle yatman gerekiyor," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Ona bunu duyduğumu söylemeyi tartışıyorum, ama bu konuda kurnaz olmaya çalıştığını sanmıyorum.

Dex'in yatak odasından geçip devasa ana dolabına giriyoruz. O kadar büyük ki, rahatlıkla başka bir yatak odası olabilir. Büyükçe bir çocuk odası. Böyle bir eve param yetse bu odayı öyle yapardım. Ama odanın ortasındaki tezgahın yanından geçerken Finn'in beni nereye götürdüğü belli

oluyor ve içim parçalanıyor. Arka köşedeki tavandan yere kadar ayna. Devasa bir şey. Çerçeveyi çevreleyen floresan ışıkları var. Hiçbir şeyi gizlemiyor. Güvensizliğinizi yüzünüze vuruyor.

"Finn, hayır," diye itiraz ediyorum.

"Sus," diyor ve dönüp bana bakıyor. Elimi bırakıyor ve beş parmağını yüzüme doğru tutuyor. "Beş. Bana sadece beş dakika ver. Tartışmak yok, tereddüt etmek yok, aptalca şakalar yapmak yok. Beş dakika boyunca seninle konuşmama izin ver."

"Bana neyi anlatacaksın?"

"İlk bebek adımını."

"Ne?"

İç çekiyor. "İyi seks, Avery. Vücudunu bir daha asla bir erkekle paylaşmayacağını söylemiştin. Bu şekilde yaşanmaz. İlk adım, bir erkeğin seni çıplak görmesine izin vermek ve sana ne kadar güzel olduğunu söylediğinde ona inanmaktır."

Yerimde donup kalıyorum, sinirlerim derimin her santimetresini karıncalandırıyor. *Bak. Ben. Çırlıçıplak. Bu floresan ışık altında mı?* Kesinlikle hayır. "Bu bebek adımlı değil, aya sıçrama Finn."

Homurdanıyor. "Sana söz veriyorum, buna ihtiyacın var. *Güven bana.* Ve eğer kendini kötü hissedeceksen, yazın geri kalanında seni rahatsız etmeyeceğim. Jakuziye yaklaşmayacağım. Bir daha bu konu hakkında konuşmayacağız. Kaliforniya'ya geri döneceksin ve tüm bunlar uzak bir anı olacak."

Evden bahsettiğinde yüzüm kızarıyor. Yazın saklandığım yerin eninde sonunda biteceğini unutmamışım. Mason'la sonbahara kadar tekrar birlikte olacağımıza inanan yanım çoktan yok oldu. Peki eve gerçekten neye gidiyorum? Palmer'ın pilot bölümü kabul edilir ve bu bir dizi haline gelirse, kalıcı olarak New Mexico'da olacak. Evde beni bekleyen tek şey, artık katlanamadığım dağınık halimin sürekli hatırlatılması. Buna geri dönemem.

Yapmayacağı

m. Finn haklı.

Kendimi yeniden keşfetmem gerekiyor ve bunu yapmak için tam olarak bir yazım var.

"Beş dakika." Sesim kısık, bu yüzden nefesimi üflüyorum ve biraz daha cesurca "Tereddüt etmek yok" diyorum.

"Güzel." Gözlerinde küçük bir heyecan parıltısı var. Finn beni omuzlarımdan tutarak aynanın tam karşısına yerleştiriyor. Arkamdaki yerini alıyor ve aynadan beni izliyor. At kuyruğundan çok dağınık bir topuza benzeyen dağınık saçlarımı içgüdüsel olarak düzeltiyorum. *Tanrım.* Ne giymişim ben böyle? Gömleğimde ne var? *Dünkü* pizza ceplerinin sosu mu o? Böyle var olmama nasıl izin veriyorum? Kıpırdanmalarımı fark eden Finn at kuyruğu tutucumu çıkardı. Ellerini kafa derimden sırtımın aşağısına kadar saçlarımda gezdiriyor.

"Hayatımda gördüğüm en muhteşem gözlere sahipsin. Rengini bulmam çok uzun sürdü. Deniz köpüğü yeşili deniyor. Bunu biliyor muydun?"

"Sadece bazen. Doğrudan güneş ışığında, onlar-"

Finn elini uzatıp parmağını dudaklarıma bastırıyor. "Benim hatam, bu yanıltıcıydı," diyor Finn. Ses tonunu bilerek değiştirmiş. Neşeli tenoru gitmiş. Kulağımın dibinde hırlamaya başladı.

Finn benimle şöyle konuşuyor.

Kes şunu. Bu çok saçma. Bu mümkün değil.

Sanki bana açmış gibi.

Boynuma değen nefesi beni sersemletiyor. Bir dalın kırılma sesi ürkütücü sessizliği bozduktan sonra ormandaki bir geyik gibi donup kalıyorum. *Çok yakınımda.* Ensemdeki tüyler diken diken oluyor ve kaçmalı mıyım yoksa kaderime boyun mu eğmeliyim karar vermeye çalışıyorum.

Devam ediyor: "Teknik olarak bir soru sordum ama önümüzdeki beş dakika şöyle geçecek. Sen konuşmayacaksın. Seninle konuşacağım. Seni soyacağım ve vücudunda sevdiğim her şeyi göstereceğim. Beş dakika boyunca, bir porno yıldızı gibi seviştiğini düşündüğün bir adamın sana

tapmasının keyfini çıkaracaksın. Kulağa nasıl geliyor?"

Ağzımı açtım, sonra kapattım. Sorusuna cevap vermiyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece başımı sallıyorum.

Finn dirseklerimi kavrayıp yukarı doğru kaldırırken, "Tamam, güzel, kollar yukarı," diyor. Kendimi ayakta duracak kadar sabit tutmak için içimdeki tüm gücü harcıyorum. Sinir sancıları bedenimi sarıyor ama titremeyle mücadele etmek için nefesimi tutuyorum.

Kollarımı tamamen açtığımda kendimi onun emrini yerine getirmeye zorluyorum. Hemen tişörtümün eteğine uzanıyor.

"İşte böyle," diye mırıldandı. "Aferin kızıma."

“**W** Lütfen acele eder misiniz?”

Finn'in hafif nefesli kıkırdamasını boynumda hissediyorum. Gmleğimi çıkarıp bir kenara attım. Ben

Titriyorum ama bunun dolaptaki sıcaklıkla bir ilgisi yok. *Bunu neden kabul ettim? Ne düşünüyordum ki?* Ayna gövdemin her gevşek, sallantılı kısmıyla benimle alay ediyor. Kaçıp saklanmak istiyorum ama yapamıyorum. Finn'in iri bedeni arkamda, beni sabitliyor, yerime kilitliyor. Geri çekilmek yok.

"Sana konuşma konusunda ne demiştim?" diye homurdanıyor arkamdan.

"Ama salyangoz hızıyla hareket ediyorsun." Keşke beni hemen soysaydı. Yara bandı gibi yırtıp atsa. Belki bu şekilde daha az acı verici olur.

"Evet, Avery. Bir şeyin tadını çıkarırken böyle yaparsınız..." ıplak omzuma üflüyor ve tylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "*Sen... yavaş... git,*" diye fısıldıyor kulağıma.

şu anda  çok önemli şeyi anlıyorum.

Birincisi, Finn bu işte çok iyi. Aşırı derecede şehvetli. Benim en kötü kabusumu alıp bir şekilde seksi hale getiriyor. Hatta eğlenceli.

İkincisi, Finn bana ne yaptığını çok iyi biliyor. Ne zaman titreyip irkilsem, gülümsüyor. Daha birkaç dakika önce, tişörtümü çıkarırken parmakları karnımı ve göğsümü sıyırdığında neredeyse kendimi kaybediyordum. Zaten bunaltıcı olan odada beni ısıtmak için çıplak kollarımın arkasını ovaladığında çığlık atmak istedim.

 ve muhtemelen en şok edici açıklama... Finn bunu seviyor.

Bu adam çaresiz, kr ya da uçurtma gibi uçuyor olmalı, çünkü bana ilk kez gördüğü bir kadınışım gibi bakıyor. Sanki kazandığı bir dlmşm gibi.

Sol sutyenimin askısını omzumdan aşağı çekerken yutkunmam duyulabiliyor.

"Nefes al," diye talimat veriyor, "ve gözlerini aynadan ayırma." Sağ tarafı aşağı eker. "Ne gördüğümü açıklamama izin ver."

Korkudan donmuş durumdayım. Uzuvarım artık beynimden gelen endişe verici komutlara cevap vermiyor.

En azından bunu denediğim için kendime büyük bir kredi veriyorum. Aldatan eski sevgilisine onu geri alması için yalvaran kızlardan değilim. Aynı zamanda eski sevgilime kuşu nasıl

fırlatacağını bilen ve ribaunt seks için bardaki en ateşli adamı baştan çıkaran kız da değilim. Ben ikisinin arasında bir şeyim. *Bu.* Finn bana dokunuyor ve

benimle konuşmak *arada* kalmış gibi görünüyor.

Sütyenimi çözüyor ve yere düşüyor. Ağır göğüslerim bir santim düşüyor. Zihnim dönüyor ve hemen zihinsel olarak kendime eleştirilerle saldırıyorum. Göğüslerim yeterince diri değil, belim yeterince ince değil, cildim gergin ve sıkı değil ve kalçalarım çok geniş. Ergenlikten kalma, vücudumun çok hızlı büyüdüğü gümüş çizgiler benimle alay ediyor. İşaretlenmişsin.

Maura kusursuz. Eminim cildi hayatında bir gün bile fazla gerilmemiştir.

Ben işaretliyim. Ben-

"Lanet olsun," diyor Finn, sessizce dile getirdiğim saldırıyı yarıda keserek. Aynadan onun gözlerini izlerken, göğüslerimin arasında zıpladıklarını görüyorum. "Göğüslerin inanılmaz."

"Sen sadece-"

"Ah, ah. *Hush*." İri ellerini omuzlarıma doluyor. "Göğüslerin mükemmel. Her yerleri dolgun ve meme uçların en sevdiğim kahverengi tonunda. *Çok seksi*. Tanrı'ya şükür müşteri değilsin, Avery. Bu memeler stüdyoda profesyonelce davranmama neden olurdu. Bunu istemeyiz, değil mi?"

Aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum. "Finn, az önce bana cevaplamama izin verilmeyen bir soru daha mı sordun?"

"Ukala." Sırıttıyor.

"Gülümsemeni gerçekten seviyorum," diyorum. Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor. Daha geniş gülümsüyor, mükemmel dişleri ve derin gamzeleri aynada sergileniyor. Sinirlerim yatışmaya başlıyor ve aniden arkama uzanıp kirli sakalını hissetme isteği duyuyorum. Finn'in bu sabah tıraş olduğu belli, ama akşam dokuzda, saat beş yönündeki gölgesi baştan çıkarıcı. Eminim çok ince zımpara kağıdı gibi hissettiriyordur. Beni çizecek kadar değil ama cildimi hassaslaştıracak kadar. Duyularımı artırır ve tenimi onun dokunuşuna karşı çok hassas hale getirir. Yanağının kalçamda nasıl hissedeceğini merak ediyorum.

Finn'in *bunu* yapıp yapmadığını merak ediyorum. Belki Mason'ın nefret ettiği şeylerden hoşlanıyordur. Bana Mason'ın hiç bakmadığı bir şekilde baktığı kesin.

"Ben de senin gülüşünü çok seviyorum," diye yanıtlıyor. Aynaya göz kırptıyor. "Ve göğüslerin." Tekrar vücuduma uzanan Finn, başparmağını göbük deliğine batırmadan önce küçük tırnağını göğüslerimin arasından geçirip karnımdan aşağı indiriyor. Dizlerim bükülüyor ama düşmüyorum çünkü hemen diğer kolunu kaburgalarıma dolayarak beni sabitliyor. "Vay canına, gerçekten gıdıklanıyorsun. Kusura bakma. Kendime engel olamadım. İnciklere bayılırım."

Onun şakacılığına gülerdim ama şu anda hiçbir şey komik değil. Bir mucize eseri, yerden tavana kadar uzanan aynanın önünde sadece iç çamaşırlarımla duruyorum. Işıklandırma hiç hoş değil. Arkamdaki adam gezegendeki en yakışıklı insan olabilir ve her nasılsa...

Ben iyiyim.

İyiden de öte.

Çok tahrik oldum.

Derin bir nefes çekiyorum, göğsümün genişleyip yükselmesini izliyorum. Cesaretimi topluyorum ve olabildiğince kararlı bir şekilde "Finn-" diyorum.

"Sus, Avery." Tek kaşını kaldırırken gözlerini benimkilere

dikiyor. "Bu söyleyeceğim son şey, söz veriyorum."

"Tamam."

"Gerginim ama durmama izin verme. Beni sonuna kadar soyun. Başa çıkabilirim."

Dudaklarını yavaşça ıslatırken vücudumun alev aldığından eminim. "İç çamaşırını üzerinde bırakacaktım. Regl döneminde sin."

Yanaklarımdan kıpkırmızı olmasına izin veriyorum. *Ah, kimin umurunda?* Buraya kadar geldik.

"Sen

Sadece bakıyorum, dokunmuyorum. Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hiç de değil. Sadece çok rahatsız olmanı istemedim."

Ona kaşlarını çatıyorum. *Rahatsız mı?* Rahatsızlığı çoktan geçtik. Rüzgâra karşı tedbiri elden bırakıp neler olacağını görelim.

Titrek bir nefes üflüyorum, her saniye daha cesur hissediyorum. Çok geç olmadan cesaretimin dalgasına biniyorum. "İç çamaşırımı çıkar. Hoşuna giden başka neler gördüğünü söyle." *Gerekirse yalan söyle.*

Finn başını sallıyor ve kalça kemiğimi sıkıyor. Parmakları siyah pamuklu külotumun belini okşuyor. Görünüşe göre seksi bir Midas dokunuşu var. Bu sade bikini tarzı iç çamaşırının etkileyici bir yanı yok. Ama şimdi ona dokunduğuna göre, sahip olduğum en seksi kıyafet.

Finn külotumun çizgisini ileri geri takip ediyor, doğrudan kulağıma konuşurken benimle alay ediyor. "Avery, beni dinle. Sen çok güzelsin. Sen buna değersin. Hiçbir erkeğin sana çöpmüşün gibi davranmasına izin verme. Hiçbir erkeğin sana eksik olduğunu söylemesine izin verme. Eğer seni seksi görmüyorsa, gözlerini kullanmıyordur." Parmağını çeneme doluyor ve kendi gözlerimin içine bakmam için bakışımı yönlendiriyor. "Ama güven seninle başlar. Bir erkek sana, sen kendine nasıl davranırsan öyle davranacaktır. *O yüzden lütfen, Tanrı aşkına, bir kraliçe gibi davran.*"

Her şey ıslak.

Tahrik oldum. Gözlerim yaşardı. Bu hayatımda başka bir insanla yaşadığım en samimi an. *Onu istiyorum.* Lanet olası aptal dönem... her şeyi mahvediyor. Belki de umursamıyor-

"Burada durmak zorundayım." Elini bırakıyor, külotumu kalçalarımın etrafında güvenli bir şekilde bırakıyor ve geriye doğru adım atıyor. Birden destek duvarım yok oluyor ve kendi ağırlığımı taşıyorum.

Öfkeyle dönüp onunla yüzleşiyorum. "Ne?" Kocaman açtığım gözlerim suçlayıcı bakıyor olmalı çünkü kıskırttığı vahşi bir hayvanı sakinleştirmeye çalışır gibi ellerini teslimiyetle kaldırıyor.

"Beş dakikadan çok daha fazla oldu ve kendimi kaptırmadan daha fazla ilerleyemiyorum. Yani... gitmeliyim."

Teknik olarak beni reddetmiyor. Ben teklif etmedim. Ama utanç yine de çirkin yüzünü gösteriyor ve iki dakika önceki kendinden emin kadın sahneden iniyor. Aynı eski Avery'ye geri döndük. Kararsız... utanmış... korkmuş.

"Tamam, anlıyorum," diyorum, kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturarak çıplaklığımı elimden geldiğince örtüyorum. "İyi geceler o zaman."

Dolabın girişine doğru birkaç adım atıyor. Duruyor, sonra dönüyor. "Hey, yarın sabah için planladığım uzun bir koşum var. En az sekiz mil."

"Tamam," diye küstahça söylendim. Bu adam beni kendisiyle sekiz mil koşmaya davet ediyorsa kafayı yemiş demektir. "İyi koşular."

Duygularımı anlayarak gülerken omuzları titriyor. "Demek istediğim, muhtemelen sıcak küvete ihtiyacım olacak. Sekiz civarı diyelim mi?" Beni işaret ediyor. "Bu ya benden uzak durman için bir uyarı ya da bana katılman için bir davet. Hangisini seçersen. İyi geceler, Avery."

Onunla birlikte gitti.

Beni net bir seçimle baş başa bırakıyor.

Az önce olanlardan hoşlandım mı? Yoksa beni aşan ve fazlasıyla baştan çıkarıcı olan bu adam şu anda hayatımda tehlikeli bir seçim mi? Finn'in her yerinde karşılıksız aşk yazıyor ve kendimi oraya bırakırsam aptallık etmiş olurum. Ama sonra tekrar.

Aynada bana bakışı... Bana kendimi nasıl hissettirdiği...

Sanırım şu anda en az bir santim daha uzun duruyorum. Hayatımda bir kadına bu şekilde davranan bir erkekle hiç karşılaşmadım. Finn aklımdaki birçok sorunun cevabını biliyor. Sadece benim sahip olduğum sorular

Gerçeklik geri tepmeden önce cevap vermek için bir yaz.

Bu yüzden seçimimi yapmak kolay.

Bir mayo almam lazım.

Her eyes.

Duş başlığındaki ılık su omuzlarımdan akıyor, sırtımdan aşağı süzölüyor, ve ayaklarıma sıcıyor.

şu lanet gözler.

Göz kapaklarımı kapattım ve Avery'nin gözleri zihnime kazındı. Aynanın önünde, parlak dolap ışıklarının altında çok hafiftiler. Deniz köpüğü yeşilinin en güzel tonundaydılar ve tam külotunu çıkarmamı söylediğinde bir parça ateş saçıyorlardı.

Yapmalıydım.

Beni durduran neydi?

Evlenmek istediği, onu aldatıp sonra da terk eden sık kafalı. İşte o. Hatta onun seksapelini suçlama cüretini bile gösterdi. Avery şu anda dünyadaki duygusal olarak en kırılğan kadın. Gereksiz seks onun kafasını karıştırmaktan başka ne işe yarayacak? Nora'yla ayrıldıktan sonra benim yaptığım gibi çalkalanmasına gerek yok. Takılmak beni çok daha kötü hissettirdi ve sürekli cinsel yolla bulaşan bir hastalık kaptığım ya da tek gecelik bir ilişkiden kazara hamile kaldığım için gerildim. Kalp kırıklığına kaygıyı da eklerseniz ne elde edersiniz?

Tam bir karmaşa.

Avery bundan daha iyi. Muhtemelen bu yüzden ondan hoşlanıyorum. Arkadaşlığını seviyorum. Göğüslerini gerçekten seviyorum. Lennox dışında beni kullanılacak ya da sahip olunacak bir şey olarak görmeyen tek kadın olması çok ama *çok* hoşuma gidiyor. Etrafımda bu kadar rahat olmasından belli ki onunla asla ilgilenmeyeceğimi düşünüyor. Yanılıyor tabii ki. Ama rahat, bu da sohbetin aktığı anlamına geliyor. Belki bunu yaptığım için aptalın tekiyim ama Avery benim kadınlarla yeniden güven inşa etme ve gardımı nasıl indireceğimi yeniden öğrenme konusundaki küçük denemem.

Nora'yı gerçekten unutmak için onunla kaç konuşmaya ihtiyacım var? *Öğrenelim bakalım.*

Yine de.

O lanet olası güzel gözler.

Beynimin daha pornografik kısmı onun dizlerinin üzerinden bana baktığını, emme arasında gülümserken ucumun ağızında olduğunu hayal ediyor. Fantezimde, Avery beni emmek için zaman ayırıyor çünkü zaten iyice doymuş durumda. Onunla üç kez ilgilendim. Önce parmaklarımla, sonra dilimle, son olarak da sikimle.

Sanki büyümesini engelleyebilecekmişim gibi duşta ereksiyonumu sertçe yumrukladım.

Bu sürekli oluyor. Onu her düşündüğümde rahatlamaya ihtiyacım oluyor. Bu her şeyden çok bir sıkıntı çünkü dün gecedan beri onu düşünmeden edemiyorum. İstekli sikime bakıp homurdanıyorum. *Lanet olsun.* Zaten sonuna kadar çalıştım. Sekiz millik bir koşu bile beni yormaya yetmedi. *İnme.* Elimi aletimin üzerinde aşağı yukarı gezdirerek suyun altında kendime masaj yapıyorum.

Yatak odasında nelerden hoşlandığını merak ediyorum.

İnme.

Işıklar açıkken onu çıplak görecektir kadar bana güveniyorsa, eminim ışıklar açıkken de onu becermeme izin verir.

İnme.

Acaba konuşurken sesi neye benziyor-"

Pound! Pound! Pound!

"Finn! Orada mısın?"

Banyo kapımın agresif bir şekilde çalınması beni yerimden sıçrattı. Banyo kolunu bile sallamaya çalıştı. Kapıyı kilitledim. Belki de kuzenimin bir kez daha evime habersizce gireceğini hissetmişim.

"Lanet olsun, Lennox!" Havlıyorum. "Sınırlara ihtiyacımız var."

O da bağılıyor, öyle yüksek sesle bağılıyor ki duşun sesini duyabiliyorum. "Telefonun bende. Baban aradı."

Hay sikeyim. Gözlerimi deviriyorum ve suyu kapatıyorum. "Güzel. Ona geri döneceğim." Pislik babamdan bahsetmek hem ereksiyonumu hem de ruh halimi söndürdü. Askıdan havlumu alıp kurulandıktan sonra belime sarıyorum.

"Yaaaahhh... bu konuda." Şimdi su kesik olduğu için özür dileyen sesini kapıdan gün gibi net duyabiliyorum. *Ne yaptı ki?*

Kapıyı açtığımda Lennox'un telefonumu uzattığını görüyorum... ki telefon babamla yapılan bir görüşmeye bağlı.

"Ne oluyor lan?" Lennox'a ağzımı açıyorum. "Sesi kapalı," diyor yüksek sesle.

"Neden telefonuma cevap veriyorsun ki?" *Özellikle de arayan babamsa?* Lennox daha iyi bilmeli. Babamla ilişkimin ne kadar gergin olduğunu *biliyor.* Ben onun üç çocuğundan tek oğluyum. Bağlanmak için çaresiz durumda. Ben de onu kendimden uzak tutmaya çalışıyorum.

Masumca omuz silkiyor. "Özür dilerim. On dakika içinde üç kez falan aradı. Acil bir durum olduğunu sandım. Biliyorsun, uzun zamandır buradasın." Bana sırtıttı. "Birini mi ovuyordun?"

Telefonu elinden kaptım. "Aşağı inip yeni bir kahve yapar mısın, sonra da *Evimin anahtarını tezgâhın üzerine bırak,*" diyorum dişlerimi sıkarak.

Homurdanıyor. "Büyük şans." Ama taleplerimin en azından ilk kısmını yerine getirmek için kaçıyor.

Ciğerlerimi mümkün olduğunca çok havayla dolduruyorum ve telefonun sesini açıp kulağımın yanına koymadan önce sinirli bir nefes üflüyorum.

"Hey, baba."

"Oğlum. Hey! Nasılsın, Şampiyon?"

Tanrım, çok sahte.

"Oldukça iyiyim. Sen nasılsın?" *Söz konusu o olduğunda ben de öyleyim.*

"İyi, iyi. Aslında harika. Önümüzdeki ay için programımı aldım. Ayın on sekizinde Vegas'a bir Boeing uçuracağım. Yaşlı adamın üzerine Wagyu bifteği ister misin?"

Hayır. "Um... on sekizinde?" Bir ay sonra. Bu da bana bir sürü bahane seçeneği sunuyor. "Sanırım

O gün arka arkaya seanslarım var ve iptal etmeyi göze alamam. Kahretsin, bir gün önce ya da sonra olsaydın, boş olurdu." Babamın bir pilot olarak programının en güzel yanı da bu. Şehirdeyken ziyaret etmek için çok küçük fırsatları oluyor. *Ne yazık ki* onu sık sık göremiyorum. *Yazık.*

"İşte bu harika bir haber. Biraz izin ayarladım. Üç gün ve iki gecem var. Eğer ayın on sekizinde meşgulsen, on dokuzunda akşam yemeğine ne dersin? Az önce boş olduğunu söyledin."

Kahretsin. O tuzağa doğru yürüdüm. Boğazımı temizliyorum, oyalanıyorum. Son yedi saniye içinde beni babamla akşam yemeğinden alıkoyacak, ondan ne kadar nefret ettiğimi söylememe gerek kalmadan gerçekleştirebilecek herhangi bir acil durum düşünmeye çalışıyorum. "Sanırım yaptım."

"Harika. Ayın 19'u olsun. Wolfgang Puck'ın yeni restoranında bize VIP bir masa ayarlayabilirim. Şef bir arkadaşım ve şef garsonu da şahsen tanıyorum. Tatlı kız."

Tabii ki biliyorsun. Asıl soru onu *tanıyor* mu yoksa *beceriyor* mu? Babam için bu iki kelime birbirinin yerine kullanılabilir.

"Neden Nora'yı da getirmiyorsun? Üç kişilik rezervasyon yaptırabilirim."

Evet, bıçağı çevirmeye devam et. "Nora ve ben ayrıldık, baba." "Ne zaman?"

"Geçen yıl, yaz sonunda."

Telefona ağır bir nefes üflüyor. "Griffin, özür dilerim. Keşke bilseydim ama benimle hiç konuşmuyorsun."

"Lütfen bana öyle seslenme," diye mırıldanıyorum. "Neden? Bu senin adın."

Hayır, bu senin adın ve bunu paylaşmamızdan nefret ediyorum. Griffin Harvey bir pilot. Finn Harvey bir fotoğrafçı. Griffin Harvey bir çapkın. Finn Harvey kadınları yükseltir. Ben babam gibi değilim. Asla bir kadınla evlenmeyeceğim, onu yaklaşık yirmi yıl boyunca aldatmayacağım, iki metresimi hamile bırakmayacağım ve sonra eski karımı nafakadan mahrum bırakmak için yıllarca süren davalara sürüklemeyeceğim. Ben Fiji'de rom yudumlarken ve bikinili her şeyi becermeye çalışırken, onun on iki saatlik vardiyalarda garsonluk yaptığı ve faturaları zar zor ödeyebildiği gerçeğini görmezden gelmeyeceğim.

"Hey, bunu kısa kesmekten nefret ediyorum ama yakında gelecek bir müşteri için stüdyoyu hazırlamam gerekiyor." *Yalan, yalan, yalan.*

"İşler nasıl gidiyor?" Babam konuşmamızı uzatmak için çaresizce soruyor. "İşler... iyi gidiyor," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Daha iyi olabilirdi."

"Biliyorsun, eğer krediye ihtiyacın olursa-" "Ben iyiyim."

"Borç olmak zorunda değil. Eğer yardımı olacaksa, bir hediye-" "Baba, ben böyle iyiyim."

Yine de teşekkür ederim."

Ağır ağır iç geçiriyor. "Seninle gurur duyuyorum Finn. Küçük bir işletme sahibi olarak ayakta kalmak kolay değil. Bir şeye ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Tamam, teşekkürler."

"Ciddiyim, Şampiyon. Oğluma yardım etmeyeceksem paramın ne faydası var?"

Midemde bir düğüm oluştu. Ben büyürken babam çok seyahat ederdi ama ben küçükler ligindeyken uçuş programlarını tamamen yurt içinde tutmaya özen gösterirdi. Her maça yetişemezdi ama diğer pilot babaların hepsinden daha fazla maça gitmeyi başarırdı.

O harika bir babaydı.

Ben üniversiteye gidene ve annem sonunda onun zavallı kışını terk edecek kadar özgür hissedene kadar onun ne kadar boktan bir koca olduğunu fark etmemiştim. On yıl boyunca babamın iki versiyonunu birbirinden ayırmaya çalıştım.

Annem onunla savaşmamamı söylüyor. Babamla iyi bir ilişkim olması için bana izin verdi. *Bana* hiç kötü davranmadı.

Ama onun nasıl bir adam olmayı seçtiğini görmezden gelemem. Özür dilemeden annemin hayatının en güzel yıllarını çaldı. Ailemizi parçaladı.

"Baba, gitmem gerek. Ayın on dokuzunda görüşürüz." "Tamam oğlum. Gerçekten dört gözle bekliyorum."

"Mhmm," diyorum telefonu kapatmadan hemen önce. Bir pislik gibi görünmeden yapabildiğim tek şey bu. Telefon görüşmesini "*Ben değilim*" diye bitirmek istemedim.

Mutfağa gitmeden önce eşofman altımı ve temiz bir spor tişörtümü giyiyorum. Kahve kokusu koridorları ve çiftlik tarzı evimin girişini dolduruyor.

"Sana bir fincan doldurdum," diyor Lennox etrafına bakmadan. Bugün oldukça gotik bir görünüm sergiliyor.

Siyah kot şort, file çorap, siyah atlet ve saçları yine simsiyah. "Hey, mordan kurtuldun mu?" Saçını işaret ederek sordum.

"Meh," diyor omuz silkerek, "Kolay sıkılırım."

Ona ters ters bakıyorum. "Bu yüzden mi bu kadar çok buradasın?" Tezgâhtan dumanı tüten kahve fincanımı alıp içime çekiyorum. Lennox gerçekten de harika kahve yapıyor.

"Oda arkadaşımın daha iyi bir arkadaşın," diyor kendi bardağından yudumlarken. "Krema ister misin? Sevdiğin yulaf sütlü şeylerden aldım."

"Öyle mi?" Buzdolabını açtığımda birkaç yeni ürünle dolu olduğunu görüyorum. Tonik suları, yoğurt, meyve, tercih ettiğim portakal suyu markası ve sandviçler için biraz şarküteri eti. "Evet, Lennox, kendini affettirdin. Sanırım seni tutacağım." Kremanın emniyet mührünü çekip kahvemi ıslatıyorum.

"Baban için üzgünüm," diye teklif ediyor. "İlk seferinde aradı, ben de sen buralardaysan sesli mesaja yönlendirirsin diye düşündüm. Ama sonra tekrar tekrar aradı ve sonra aklıma bir şey geldi."

"Aklıma ne geldi?" Mutfak adama yaslanarak soruyorum. "Kız kardeşlerine bir şey olduğunu başka nasıl bilebilirsin ki?"

Haklısın. Ben olsam yapmazdım. Babamın kızlarıyla pek görüşmüyorum.

"Griffin'in hıyarın teki olduğunu biliyorum ama kız kardeşlerinin bu işte masum olduğunu söyledin hep. Onlardan birinin başı belada olsaydı bilmek isterdin."

Bu doğru. Üvey kardeşlerim ve ben babama karşı ortak bir küçümseme besliyoruz. Anladığım kadarıyla Molly ve Alaina da babamdan uzak duruyorlar. Ülkenin dört bir yanına dağılmış durumdayız. Ben Las Vegas'tayım, Molly Baltimore'da yaşıyor ve Alaina da Fort Lauderdale'de üniversiteye gidiyor. Onu yıllık özür turlarıyla meşgul ediyoruz; hepimizin annesine bok gibi davrandı. Ama birbirimize karşı bir şeyimiz yok. Sadece pek ortak noktamız yok. Kan bağımız var ama başka bir şey yok.

"Gelecek ayın on dokuzunda şehre geliyor. Bizimle yemeğe çıkmak ister misin?"

Lennox parmağını ağzına sokuyor ve öğürür gibi bir ses çıkarıyor. Lennox'un annemin kız kardeşinin kızı olduğunu belirtmekte fayda var. Onlar *Griffin'den Nefret Ediyoruz* kulübünün başkanları, bu yüzden babamla ekmeği bölüşmek istememesine şaşırmadım.

"Peki. Beni terk et o zaman."

Lennox fincanından ılık bir yudum alır. "Neden ona defolup gitmesini söylemiyorsun? Onu etrafında istemiyorsan bağlarını kopar, Finn. Haklısın."

"Sonunda anneme adil nafaka payını ödüyor. Hatta erkek arkadaşıyla birlikte Yunanistan'a uçak

bileti bile hediye etti. Her şey huzur içinde. Tekrar dram yaratmak istemiyorum." Parmağımı havada döndürüyorum. "Bu evin ipotekini onun imzaladığından bahsetmiyorum bile. Adama en azından yılda bir akşam yemeği için şirketimi borçluyum."

"Yerinde olsam, yaptığı şeyden sonra onun dişlerini tekmelerdim-"

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" diye sordum. "Bu, bir Cumartesi sabahı uğraşmak isteyeceğimden çok daha fazla Griffin ve aile draması."

"İyi. Bu akşam ne yapıyorsun? Rue 52'de arkadaşımın ev sahipliği yaptığı bir viski tadımı var. Köpük partisinden çok daha uysal. Gelmek ister misin?"

"Hayır, planlarım var. Yine de yarın davetsiz bir şekilde uğramayı planlıyorsanız, lütfen bana siyah fasulyeli Güneybatı rulolarından alın. Yumurtalı ekmeklerin tadı nedense hep ertesi gün daha güzel oluyor."

Lennox kupasını dudaklarına götürüyor ve bana göz kırpmıyor. Alaycı gülümsemesi büyüyor.

"Planların var mı?" "Evet." Düşünüyorum. Belki de. Saat sekizde Dex'in jakuzisine gitmeyi planlıyorum. Avery'nin beni görüp görmeyeceğinden emin değilim.

küvette beni bekliyor ya da üst kattaki yatak odasının yorganının altında saklanıyor olabilir. Dün gece ne sikim olduğunu bilmiyorum.

Müşterilerim için ayna olumlamalarını yüzlerce kez yaptım, ama asla bu şekilde değil. Bir boudoir müşterisi gerçekten güvensiz veya gergin olduğunda, onları büyük bir aynanın önüne yerleştiririm ve kendilerine bakma ve doğal bir şekilde gülümseme konusunda rahat olmalarını saçlarım. Hiçbir müşterimi asla soymadım. Ben tam bir profesyonelim. Bu senaryo bir kez bile cinsel içerikli olmadı... ta ki dün geceye kadar.

Avery'nin ağlamasını ya da daha çok yüzünü buruşturup ağlamamaya çalışmasını izlemek kalbimi kırdı. Onu düzeltmek istedim. Dün gece, birinin ona tatlı bir gülümsemesi ve kamera için harika bir karizması olduğunu söylemesine ihtiyacı yoktu. Çekici bulduğu bir erkeğin ona sikilebilir olduğunu söylemesine ihtiyacı vardı. Sikilebilirden de öte. Onu çıplak görmemi ve onu *istememi istiyordu*. Onu onaylamama. Onu övmemi. Ben de yaptım.

Ama bugün, yarardan çok zarar verip vermediğimi merak ediyorum. Ne olursa olsun, bu kızın kalbini kıran ikinci erkek olmayı *reddediyorum*. Eğer meşru ve gerçek bir şeye hazır değilsem... eğer sadece birkaç ay için buradaysa... muhtemelen sadece arkadaş olmalıyız.

"Ne planı?" Lennox soruyor.

"Yine komşu kızıyla takılıyorum." *Umarım*.

"Ah, Dex'in balık bakıcısı mı?"

"Evet. Adı Avery. Havalı kız. Sakin, komik ve zeki. Bu arada, web sitemiz hakkında ne düşünüyorsun?"

Lennox tereddüt etmeden "Berbat bir şey," diye yanıtlıyor. Gözlerimi deviriyorum.

"Affedersiniz. Web sitemizi ben yaptım."

"Evet," diyor Lennox bana alaycı bir gülümsemeyle bakarak. "Söyleyeceğimi söyledim."

"Lennox... eğer seni kovabilseydim..." Kahvemden uzun bir yudum alıyorum, yulaf sütünün tadını çıkarıyorum. Muhtemelen Nora ile olan ilişkimden çıkan tek iyi şey buydu. Beni yulaf sütüne alıştırdı. Artık normal süttten daha çok seviyorum. "Arama motoru optimizasyonu ve tıklama trafiği gibi şeyler hakkında ne biliyorsun?"

"Bunu yapmamız gerektiğini bilecek kadar bilgim var," diyor Lennox omuzlarını kamburlaştırarak. "Gerçekten faydalı olacak kadar bilgim yok."

"Evet, ben de." Başımı salladım. "Avery'nin işi bu. O bir marka stratejisti -ne demekse artık. Ondan yardım istemeyi düşünüyordum."

Lennox bardağının kalanını boşaltıyor. "İş hesabında 'yardım' paramız var mı?"

Pek sayılmaz. Sanırım babamın teklifini kabul edebilirim. "Bir danışman ne kadara mal olabilir?"

"Bilmiyorum. Hadi öğrenelim," diyor Lennox ve elindeki bardağı mutfak lavabosuna bırakıyor.

Büyük çantasından dizüstü bilgisayarını çıkarıyor ve yemek masasının üzerine koyuyor. Ben de hemen yanına bir sandalye çekiyorum.

"Adı Avery Scott. Marka stratejisi-"

"Buldum," diyor Lennox, yazmaya devam ederek. "Arama sayfasındaki ilk sonuç o." Bir nefes veriyorum. "Evet, sanırım onun işi de bu..."

"Lanet olsun, Finn. Bunu karşılayamazsın." Lennox tıklar ve Avery'nin web sitesinde gezinir. Şirketinin adı Arrow Marka Danışmanlığı. Sitesiyle ilgili her şey temiz. Taze, ilginç ama son derece profesyonel. Elit görünüyor. Bu tam da Finn Harvey fotoğrafçılığı için ihtiyacım olan türden bir varlık.

"Ne kadar?"

Lennox laptop ekranını bana doğru çevirdi. Hizmetler sayfasını açtı. Arrow Consulting'in pek çok marka stratejisinin yeni müşterileri cezbetmek için danışmanlık ücretlerini gizlediğini açıkladığı en üst satırı okudum. Arrow şeffaf olmayı tercih ediyor ve özel paketler oluşturmaya istekli olsalar da, temel bir denetim ve inceleme için minimum ücretleri ...

"On altı bin dolar mı?" Tereddüt ettim. "Temel hizmetler için mi?"

Lennox benim şaşkın bakışlarımla karşılaştı. "Dostum, biz yanlış isteyiz." Kıkırdıyor. "Ve yeni kız arkadaşın para içinde yüzüyor olmalı. Müşteri listesine bak. Orada Fortune 500 şirketleri var. Bahse girerim on altı binden çok daha fazlasını ödüyorlardır."

"Siktir git," diye mırıldandım nefesimin altında. Şirketinin web sitesinde Avery'nin vesikalık fotoğrafını buluyorum. Gurur verici bir fotoğraf. Daha iyisini çekebileceğime eminim ama siyah beyaz olması dışında bu iyi. Profesyonel görünse de, o deniz köpüğü yeşili gözleri özlüyorum.

"Sence sana yardım etmek için bir anlaşma yapar mı?"

"Bunu sormak kabalık olmaz mı?" Gözlerim hala onun resmine sabitlenmiş durumda. Arkadaşların büyük iyilikler istemesi rahatsız edici. İnsanlar fotoğrafçı olduğumu öğrendiklerinde saatlerce bedava emek istiyorlar. Memnuniyetle yaparım ama benim de ödemem gereken faturalar var.

"Hizmetlerinizi değiş tokuş etmenizden zarar gelmez. Ona ücretsiz bir boudoir çekimi teklif et. Saçını ve makyajını yapabilirim. Hepsi birlikte onun ücretinin altıda biri kadar eder." Lennox kısa kısa gülüyor. "Bir iş için on altı bin mi? *Vay canına*, arkadaşın çok zeki."

Öyle.

Avery'nin bir patroniçe olmasını hiç beklemezdim. O çok alçakgönüllü ve mütevazı. Bu çok ferahlatıcı. Yırtık pırtık tişörtleri ve solmuş pijama altlarında altı haneli rakamları haykıran hiçbir şey yok. Bu hoşuma gitti. Esprili şımarıklığını seviyorum. Bu kadar soğukkanlı olmasını seviyorum. Sevdim-

Oh, lanet olsun.

Sanırım ondan gerçekten *hoşlandım*.

Sikeyim.

“A ves, çok üzgünüm. Hâlâ arabanla burada mahsur kaldım," diye sızlanıyor Palmer telefonda.
"Parçayı gerçekten almayı beklemiyordum."

Gözlerimi deviriyorum.

"Palmer," diye inliyorum. "Ne?"

Sağ AirPod'umu takıp, görüşmemizi sesten FaceTime'a çeviriyorum. Yüzü ekrana gelene kadar bekliyorum. "En iyi arkadaşım *büyük bir çıkış* yakaladı. Arabam umurumda değil. Burada hiçbir şey yapmıyorum ve ihtiyacım olan her şeyi teslim ettirebilirim." Target'tan bu sabah hızlı teslimat için sipariş ettiğim dört farklı mayo da buna dahil. Finn'in beni çoktan çıplak gördüğünün farkındayım ama yine de Target'ın mağazasında bulunan en güzel mayoyu bulmaya kararlıyım. Seçeneklere ihtiyacım vardı.

"Pilot bölümün kabul edilip edilmeyeceğinden bile emin değilim..." diyor mağlup bir yarım gülümsemeyle. Tanrım, eğlence sektörü onun canına okuyor.

Telefonu yemek masasının ortasında duran portakal suyu sürahisine dayıyorum.

Bir parmağımı kaldırarak soruyorum: "Bir an için büyük hayaller kurabilir miyiz? Hayal et." Nefesini dışarı üflüyor. "Peki."

"Sen bu pilotun yıldızısın-"

"Yıldızlardan *biri*. Palmer, benimle çalış."

"İyi. Ben bu pilotun yıldızıyım."

"Güzel. Pilot yakalandığında ne olacak?"

Omuzlarını düşürüyor ve daracık atleti omzundan düşüyor. İnce bluzundan meme uçlarını gün gibi görebiliyorum. Palmer, balenli sağlam sütyenlerle her zaman kontrol altında tutulması gerekmeyen türden küçük, diri göğüslere sahip. "Bilmiyorum..."

"Evet, öyle. Sorun yok." Ona güven verici bir şekilde başımı salladım. "Tamam, kariyerim yükseliyor."

"Ve?" Dizimi göğsüme çekip çenemi üzerine koyuyorum ve ona çılgınca bir gülümseme veriyorum. "Düzenli bir maaş çeki alıyorum."

Heyecanla başımı sallıyorum. "Ve?"

"Borcumu ödeyebilirim, daha iyi bir menajer bulabilirim, daha fazla iş bulabilirim, belki bir film anlaşması yapabilirim, belki bir gün kırmızı halıda yürüyebilirim."

"İşte böyle!" Ellerimi çırpıyorum. "Tatlım, bunu *yapabilirsin*. Sen çok güzel ve yeteneklisin. Bunu senin için en az senin kadar istiyorum. *Bu olacak*. Bu pilot seçilecek. Büyük işler başaracaksın, en iyi arkadaşım."

Palmer hemen gözyaşlarına boğulur. Son zamanlarda durmadan ağlıyordu. Terk edilenin kendisi olduğunu düşünebilirsiniz. Albuquerque'ye gittiğinden beri geçen hafta her konuştuğumuzda duygusal bir enkaz gibiydi. Muhtemelen aktör zihnietinde. Sokaklarda yaşayan ve eroin alışkanlığından kurtulmak için elinden geleni yapan bekar bir anneyi canlandırıyor. Bu duygusal olarak yorucu ve dramatik değilse, nedir bilmiyorum. Rolünü benimsiyor. Palmer gerçekten olağanüstü bir oyuncu. Eğer sektördeki başarısı sadece yeteneğine bağlı olsaydı, çok ünlü olurdu. Ne yazık ki, gerçek şu ki, şans onun için bir sürtük oldu. Tüm kariyeri neredeyse ıskaladığı fırsatlar ve şanssızlıklarla dolu.

"Sen benden daha iyi bir arkadaşsın," diyor kısık bir fısıltıyla. "Çok daha iyi bir arkadaş."

"Palmer," diye homurdanıyorum, gözlerimi devirerek. "Bu sadece bir araba. Sorun değil ama gitmem gerek. Diğer hatta Mason var." Her ne kadar o pisliğin aramasını görmezden gelmek istesem de, bugün iş konuşmamız gerekiyor.

Palmer'ın yüzü buruşur. "Mason'ı sikeyim," diyor.

"Evet, birileri öyle, bu kesin. Tamam tatlım, hoşça kal. Sonra konuşuruz." İsteksizce aramayı sonlandır tuşuna basıyorum ve ekrandan cevap veriyorum. "Mason," diyorum, ses tonum buz gibi derinliklere iniyor.

"Hey, Avery. Başlayabilir miyim?"

"Hayır, olmayabilir. Legacy Resorts raporlarını inceledim ve bir teklif için birkaç fikrim var, ancak sitelerine ne tür organik potansiyel müşterilerin geldiğini anlamam gerekiyor. Bunu sizinle henüz paylaşmadılar mı?"

"Pek sayılmaz."

"Bu verileri aldıktan sonra devam edebileceğim. Elde ettiğinizde bana e-posta gönderin." Telefonda iç geçiriyor.

İstediğin kadar iç çek, pislik. Bu kesinlikle bir iş.

"Canlı bir sunum istiyorlar."

"Milyonlarca dolar ödemeye hazırlarsa öyle olduğunu varsayıyorum. Sunumum konusunda endişeli misiniz?" İşimizin kuruluşundan bu yana müşteri toplantılarını ben yönetiyorum. Potansiyel bir müşterinin takım elbisesinin cebinde ne kadar para olduğu umurumda değil. Gözüm korkmaz. Yaptığım işe güveniyorum.

"Hayır, endişelenmiyorum

ama..." "Ama ne?"

"Pazarlama müdürleri bana e-posta gönderdi-"

"Evet Mason, neden benim yerime sana e-posta gönderiyorlar? Müşteri ilişkilerine ben bakıyorum. E-postayı bana gönder."

Mason yine iç çekerek sabrımı sınıyor. "Ne söylemen gerekiyorsa söyle," diye çıkışıyorum.

"Adam tam bir kadın düşmanı, Avery. Ve firmalar hakkında son kararı veren de o. Sen yetenekli olabilirsin ama o benimle iş konuşmak istiyor-"

"Viski ve puro eşliğinde mi?"

"Aynen öyle."

Ne sikim ama. Bunu başarabilirsem bize milyonlar ödemeye hazır bir pislik. Böyle bir ödemeye Mason'la olan kontratımı feshedip kendi evime çıkabilirim. L.A. her geçen dakika daha da

pahalılaşıyor. Ayrıca Los Angeles'ta kalmama bile gerek yok. İşim sanal ortamda ve en iyi arkadaşım, şansım yaver giderse, uzun süre Kaliforniya'da yaşamayacak. İstedığım yerde yeniden başlayabilirim. Daha ucuz bir yere taşınırsam muhtemelen bir ev alabilirim.

"Yani birlikte atış yapmamız mı gerekiyor?"

"Cancun'daki tatil köyleri tadilatta. Yaz sonunda bitecek. Bizi ücretsiz bir hafta sonuna davet etmek ve teklifi CEO, CMO ve VP'ye vermemizi istiyorlar. Maynard Realty'den Drew bir buçuk milyonun karşılayabilecekleri rakam için çok düşük olduğunu söyledi."

"Hm," diye mırıldanıyorum telefonda, Dex'in buzdolabına gidip diyet kolayı çıkarırken. Gazoz şişesinin gürültülü tıslaması sessizliği dolduruyor. Boğazıma saldıran agresif küçük baloncukları görmezden gelerek büyük bir yudum alıyorum. "Ne kadar istememiz gerektiğini düşünüyor?"

"Beş milyon ve sonra bizimle ortada buluşmalarını bekliyoruz. Yani yaklaşık 3,5 milyonu alıp gideceğiz."

Mason'ın neden bu kadar gergin olduğu anlaşılıyor.

"Bana üç milyon doların biraz üzerinde bir teklifle gelip gelemeyeceğimi mi soruyorsunuz?"

"Sana yardım edebilirim, Aves. Neye ihtiyacın olursa..." Yalvaran sesi midemde düğümler açıyor. O kadar şaşırdım ve öfkelenim ki hayatımın dört yılının eriyip gittiğini unuttum. Benim için iyi geçen dört yıl.

Mason alnımı öptüğünde biraz inlerdi. Saçlarımın kokusu sarhoş ediciymiş gibi yavaşça içine çekerdi. Küçük bir nefes alır ve sonra yumuşak dudakları tam kaşlarımın arasına dokunurdu. Bu bana kendimi çok değerli hissettirirdi. Geldiğini hiç görmediğim kanlı sona kadar mükemmel ve huzurluydu.

"Mason, ilişkimizin her alanında beni hafife aldın ve değerimi bilemedin. En azından iş söz konusu olduğunda, bana güvenmeye ne dersin? Ben işimi yapacağım. Sen de kendinkini. Teklifi birlikte sunacağız ve yaz bittiğinde işi feshetmeyi konuşmamız gerek. Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Seni aldatmadım," diye araya giriyor, fırsatını yakalamışken.

Kalbim öfkeyle çarpmaya başladı. "Mesajı gördüm. Neyse o... yalan söylemeye çalışma-" "O bir uygulamaydı. Açıklamama izin ver."

Ben bir aziz değilim. Mükemmel değilim. Neredeyse yarım on yıl boyunca sevdiğim adam beni nasıl aldatmadığını açıklamak istediğinde, merak kral oluyor. Elimde değil. "Açıkla o zaman."

"Rumble diye bir uygulama var. Hiç tanımadığım bir kadınla konuşuyordum. Sadece mesajlaşıyorduk... Video ya da benzeri bir şey yoktu."

"Yani sadece edepsiz mesajlaşmalar için bir uygulama mı?"

Sert bir nefes üflüyor. "Bu sadece bir rol yapma şeyiydi. Daha önce kiraladığım bir telekızmış gibi davranıyordum ve... O mesajın sana nasıl gönderildiğini bile bilmiyorum. Daha önce konuşuyorduk ve ben yanlışlıkla... anladın sen onu. Ama seni aldatmadım, Avery. Sadece tüm bu saçmalıklardan uzak bir gece geçirmeye çalışıyordum."

Kanepede rahat etmek yerine sert yemek sandalyesinde oturmayı tercih ediyorum. Şu anda bu daha uygun görünüyor. "Ne gecesi? *Beni terk ettin.*"

"Bu benim için de berbat olmadığı anlamına gelmiyor." Sesi bir oktav yükselir. "Bunu söylemeye iznim olmadığını biliyorum ama *bu benim için de berbat.* Seni özlüyorum. Hayatımızın geri kalanını birlikte geçiremeyecek olmamız kalbimi kırıyor."

"Peki bu kimin hatası?"

Bir an sessizlik oldu ve günlerdir aklımda olan soruyu sordu. "Yakınlığımızdan mutlu muydun? Yoksa yerleşiyor muydun?"

Tabii ki yerleşiyordum. Ama aşk ve bağlılıkta seksten daha fazlası vardır. Başka her şeyimiz vardı. "Neden benimle bu konuda konuşmadın? Neden bizi bu şekilde ayırmayı seçtin?"

Bir uzun duraklama daha, sonra şöyle diyor: "Gerçekten bilmiyorum. Sadece bunu yapmadık... hiç"

konusmadık

bu tür şeyler hakkında. Başından beri birbirimize karşı hep belli bir tutum içindeydik."

Mason ve ben en iyi ihtimalle haftada bir misyonerlik yapıyorduk. Sonlara doğru, ayda bir. Bu bizim mirasımızdı. Daha fazlasını istediği için onu suçlayamam. Gözyaşları oluşmaya başladı. Kaçtığım acı neredeyse beni yakalıyordu. Ama Mason'ın anlamadığı şey, acının sadece kalp kırıklığından değil, korkudan da kaynaklandığı. Kimliğim bir adama o kadar bağlıydı ki, beni artık istemediği anda kimliğimi kaybettim.

Eskiden aynaya bakar ve kendimi görürdüm. Şimdi aynaya bakıyorum ve ne olmadığımı görüyorum. En azından dün geceye kadar.

Finn'e kadar.

Aynada söylediklerinden mi yoksa *nasıl* söylediğinden mi bilmiyorum ama sabahın büyük bir kısmında göğüslerimle gurur duyarak üstsüz dolaştım. Sol mememi tutup sertçe sıktım. Hattın diğer ucundaki Mason sessiz, kendimi okşadığımdan habersiz. Bunlar Mason'ın devrettiği göğüsler değil. Finn'in gülümsemesine ve dudaklarını yalamasına neden olan göğüsler. Keşke doğrulama amacıyla Finn'le takılmak kadar basit olsaydı. Sanırım benimle yatardı. Belki ona acıdığım için olurdu ama eminim yine de hoşuma giderdi.

Sorun şu ki, kimliğimin bir erkeğe bağlanmasını istemiyorum. Finn de beni istemeyene kadar sadece kendimi sevmek istemiyorum. Özgüvenimi geri istiyorum. Yatak odasında hayal kırıklığı yarattığımı söyleyen bir erkeğe bir daha asla inanmak istemiyorum.

Keşfetmek için güvende hissetmek istiyorum. Rumble gibi aptal bir uygulama kullanmak ve rol yapmak istiyorum. Sözde mülayim ilişkimin beni dört yıl boyunca mahrum bıraktığı *her* şeyi deneyimlemek istiyorum.

Ama yardıma ihtiyacım var... Olmadığım bir şey olmayı gösterecek birine. *Finn*. Cevap o. Onun kalbi gibi ulaşılmaz bir şey istemiyorum. Sadece vücuduna ihtiyacım var. Finn'in bana nasıl harika seks yapacağını öğretmesini istiyorum.

Hayır. Daha uç bir şey.

Finn'in bana nasıl sikişileceğini öğretmesini istiyorum.

"Aves, belki de aceleci davrandım ve panikledim. Bu yaz nefes almak ve bir şeyler düşünmek için ara versek nasıl olur? Belki de bu bir ayrılık değildir... sadece bir moladır. Şu anda bana kızgın olduğumu biliyorum ama umarım Cancun geldiğinde yüz yüze *konusabiliriz*. Her şey hakkında. Rahatsız edici şeyleri bile."

"Konusacak ne var ki? Sana bir daha güvenebileceğimi sanmıyorum," diyorum, sırtımı ahşap yemek sandalyesine dayayarak, baskının beni yerimde tutmasını istiyorum.

"Seni aldatmadım. Sana uygulamayı göstereceğim. Hayatım üzerine yemin ederim-"

"Umurumda değil," diyorum. O çoktan ipliği çekti ve bizi çözdü. Gerçek şu ki? Onun yanımdayken kendimi iyi hissetmiyorum. Ve dahası, artık bunun benim hatam olduğunu düşünmüyorum.

Her gece yediğimiz boktan, atardamarları tıkayan paket yemekleri düşünüyorum. Evet, beni çöp gibi hissettiriyordu. Ama iyi bir aşçı değildim, öğrenecek zamanım da yoktu. Arrow'un müşteri listesini ve itibarını oluşturmakla meşguldüm. Mason bir kez olsun benimle markete gidip daha sağlıklı seçenekler almayı teklif etmedi. Bir kez bile evde birlikte yemek yapmamızı önermedi.

Bir kere bile benim *için* yemek yapmadı. Finn'in bifteği, at kuyruklu olduğum ve babamın bana hamburger peynirli makarna yaptığı dönemden beri bir erkeğin benim için hazırladığı ilk yemektir.

Derin bir iç geçirdim. "Bana sadece raporları gönder." Boğazımı temizliyorum. "Her seferinde bir adım atalım. Birlikte çalışıp çalışamayacağımızı görmemiz gerekiyor. Şu anda en önemli şey bu." Aksi takdirde, bölüşmemiz gereken bir işimiz var.

"Tamam," diyor, sesi biraz rahatlamış geliyor. Az önce *bize* umut mu verdim? *Kahretsin*. "İyi geceler, Avery. Ve hey, bil diye söylüyorum, yatmıyorum. Ayrılığımızı o kadar kolay atlatamadım. Ben de öyle.

"Şu anda biriyle seks yapmayı planlamıyorum."

Beni gerçekten aldattığına inanmak neden bu kadar kolaydı? Mason'a dört yıl boyunca körü körüne güvendim. *Şu anda ona inanmak neden bu kadar zor?*

"Yapmalısın, Mason."

"Ne?"

"Yapmalısın. Yeni biriyle seks yap. Kesinlikle yapmayı planlıyorum." O başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırıyorum.

T Bahçemi Dex'inkinden ayıran gerilim dolu kapıdan geçerken göğsümde gergin bir sarsıntı oluyor. Jakuzinin vızıltısını ve köpüklerini duyuyorum. Avery küvete girdi bile. Saçları özensiz bir topuzla toplanmış, gevşek saç telleri yüzünü okşuyor. Makyajsız ve yanakları sıcaktan pembeleşmiş ve kızarmış. Güzel gözleri güvertenin loş ışıkları altında parlıyor. Altılı bira paketini kaldırdım. "Sanırım bu gece bana eşlik etmeyi sen seçtin." Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Öyle yaptım. Koşun nasıldı?" "Yorucu." Altılı paketi yere bırakıyorum ve gömleğimi çıkarıp verandadaki sandalyenin arkasına koyuyorum. Gözlerini üzerimde hissediyorum ama arkamı döndüğümde bakışlarını hemen başka yöne çeviriyor. "Bakabilirsin, Avery. Utangaç değilim." Gergin bir şekilde kıkırdayarak gözlerini kapatıyor. "Tamam, doğal olmayan bir şekilde seksisin. Bunu biliyor olmalısın, değil mi? Tanrım, çok formdasın." *Buna ne demem gerekiyor? "Teşekkür ederim" mi?* "Kadınların size bir et parçası gibi bakması can sıkıcı olmalı. En iyi arkadaşım Palmer tam bir afet. Ne zaman bir bara gitsek, sırf yakışıklı ve harika bir vücuda sahip olduğu için ya taciz ediliyor ya da pespaye bir laf yiyor." Avery başını bir o yana bir bu yana sallarken dudaklarını büküyor. "Bunun onun egosunu besleyeceğini düşünürsünüz ama öyle değil. Erkekler onu çıplak görmek istiyor ama adı ya da ne iş yaptığı umurlarında değil. Bu çok kaba ve onu itiraf ettiğinden daha fazla etkiliyor. Tüm kimliği nasıl görüldüğüne bağlı ve bu adil değil. Sen de aynı şeyi hissedersin diye bunu sana yapmamaya çalışıyorum." "Çok düşüncelisin." "Seksi insanların sorunlarına saygı duyuyorum. Benim de yok değil ama saygı duyuyorum." Ben sıcaklığı test etmeden suya dalarken Avery onun küçük şakasına homurdanıyor. Avery'nin teni pembe ve çiğ olduğu için ısının sonuna kadar açıldığını biliyorum. "Spor yapıyor musun?" Ben soruyorum. Avery gözlerini devirir. "Finn, beni neredeyse çıplak gördün. Bu sorunun cevabını biliyorsun." "Cevabı bilmiyorum. Bu yüzden sordum." Avery küvetin üzerinden bana doğru biraz su çarpıyor. "Bazen yürümeyi severim, ama bu

bu konuda."

"Çok çalışıyorum."

"Şok edici," diyor göz kırparak.

"İyi görünmek için değil," diye itiraf ediyorum. "Stresten kurtulmak için. Kaygılarımı ve hayal kırıklıklarımı ancak bu şekilde giderebiliyorum. Yani seksi bir vücut görebilirsiniz" -göğsümü işaret ediyorum- "ama bunların hepsi üzerinde çalıştığım bir sürü boktan şeyin ürünü." Omuz silkiyorum. "Görünüş aldatıcı olabilir."

Sırtışı düzleşiyor ve dudaklarının köşeleri endişeyle aşağı doğru dönüyor. "Ne eşyası?"

"Hayır. Bu gece oraya gitmiyorum. Jakuzi rahatlamak içindir." Bacaklarımı uzatmak için küvetin karşısına geçmeden önce ona parmağımı sallıyorum ve hızla getirdiğim altılı pakete dönüyorum. İki Alaska Amberi'nin kapağını açıp birini Avery'ye uzatıyorum. Ayakta durup onun yanında oyalanıyorum. "Günün nasıl geçti?"

"Güzel," diyor, genişçe gülümseyerek.

Biramdan bir yudum alırken sessizim. Ama o devam etmiyor. Belli ki ilgi odağı olmaktan hoşlanmıyor. "Ne yaptın sen?"

"Sadece biraz çalıştım." "Ne üzerinde?"

Ne yaptığımı anlayınca biraz sinirleniyor. Onu konuşturmaya çalışıyorum. Ona ihtiyacı olan ilgiyi göstermeye çalışıyorum.

"Sanırım bugün Dex'in balıklarından birini yanlışlıkla fazla besledim. Onun tuzlu su balıklarını her Pazartesi, Çarşamba ve Cumartesi göz damlalığı ile bu besinle besliyorum. Yedi ve sonra bir dakikalığına göbek yaptı ama şimdi iyi görünüyor... Sanırım." Gözleri endişe içinde genişliyor. "Aslında bilmiyorum. Oraya uzanıp o lanet şeyi kucaklayabileceğim gibi değil. Balıkların ne kadar bakım gerektiren canlılar olduğunu bilmiyordum."

Gülüyorum. "Sadece Dex'in balıkları. Hepsi egzotik."

"Evet, yardım edeceğimi söylediğimde gerçekten neye bulaştığımı bilmiyordum. Onları beslemek ve günde iki kez su sıcaklıklarını kontrol etmek zorundayım. Üst kattaki tankların üzerindeki otomatik ışıklar bozuk, bu yüzden tamir edilene kadar onları elle ayarlamak zorundayım." Omuzlarını silkiyor, istemeden de olsa göğüslerini birbirine bastırıyor. Başka tarafa bakma zahmetine bile girmiyorum. Siyah bikinisinin askılı üst kısmındaki göğüs dekoltesinin görüntüsü çok hoşuma gidiyor. "Sadece söyleyeceğim-Dex beni kandırdı."

İkimiz de kahkahalara boğulduk. Dex gezegendeki en kibar, en şapşal dodo. Suyun altında oksijen tankında nefes aldığı onca yıl yüzünden. İstese de kimseyi kandıramaz.

"Sana ne kadar ödüyor?"

"Nada. Yaz için bedava kira." Avery başını eğmeden önce dudaklarını yalıyor. "Evden uzaklaşmak için her şeyi yapardım."

Biramın yarısını bir dikişte emdim. "Sanırım Mason'la yaşıyorsun?"

"Evet."

"Yaz bittiğinde oyun planınız nedir?"

Bana sevimli bir dudak büküş göstermeden önce çenesini düşürüyor. "Jakuzinin rahatlamak için olduğunu söylediğimizi sanıyordum?"

"Doğru."

Şişesini boşaltıyor ve ben bir kadeh daha içmek için ona doğru ilerliyorum ama beni durduruyor. "Bekle, bu gece seninle konuşurken kafamın rahat olmasını istiyorum."

"Oh? Ne hakkında?"

"Bu sabah Dex'in balıklarını istemeden de olsa zehirledikten sonra web sitenizde bir denetim yaptım... aslında tüm işinizde. Hizmet sayfanızı inceledim ve sunduğunuz paketlere baktım."

Homurdanıyorum. *Rahatlamak için çok fazla.* "Pekâlâ, söyle bana. Neyi yanlış yapıyorum?"

Tüm tavrının değişmesini izliyorum. Omuzları dikleşiyor. Biraz daha dik oturuyor. Çenesi bile hafifçe yükseliyor. Bir kraliçe emir vermek üzereyken tam olarak böyle görünür.

"Yanlış bir şey yapmıyorsunuz. Portföyünüz harika, ancak gelir elde etmek için birçok fırsatı kaçıyorsunuz. Birincisi ve en önemlisi, hizmetlerinizin hiçbirisi için yeterince ücret talep etmiyorsunuz. İkincisi, aynı hizmet sayfalarında vesikalık fotoğraflarınız, aile portreleriniz ve boudoir fotoğrafçılığınız var." Dudaklarını büzüyor ve başını sallıyor. "Çok yönlü olma ihtiyacını anlıyorum, ancak boudoir müşterilerinizi ayırmanız gerekiyor. Benim önerim, mevcut web sitenizi koruyun ve özel bir siteye bağlantı yerleştirin - on sekiz yaş ve üstü. Giriş için yaş onayı isteyin ve ardından müstehcen görüntülerle ilgili bir uyarı gösterin. *Hepsi zevkli örnekler.* Fikirle dalga geçin, sapıklar için bir açılış sayfası haline gelmeyin. Ancak daha riskli çekimler yapabileceğinizi göstermeniz gerektiğini düşünüyorum. Bazen tamamen çıplak fotoğraflar çektiğinizi söylemişsiniz, değil mi? Rakiplerinize baktım. Sundukları hizmetlerde çok daha ilerideler. Cesur cinsellik ve kadınların güçlendirilmesi mevcut pazarda hoş karşılanıyor. Kadınlar artık saklanmak istemiyor. Boudoir fotoğrafçılığı için harika bir zaman. Tek yapmanız gereken potansiyel müşterilerinize sizi bulmaları için bir yol göstermek."

Avery, siteleri ayırma ve işin iki tarafına doğru türde tıklama trafiği sağlama konusunda devam ediyor. Ek gelir kaynakları için yeniden markalaşma ve ticari ürün fikirlerini tartışıyor. Her kelimeyi anlamaya çalışıyorum ama o kadar hızlı konuşuyor ki başım dönüyor.

"Operasyon masraflarından önce yıllık geliriniz nedir?"

Sonunda Avery'nin her zaman benim yanımda hissettiğini söylediği utancı yaşadım. Birinin senden çok uzakta olduğunu düşündüğünde böyle hissediyorsun. "Bu utanç verici."

"Finn, seni utandırmaya çalışmıyorum. Burada bir potansiyel olduğunu söylemeye çalışıyorum. Yılda yaklaşık 150 bin dolar mı kazanıyorsun? Çünkü öyle olmalısın."

"Bunun ancak üçte biri."

"Seni oraya götürebilirim," diyor büyük bir güvenle. "Bana yazı verin. Seni kesinlikle yola sokabilirim."

Bir avuç su alıp saçlarımı ıslattım. "Ben de web sitenize göz attım. Her ne kadar yardımınızı istesem de, size param yetmez. En az on altı bin mi?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bu çok eski. Mason web sitesini güncellememiş olmalı. Bunu fark etmeliydim. Artık yirmi beşten aşağı müşteri kabul etmiyoruz, *ama* buna ücretli reklam yatırımları da dahil - bak Finn," diyor avuçlarını havaya kaldırıp sallayarak, "ne burada ne de orada, çünkü sana ücretsiz yardım etmeyi teklif ediyorum... bir nevi."

"Bunu senden isteyemezdim-"

"Aslında bunu *senden* istiyorum." Tekrar büzüşür. Kraliçe gibi varlığı azaldı. Avery birden çok gergin görünüyor, başparmağı su çizgisine çarpıp küçük sıçramalar yapıyor. "Bir takas. Ben sana yardım edeceğim... sen de bana."

"Bedava boudoir seansı ister misin?"

Öyle bir güçle alay ediyor ki kendi tükürüğünde boğuluyor. "Oh, kesinlikle hayır. Hayır, hayır. *Hayır.* Beni görmek bir şey, ama fotoğrafımı çekmek? Tüm güvensizliklerimi 10 kilo *ekleyen* bir kamerayla belgelemek? Hayır... hayır... sadece *hayır.*"

Ve şimdi, aynen böyle, onu stüdyomda çıplak olarak hayatımda hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyorum.

Sadece ona kendini doğru görmediğini kanıtlamak için.

Parmak uçlarımı şakağıma dokunduruyorum. "Ne istiyorsun o zaman? Sana verebileceğim yirmi

beş bin dolar değerinde hiçbir şeyim yok."

"Dün..." diyor sanki bu bir açıklamaymış gibi.

"Daha fazlasını söyle."

Gözleri sola kayıyor, benden uzaklaşıyor. "Dört yıl boyunca aynı adamla birlikteydim." "Biliyorum. Bana söylemiştin..."

"Beni bir kez bile ışıklar açıkken çıplak görmedi."

"Gerçekten mi? Dört yıl boyunca mı?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Hiç istediği gibi davranmadı. Senin" -boğazını temizliyor ve kendini bana bakmaya zorluyor- "benimle konuşma ve... bana dokunma şeklin. Beni cesur hissettirdi. Bunu yapabilmek istiyorum. Kaçırmaı bırakmak istiyorum."

"Neyi kaçıyorsun?" Alnımın kırıştığını hissedebiliyorum. *Nereye varmaya çalışıyor bu?*

"İyi seks. Erkeklerin nelerden hoşlandığını bilmek ve bundan zevk almak istiyorum. Bana nasıl iyi seks yapılacağını *öğretirsen* fotoğrafçılık işini kurtarırım. Anlaşma bu."

Vay anasını. Bir biraya daha ihtiyacım var. Aslında, bütün bir fiçıya ihtiyacım var.

Avery'ye uzanıp bir şişe daha aldım. Açacağı almakla uğraşmıyorum. Ucunu güvertenin kenarına dayayıp şişenin ağzına vuruyorum. Bira köpüğü elimin üzerine dökülürken kapak yuvarlanıyor. Düşünmek için biraz zaman kazanmaya çalışarak hepsini yudumluyorum. Avery sabırla sessizliğini koruyor. Gergin ama ısrarcı değil.

"Yani erkeklerin en çok hangi pozisyonları sevdiğini söylememi falan mı istiyorsunuz?"

Başını sallıyor. "Hayır. Bunun için porno izleyebilirim. *Bana göstermene* ihtiyacım var. Pratik yapmaya ve gerçek zamanlı geri bildirim ihtiyacım var, böylece oraya geri döndüğümde bir dahaki sefere ne yapacağımı bileceğim..." Alt dudağı titriyor ve hemen ağzını kapatıyor.

"Bir dahaki sefere neyi bileceksin?"

Derin nefes alarak kendini toparlıyor. "Eğer işler yolunda gitmezse, bu benim suçum değil çünkü seks konusunda berbatım."

Eski erkek arkadaşın nerede yaşıyor? Onu gerçekten ziyaret etmek istiyorum.

"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğinin farkındayım ama dün gece benimle yatmaktan rahatsız olmayacak gibiydin-"

Elini hemen sudan çıkarıp dudaklarıma götürüyorum. Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor. "Eğer tereddüt ediyorsam, bu senin düşündüğün sebepten değil. Ama bu iş biraz karışık." Elini bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "Benden, sen en kötü durumdayken senden faydalanmamı istiyorsun. Ve tüm erkek nüfusunu nasıl temsil edeceğimi bilmiyorum. Her erkek farklı bir şeyden hoşlanır. Yani, ya ben gerçekten sapıkça şeylerden hoşlanıyorsam?"

Kaşları yukarı kalkıyor. "Öyle mi?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir şey... aşağılayıcı değil, sadece bazen hoşuma gidiyor-ah! Hayır. Avery, üzgünüm. Bunu yapamam. Sana çıkma teklif bile edemedim çünkü eski sevgilimi hâlâ unutmadım."

"Oh." Tüm yüzü düşüyor ve bu sıcak küvetten kaçmamak için her şeyini ortaya koyduğunu söyleyebilirim. "Tamam, sorun değil. Biliyorum bu çok ani oldu. Unutalım gitsin..."

Ağır bir iç geçirdim. "Yani, eski sevgilimin bana davranış şeklini unutmuş değilim. Onu artık sevmiyorum ama hâlâ kızgınım. Şu anda biriyle ilişki kurmaya hazır değilim."

"Anlıyorum," diyor Avery başını sallayarak. "Ben de öyle. Sanırım dün gece aynanın karşısında kendimi biraz kaptırdım. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar cesur olmak heyecan vericiydi. Sanırım uçmanın peşindeyim. *Özür dilerim.* Bu konuyu açtığımı unutabilir miyiz?"

Hayır. Şu anda ne kadar aptal olduğumu asla unutmayacağım. Onu düzgünce becermeliyim. Ona eski sevgilisinin adını unuttururdum. Bu gezegendeki her erkek için onu mahvederdim. Ama iyi bir adam böyle yapmaz. Bu babamın atlayacağı bir anlaşma.

"Elbette."

"Yine de içinde sana yardımcı olacağım." Avery'nin gülümsemesi içtendi. Gözleri daha da açık, neredeyse tam gri... hayalete benziyor. Ağlamak üzereyken aydınlandıklarını fark ediyorum. "Ve yapacak çok işimiz var dostum, o yüzden kemerini bağla."

"Ne?"

"Oh, hadi ama, Finn. Alınmana gerek yok. Pazarlamayı ihmal ettiğin bir sır değil.

Bir çukurun içindesin. Seni adım adım dışarı çekmeliyiz-"

"Hayır, yani hâlâ bana bedavaya yardım etmek mi istiyorsun? Sana yapmayacağımı söylememe rağmen..."

"Evet. Tabii ki. Yaz için büyük bir projem var, ancak sözleşmelerimin geri kalanı bakımda.

Zamanım var, neden olmasın? Bir arkadaşşıma yardım edeceğim, hiçbir şartım yok."

Koşulsuz şartsız. Bu mümkün mü? Bunu gerçekten karşılıksız yapabilir miyiz?

"Bu nasıl olacak?"

"İşe boudoir web sitesini yeniden markalaştırmakla başlayabiliriz. Daha koyu renkler, temiz geçişler-" "O kısmı değil, Avery. *Seks*. Sen ve ben. *Sana öğretecek* olsam, nasıl olurdu?"

Birasına uzanıyor ve boşuna ağzına götürüyor. Boştu, bu yüzden arkasına koydu. Başka bir şişe açarak oyalanabilirdi ama bunun yerine cesur olmaya karar verdi. "Çok basit. Senin istediğin şekilde seks yapacağız. Bana ne yapacağımı ve nasıl yapacağımı söylersin. Bana karşı sabırlı olursun ve yeni şeyler denememe ve bunlarda daha iyi olmama yardım edersin." Bileğini havada yuvarlıyor. "Bence özgüven çok önemli. Dolapta söylediğin gibi. Ama yatak odasında kendime güvenme *pratiği yapmam* gerekiyor. Bu benim için doğal değil."

"Tamam... Yeni şeyler mesela?" *Anal derse bayılacağım.*

"Gerçekten şu anda söylemek zorunda mıyım?" Bakışlarımı onunkilere kilitliyorum. "Açıkça."

Kadın homurdanıyor ve sıcak küvetin içine daha da batarak suyun boynuna kadar gelmesini sağlarken gözlerini deviriyor. "Rumble denen uygulamayı duydun mu?"

Sikeyim. "Yalan söyleyebilirim..."

"Tamam, o zaman bunun müstehcen konuşmalar için olduğunu biliyorsun."

"Farkındayım."

"Edepsiz konuşma konusunda şansımı deneyeyim dedim. İndirdim." Dudaklarını şapırdatıyor. "Uygulamayı satın almamın, indirmemin, bir kullanıcı adı oluşturmamın, bir sohbet odasına girmemin ve mamut gibi taş gibi sert aletinde boğulurken çenemden aşağı döl damlamasını izlemek istediğini söyleyen bir adamdan gelen mesajı okumamın on dakikadan kısa sürmesinin biraz ürkütücü olduğunu söyleyebilir miyim?"

Yüzündeki kuşkulu ifadeye kıs kıs gülüyorum. "Peki sen buna ne dedin?"

Ellerini yüzüne kapatıp saklanıyor. "Güzel" dedim. Kulağa hoş geliyor," diye mırıldanıyor parmaklarının arasından. "Sohbet odasını hemen terk etti."

Bir kakhaha patlattım. "Bulabildiğinin en iyisi bu mu?"

"Gördün mü? İşte bu yüzden yardımına ihtiyacım var. Anlamıyorum. Neden erkekler bunun seksi olduğunu düşünüyor? Bir kızın öğürmesi, boğulması ve ağlaması seksi mi? Bunu anlamıyorum. Bu sadece kaba bir konuşma mı, yoksa erkeklerin gerçekten istediği bu mu?"

İçimi çektim ve içkimi bir kenara bıraktım. Yaklaşarak, onu küvetin köşesine hapsedmek için vücudumu bir duvar gibi kullanıyorum. Göğsümü bilerek şişirerek onun üzerinde duruyorum. "Ellerini uzat," diye emrediyorum.

Dediğimi yapıyor ve iki bileğini de tek elimle kilitliyorum. Sertçe sıkarak ellerini başının üzerine kaldırıyorum ve dudaklarımı onunkilerden bir santim öteye koyuyorum. Göğsü inip kalkıyor ve neredeyse sinirlerini hissedebiliyorum.

"İşin özüne indiğinde," diyorum alçak sesle, "biz sadece hayvanız ve bu egemenlikle ilgili.

Kendimizi güçlü hissettiğimizde testosteronumuz akmaya başlar. Aletlerimiz daha sert ve büyük olur ve daha dayanıklı oluruz. Bir kadın dizlerinin üzerine çöktüğünde ya da sıkıştırıldığında ve biz istediğimizde istediğimiz her şeyi yapmayı kabul ettiğinde, kendi evrenimizin efendileri gibi hissederiz. Bu kaotik dünyada kontrolün bizde olduğu kısacık bir andır. Mesele *sizin* acı *çektiğinizi* görmek değil. Sadece *kendimizi* güçlü hissetmemizle ilgili. Bu tahrik edici bir şey."

Şaşkın, gözleri dudaklarına sabitlenmiş. "Evet," diye zar zor fısıldıyor, "tamam, bu mantıklı sanırım-"

"Ama gerçekten güçlü bir adam sırrı biliyor," diye devam ediyorum, sesimi bilerek alçak ve ürkütücü hale getirerek, bu düşünceli tavrın onun üzerinde işe yarayıp yaramadığını test etmeye çalışıyorum.

"Ne sırrı?" Sesi çatlıyor.

Kesinlikle işe yarıyor. Avery'nin derse ihtiyacı yok. Ona sert ve kirli bir şekilde vermeye istekli bir adama ihtiyacı var. Sadece vahşi hissetmek istiyor... ve arzulanmak.

"Kızınız önce geldiğinde daha sert boşalırsınız. İşte gerçek güç budur." Bileklerini serbest bırakıp alnına hızlı bir öpücük konduruyorum ve küvetin kendi tarafıma çekiliyorum. "Peki," diyorum ses tonumu hafifleterek, "Rumble'ı nasıl öğrendin?"

Bana göz kırptıyor. "Bu da seni güçlü hissettiriyor mu? Benimle dalga geçmek?" Kısık gözleri ve alçak ses tonu biraz kızgın olduğuna inanmamı sağlıyor.

"Bana bir soru sordun." Masumca omuz silktim. "Cevap verdim."

Öfkeyle gözlerini deviriyor. "Mason onu kullanıyordu. Beni aldattığını sanıyordum ama aldatmıyormuş. O uygulamadan bir kızla rol yapıyormuş."

Bunun nereye varacağını anladığımda çenem sıkıştı. "Bu yine de aldatmaktır, Avery. Telefon seksi hâlâ sekstir."

"Eğer ayrılmış olsaydık bu hile sayılmazdı," diye mırıldandı. "Teknik olarak. Bunun ne önemi var ki?"

"Çünkü," diyor soğukkanlılıkla, gözleri daha da kısılırken, "bir hilekârı affedemem. Ama bir aptalı affedebilirim."

Çizgiyi aşmış olabilirim. Avery büyük bir kız ve kendi kararlarını verebilir... ama dün gece bu adamın ona yaptıkları yüzünden kucagımda ağladı. Bu doğru değil. "Onu geri kazanmak için sekste iyi mi olmak istiyorsun?"

"Hayır, Finn. Sadece kendimi daha iyi hissetmek istiyorum." Omuzlarını kamburlaştırıyor. "Başka nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Seksin heyecan verici olmasını istiyorum, korkutucu olacak kadar sinir bozucu değil. Hepsi bu."

"Tamam," diyorum ve gözleri dikiliyor, ben de hemen açıklıyorum. "*Tamam*, anlıyorum ama düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var Avery. İlgilenmediğim için değil. Çünkü..."

Çünkü konuşabiliyoruz. Ve eğlenelisin. Sana nasıl iyi seks yapılacağını öğretmemi isteyecek kadar rahat mısın? Birbirimizden hoşlandığımız çok açık. Eğer sevişirsek, birbirimize aşık olacağız. Bundan eminim. Ve şu anda ikimiz de bunu kaldıramayız. İkimiz de başka bir ayrılığın sonuçlarını kaldıramayız. Avery'nin eski sevgilisini unutamadığından bahsetmiyorum bile. Nora hala aklımdan çıkmıyor.

Bu berbat bir fikir.

"Çünkü ne?" Avery cümlemi bitirmediğimi hatırlatarak soruyor.

"Sadece düşünmem gerekiyor. Sana yardım etmek istiyorum ama seni incitmek de istemiyorum."

Bunun ne anlama geldiğini düşünmem gerekiyor."

Başını sallarken bana küçük bir gülümseme veriyor. "Tamam. Bunu bir düşün. Bu arada biz de işimize dönelim." Tekrar biraz daha uzun oturuyor. "Cidden yeni bir logo düşünmeniz gerektiğini düşünüyorum."

Avery

Daha kötüsü de olabilirdi...

Kesinlikle.

Olabilir.

Kahretsin. Neyim var benim böyle? Finn mütevazı seksiliğiyle beni sarhoş ediyor. Bu gerçekten sinir bozucu. Beni bilerek baştan çıkarıyor, sırf dünyadaki diğer kadınlar gibi ona mest olduğumu kanıtlamak için. Ama sonra iyi adamı oynayarak yığına katkıda bulunuyor? Beni incitmekten mi çekiniyor? Sıradan seks konusunda pervasız olmak istemiyor mu? Kim bu adam? Sadece seksi bir domuz olsaydı daha kolay olurdu. Ama Finn'in sandığımdan çok daha fazlası olduğu açık.

Jakuziyi kapattım ve üzerini tekrar kapattım. Finn bir telefon aldı ve on dakika önce beni bir porsiyon pişmanlıkla terk ederek gitti. Ondan bana seks öğretmesini istediğime inanamıyorum. Hayal kırıklığı içinde yüksek sesle homurdanıyorum. Hayatımda hiç bu kadar aptal hissetmemiştim.

Güvertedeki boş bira şişelerini topluyorum ve atmadan önce duruluyorum. Cumartesi gecesi saat 9:48 ama sanki gece yarısını biraz geçmiş gibi. Balkabağı parçalandı. Elbisem yırtıldı. Atlarım sıçan oldu. Büyü resmen sona erdi.

Oturma odasındaki akvaryumun önünden geçerken Cherry'ye iyi geceler diliyorum. *Tatlı balık rüyaları, dostum.* O adını verdiğim küçük kırmızı balık yine akvaryumun içinde bir ileri bir geri, bıkmadan usanmadan koşturuyor. *Sabah görüşürüz, seni küçük spaz.*

Dördüncü merdivendeydim ki kapıda ağır bir yumruk sesi duydum. *Bu da ne böyle?* Palmer mı?

Palmer mı? Hayır.

Polis mi? Hâlâ mayomla, havlumu vücuduma sıkıca sarıyorum ve ön kapıya yöneliyorum.

Finn olduğunu fark edene kadar kapıyı aralıyorum. Kapıyı ardına kadar açtığımda kızarmış ve biraz terlemiş olduğunu görüyorum. Bir adım öne çıkıyor ve sözsüz bir şekilde kapı çerçevesine yaslanıyor.

"Hey," dedim. "Bir şey mi unuttun? Yoksa beni şimdiden özledin mi?" Alay ediyorum. Esprilerime karşılık vermiyor. Düşünceli gözleri karanlık. Ağır bir şeyle bulutlanmış.

"Bu konuda gerçekten ciddi misin?" diye soruyor gergin bir mırıltıyla.

Onun nesi var?

"Sana nasıl iyi seks yapılacağını öğretmemi mi istiyorsun?"

Neden utanayım ki? Ayağım zaten ağzımda. Devam etmeli ve yutmalıyım. "Evet."

Finn kapıdan içeri giriyor ve geçerken elimi tutuyor. "İlk dersinin vakti geldi," diye homurdanarak beni mutfağın önünden geçirip merdivenlere götürüyor.

"Nereye gidiyoruz?" Aptalca bir soru, biliyorum. *Yatak odasına tabii ki.* Ama gerçekten gerginim. "Sence nereye?" diye soruyor, sesi biraz sinirlenmiş gibi çıkıyor.

"Yatak odası."

Beni merdivenlerden yukarı çekerken omzunun üzerinden "Dolap," diyor.

Olamaz.

"Büyük ayna." Finn elimi sıkıca kavrıyord. "Sana yapmak üzere olduğum *her Şeyi* görmeni istiyorum."

I bekaretimi üniversiteden önceki yaz bir Pontiac'ın arkasında kaybetmiştim. Lucas adında bir çocukla. On üç yıl sonra, mekanik hakkında pek bir şey hatırlamıyorum. Tek hatırladığım Rahatsız edici, kısa ve o yılki en büyük hayal kırıklığıydı ve bu Berkeley'den ret mektubumu aldıktan sonra bile böyleydi. Lucas daha sonra beni övdü, *birlikte* çok ateşli olduğumuzu söyledi ama yaptığımız şeyin birliktelikle hiçbir ilgisi yoktu. Ondan hiçbir şey almadım.

Ben sadece onun serbest kalması için bir araçtım.

Bekaretimi kaybetme şeklimin beni lanetlediğini ve gelecekteki seks hayatımın tüm tonunu belirlediğini düşünüyorum. Mason seks yaptığım üçüncü erkekti. Lucas'ı hayal kırıklığına uğrattım. Çabuk gelen Cameron. Ve sonuncusu, ama en önemlisi... sıradan Mason. Ama onu seviyordum, bu yüzden sıradan olana katlanılabilirdi. İyiydi. Ben *iyiydim*.

Bu geceye kadar.

Lanet bozulduğunda.

Çünkü Finn'in beni yutacakmış gibi bana bakması, bu gecenin tüm cansız cinsel destanımın kefareti olacağını düşündürüyor.

Burada. Biz. Gidiyoruz.

Finn beni hafifmişim gibi kaldırıyor ve ana dolabın ortasındaki tezgâha yerleştiriyor. Soğuk granit çıplak kalçalarımın değdiğinde irkiliyorum. Buranın bir multimilyonerin dolabı olduğunu böyle anlarsın. Dolapta granite ne gerek var ki?

Sarkan bacaklarımı sinirden sallıyorum, topuklarım huzursuz bir çocuk gibi dolapların arkasına çarpıyor.

Finn tişörtünü çıkarıyor, o kadar mükemmel şekillendirilmiş göğsü ve karın kaslarıyla beni şaşırtıyor ki gerçek olduklarından emin olmak için onlara dokunmak istiyorum. Bacaklarımın arasında duruyor ve kıpırdanmalarımı durdurmak için avuçlarını uyluklarımın üst kısımlarına bastırıyor. "Gergin olduğunu biliyorum," diyor sinsi bir gülümsemeyle. Cevap olarak başımı sallıyorum, bana gergin olmamamı söylemesini bekliyorum ama o farklı bir yöne gidiyor. "Olmalısın."

"Yapmalı mıyım?"

Yüzünü buruşturuyor. "Evet, tabii ki. Gerçekten harika bir şey olmak üzereyken hep biraz gergin olurum." Kalçalarımın arasında adrenalin birikiyor sanki.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Gördün mü? Bunu nasıl yapıyorsun?"

Kaslı kolunu sırtıma dolayarak dudaklarını boynumda aşağı yukarı gezdiriyor. Baş döndürücü ter ve kolonya kokusundan bulanıklaşmaya başlıyorum. O kadar güzel kokuyor ki onu tatmak istiyorum. "Nasıl

Ne yapacağım, Avery?" diye kulağıma
hırlıyor. "Seks hakkında doğal bir şeymiş
gibi konuşuyorsun."

"Öyle."

"Bunun ikimiz için de iyi hissettireceğinden çok emin
görünüyorsun." Boynumun kıvrımına doğru başını sallıyor.

"Eminim."

"Nasıl-"

"Hâlâ adet görüyor musun?" diye sorarak sorgulamamı yarıda kesti.

Başımı salladım. "Hayır, dün kuyruğun ucundaydı, bugün tamamen gitti." Boğazımı
temizliyorum. "Bu bir... yapmamalı mıydım... bilirsin. Bu erkekler için bir anlaşma kırıcı mı?"
Kaşlarını kaldırırken alnı kırışıyor.

"Benim için değil. Dex'te sikişmek için en iyi duşakabin var. Bir bankı var."

Haksız değil. Dex'in duşuna bayıldım. Ortada iki yağmur duş başlığı ve masaj jetleri var. Tik
ağacından yapılma geniş bankının özel yapım olduğu belli. Yine de Finn'in Dex'in duşunun seks için
ideal olduğunu nasıl bildiğini düşündüğümde midem bulanıyor. Daha önce de burada yapmıştı.
Acaba kaç kadını daha bu aynanın önüne koydu?

Ama bu benim işim değil. Bunun için burada değiliz. O benim öğretmenim, ben de soruları olan
bir öğrenciyim.

"Kahretsin," diyorum yüzümü buruştururken. "Prezervatifim yok."

Finn alt dudağını ısırır. "Dex'in var. Komodinin üçüncü çekmecesinde."

Finn yuvarladığımı görmesin diye gözlerimi kapatıyorum. *Hem neden arkadaşının evinde bu
kadar çok seks yapıyor ki?*

"Ama onlara ihtiyacımız olmayabilir. Doğum kontrol hapi kullanıyor musun?"

Beni saracak onca şey varken, onca an varken... Neden şimdi? *Sakın ağlama. Sakın ağlamaya
kalkma.*

"Evet," diye ciyakladım.

Ama aptal gözlerim beni ele veriyor. Finn benim ağladığımı görünce konuyu değiştirmiyor.
"Neden üzgünsün? Eğer seni daha rahat ettirecekse prezervatif kullanabiliriz. Etrafta dolaşan
tiplerden olmadığını biliyorum ve bir süre önce test yaptırdım. Temizim ve o zamandan beri
kimseyle birlikte olmadım."

"Tamam," diyorum, rahatsız edici düşünceleri zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak. "Sorun değil."

Gerçek şu ki, Mason'ın nişan yüzüğünü dolapta bulduğumda, jinekoloğumdan aile planlaması
hakkında bir randevu aldım. Altı ay sonrasına randevuları vardı ama bunun mükemmel bir
zamanlama olduğunu düşündüm. Altı ay içinde Mason kesinlikle evlenme teklif edecekti.

Otuz yaşındayım. Çocuk istiyorum ve şimdiden plan yapmak için biraz geç kaldığımı
hissediyorum. Mason'la kısa bir nişanlılık dönemi geçireceğimizi ve evlendikten kısa bir süre sonra
çocuk isteyeceğimizi düşündüm. RİA'mı aldirmek için randevu aldım. Geçen hafta kaçırdığım bir
randevu çünkü Kaliforniya'da değilim, nişanlı değilim ve sadece yatak odasında neyi yanlış
yaptığımı anlamak amacıyla yaklaşık bir haftadır tanıdığım bir adamla seks yapmak üzereyim. O
lanet randevuyu aldığımda *böyle bir yerde olacağımı asla tahmin edemezdim.*

"Konuş benimle," diyor Finn. "Aklında ne var?" Gözlerimi buluyor ve başını yana eğiyor.

Göz kapaklarımı gevşeterek parmaklarımı şakaklarıma bastırıyorum. "Biraz daha az düşünmeye
ihtiyacım var Finn. Sadece hissetmek istiyorum. Şimdi beni öpebilir misin?"

Ben daha gözlerimi açmadan dudakları dudaklarımda. Tüm şüphelerim doğrulandı, Finn'in

tadı...

Adamım. Taze. Nefes. Hava. Et.

Bunu tutarlı bir şekilde tarif edemiyorum. Niyetle öpüyor, dili benimkine masaj yapıyor. Alt dudak

yeterince derin olmadığına karar verene kadar ikimin arasına sıkışıyor. Başını eğiyor ve ağzıma sahip çıkıyor, ama sonunda arzusu büyüyor, dudaklarım onu doyuramıyor...

Bikini üstümün düğümüyle oynarken boynuma doğru ilerliyor. "Avery," diye fısıldıyor, "tadın çok tatlı." Dişlerini kullanarak kulak mememi nazikçe çekiştiriyor. "Sana kendini çok iyi hissettireceğim. Dudaklarımı nerede istediğini söyle."

"Nereye istersen."

Duruyor ve geriye doğru adım atıyor. Hemen ürperiyorum, onun sıcaklığını özlüyorum. Finn dev aynayı ayarlamak için dönüyor. Ağır aynaya ve çerçeveye açı verirken pazuları ve ön kolları geriliyor, dövme kolundaki görüntüleri vurguluyor. Kolunu iyice inceleme fırsatı bulduğumda, dövmesinin hayalet gemiden çok daha karmaşık olduğunu fark ediyorum. Kolunun arkasında, trisepsinin üzerinde dans eden bir kraken dövmesi olduğunu tahmin ettiğim bir şey var. Dirseğinin kıvrımının altında bir grup denizkızı ya da siren karanlık denize bakıyor. Sanırım tüm bu tasarımın kızgın görünmesi gerekiyor... belki de korkutucu... ama şu anda bana sadece seksi görünüyor.

Finn beni bir su birikintisi haline getirirken, o resimlerin tenime bastırılmasını istiyorum. Ama nedense beni oyuyor.

Şimdi aynanın tam ortasında sergileniyorum. Bacaklarımı ona sarıp öpüşme seansımıza devam edebilmek için bana dönmesini bekliyorum ama Finn dolabın köşesinden tekerlekli bir tabure kapıyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor. Yavaşça oturuyor, gözleri bacaklarımın arasına kilitlenmiş. Uyluklarımın tepe noktasıyla göz hizasında, gözlerimle buluşmak için başını yukarı doğru eğmesi gerekiyor.

"İlk dersin," diyor yüzünde hınzır bir gülümsemeyle.

Bir an için bunu neden yaptığımızı unuttum. O sadece zevk için burada değil. O öğretmek için burada. "Öyle mi?"

"Edepsiz konuşma."

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru dönüyor ve aynada surat asışımı izliyorum. Şu anda açık saçık konuşmak istemiyorum. Gerçekten istediğim şey ışıkları kapatmak ve Finn'in üzerime tırmanmasına izin vermek. Onun vücudunun altında kendimi güvende hissetmek istiyorum, hiçbir yerimin sallanışını göremeyeceğini biliyorum. Ama bu tam da sıkıldığımı söylediğim şey. Ben rahatlık seviyemi zorlamak için buradayım ve Finn de elimi tutmak için burada.

"Açık saçık konuşmak bana göre değil."

"Neden biliyor musun?" Şaşırtıcı bebek mavisini gözleri eğlenceyle dans ediyor. Sanırım kızarmam onu tahrik ediyor.

"Çok fazla porno izlemiyorum... biraz izliyorum. Çok fazla değil. O yüzden ne dediklerini bilmiyorum. Seks sırasında sesim pek çıkmaz."

Gülümsemesi büyür. "Her şeyden önce, seks sırasında ses çıkarmanı sağlayacağım. Boşaldığında çığlık atmanı sağlayacağım. Güven bana."

Midem sıkışıyor ve bacaklarımın arasındaki şişliği anında hissediyorum.

"İkincisi, bunu öğrenmek için porno izlemenize gerek yok. Çok fazla izlerseniz sizi duyarsızlaştırır. Ne söyleyeceğini zaten biliyorsun ama utanç verici olduğu için söylemene izin vermiyorsun. Açık saçık konuşmak *tam da* istediğin şeyi istemektir." Finn iki elini dizlerimin üzerine koyuyor ve ellerini kalçalarımın altına gezdiriyor. "O zaman sana dudaklarımı nerede istediğini sorduğumda, neden bana gerçeği söylemiyorsun?"

"Benim..." *Hay sikeyim. Neden bu kadar zor?* "Boynum," diyorum. "Beni oradan öpmen hoşuma gidiyor."

Finn başını sallıyor. "Hayır bebeğim, bu bir yalan. Onları istediğin yer orası değil. Açlıktan

ölüyormuşum gibi amını yememi istiyorsun, değil mi?" Kalçalarını birbirinden ayırıyor ve başparmağını mayomun alt kısmına vuruyor, görmeden klitorisimin tam olarak nerede olduğunu biliyor. "İddiaya girerim çok ıslanmışsındır.

"Şu anda dilim yüzebilir, tatlı kız."

Kalp atışlarım agresif çırpınışlara dönüşüyor; bir sinek kuşunun kanatları gibi titreşiyor. Beni okşamasına, benimle alay etmesine bayılıyorum. Finn'in yaptığı her şey beni doğru şekilde ateşliyor.

Bu cehennem sıcaklığı... *Oh.*

Yanmak istiyorum.

Bu dolabın kutsallığında benimle böyle konuşması hoşuma gidiyor. Baş başa kaldığımızda, sadece Finn ve ben, ona ne istediğimi söylemek istiyorum.

Hızını artırırken ve şişen klitorisimin etrafında hızlı daireler çizerken gözleri benimkilerden ayrılmıyor. *Oh Tanrım.* Onun parmağından boşalacağım. Bu cidden gerçekleşmek üzere. Bunu biliyorum çünkü kalçalarım geriliyor ve gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına izin verme dürtüsüne sahibim.

"Böyle mi gelmek istiyorsun?" Finn soruyor. "Çünkü istediğin başka bir şey varsa" -bana hınzırca gülümsüyor- "söyle bana. Benimle güvendesin ve ne yapmamı istiyorsan, inan bana bebeğim, ben de *gerçekten* yapmak istiyorum." Öne eğiliyor ve dizimin üstüne ıslak bir öpücük konduruyor. "Sadece söyle."

"Ben...um..."

"*Söyle,*" diye

hırlıyor.

"İstemiyorum."

"Neden?"

"Çünkü Mason bundan nefret ederdi. Ne zaman sorsam bir bahane buluyordu. Reddedilmek canımı yaktı. Kendimi iğrenç ve aşağılanmış hissetmeme neden oldu ve şimdi bu konuyu açma fikrine bile katlanamıyorum."

Finn beni ovmayı bırakıyor ve gülümsemesi düzleşiyor. "Ona sakso çektin mi?" "Ne?"

"Siz seks yaparken Mason'a kafa atar mıydın?"

Yani, nadiren seks yapardık, ama yaptığımızda... Başımı sallardım.

"İki numaralı ders, Avery-ve bu çok önemli bir ders. Dinliyor musun?"

Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışırken tekrar başımı sallıyorum.

Finn gözlerimin içine bakıyor ve şöyle diyor: "Bir erkek *vermezse, alamaz.* Hikayenin sonu. Zamanını bencil pisliklerle harcama."

Bu sefer kalçamın her yerini öpüyor. Seksimi örten kumaşa ulaştığında, onu kenara çekiyor ve kıvrımlarımdan klitorisime doğru üflüyor. Bu baştan çıkarıcı ama mutluluk verici bir uyarım. En sıcak günde tatlı ve serin bir esinti gibi. O kadar iyi hissettiriyor ki aklımı kaybediyorum. Bu adamın güçlü cinselliğiyle sarhoş olmama izin veriyorum ve kelimeler ağızımdan dökülüyor...

"Bu gerçekten hoşuma gitti," diye inliyorum.

"Çok iyi görünüyorsun, bebeğim. Çok sıcaksın, pembesin ve şişmişsin." Kıkırdıyor. "Uzun zamandır am konusunda bu kadar heyecanlanmamıştım."

Bu Finn'in ne kadar istekli olduğunu fark ettiğim ilk an. Sanki benimle seks yapmak, dostça bir iyilikten daha fazlasıymış gibi. Arzulanıyor muyum? Çekici miyim? Beni *gerçekten* istiyor mu? Kendime olan güvenim kan dolaşımdaki likör gibi vücuduma yayılıyor. Bu puslu hissin içimden akmasına izin veriyorum, dudaklarıma ulaşana ve ağızım açık kalana kadar beni sarhoş ediyor...

Aklıma gelen ilk kelimeler ağızımdan dökülüyor.

"Dilinin üzerine boşalmak istiyorum, Finn. Lütfen. Beni *sertçe* öp, tam klitorisimden."

Hassas tenime üflemeyi bırakıyor ve bana daha önce hiç görmediğim kadar geniş bir şekilde gülümsüyor. "Al bakalım Avery, işte müstehcen konuşma. *Aferin kızıma*. Çok çabuk öğreniyorsun. Bu çok seksiydi."

Bikini altımın fiyonklarını çözerken övgülerini içime çekiyorum. Mayoyu altımdan çekip çıkarabilmesi için kalçalarımı birleştiriyorum ve sonra bir kenara atıyorum. Şefkatle beni tezgâhın kenarına doğru itiyor,

Sonra topuklarımı omuzlarına sabitliyor. Açılmıştım, sergileniyordum ve en mahrem bölgem Finn'in yüzüne bir santim uzaklıktaydı. Utançtan kıvranıyor olmalıydım ama şu anda umurumda değil. Çok tahrik oldum. Tek umursadığım, *tek* düşünebildiğim serbest kalmak. Çok muhtacım, üzerimdeki baskı çok fazla.

"Ve bil diye söylüyorum," diyor iç uyluğumu merkezimden yarım santim uzakta yalamadan önce. "Bunu yapmak benim için bir zevk, *Kraliçe*." *Aman Tanrım*. Yumuşak öpücüklerle beni tahrik ediyor, görünüşe göre sadece beklentiden bile patlamamı istiyor. Geriye doğru yatmaya çalışıyorum ama Finn itiraz ediyor. "Hayır, otur. Gözlerini aynaya dik. Seni boşalttığımda ne kadar güzel göründüğünü görmeni istiyorum."

Dilini yarığım boyunca önce yukarı sonra aşağı, bir taraftan başlayıp diğer tarafa doğru sürüklüyor. "Lanet olsun, tadının tatlı olduğunu biliyordum," diye inliyor.

İmkânı yok. Ben 30 yaşında yetişkin bir insanım. Bir kadının anatomisini çok iyi anlıyorum. Orası pamuk şeker ve sakız değil. Ama bana kesinlikle tatlıymışım gibi davranıyor. Hareket edişine, inleyişine ve bana ne kadar yumuşak, sıcak ve lezzetli olduğumu söyleyişine gerçekten inanıyorum.

Ben
tatlıyım.
Ben
tuzluyum.

Finn'in emrine uyarak aynada kendimi izliyorum. Çılgın saçlarım, dağınık topuzumdan dökülen teller. Yanaklarım o kadar kızarmış ki kırmızı ve lekeli. Dudaklarım kalıcı olarak ayrılmış. Burnumdan yeterince hava alamıyorum, bu yüzden Finn beni zevkle boğmaya çalışırken ciğerlerimi doldurmak için yutkunmak ve nefes almak zorundayım. Aynadaki geniş, kaslı sırtı mahrem olan her şeyin görünmesini engelliyor. Ama kolunun arkasındaki dövmesindeki denizkızlarını net bir şekilde görebiliyorum. Kum saati figürleri, ince belleri ve kapaklı sutyenlerinin altındaki şehvetli göğüsleriyle mükemmel şekillendirilmişler. Çok güzeller. Kayalarının üzerinde oturmuş, hınzırca gülümseyerek beni kışkırtırken beni de kendileriyle birlikte güzel olmaya davet ediyorlar.

Sen güzelsin. Sen buna değersin. Devam et kızım, seninkini al.

Orgazmımın arttığını hissederek kalçalarımı esnetiyorum ve Finn'in diline daha sert bastırıyorum. Elimden geldiğince ince bir şekilde kalçalarımı sıkıyorum ve hemen kadınlığıma karşı gülümsediğini hissediyorum.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, çok açgözlü olduğum için utanıyorum.

Finn iki eliyle kalçalarımın uzanıyor ve bu pozisyonda tutabildiği kadar kıcımlı tutuyor. Beni yüzüne doğru daha sıkı çekmeden önce sıkıca sıkıyor. "Sakın üzölmeye kalkma. Bu çok seksi. Keyfini çıkar, Avery. Kullan beni. Dilimi kullan."

Kalçalarımı yönlendiriyor, vahşî davranışlarımı cesaretlendiriyor. Tüm mantığımı bir kenara itiyorum. Çok fazla düşünme, çok fazla endişelenme... sadece *hisset*. Parmaklarımı Finn'in koyu, kaba saçlarında gezdiriyorum. Yanlardan kesilmiş ama tepesi kavrayacak kadar bol. Ve neredeyse orgazmın eşiğine geldiğimde, bir yumruk yapıyorum.

"Oh, ho, ho," diyor nefes nefese kıkırdamalar arasında. "*İyi kız*. Saçımı çek. Sakın durayım deme."

İster inanın ister inanmayın, hoşuma gittiğini bildiği için tüm o iğrenç şeyleri söylüyor. Rumble sohbet odası utanç vericiydi, ama kelimeler yüzünden değil, kimin söylediği yüzünden. Eskiden garip bulduğum her şey... belki zamanlamaydı, belki de şirketti. Finn şu anda benden her şeyi isteyebilirdi ve ben de yapardım. Buna...

"Yüzümü sık bebeğim. Ne kadar sert boşalacağını tatmak istiyorum," diye homurdanıyor. Aynada gözlerimi bulmaya

Çalışıyorum.

O zaman

patlarım. Ve

Finn haklı.

O kadar güzel ki.

Orgazmım boyunca sabırlı davrandı. Hatta rahatlayabilmem için ayağa kalkıp beni geriye doğru yatırdı. Serin

Granitin cildimin her santimetresine dokunması hoş bir rahatlama.

"Hemen döneceğim," diyor ve dolaptan geçerek ana banyoya doğru gözden kayboluyor. Suyun aktığını duyuyorum. *Anlaşılabilir*. Sırılsıklam ettiğim için muhtemelen yüzünü duruluyordur. Finn kolunda bir bornozla geri dönüyor. Birden bikiimin üstünün hâlâ üzerimde olduğunu fark ediyorum. Bu hayatımda yaşadığım en iyi orgazmdı ve üstüm açık, Finn'in vücudumun en sevdiği kısmını örtüyor.

Bu gece daha yeni başladı.

"Pantolonun neden hâlâ üzerinde?" Şortuna doğru başımı sallayarak sordum. Hayatımda daha önce hiç bir erkeğin erekte olmuş penisini görmek için bu kadar istekli olmamıştım.

Finn'in ağlaması dışında. Özür dileyerek.

"Atla aşağı," diyor ve beni yakalamak için kollarını uzatıyor. Bornozu üzerime örtüyor ve yanağıma bir öpücük konduruyor. "Hadi gel." Elimini tutarak beni yatak odasına götürüyor. Az önce vücudumun en mahrem yerinin tadına baktı ama yine de elimi tuttuğunda içim titriyor. Beni yatağa götüren Finn, örtünün köşesini aşağı çekiyor ve oturmam için bana rehberlik ediyor. O da bana katılıyor, tam yanımda, omuz omuza oturuyor. "Sana bir şey getireyim mi? Su? Bira?"

"Neden gidiyormuşsun gibi

hissediyorum?" Derin bir iç çekti.

"Çünkü gidiyorum." "Yanlış bir şey mi yaptım-"

"Söyleme bile, Avery." Omzumu öpüyor. "Sen mükemmelsin. Aslında, sen gerçekten o."

Başımı çevirip ona bakıyorum ve sırtıyor. Gözlerimi deviriyorum. Kendime olan güvenim azaldı ve

O dolap tezgahının üzerinde ne kadar hayvanca davrandığımdan utandım. "Özür dilerim. Her zamanki tarzım değil..."

"Üzülme. Harikaydı. Ama gardını bu şekilde düşürdüğüne göre benim yanımda gerçekten rahat olmalısın."

Dizini okşadım. "Okşuyorum." *Bu çok garip. Hiç mantıklı değil. Ama öyleyim.*

"Demek ki bu işte fark ettiğimden daha fazla sorumluluğum var," diyor usulca. "Bu ne anlama geliyor?"

Finn dizini bana doğru çeviriyor. "Seni jakuzide bıraktığımda bir telefon geldi" diye konuşurken saçlarımdan birini kulağımın arkasına sıkıştırıyor.

"Biliyorum." Neden yüzünü buruşturduğu konusunda endişeliyim. "Kim aradı?" "Beni gerçekten kızdıran biri."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Gülmekle homurdanmak arasında bir şey çıkardı. Tam olarak emin değilim. Sadece *hayır* anlamına geldiğini biliyorum. "Üzgündüm, bu yüzden biraz eğlenebileceğimizi ve birbirimizi rahatlatabileceğimizi düşünerek geldim, ama bu gecenin sadece senin için kalmasını istiyorum. Daha ileri gitmeden önce seni dışarı çıkarabilir miyim?"

Dışarı mı? Dünyaya mı? İnsanların bizi birlikte görebileceği bir yere mi? "Finn... bana bir ilişkiye hazır olmadığını söylemiştin ve ben de seni çok net bir şekilde duydum. Mason ve ben de yeni ayrıldık. Senden hiçbir beklentim yok. Benimle çıkman için seni kandırmaya çalışmıyorum. Sadece bu yönümü keşfetmek için güvenli bir alana ihtiyacım vardı." Gizli, güvenli bir yer. Çünkü insanlar neyin peşinde olduğumuzu bilselerdi, değişiklik olsun diye utanan Finn olabilirdi.

"Ben öyle düşünmüyordum." Başını yana eğdi. "Arkadaş olarak yemeğe çıkalım demek istedim."

Erkek arkadaşın olmamam sana saygı duymadığım anlamına gelmez. Sana nasıl iyi seks yapılacağını öğretmemi istediğini söylemiştin. Nereden bakarsan bak, bu bana üstünlük sağlıyor ve seni savunmasız bir konuma sokuyor."

"Doğru." Sezgilerinden çok etkilendim. *Gerçekten etkilendim.* Garip, neredeyse.

"Bence bunu yaparken eğleneceğiz, ama bu konuda iyi bir adam olmama izin verin. Tamam mı? Yarın akşam benimle yemeğe çık ve hemen ardından seni deliler gibi becereyim."

Sen neden bekarsın? Bu nasıl mümkün olabilir? Şimdi hemen penisini görmem lazım çünkü korkunç bir sorunu olmalı. Belki birini öldürmüştür? Belki yavru köpeklere işkence ediyordur? Bu adamın nesi var?

"Tamam, teşekkür ederim. Bu inanılmaz derecede hoş."

Finn gülümsüyor. "Yarın öğleden sonra bir müşterim var ama altıdan önce işim bitmiş olacak. Güzel bir elbisen var mı?"

Tam anlamıyla bir tane. Otuzuncu yaş günü yemeğimde giydiğim elbisenin aynısı. Neden onu paketlediğimi bile bilmiyorum. İçinde kendimi iyi hissettiğim tek elbise bu ve Mason'la geride bırakmak istemedim.

"Evet."

"Tamam, güzel. Seni götürmek istediğim yerin kıyafet yönetmeliği var." Alnımdan öpüyor.

"Üstünü değiştir ve rahatına bak. Çıkarken kapıyı kilitleyip arka kapıdan geçeceğim."

Ayağa kalkıyor ama ben onu durduruyorum, elimle kolunu sıkıyorum. "Hey, Finn?"

"Öyle mi?" Bebek mavisi gözlerini beklentiyle bana kırıştırıyor. Simsiyah saçlarının aksine açık renk gözleri çok çarpıcı. Finn hem seksi hem de güzel olmanın ilginç bir bileşimi. Onu becermek mi yoksa resmini yapmak mı istediğimi bilemiyorum.

"Kadın dergileri falan mı okuyorsun? Ya da Oprah'ı takip ediyor musun? Bu çok garip. Bana yüzünü sikmemi söyledin, ama aynı zamanda bir centilmen olup beni seksten önce yemeğe mi çıkarmak istiyorsun?"

Finn kıkırdar. "Sadece karanlık tarafımı görmedin. *Henüz.* Seni gerçekten güzel bir restorana götüreceğim ve hesabı ben ödeyeceğim. Sonra eve gittiğimizde, yemeğini hak etmeni sağlayacağım."

Kalçalarımın arasındaki kıpırtı yeniden yükselirken bacak bacak üstüne atıyorum. "Tamam o zaman, Finn. Sırlarını sakla. İyi geceler."

Temiz bir iç çamaşırı almak niyetiyle ayağa kalkıyorum ama Finn yatak odasının kapısında duraksıyor.

Dönüp odanın diğer ucundan bana baktı. "Avery, babam bir çapkındır." "Ne?"

Bu tuhaf açıklaması karşısında hazırlıksız yakalandım.

"Babam kadınlara bok gibi davranır. Ve yemin ederim, ben onun tüküren suretiyim. Tüm hayatım onun davranışları için dünyaya özür dilemekten ve ona benzesem de onun gibi olmadığımı kanıtlamaya çalışmaktan ibaret." Finn'in gözleri parke zeminde, benimle göz teması kurmadığı nadir anlardan birinde. "İşte bu yüzden iyiyim."

"Aman Tanrım... Ben, um... *kahretsin, Finn.* Genelde ne diyeceğimi bilemem..."

"Sorun değil, bir şey söyleme. Sadece seninle oynamadığımı bilmeni istedim." Başını kaldırdı ve gülümsemesi geri geldi. "Ben gerçeğim. Ben iyi bir adamım."

Başımı sallıyorum, çünkü ona inanıyorum. *Finn gerçektir.* "Tamam," diye fısıldıyorum.

"Pekala, Kraliçe. Biraz dinlenin. Buna ihtiyacınız olacak." Göz kırıyor. "Bu gece beni hayal et."

“T çok yorucuydu" diyor Lennox sağ elindeki domuz kuklasını çıkarırken. Ekipmanlarımı kamyonetimin arka koltuğuna yüklememe yardım etmeye başladı. Yanıma bir şey almama gerek yoktu.

Çok fazla. Bugün şehir parkında aile fotoğrafı çektiirmek için gökyüzü mükemmeldi. Hava aydınlıktı ama biraz bulutluydu, bu yüzden parlama sorunu yaşamadık. Geçen yıldan çok daha iyi geçti.

Öğrendik. Sekizi dört yaşın altında on sekiz üyesi olan geniş bir ailenin fotoğrafını çekerken yanınızda kuklalar, balonlar ve atıştırmalıklar getirin.

"Şu küçük çocuk, Jaxon, Chucky bebeğine şok edici bir benzerliği var." Ona bir bakış attım. "Ne?" diye savunmaya geçercesine soruyor. "Yani, yara izinden önceki gibi... ama yine de şeytani gözleri var."

Bir şey söylemiyorum çünkü o haklı. Jaxon korkunç görünüyor. Çocuk tüm fotoğraf çekimi boyunca bana kötü davrandı ve bunu kanıtlayacak resimlerim var.

Richmond ailesine bayılıyorum. Altı yıldır onların fotoğraflarını çekiyorum. Geniş aileleri çok büyük ve faturayı her zaman aile reisi Büyükbaba Jack ödüyor. Bana hizmetimin bedeli kadar bahşış veriyor. Sanırım bana acıyor ama şu anda reddedecek durumda değilim. Finn Harvey fotoğrafçılığının hâlâ faaliyette olmasının ana sebebi o. Bu yüzden her aradığında onu ağırlamak için elimden geleni yapıyorum.

Normalde düğün fotoğrafı çekmem ama en sevdiği torunu Katie için özel bir istisna yaptım. Okula dönüş fotoğrafları, yeni doğan fotoğrafları, nişan fotoğrafları ve yıllık aile fotoğrafları gibi her şey için beni tutuyorlar. Hatta Katie'yi şimdiki kocası Bryce'a düğün hediyesi olarak bir boudoir fotoğraf çekimi yapmaya ikna ettim. Bana fotoğraflara bayıldığını söyledi ama aradan üç yıl geçti ve adam hâlâ gözlerimin içine bakmıyor. Sadece elimi sıkıyor ve korkmuş gibi ayakkabılarıma gülümsüyor.

İnanın bana, Katie beni heyecanlandırmıyor. Hiçbir şey beni aldatma fikrinden daha fazla soğutamaz. Babam yüzünden aldatanlardan nefret ederdim ve Nora'nın maskaralıkları bu tabuta son çiviye çaktı.

"Bugünkü yardımın için teşekkürler," diyorum. "Ayrıca, sen ne giyiyorsun öyle?"

Lennox normalde koyu renkli, gotik görünümünü bej renkli, çiçekli bir elbiseyle değiştirmiş. Aklıma gelmişken, saçları düzgün bir at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış ve sanırım pembe

ruj sürüyor.

"Çok fazla bakışım var," diyor kayıtsızca.

"Doğru. Ama bunu hiç görmemiştim."

Omuz silkiyor. "Yaz mevsimindeyiz."

"Yeni biriyle görüşüyorsun, değil mi?"

Bana alaycı bir gülümseme fırlatıyor, burnu buruşuyor. "Sana biraz güneybatı böreği koydum

Buzdolabı, bu arada. Akşam yemeğiniz sizi bekliyor."

"Sen iyi bir kadınsın, Lennox. Teşekkür ederim. Ama bu gece biraz daha taze alacağım. Avery'yi Rue 52'ye götüreceğim."

Lennox o kadar geniş gülümser ki yüzü ikiye ayrılabilir. "Ne?" diye soruyorum.

"Gerçekten spor bir ceket mi giyeceksin? Maymun kıyafeti giyip Rue 52'ye gitmekten nefret ediyorsun."

"Evet, onu güzel bir yere götürmek istedim."

"Vay be." Lennox'un gözleri alaycı bir küçümsemeyle dolu. "Bu bir *teşekkür* yemeği mi?" "Ah... bir bakıma?"

Lennox şakacı bir şekilde kolumu itiyor. "Bu harika. Web sitesi için yardım edecek mi?"

"O..." Acaba Lennox ayrıntılardan kaçmaya çalıştığını anlayabilir mi?

"Boudoir çekimini ne zaman yapmak istiyor?" Lennox arkamdan gelirken soruyor. Kapıyı açıp sürücü koltuğuna geçiyorum ve klimayı çalıştırmak için arabanın marşına basıyorum. Bugün hava iğrenç derecede sıcak ve ekipmanlarımdan sıcaktan bozulmasına ihtiyacım yok.

"O değil."

"Ne? Neden olmasın? Kendi adıma konuşacak olursam set harika. Sahnelemeyi neredeyse bitirdim." "O bu tür şeylerle ilgilenmez. Bizim farklı bir *anlaşmamız* var."

Dünyada başka biri olsa omuz silkip hiçbir şey düşünmezdi. Ama bu Lennox. O aileden biri, en iyi arkadaşım ve bana laf söylemekten çekinmiyor.

"Seni köpek." Bana bakarken ellerini birbirine kenetledi. "Yani, işimizi kurtarmak için kendini pazarlayacağını hiç düşünmemiştim, ama hey, kapıları açık tutan her neyse." Neşeyle kıs kıs gülüyor, benim alaycı olmayan yüz ifademi izliyor.

"Düşündüğün gibi değil."

"Onunla yattığını düşünüyorum."

"Ben yapmadım." Daha çok on beş dakika boyunca başımı kalçalarının arasına koyup oturdum.

"Yalancı," diye tersliyor Lennox. "Bunda utanılacak bir şey yok. Gerçekten çok tatlı bir kız ve umarım senin her zamanki tipinden daha iyi bir kişiliğe sahiptir."

"Sevimli olmaktan çok daha fazlası... Çok fazla katmanı var." Avery utangaç ve güvensiz ile korkutucu derecede zeki ve açık sözlü arasında gidip geliyor. Kişiliğini tam olarak saptayamamam beni diken üstünde tutuyor. Tek bildiğim hoşuma gittiği. "O da eski sevgilisiyle bir şeyler yaşıyor."

Güneş bir bulut kümesinin arkasından çıkıp onu kör ederken Lennox elini gözlerinin üzerine koyuyor. "Demek ortak bir noktanız var."

Çenem sinirli bir şekilde seğirirken nefesimi dışarı üflüyorum. *Eski sevgililerden bahsetmişken.* Dün geceki telefon konuşması hakkında Lennox'tan başka konuşacak kimsem yok, o yüzden içimi dökebilirim. "Atlar mısın? Hava gidiyor."

Lennox kamyonun etrafında dolaşır ve yolcu tarafındaki kapıyı açar. İç tutamağı tutup ata biner gibi kendini yukarı kaldırırken dramatik bir tavır sergiliyor. Kamyonumdan nefret ediyor çünkü yerden çok yüksekte duruyor. Ben de sevmiyorum. Şehirde canavar bir kamyon sürmek gibi. Ama onu ben seçmedim. Bir yıl önce babamın abartılı bir hediyesiydi.

"Ne var ne yok?" Lennox soruyor.

"Morgan dün gece beni aradı. Kurtulmaya çalışıyorum ama beni etkiledi."

"Eski kız arkadaşının eski erkek arkadaşı senden ne istedi?" Lennox koltuğunda dönüp doğrudan bana bakıyor, kaşları endişeyle kalkıyor. "Peki numaranı nereden buldu?"

"Tekrar birlikteler. Görünüşe göre birkaç aydır tekrar birlikteler-" "Tabii ki...

Tipik Nora. Her zaman bir dublöre ihtiyaç duyar."

"Nora'nın telefonundan almış olmalı. Beni aradı çünkü ondan gizli onunla yatıp yatmadığımı *erkek erkeğe* sormak istiyordu. Onu yine aldattığından şüpheleniyor ve yıllar önce suçlu ben olduğum için, doğal olarak yine benim yaptığımı düşündü." Başparmaklarımı direksiyona vuruyorum. "Onun sözleri, benim değil."

Lennox kendi kendine homurdanıyor. "Üç yıl oldu, Finn. Hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

Ellerimi yüzüme gömüyor, her gün bir kenara ittiğim anıların su yüzüne çıkmasına izin veriyorum.

Nora bir striptizciydi. Onunla Ruby's'de tanıştım, büyükbabamın sahibi olduğu bir beyefendiler kulübü. Las Vegas Strip'teki rastgele mülklerinden biri. Muhtemelen övünmek istemediği tek mülküydü ama en büyük nakit ineği de orasıydı.

Arkadaşlarımdan biri için Ruby's'de bir bekarlığa veda partisi verdim. Bütün gece Nora'nın sahnedeki dansını izledim ve son çağrıdan sonra, giyindiğinde ve vücudundaki parıltının çoğunu sildiğinde, onu kahvaltıya götürüp götüremeyeceğimi sordum.

İlk randevumuz Las Vegas Strip'in hemen dışındaki bir IHOP'ta sabahın üçündeydi. Ertesi gün, kulüpteki en ateşli striptizciyi eve götürdüğüm için arkadaşlarımdan gelen bir dizi tebrik mesajıyla uyandım, ama aslında onu eve götürmemiştim.

Çift katlı sade krep sipariş etti ve boysenberry şurubuyla ıslattı. Ben çikolata parçacıklı krep aldım. Yarısında yer değiştirdik. O kadar uysaldı. Eskiden blackjack satıcısı olduğunu ama striptiz yapmanın daha iyi para getirdiğini konuştuk. Ruby's ona iyi davranıyordu. Kendini güvende ve kontrol altında hissediyordu. Büyükbabamın kulübünün dansçılarını korumak için çok katı kuralları var ve yasadışı faaliyetlere müsamaha göstermiyorlar. Mutlu sonunuzu başka bir yerde bulmalısınız. Ruby'ninki yüzde yüz yasalara uygundu. Ve ayrıca, Nora özel odalardan uzak dururdu... arabasının tamire ihtiyacı olmadığı sürece.

Hiç bu kadar çabuk aşık olmamıştım. Çıkmaya başladıktan üç ay sonra Ruby's'de striptiz yapmayı bıraktı. Evimi onun için aldım. Babamdan kredi için kefil olmasını istedim. *Hepsi onun içindi.*

Benim yanıma taşındıktan birkaç hafta sonra Nora'nın bekar olmadığını öğrendim. Ve ben de diğer adamdım.

Morgan'ı öğrendiğimde, kitaptaki her mazereti vardı. Nasıl ayrılacağını bilmiyordu, adam istismarcı ve kontrolcüydü, ona bağımlıydı, ona borcu vardı. Onu sevmiyordu. Sadece onun için kavga ettiğimi görmek istemiyordu.

Hikâyenin bu kısmında artık kurban değilim çünkü tüm saçmalıkları dinledim ve yine de kalmayı seçtim. Onu o kadar çok sevdim. Onu tuttum. Ona inandım. Morgan'la ilişkisini bitirdiğinde onu affettim.

Sonra nasıl olduysa kız arkadaşını elinden alan bir pislik oldum.

"Anlatı beni rahatsız ediyor, hepsi bu. Çok geç olana kadar Morgan'dan haberim yoktu. Ben o adam değilim."

"Önemli olan herkes bunu biliyor." Lennox orta konsolun üzerinden uzanıp omzuma hafifçe vuruyor. "Ama onunla tekrar birlikte olduğu için üzgün olman sorun değil. Onun için üzölmek için onu sevmek zorunda değölsin."

"Biliyorum..." Nora'nın iki yönü var. İçinde iyilik olduğunu inkar etmeyeceğim. Ama sonunda, kötölük iyiliğe ağır bastı.

"Ama hayatına devam ettiğini gördüğüme sevindim." Lennox omzumu okşadı. "Hepimiz takılmalıyız."

Çifte randevu mu? Sen, ben, Avery ve Alan. Şuna bak, ikimiz de A isimleriyle çıkıyoruz."

Kıkırdıyorum. *Sundress seven Alan, ha?* "Avery ve ben çıkmıyoruz. Görünüşe göre yaz boyunca takılacak olan arkadaşlarız."

"*Hang out için* f ile başlayan dört harfli kelime nedir?" Bana hınzırca bir gülümseme attı. "Sanırım f...u...c-" diye yazılıyor.

"Lennox-"

"Önemli bir şey değil Finny," diyor yolcu tarafındaki kapıyı açarken. "Stüdyoda ışıkları açık tutan her neyse. Onu buraya getir. Onu tanımak isterim. Ayrıca, artık benim onayım olmadan bir ilişkiye girmeye yetkili değilsin. Farelerin kokusunu almakta ustayımdır. Nora'nın ilk günden beri kötü haber olduğunu söylemiştim."

"Evet, evet... Git buradan. Git yeni oyuncağını gör. Bekle, arabana kadar bırakmamı ister misin?" "Hayır," diyor, küçük oyun alanını işaret ederek. "Diğer tarafa park ettim." O arabadan atlar ama kapıyı açık tutar. "Bilgin olsun, bugün çok güler yüzlüydün. Normalden çok daha fazla."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle." Lennox göğsümü işaret ediyor. "Şirket değişikliği yüzünden olmalı." Onu haklı çıkarırcasına kamyonetin kapısını kapatıp taşan park yerine doğru ilerlerken kendi kendime gülümsüyorum.

Hm, öyle olmalı.

I çok yorgunum.

Kadınlar bunu her gün nasıl yapıyor anlamıyorum.

Şanslıyım ki Palmer yıllar önce beni tüm vücuduma lazer epilasyon yaptırmaya ikna etti, böylece tıraş olmama gerek kalmadı. Yine de kaşlarımı almak, yüz maskesi takmak, ardından uzun saçlarımı yıkamak, kurutmak ve kıvırmak saatlerimi aldı. Tavşan deliğinde dumanlı göz eğitimleri için çok fazla zaman harcadım, ki bu konuda berbat olduğum ortaya çıktı, bu yüzden birkaç kalın kat maskara, siyah göz kalemi, biraz pembe far ve uyumlu allık ile yetindim. Yapabileceğim en göz alıcı şey bu.

Bu Finn'i etkilemekle ilgili değil. Kendimi etkilemekle ilgili. *Bunu yapabilirim*. Yarattığım işten çok kendime değer vermeyi öğrenebilirim. Dış görünüş en önemli şey olmamalı... ama yine de bir şey olmalı mı? Bir erkek, bir kadının biraz denemesini istediği için yanlış mı yapıyor? Belki de Mason'la birlikte makyaj yapmalı ve güve saldırısından zor kurtulmuş gibi görünmeyen kıyafetler giymeliydim. Bir yanım Mason'ın seks hayatımıza ilgi göstermemesinde kısmen suçlu olduğumu *biliyor*.

Ama bunu tersine çevirebilirim.

Bu benim on yılım. Sızlanmayacağım. Sızlanmayacağım. Bu işi çözeceğim. Hem pastamı yiyeceğim hem de onu yiyeceğim. Bana tahammül etmekten fazlasını yapabilecek bir adam bulacağım. Bir gün, benimle eşofmanla rahat olmayı seven ama yatak odasında da beni takdir eden bir adamla çocuk sahibi olacağım. Tek boynuzlu at mı? Belki de. Ama araştırmada harikayımdır. Yapacağım son şey olsa bile onu bulacağım.

Ya da bekar ölmek.

Hangisi önce gelirse.

Bir şişe su almak için buzdolabına gidiyorum. Sutyenim ve iç çamaşırlarımla dolaşıyorum çünkü Finn beni bu gece ne zaman alacağını söylemedi ve bende numarası yok. Beni alacağını varsayıyorum. Küçük bir ihtimalle onunla restoranda buluşacağımı sanıyor ama *hangi* restorana gideceğimizi bilmediğime göre, umarım o kadar cahil değildir.

Bana saat altı gibi işinin biteceğini söylemişti, bu yüzden saat tam altıdan beri hazırlanıyor ve parlatılıyordum. Elbisem askıda, merdiven korkuluklarından sarkıyor ve askılı siyah topuklu ayakkabılarım altıma düzgünce dizilmiş. Saten elbisem beni kısıtlıyor, bu yüzden Finn kapı zilini çalana kadar rahatımın tadını çıkarmaya karar verdim. Eğer bu yaz boyunca devam edecekse, daha

iyi plan yapmalıyız. Dakikalarca mı yoksa saatlerce mi iç çamaşırlarımla kalacağımdan emin değilim. Ben beş buçukta yemek yiyen bir kızım, ama Vegas insanları farklı bir tür.

Elimde soğuk su şişesi, kamburumu çıkarıp oturma odasındaki şeffaf bir duvar görevi gören devasa akvaryuma bakıyorum. *Nerede o...ah, işte benim küçük spaz'ım.*

"Selam Cherry, eski erkek arkadaşım Mason, Legacy Resorts ile ilgili raporları henüz göndermedi, bu yüzden büyük teklifim üzerinde çalışmak yerine bugün *senin* hakkında biraz araştırma yaptım. Senin bir Cherry Barb olduğuna eminim." *Vay be. Bir balıkla konuşuyorum... kokain almış gibi adım atan bir balıkla.* "Döndüğünde Dex'e sorarım, ama eğer haklıysam, bir an durup sana taktığım lakabın ne kadar yerinde ve sezgisel olduğunu takdir edebilir miyiz? Sana bir hafta önce Cherry demeye başladım."

Sanki küçük balığın cevap vermesini bekliyormuşum gibi kaşlarımı tanka doğru kaldırıyorum.

"Ayrıca, lütfen alınmayın ama çok parlak ve güzel olduğunuz için size *dişi* dedim. Eğer bir erkekseniz ve bu kırıcı olduysa, içtenlikle özür dilerim. Görünüşe göre, cinsiyetini doğrulayabilmemin tek yolu seni sudan çıkarıp bağırsaklarını kontrol etmek ve bunu yapmayacağız Cherry. Ama sana 'o' demeye devam etmek kabalık olur. Bir balık için çok büyük bir kişiliğin var. Seni her zaman izliyorum. Tam bir spazsın. Ya ciddi bir anksiyeten var ya da akvaryumcunun haftada bir verdiği balık yemi seni uyuşturuyor. Ama umurumda değil. Günün ve gecenin her saatinde ayaktasın ve bu beni daha az yalnız hissettiriyor. Mason ve ben berbat durumdayız. Palmer kendini şovuna çok kaptırdı. Ailem başka bir gezegende. Her zaman konuşabildiğim tek kişi sensin."

"Benimle konuşabilirsin."

Doğruca ayağa fırlıyorum ve hemen tangamın gizleyemediği çıplak kıkırmı örtmeye çalışıyorum. Arkamı döndüğümde, Finn'in sürgülü cam veranda kapılarının girişinde eğildiğini gördüğümde kalp atışlarım sakinleşmiyor.

Bana kıkırdıyor. Ben çıplaklığımı örtmek için elimden geleni yaparken kendini beğenmiş piç kurusu gülmekten kırılıyor. "Çıplak kıkırmı zaten gördüm, tatlım. Dün gece amını yalayıp temizledim. Ne saklamaya çalışıyorsun?"

Ağzımı açtım ve sonra kapattım. Söyleyecek daha iyi bir şey bulamadığım için, "Pusuda. Ne zamandır orada duruyorsun?"

"Çok olmadı. Cherry'ye ekipmanlarını kontrol etmesi için onu korkutmayacağını söylediğinden beri."

Şu anda hangisinin daha endişe verici olduğundan emin değilim - Finn'in beni bir balıkla konuşurken yakalaması mı, yoksa iç çamaşırlarımla bir balıkla konuşurken yakalaması mı?

"Neden zili çalmadın?"

"Yaptım," diyor Finn, üç parmağını kaldırarak. "Üç kere. Cevap vermedin. İyi olduğundan emin olmak için arka taraftan geldim. Burada yalnız yaşıyorsun, Avery. Eğer plan yaparsak ve sen kapıyı açmazsan... Seni kontrol edeceğim."

Bir an için onu baştan aşağı süzüyorum ve şaşkınlığım ve mahcubiyetim azalırken, temiz siyah pantolonu ve gözleriyle uyumlu bebek mavisi düğmeli bluzuyla ne kadar yakışıklı görüldüğünü fark edecek zamanım oluyor. Kolunda spor bir ceket var.

"Sanırım üst kattan gelen kapı zilini duymadım."

İçeri girerken omuz silkiyor ve sürgülü kapıyı arkasından kapatıyor. "Artık buradayım. Hazır mısın?"

Yoksa daha fazla zamana mı ihtiyacınız var?

Uber'imiz dışarıda." "Uber mi?"

"Evet, kamyonetimi Strip'e park etmek tam bir baş belası. Bırakmak daha kolay." "Strip'e mi gidiyoruz?"

Bir gözünü kapatıyor. "Bu iyi mi?"

Başımı sallıyorum, kıyafeti karşısında hâlâ şaşkınım. Göz kamaştırıcı. Bunu tarif etmenin başka yolu yok. *Hay Allah.*

Okadar tatlı ve normal ki, insanlar arasında bir tanrı olduğunu unuttum. Bu adamı nasıl kandırdım da

beni yemeğe çıkarmak mı? Aynı türden bile değiliz.

Mutfak tezgâhından altın çantamı alıp ön kapıya doğru ilerliyorum. Kafam biraz bulanık. Şu ana kadar bu durumun kontrolünün bende olduğunu hissediyordum...

Finn her yönden harika biri. Onun *benim için* gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu tamamen anladığımı sanıyordum. Onun bir prensese ihtiyacı var, *gerçek* bir ödüle. Ben sadece onun arkadaşayım. Bu yüzden işe yarıyor. O benimle güvende, tıpkı benim onunla güvende olduğum gibi çünkü kalplerimiz işin içinde değil. Ön kapıya ulaştığımda çenemi sıkıyorum. *Bu işe karışma, duygular.* Karşılıksız aşkın acı dolu yolunda yürümek istemiyorum.

"Hey, Avery?"

"Evet?" Etrafımda dönerek soruyorum.

"Elbiseni giymeli miyiz? Her ne kadar manzaranın tadını çıkarıyor olsam da, restoranın bir kıyafet yönetmeliği var ve en azından *giyinmiş* olmanız gerekiyor."

"Ah, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, alnımı avuçlayarak kendi kendime mırıldanıyorum. *Tamam, resmen sakinleşmem gerekiyordu.* Dışarıda tangam ve sütyenimle yürümeme yaklaşık iki saniye kalmıştı, yalınayak olmamdan bahsetmiyorum bile.

"Bu o mu?" Finn merdivenden sarkan elbisemi işaret ederek soruyor.

"Evet."

Elbiseyi benim için askıdan alıp getiriyor. "İçine mi giriyorsun, yoksa başının üzerinden mi geçiyor?" diye soruyor, şık siyah elbisemi inceleyerek.

"Baş üstü," diyorum ayakkabılarımı alıp içine girerken. Elbiseme uzanıyorum ama Finn onu bana vermiyor. Parmağını havada döndürüyor.

"Arkanı dön." Sesinde bir kararlılık var. "Kollar yukarı."

Yüzümü göremediği için rahatlamış bir şekilde bana söyleneni yapıyorum. Bu, pek de hazırlıklı olmadığım bir yakınlık seviyesiydi. Sert ve yırtık pırtık seks, tabii. Profesyonel mankenleri bile güvensiz hissettiren bir adamdan bunu bekliyordum. Ama onun şefkati? Yavaş, tatlı dokunuşları? Kapı ziline cevap vermediğimde planlarımızdan vazgeçmek yerine beni kontrol etmesi? Bana nezaket ve saygı göstermek için beni yemeğe götürmesi?

Sanırım çiğneyebileceğimden fazlasını ısırdım.

Kumaş vücudumu sardıktan sonra Finn iki eliyle kıvrımlarımda gezinerek elbisemi düzeltiyor. "Bu sana bir eldiven gibi oturdu." Beni döndürürken, ellerini kalçalarımın dışı doğru kıvrımlarında tutuyor ve beni inceliyor. Yanaklarımın kızardığını hissediyorum. *Kahretsin.* Ne yapabilirim ki? Kontrol edemiyorum. "Makyajın gerçekten çok güzel ve elbisen çok çarpıcı, Avery." Parmağını çenemin altından geçiriyor ve başımı yukarı doğru eğerek beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor. Bana iltifat etmek üzereyken bunu hep yaptığını fark ediyorum, övgülerini gerçekten içime çekmemi istiyor. "Kraliyet ailesinden biri gibi görünüyorsun, lanet olası bir kraliçe."

İstesem de gülümsememi kontrol edemem. *Teşekkür* etmek istiyorum ama dilim tutuldu.

"Unutma, bu gece benimle çıkıyorsun," diye devam ediyor Finn. "Bu akşam sana kimin asıldığı umurumda değil. Benimle eve geliyorsun." Burnumun ucuna dokunuyor. "Beni daha iyi bir şeyle takas etmek yok."

Kalçalarımı bırakıyor ve yanımdan geçip gidiyor, bu sırada elimi tutuyor ve beni ön kapıya doğru götürüyor. Girişteki masadan el çantamı alıp kolunun altına sıkıştırıyor, böylece tutmam gereken tek şey benimkiyle iç içe geçmiş sıcak eli oluyor.

Daha iyi bir şey, Finn? Ha. Öyle bir şey yok.

Finn biraz tedirgin görünüyor ama ben çok mutluyum. Bunun üçüncü viski ekşimle bir ilgisi olabilir. Artık ayaklarımı hissetmiyorum bile, bu harika çünkü kırk beş dakikadır barda ayakta duruyoruz. Finn rezervasyon yaptırmıştı ama restoranın önceden aramak gibi bir derdi yok.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak restoranı gözden geçiriyor. "Bu kadar uzun sürmemeliydi."

"Finn, ben iyiyim." Ağzıma bir maraschino kirazı atıyorum ve mutlulukla çiğniyorum. Bana birkaç kiraz daha ver, sonra buna akşam yemeği diyebiliriz. Şimdiden mükemmel bir akşam oldu. Bu restoran harika. Şimdiye kadar gördüğüm en sofistike menü ile eşleştirilmiş bu kadar havalı, kulüp benzeri bir havaya alışkın değilim. Bir kez olsun dışarıda olmak ve süslenmek güzel bir duygu. Keşke Palmer beni şimdi bu makyajımla, bu elbiseyle, bu restoranda, *bu adamla* görebilseydi. Yemin ederim gözyaşlarına boğulur ve yavaşça alkışlardı - hayat misyonu tamamlanmış olurdu.

"Sardalye gibi doluyuz. Rahatsız olmalısınız," diye homurdanıyor. "Rahatsızım."

Tam isabet. Masalarımızı bekleyen yaklaşık otuz kişi, ancak on iki kişinin oturabileceği bir barın etrafında toplanmıştık. Dirsek dirseğe, herkes tıkış tıkış, aç ve huysuz... ben hariç, özellikle de içkimin dibinde bonus bir maraschino kirazı bulduğumda. *Munch, munch, munch.*

Finn'e sakın olmasını söylemek üzereydim çünkü tam anlamıyla eğleniyordum ki kırmızı manikürlü tırnakları olan küçük bir elin onunkinin üzerinden geçtiğini fark ettim. Finn donup kalıyor ve endişeli ifadesini yanında duran kadına çeviriyor.

"Ne içiyorsun?" diye soruyor restoranın donuk gürültüsü arasında. "Güzel görünüyor."

Finn bana hızlı bir bakış atıyor, gözleri şişiyor. *Kurtar beni*, diyor sözsüzce. Ama kurtarmadım. Çünkü yanında duran kadın ince, sarışın, güzel ve ben bir anda Finn'in yanında kendimi çok yabancı hissediyorum.

"Bu onların özel viskisi." Finn fırsattan istifade elini onunkinin altından çekip barın en üst rafını işaret ediyor. "Şuradaki."

Omuzlarını bana bakacak şekilde eğiyor ama sarışın kadın vazgeçmiyor.

"Buzlu mu yoksa sek mi tavsiye edersiniz?" diye soruyor. Ama kırmızı dudaklı ve platin sarısı saçlı bu kadının viski içmediğinden neredeyse eminim. Finn içmek istiyor.

Finn kısık bir gülümsemeyle, "Neyi sevdiğine bağlı sanırım," diye yanıtlıyor. "*Sen* nelerden hoşlanırsın?" diye mırıldanıyor.

Vay canına.

Finn'in kararsız olduğunu söyleyebilirim. Pislik olmak istemiyor. İçkisini bu kaçak avcının suratına fırlatacak ve ona erkeğimi rahat bırakmasını söyleyecek türden bir kadın olsaydım daha kolay olurdu. Ama ben öyle bir kadın değilim.

Ve Finn benim erkeğim değil.

"Elimdekini seviyorum." Finn bardağının kenarına hafifçe vurarak buzlu viskisindeki buzun şingirdamasını sağlıyor. Ama cevabının sinirli ve çift anlamlı olduğu açık. *Sahip olduğum şeyi seviyorum.* Beni mi kastediyor?

"Bir sonraki turunda bana da bir tane ısmarlayabilirsin," diye cevap veriyor ve ona göz kırptıyor. Güçlü çenesinin seğirmesini izliyorum. Şimdi sinirlendi.

"Bu akşam bir arkadaşımla birlikteyim," diyor.

Sarışın kadın mümkün olan en kurnazca ve kötü kız tavrıyla arkasına yaslanıp beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Kendi kendine homurdanıyor. "O zaman kusura bakmayın," diye homurdandı. "Sizi ve arkadaşınızı rahatsız etmek istemezdim."

Evet, öyle yaptın. Araya girmek istedin. Sadece senin yerine beni seçeceğini anlayamadın.

"Hey, başka bir yere gitmek ister misin?" Finn soruyor. "Tüm bunlar için özür dilerim."

Başımı salladım. "Hayır, burası harika görünüyor. Bekleyebilirim." Cıvılcıvılcı konuşmaya çalışıyorum ama artık çok geç. Hafifçe sönmüş ruh halimi ve muhtemelen biraz daha az ısıltılı olan gözlerimi fark ediyor. Bir yabancıнын sizi incelikle aşağılamasının sonucudur bu.

"Bayan," diyor Finn sertçe, tepeden tırnağa siyah giyinmiş bir hostes barın önünden geçerken. Onu bileğinden yakaladığında şaşıyorum. Finn hemen kolunu bıraksa da o da telaşlanmış görünüyor. "Angelo bu gece burada mı?"

Hostes gözlerini kısar. "Müdür gibi mi?" Finn kızgınlığını bastırmak için elinden geleni yaparak, "Evet," diyor.

Aşırı çalışan ve bitmek bilmeyen müşteri şikâyetleriyle uğraşan hostes, onun sıkıntısını paylaşıyor. "Şu anda ofisinde ama şikâyet etmenin sizin için yapabileceği bir şey yok. Fazla rezervasyonumuz var. Masanız hazır olduğunda size haber vereceğiz." Finn'e tıslamaktan başka bir şey yapmıyor.

Arka cebinden cüzdanını çıkaran Finn, yüz dolarlık bir banknot çıkarır. Parmaklarının arasında katlar ve hostese uzatır. "Lütfen bir dakikanızı ayırıp Angelo'ya Üçüncü Griffin Harvey'nin burada, barda beklediğini ve ben gitmeden önce bir merhaba demek istediğini söyler misiniz?" Adam hesabı kadına doğru salladı. "Tüm bunları hatırlayabiliyor musun yoksa yazmamı ister misin?"

Hesabı adamın parmaklarının arasından kaparak, nefesinin altında bir şeyler homurdanıyor. "Ona haber veririm," diyor restoranın arka tarafında kaybolmadan önce.

Finn elini belime koyuyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. Sarhoş edici kokuyor. Zengin kolonyası tatlı ve topraksı, biraz da sandal ağacı dokunuşu içeriyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?" Finn soruyor.

"Elbette."

"Başka içki sipariş etme."

Hemen olduğum yerde büzülüyorum. Ne kadar duyarsızım. Aslında kafam çok karışık. Bir yandan Finn'in işleri zor durumda, dolayısıyla anlaşmamız da öyle, ama öte yandan sadece bir mesaj iletmek için hostese yüz dolar bahşış verdi. Finn'in evine henüz gitmedim ama Dex'inkinden çok daha küçük olduğunu biliyorum. Öte yandan Finn'in kamyonetini gördüm ve ya araba taksiti ev kredisinden fazla ya da o lanet şeyi çaldı.

"Özür dilerim. Kendimi kaptırmışım. Bunlar pahalı," diyorum barın üzerindeki viski ekşime doğru başımı sallayarak. "En azından içkilerimin parasını ödememe izin verin. Israr ediyorum."

Ne ima ettiğimi anlayana kadar yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. Kıkırdadı. "Oh, hayır, Avery. Sorun para değil." Ses tonunu düşürerek daha da yaklaşıyor. "Şu anda tek istediğim o elbiseyi yırtmak, seni benim için sıırıslıklam etmek ve sonra seni domaltmak. Bu gece başına gelecekler hakkında hiçbir fikrin yok. Ama sarhoş olursan seni beceremem."

"Oh..." Nefesim hızlanıyor. Finn özelde böyle şeyler söylediğinde, bunun oyunun bir parçası olduğunu biliyorum. Ama toplum içinde? Tehlikeli derecede samimi geliyor. Sanki beni gerçekten istiyormuş gibi.

"Bu da başka bir ders bu arada." Finn bana göz kırpmıyor. "Ha?"

"Toplum içinde flört etmek. Seks hayatın için iyidir."

Aceyle başımı sallıyorum, bardaki sohbet denizinden kimsenin bizi duymamasını umuyorum. "Anladım. Halka açık flört. *Not edildi*. Um...ama sarhoş değilim, bilesin diye söylüyorum. Yakınından bile geçmedim." *Kısmi yalan*.

"Emin misin? Su aygırını tersten hecele."

Ona donuk bir bakış attım. "Bunu tamamen ayıkken yapamazdım Finn."

Avucunu belimde bir o yana bir bu yana sürterken şakacı bir kahkaha atıyor. Mason'ın toplum içinde bana bu şekilde dokunduğunu hiç hatırlamıyorum. Bir centilmen gibi kapıları açar ve sandalyemi çekerdi ama bana hiç böyle dokunmamıştı, her fırsatta, sadece istediği için.

"Bay Harvey?"

Başımızı çevirdiğimizde, az önceki hostesin geri döndüğünü ve yüzünde kuyruğunu kıstırmış bir ifade olduğunu görüyoruz. "Angelo gecikme için özür dilemek istedi. Biraz sonra merhaba demek için dışarı çıkacak. Bu arada VIP masamız sizin için hazır."

"Teşekkür ederim," diyor Finn *beklentiyle*. İnanılmaz derecede etkilendim ama Finn oynadığı kartı ve sonucun ne olacağını çok iyi biliyormuş gibi başını sallıyor.

"Öncesi için özür dilerim," diyor hostes, belli ki gergin. "Bütün akşam bana bağırıp çağırdılar... ama her neyse, kim olduğunuzu fark etmedim."

"*Sorun* değil. Özür dilemeye gerek yok. Teşekkür ederim." Finn bana gülümsüyor. "Hazır mısınız, Kraliçe?" Elini uzattı.

"Evet." Mükemmel bir zamanlamayla, iştahım bir yük treni gibi beni vurdu. Açlıktan ölüyorum. "Yine de içkilerimizin parasını ödememiz gerekiyor." Barmene işaret etmek için dönüyorum ama hostes araya giriyor.

"Gerek yok. Ücretleri ödendi. Bu taraftan." Eliyle bardan uzaklaşmamı işaret ediyor ve kaba sarışın kadının dudaklarını büzerek bana kötü kötü baktığını fark edene kadar elim neredeyse Finn'in elinde. Neredeyse görmezden gelip Finn'in arkasından birkaç adım atacaktım ama birden fikrimi değiştirdim.

"Bir saniye," diyorum. "Bir şey unuttum." Bara geri dönüyorum ve artık sulu olan viski ekşimi alıyorum. Sarışın kadına doğru yaklaşarak boğazımı temizliyorum. Küçümseme dolu gözlerini bana diyor. Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yaparken derin bir nefes alıyorum...

Belki içkilerdendir, belki Finn'in enerjisindendir, ya da belki de bu gece gerçekten kendimi toparlayıp dışarı çıktığım ve kendimi çok iyi hissettiğim içindir. *Bunu benden almaya hakkın yok. İzin vermeyeceğim.* Bu yüzden bu kaltağa haddini bildirmeye devam ediyorum.

"Kıskançlığın haklı," diyorum içkimden küçük bir yudum almadan önce. "Aleti kocaman, bir tanrı gibi sikişiyor ve aynı zamanda tanıdığım en nazik adam." Ona ukala bir gülümseme gösteriyorum. "İyi akşamlar."

Topuğumun üzerinde dönerken, tepkisini görmek için etrafta dolaşmaya zahmet etmiyorum. Ama umarım çenesi düşmüştür ve cüretim karşısında şok olmuştur.

"Her şey yolunda mı?" Finn soruyor. Elini hâlâ benimkine uzatmış bekliyor. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum. "Her şey yolunda."

I Sanırım çözdüm.

Avery'ye bu kadar ilgi duymamın nedeni, kendisi olmaktan başka bir şey yapamaması. O utandırır

kolayca ama kendine gülebiliyor. Av sezonu boyunca bir geyik gibi ürker ama zarafetle çok çabuk toparlanır. Aynı anda hem utangaç hem de açık sözlüdür. Yatak odasında sudan çıkmış balık gibi hissedecek kadar utangaç ama güvensizlikleri konusunda benden yardım isteyecek kadar da ileri.

"Bizim için sipariş vermemin sakıncası var mı?" Kabinin diğer tarafında oturan Avery'ye soruyorum. Bu masada en az sekiz kişi oturabilir. Sadece Avery ve benim için tamamen gereksiz ama Angelo'nun personeline kızgın olduğunu ve şu anda işi konusunda biraz endişeli olduğunu varsayıyorum.

"Hiç de değil," diyor telefonunu karıştırırken.

"Emin misin? Bazı kadınları çıldırtıyor."

Tek kaşını kaldırıyor ama gözlerini telefon ekranından ayırmıyor. "Bu restorani iyi bildiğinizi varsayıyorum?"

"İstiyorum."

"O zaman neyin iyi olduğunu biliyorsun." Sonunda başını kaldırıp bana bakıyor ve telefonunu çantasına yerleştiriyor. "Acil bir iş mi var?" diye sordum.

Başını sallıyor ve uzun saçları dalgalanıyor. Kalın, koyu renk saçlarını açık görmeye alışık değilim. Avery'yi özensiz topuzu olmadan hayal etmek zor. Önümdeki kadın neredeyse tanınmaz halde.

"Hayır. Google'da hipopotam nasıl hecelenir diye bakıyordum. Dürüst olmak gerekirse, bırakın geriye doğru hecelemeyi, ileriye doğru heceleyebileceğimden bile yüzde yüz emin değildim."

"Utanç verici, Avery. Üniversite eğitimi aldın ve hipopotamı heceleyemiyor musun? Sana ne öğretiyorlardı?"

İki parmağını da bana doğrulttu. "Biliyor musun? Üniversite benim için işe yaramazdı. İşime yarayacak öğrendiğim her şeyi kendim öğrendim. Üniversitenin bana kazandırdığı tek şey bir yığın öğrenci kredisi borcu oldu."

"Empati kurabilirim," diyorum. "Benim diplomam ekonomi üzerine." "Ah." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Homurdanıyorum. "Pazarlama daha mı ilginç?"

"Benim diplomam pazarlama üzerine değil.

Bu-"

Garsonumuz hışıyla geldi ve Avery'nin sözünü kesti. "Beklettiğim için özür dilerim Bay Harvey... Bayan

Harvey."

Avery bana sert bir bakış atıyor, neredeyse onu düzeltmemi istiyor.

Bu kızın nesi var? Benden hoşlandığı belli ama benimle birlikte olma fikri ona itici mi geliyor?

Ne oluyor be?

Elimi uzatıp masanın diğer tarafını işaret ediyorum. "Bu benim arkadaşım, Bayan Scott."

Yüzü kızarır. "Çok özür dilerim. Size başka bir içki getireyim mi, bayan? Bu akşamki özel kokteylimiz koyu rom ve Tahiti vanilya acısı içeriyor. Oldukça popülerdir."

Avery'ye kaşlarımı kaldırıyorum ve o da bana

sırıtarak karşılık veriyor. "Hayır, teşekkür

ederim. Bu akşam kafamı dinlemem gerek."

Donup kaldım ve garsonumuzun yüzünün pancar gibi kızarmasını izledim.

"*Affedersiniz*," diyor Avery sinsi bir gülümsemeyle. "Yani, bu akşam kafamı *toplamam* gerekiyor. Sadece su, lütfen."

"Ya siz, Bay Harvey?" Garson kolunun altından büyük boy menüleri çıkarıyor ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum.

Havamda değilim. Çok uzun zamandır bekliyoruz. Şimdiye kadar yemeği bitirmiş olmalıydık. Avery ve ben çoktan evime dönmüş, *ders çalışıyor* olmalıydık.

"Su iyi. Sipariş vermeye hazırız. Güneybatı ruloları, ama mango salsa ile değil, kişniş turşusu ile. Sonra ördek soslu pot sticker, çok baharatlı olmayan yengeç börekleri ve tatlı olarak ahududulu tiramisu. Sakın bölmeyin. Tek tabak, iki çatal yeterli. Hazır olduğunda tek tek getirin, beklemeye gerek yok."

"Elbette efendim. Harika bir emir."

İkimiz de garson uzaklaşana kadar bekliyor ve aynı anda konuşuyoruz.

"Bilerek *kafa* dedin, değil mi-" Ben başlıyorum.

"O da neydi öyle-" diye başladı.

Tek parmağım la kaşımı ovuyorum. "Önce bayanlar."

"Neden buradaki herkes senin yanında bu kadar ürkek, *üçüncü* Griffin Harvey? Ne oldu, Finn? Bana söylemediğin ne var?" Açık renk gözlerinde bir parıltı var, ilginç bir sır duymaya hevesli.

Gerçekten paylaşmak istemediğim bir sır.

Omuz silkiyorum. "Büyükbabam bu restoranın sahibi. Görünüşe göre bu, buradaki herkesi kovdurabileceğim anlamına geliyor ki bu doğru değil, kovdurmak da istemem."

"Ah." Avery cevabımı düşünürken parmak uçlarını dudaklarında gezdiriyor. Tırnakları bile açık pembeye boyanmış. Bu gece gerçekten de her şeyi yapmış.

Bu benim için miydi?

"Şımarıklık etmek istemem ama o zaman neden arayıp rezervasyon yaptırdınız ve neden barda bu kadar bekledik?"

Derin bir nefes aldım ve püsküllü kabine gömüldüm. "Büyükbabamın Strip'te pek çok yeri var. Harvey kartını oynamamaya çalışıyorum. Ama seni dışarı davet ettim ve sana güzel bir akşam yaşatmak istedim. Çok fazla dışarı çıkarılmadığın hissine kapıldım." Neyi yanlış söylediğimi bilmiyorum ama kesinlikle yanlış bir şey söyledim. *Kahretsin*. Gözleri hemen kucağına düştü ve ben telaşlandım. "Kimsenin sana sormayacağını kastetmedim-"

"Hayır, hayır," diye yanıtlıyor Avery, gözleri hâlâ yerde, "sorun yok. Haklısın. Yıllardır bekâr değilim ve Mason'la ben ev kadınıydık."

"Bunda yanlış bir şey yok." "Finn, bu

sahip olduğum *tek* güzel elbise."

Sessiz kalıyorum, yine yanlış bir şey söyleyeceğimden endişeleniyorum.

"Yani, altı haneli rakamlar kazanıyorum. Los Angeles'ın iyi bir yerinde yaşamaya gücüm yetiyor, ki pek çok insan bunu söyleyemez... ve bu sahip olduğum tek güzel kıyafet. Beni güzel hissettiren tek elbisem bu."

Elimi saçlarımda gezdirip homurdanıyorum. "Bütün bu anlaşma sana güzel demem için mi, çünkü ben zaten-"

"Dur." Avery gözlerini benimkilere kilitliyor ve içlerinde yanan ateşle beni şaşırtıyor. "Lütfen beni yanlış anlama. Bu sığ bir onaylama olayı değil. Bana güzel demenle ilgili değil. Eğer inanmazsam, senin ve bu gezegendeki diğer tüm erkeklerin bana güzel demesi neye yarar? Daha da korkuncu, tüm değerim bir erkeğin benim hakkımdaki fikrine bağlıysa ne işe yarar? Bak Finn, annem bana on altı yaşında seks konuşması yaptı. Bana ne dedi biliyor musun?"

"Ne?"

"Sakın yapma. Sakın hamile kalma."

"Oh oğlum..." Gerçi babamın yorumu da pek iyi değildi. Onun tavsiyesi mi? Erken sık. Sık sık. Sakın yuva kurma. Annemin önünde bana verdiği öğüt.

"Böylece garip seksten sıkıcı sekse ve sonunda hiç seks yapmamaya geçtim. Sorun Mason'da mıydı yoksa bende miydi bilmiyorum ama tek bildiğim *bu* sorunu bir daha yaşamak istemediğim. İyi bir eşleşme olan, içimdeki en iyiyi ortaya çıkaran birini bulmak istiyorum. Ama kendimle nasıl eşleşeceğimi bilmiyorum çünkü neyi sevdiğimi bilmiyorum. Pek bir şey denemedim. Seks kapalı kapılar ardında, ışıklar kapalı, zorunlu ve garip. Karınızla böyle bir seks hayatınız olsa sorun olur muydu?"

Dürüstçe mi? Hayır. "İyi bir evlilikte, eğer mutsuzsanız, bunun hakkında konuşmanız ve üzerinde birlikte çalışmanız gerekmez mi?"

Avery gözlerimin tam ortasını işaret ediyor. "Aynen öyle. Biz de bunu yapıyoruz." Elini umursamaz bir tavırla havada gezdiriyor. "Evlilik kısmı hariç tabii. Bu bir *araştırma*. Bir ticaret. Suları güvenli bir şekilde test etmek için mükemmel bir yol. Yatak odasında sana güvenip de bir konuda yardımına ihtiyacı olan başka birini tanımıyorum. Ya da en azından ben senin gizliden gizliye zengin olduğunu fark edene kadar öyle olduğunu sanıyordum."

Çenem seğirirken göğsüm sıkışıyor. "Affedersiniz?"

"Ah, lütfen," diyor Avery, sonra dilini alt dudağına doğru titretiyor. "Bir an için kafam karıştı ama şimdi her şey anlam kazanıyor. Rolex'inin üzerinde elmaslar var," diyor bileğimi göstererek. "Cüzdanından hiç ürkmeden yüz dolarlık bir banknot çıkardın, yani bunun geldiği yerde daha fazlası olduğunu varsayıyorum ve soyadını duyan herkes tir tir titriyor. Ayrıca, daha önce sana yalan söyledim. Hipopotam'a bakmıyordum. Heceleme konusunda esrarengiz bir yeteneğim var. Strip'te iki oteli, bir düzine restoranı ve birkaç otoparkı olan Harvey Griffin Senior'u arıyordum. Net değeri kabaca çeyrek milyar civarında. Bu doğru mu? İnternetteki tahminler hiçbir zaman doğru çıkmıyor." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Genelde düşük çıkarlar. Burada nasılım?"

Ben de onun bakışlarına karşılık verdim. "Beni sorguya mı çekiyorsun?"

Gülümsemesi yayılır. "Servetin beni ilgilendirmez Finn. Ama neden Dex'in güzel bifteklerinden otlandığını ve jakuzisini ödünç aldığını merak ediyorum. Kendi küvetini karşılayabileceğin hissine kapılıyorum."

Bu konuda çok kolay yalan söyleyebilirim. Bunu her zaman yapıyorum. Bu Nora'dan saklamayı başardığım bir sır. Bugüne kadar büyükbabamın vergi kaçırdığı için beş parasız kaldığını ve bana kalan mirasın bir Happy Meal'e bile yetmeyeceğini düşünüyor. Gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Ama bu Avery. Şüphesiz, paramın onu ilgilendirmedini biliyorum. Hayattaki güzel şeylerin

peşinde olan bir kadın değil. Bu kadar iyi anlaşmamızın bir nedeni daha.

"Mirasım aşamalı olarak gelecek. Otuz yaşıma geldiğimde yüzde yirmi. Diğer yüzde yirmisi

Otuz beş yaşına geldiğimde. Böyle devam edecek."

"Ne?" Avery tiz bir sesle soruyor. Boğazını temizliyor, önceki sesi şaşkınlıktan kazara çıkmıştı.

"Büyükbabam akli başında bir adamdır. Tüm çocukları ve torunları için vakıflar kurdu, ancak ödemeleri, yetişkinlik dönemimizde de çalışmamız gerektiğinden emin olacak şekilde ayarladı. Onun parasına asla güvenmemem gerektiği konusunda yetiştirildim. Ayrıca, tüm ödemeleri almak için bir sürü şart var. Belli bir yaşa kadar evli olmamız, çocuk sahibi olmamız ya da tıbbi olarak yapamayacağımızı kanıtlamamız gerekiyor. Belli bir yarıçap içinde yaşamalıyız. Büyükbabamı kontrol ediyor aslında."

Babamın annemle evlenmesinin tek sebebi buydu. Annem aşk için evlendi. Babam ise para için evlendi. Büyükbabam oğlunun hıyarca davranışlarını dizginlemeye çalışarak ona iyilik yaptığını sanıyordu ama tek yaptığı annemi kolay bir hedef haline getirmek oldu.

Ben daha bir şey söyleyemeden, takım elbiseli, kravatlı Angelo, elinde bir tabak buharda pişmiş köfte ve baharatlı ördek sosuyla masamıza geliyor. Yürüyen bir çelişki gibi görünüyor. Simsiyah saçları geriye doğru kaymış, ensesinde küçük bir düğüm halinde toplanmış ama üç parçalı takım elbisesi tertemiz. Başparmağının etrafını saran dövmenin bir kısmını görebiliyorum. Angelo ve ben aynı dövmeceyi kullanıyoruz. Rue 52'nin menajeri olarak büyük bir adam gibi çalışması, büyükbabama ısrarla tavsiye etmem sayesinde oldu. Bunun arkasındayım. Çok çalışkan ve iyi bir adam.

Angelo tabağı masaya bırakırken, "Çok özür dilerim, dostum," diyor. Avery'nin gözleri cennet gibi kokan tabağı takip ediyor ve neredeyse ağzının suyu akıyor. Zavallı şey yalan söylüyordu. Açlıktan ölüyor. Onu alalı neredeyse iki saat oldu ve bahse girerim iştahını saklıyordu.

"Neler oluyor? Bar darmadağın."

Angelo gözlerini devirir. "İki garsonum vardiyalarından on dakika önce tıbbi acil durumları nedeniyle beni aradı. En iyi komim elini yaktı ve şef yardımcım da bir şişe merlot yüzünden elini kesti. Bu gece burası tam bir korku evi. Aslında ben de orada bulaşık yıkıyordum. Senden özür dilemek için bu maymun kıyafetini giydim. Neden beni arayıp bu gece geleceğini söylemedin?"

Elini uzatıyor ve kardeşçe bir tokalaşmayla benimkini sıkıyor.

"Yaygara koparmak istemedim, Lo. Sadece arkadaşımı yemeğe götürüyorum."

Angelo avını gözleyen bir avcı gibi bakışlarını Avery'ye çevirirken bana muzip bir gülümseme atıyor. Yüzündeki bu ifadeyle niyetinin ne olduğundan emin değilim ama ya güleceğim ya da o aptal sırtışı suratından söküp atacağım.

Onun hamlesi.

"Nerede benim terbiyem? Merhaba..."

Avery aceleyle elini uzatır. "Avery. Tanıştığımıza memnun oldum." Köfteleri işaret ediyor. "Bunlar harika kokuyor. Bütün akşam bana yemek getiren ilk kişisin, yani resmen bu restorandaki en sevdiğim kişisin."

Angelo dilini yutar ama gözlerini Avery'den ayırmaz. "Yazıklar olsun sana Finn. Sevgilini böyle aç bırakıyorsun. En sevdiğin şarap türü nedir, Hermosa? Seni beklettiğim için sana bir şişe borçluyum."

"Lo," diye yakınıyorum, "şarabını ve iltifatlarını kendine sakla ve yemeğimizin geri kalanını getir."

Benimle dalga geçtiğini biliyorum. Ne zaman Nora'yı yanıma getirsem aynı şeyi yapardı. Dostça bir sidik yarışı. Ama konu Avery olunca, kendimi pek eğlenceli hissetmiyorum. Sadece korumacı. Angelo onun için yeterince iyi değil. Onun tüm katmanlarını - mizahını, cazibesini, zarafetini ve aptallığını - takdir etmek için asla zaman ayırmayacak. Onun saklamayı sevdiği gizli

bir silahı olduğunun farkında değil. Yeni başlayanlar için o tatlı kedi. Çıplak, pembe ve kabarık - bir kadının o kısmı için en sevdiğim sıfatlar. Ama Avery sade Jane rolünü oynuyor çünkü

Onun için rahat. Clark Kent'in gözlüklerinin arkasına saklanmaya çalışıyor. Gözlüklerini çıkardığında ve bu gece olduğu gibi giyindiğinde, her erkek onun için ne olduklarını açıkça görebilir...

Hak etmeyen.

Ben de dahil.

Ama ben *Angelo*'dan çok daha yakınım.

Angelo bana gülüyor, tedirginliğimin tadını çıkarıyor. "Peki, bir fotoğrafa ne dersin?" Cebinden telefonunu çıkarıyor. "Bu gece ikiniz de çok hoş görünüyorsunuz. Çerçeveletirim ve ünlüler duvarına asarsınız."

"Hayır!" Avery neredeyse bağılıyor. Angelo ve ben biraz sıçradık. "Özür dilerim, yani hayır, teşekkürler.

Resme hayır ve kesinlikle duvardaki yüzüme hayır. Lütfen... sadece, hayır, teşekkür ederim..."

Teninden yayılan sıcak rahatsızlığı hissedebiliyorum, bu yüzden masanın diğer tarafına uzanıp elini istiyorum. İtaatkâr bir şekilde elini benimkine koyuyor ve ben de parmaklarının ucunu sıkıyorum. "Lo, git yumurtalı ekmeklerimi kontrol et, dostum."

"Pekala, pekala. Hazır seni yakalamışken, hâlâ kamyonetini satmak istiyor musun? Nakit bulmuş olabilirim. Bu gece gitmeden önce son kararımı vermeden önce bir göz atabilir miyim?"

Bakışlarımı isteksizce Avery'nin gözlerinden çekiyorum. Göz makyajı yeşili mükemmel bir şekilde vurguluyor. Doğal ama kirpikleri biraz daha koyu görünüyor. O güzel gözlerin yardıma ihtiyacı yok. Kendi başlarına her zaman dikkatimi çekiyorlar.

"Bu gece ben kullanmadım. Uber'e bindik."

"Uber mi?" diye ciyaklıyor. Başını eğiyor ve bir o yana bir bu yana sallıyor. "Sadece üzücü. Seni limuzinle getirirdim, hermosa." Avery'ye dudaklarını büzüyor ve o da kıs kıs gülüyor. Bu ilgiden hoşlanıp hoşlanmadığını gerçekten anlayamıyorum. Ben kesinlikle hoşlanmıyorum.

"Hoşça kal, Lo. Seni görmek güzeldi diyeceğim ama dürüst olmak gerekirse, şu anda seni ya alırım ya da bırakırım."

Masadan kalkarken içten bir kahkaha atıyor. "İkinize de iyi akşamlar. Finn, kamyon için seni arayacağım."

Elini bırakmadan önce Avery'nin parmaklarını bir kez daha sıkıyorum ve aramızdaki tabağı işaret ediyorum. "Bunlar sıcakken en iyisi."

Ellerini neşeyle birbirine sürtüyor. "Bana iki kere söylemene gerek yok." Meze çatalını alıp en küçük hamur tatlısına saplıyor ve onu tatlı ve baharatlı sos dolu kaseye daldırıyor.

"Bu arada," diye soruyorum elimde kendi çatalımı döndürerek. "Fotoğrafınızın çekilmesini istemediniz mi, yoksa *benimle* fotoğraf çektirmek mi istemediniz?"

Yüzünü buruşturur, şaşırmıştır. "Seninle bir ilgisi yok. Sadece fotoğraflardan nefret ediyorum. Yüzüm hep balon gibi görünüyor. Kamera karizmam yok. O kadar büyük gülümsüyorum ki gözlerim çarpık görünüyor. Bir kere bile iyi bir fotoğraf çektirmedim."

"Web sitenizdeki vesikalık fotoğrafınız güzel."

Gözlerini deviriyor. "Bu benim lise son sınıf fotoğrafımdı, ve ben onu fotoşopla o."

"*Lise mi?*" İnanamayarak sordum. Cevap olarak sadece başını sallıyor. "Sen çok aranan bir Fortune 500 şirketleriyle çalışan bir marka danışmanısınız ve liseden beri yasal bir fotoğraf çektirmediniz mi?"

"Ne demek istiyorsun, Finn? İşimi engellemediği çok açık," diye mırıldanıyor.

"Demek istediğim, bu konuda yardımcı olabilirim. Çok iyi fotoğraf çeken birini tanıyor

olabilirim." Göğsümün ortasını işaret ediyorum. "Senin için gerçekten güzel profesyonel vesikalıklar çekebilirim. Bırak sana yardım edeyim."

Bir an için bunu düşündüğünü sanıyorum. Ama sonunda vazgeçiyor. "Senin zaten

Bana yardım etmek için çok çalışmalısın. İnanın bana." Börekten küçük bir ısırık alıyor, çiğniyor, sonra yutuyor. Tabağı keten kaplı masanın üzerinden bana doğru iterek beni de yanına davet ediyor. "Bunlar hayatımda yediğim en güzel şeyler." Avery takdirle inliyor.

"Benim için biçilmiş kaftan da ne demek?"

Çatalını bana doğrulttu. "Birimiz bu gece yatak odasında hayatının en güzel anlarını yaşamak üzere." Böreğinin diğer tarafını tekrar sosun içine daldırıyor. "Ve üzümlere söylüyorum dostum, bu sen olmayacaksın. Çabuk öğrenen biri olabilirim ama temelde sıfırdan başlıyorum. Liderliği ele alıp beni bitiş çizgisine çekmen gerekecek."

Kendi kendime kıkırdıyorum. Bunun gerçekten bir sorun olduğunu mu düşünüyor? Avery'nin bilmediği bir şey var, onun gibi bir kadın benim liderlik yapmama izin veriyor...?

Bundan daha büyük bir tahrik olamaz.

“M diğ er orosp u çocu ğ u.” Finn restoran ın önünde bizi bekleyen limuzini görünce sinirle homurdanıyor. Park yasa ğ ı olan bir bölgedeydi ve ş oförün elinde pahal ı görünümlü bir şişe Ş ampanya. “O orosp u çocu ğ u gerçekten dövüş mek istiyor,” diye mırıldanıyor Finn nefesinin altında.

Ç ok güldüğ üm için ellerimi kaburgalar ıma sarmak zorunda kaldım. Garsonumuz Angelo’nun bizi çağ ırdığını ve güzel bir şişe ş ampanya ile eve göndereceğini söyledi. İkisi arasındaki bu ş irin sidik yarış ı ne zaman başladı bilmiyorum, ama ödülleri topladığım için buna devam ediyorum.

“Bir limuzini hak ettiğ imi söyledi.”

“Öyle,” diye homurdanıyor Finn ve gözlerini deviriyor. “Hadi gidelim. En iyisi tadını çıkaralım.”

Süslü yolculuktan, ş ampanyadan ve Finn’in taşıdığı tiramisudan çok etkilendim, ki süslü restoranda yiyemeyecek kadar doymuştuk. Bu benim doğ um günü yemeğ imden açık ara daha iyi. Beklediğ ime değ en bir makyaj gecesi. Kendimi prenses gibi hissediyorum. Bana bir prenses gibi davranılıyor-

Hayır.

Bir kraliçe.

Ş oför kapıyı açıyor, elimi tutuyor ve beni araca bindirmeden önce arkasından öpüyor. Garip bir şekilde çekici ama her şeyi içime çekiyorum. Vegas Strip’te ne kadar sık limuzine binebilirim ki?

Daha önce de limuzine binmiş tim ama böylesini görmemiş tim. Pelüş deri koltuklar, aralarında küçük bir masa olacak şekilde gruplandırılmış. Buzlu ş ampanya için yerleş ik bölmeler var. Aracın ortasında ince, zarif bir hal ı bile var.

“Aman Tanrım, Finn.”

Finn baş ını limuzinin içine eğerek, “Normalde VIP etkinlikleri içindir,” diye cevap veriyor. “Rue 52 ünlülerin resepsiyonlarına ya da akş am yemeklerine ev sahipliğ i yaptığında.”

“Oooh, peki VIP’ler Las Vegas’ta bir limuzinin arkasında tam olarak ne yaparlar?” Finn’e kaş larımı kaldırıyorum. Bunu bir ş aka olarak söylemiş tim ama dudakları, onları yalamadan önce dü z bir çizgi halinde gerildi.

“Öğrenmek ister misin?”

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Cevap vermiyorum, sadece aptalı oynay ıp omuz silkiyorum ama Finn’in yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Doğ rultu ve aracın kapısı sonuna kadar açıkken ş oförle konuşmaya başladı.

Cüzdanını çıkarıyor ve ş oföre yüz dolarlık bir banknot uzatıyor. “Bu bölmeyi tutmak için

tüm yolculuk için." Beni şaşırtarak şoföre bir fatura daha uzattı. "Bu eve uzun yoldan gitmek için." Finn ona son bir fatura uzattı. "Bu da bir daha asla ama asla dudaklarını randevuma değdirmemen için. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim," diyor şoför. "Ben..." Şampanya şişesini uzatıyor ve başparmağıyla limuzinin içini işaret ediyor.

"Hayır, bundan sonrasını ben hallederim. Teşekkür ederim."

Finn araca kayarak giriyor ve üzerime tırmanıyor, şoför kapıyı arkasından kapatırken bacaklarını bilerek benimkilere sürüyor. Paket servisimizi bırakıyor ve şampanya şişesini buz kovasına koyuyor ama açmak ya da gömme rafta duran bardakları almak için hiçbir hareket yapmıyor. Tekrar yanımdaki koltuğa yerleşir yerleşmez, eli elbisemdeki derin yırtmaç nedeniyle açıkta kalan üst baldırımı buluyor.

"Neden bunu yapmaya devam ediyorsun?"

"Ne?" diye soruyor, gözleri göğsümde. Limuzin gümbür gümbür hareket ediyor ve bir sinyal sesi duyuyorum ama kıpırdamıyoruz. Renkli camlardan baktığımda trafik tampon tampona ilerliyor. Zarif bir araç durup bu uzun limuzine yer açmazsa, eve dönüş yolculuğumuza başlamamız biraz zaman alacak.

"Angelo ve sonra şoförle... çok korumacı davranıyorsun. Sanki gerçekten çıkıyormuşuz gibi. Neden?"

Finn'in cevabı basit. "Çünkü seni tahrik ediyor."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ne?"

Sırıttırıyor. "Sadece sen değil. Çoğu kadın." Kalçamı aşağı yukarı ovuyor, avucunun topuğu tenime öyle sert bastırıyor ki tenim kızarmaya başlıyor. "Kız arkadaşını koruyan bir erkeğin kadınları her türlü ıslatan bir yanı vardır. Bütün bu yemek ön sevişmeydi, Avery."

Boğazımı temizliyorum ve ona etkilenmemiş bir bakış atıyorum. "Bana nasıl iyi seks yapılacağını öğretmeni istememin beni kolay biri gibi gösterdiğinin farkındayım ama beni beslemeyi *ön sevişme* olarak görmüyorum."

"Gerçekten mi?" Finn'in kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Yani toplum içinde sana dokunmak için her bahaneyi kullanmam seni tahrik etmiyor mu? Odadaki diğer tüm kadınları geri çevirip gözlerimi sadece sende ayırmam seni tahrik etmiyor mu? Kolumda beliren güzel kadınla bir şansı olduğunu düşündüğü için bir adamın çenesini kırmaya istekli olmam seksi değil mi?" Eli bacağımda daha da ilerliyor ve sonra kalçalarımın arasına kayıyor. İçgüdüsel olarak bacaklarımı birbirine daha sıkı bastırıyorum ama iri, güçlü parmakları bacaklarıma kenetleniyor. "Bacaklarını aç, Avery. Bütün gece bir centilmen gibi davrandım. Şimdi ödülümü alma zamanı." Kulağıma fısıldarken sesi bir oktav düşüyor gibi.

Tereddütle, bana söyleneni yapıyorum. Gergin olduğum için tereddüt etmiyorum. Tereddüt ediyorum çünkü Finn sarhoş ve beni bu limuzinde becermesine izin vereceğim. Nefesimin kesilmesi ve adrenalinin kalçalarımın arasında birikmesi... Bu bir anlaşma. Ama kendimi desteklemek için bir an duruyorum çünkü Finn içimdeki ucubeyi ortaya çıkarıyor. Onunla daha önce hiç tanışmadım. Ya onunla tanışırsam ve ondan hoşlanırsam? Ya etrafta takılmak isterse? Ya sadece Finn için gelirse? Ona onu elinde tutamayacağını söylediğimde ne olur... o benim değil... bu bir oyun... arkadaşlar arasında...

"Söyle bakalım, benim için islandın mı?" "Sırılsıklam," diye cevap veriyorum.

Bana etkilenmiş bir şekilde başını sallarken dudakları aşağı doğru dönüyor. "Bu edepsiz

konuşma iyi gidiyor."

Ona yarım bir kıkırdama veriyorum, sonra işine geri dönüyor. "Göster bana."

"Gibi..." *Bekle...ha?* "Bunu sana nasıl gösterebilirim?"

Finn işaret parmağını kaldırıyor.

Tek gözümü kısıyorum. "Beni parmaklamak mı istiyorsun?"

Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Hayır, kendini parmaklamanı istiyorum."

İçimdeki ucube uykuya dalıyor ve aniden tekrar sinirsel gevezeliğin eşiğine geliyor.

Göğsümdeki rahatsız edici sızı bir anda tahrikten gerginliğe dönüşüyor. "Peki... ne yapacaksın?"

"Ne düşünüyorsun?" diye tersliyor. "İzle."

Limuzin nihayet öne doğru yalpalayarak trafiğe girer. Finn elini çekiyor, kapalı bir araçta

yapabileceği en iyi şekilde ayağa kalkıyor ve bitişikteki bank koltuğa oturmak için hareket ediyor.

Koltuğuna yerleşiyor, aç gözleri vücudumda geziniyor. "Hadi, Avery. Artık bir zaman sınırimız var.

Kendine nasıl dokunduğunu göster bana. Bunu yapmadığını söyleyerek yalan söylemeyi aklından

bile geçirme. Mason hayatında bir gün bile seni tatmin etmedi. Bana dört yıldır özel olarak ne

yaptığını göster."

"Bu da... başka bir ders mi?" Aptalca soruyorum. Cesaretimin beni yakalamasını umarak zaman

kazanmaya çalışıyorum. Daha önce hiç bir erkek için mastürbasyon yapmamıştım, hele ki hareket

halindeki bir aracın arkasında. Seksi mi, yanlış mı? Seksi mi, aşağılayıcı mı? Lezzetli mi yoksa

utanç verici mi? *Bilmiyorum.* "Erkekler bundan mı hoşlanır?"

Finn alt dudağını ısırırken omuz silkiyor. "Ben böyle seviyorum."

Kendime olan saygım ve *Finn'in sevdiği şeyi yapma* arzum arasında kaldım.

Bütün gece çok tatlıydı. Ben konuştum. O dinledi. Sabırlı ve eğlenceli, koruyucu ve gururluydu.

Anladım.

Ön sevişme.

Bütün gece bir centilmen gibi davranarak beni hazırladı. Şimdi soruyor çünkü istediğini almayı

hak ettiğini biliyor. Bunu görmenin başka yolu yok. Bunu hak etti. *Zeki piç.*

Serçe parmağım ile külotumu yana çekip orta parmağımı kıvrımlarımda gezdiriyorum. Finn'den

başka her yere bakıyorum. "Bunun gibi mi?" Mırıldanıyorum.

"Biraz rahatsız görünüyorsun," diyor Finn.

"Çünkü öyleyim."

"Neden?" diye sorar.

Cevap çok açık. Teşhir ediliyorum. *Ama bu beni neden rahatsız ediyor?* Finn'in tek yaptığı

vücudumu övmek ve ona tapmak. Şu anda pantolonundaki şişkinlik bana duygularının sadece sözde

olmadığını söylüyor. *Ondan ne istiyorum?* Hayır. *Ben kendimden ne istiyorum?*

Bu bir izin.

Bunun tadını

çıkarmak için.

Bundan istediğimi elde etmek için. Bencil olmak ve neye ihtiyacım olduğunu düşünmek. Finn'in

göğsünün inip kalkmasını izliyorum. Nefesini kontrol etmeye çalıştığı çok açık. İki elini de yarı

yarıya kalçalarının altına sokmuş, sanki onlara güvenmiyormuş gibi sabitliyor. Ya bir anlığına Finn

gibi görünen bir adamın benim gibi bir kadından tahrik olduğuna kendimi inandırırsam?

En uzun parmağımı yarığıma sokuyorum. Kendi ıslak sıcaklığını hissederek, uyarılmam tüm

parmağımı kaplayana kadar parmağımı döndürüyorum. Orta parmağımı havada tutarak, "Gördün

mü? Islak." diyorum.

Finn başını eğip elini saçlarının arasında gezdirirken "Vay anasını," diyor. "Bunu yapacağını

gerçekten düşünmemiştim." Gülümsüyor. "Çok iyi bir öğrencisin."

"Buraya geri gelecek misin?" Boşta kalan elimle yanımdaki koltuğa vuruyorum.

"Hayır. Lütfen, Tanrı aşkına, Avery, tekrar yap." Gözleri yanıyor, yalvarıyor, çaresiz...

kadınların ona nasıl baktığını hayal ettiğim gibi. Bedenimden sıyrılıp hiç olmadığım kadar cesur bir kadına dönüşürken vereceğim yanıtı düşünüyorum.

"Bir kez başladım mı, durabilir miyim bilmiyorum."

Finn titrek bir nefes veriyor. "Güzel. Sonuna kadar. Bakalım kendini nasıl boşaltacaksın."

İşin komik tarafı, lojistiğin iyi prova edilmiş bir dans olması. Mason işini bitirdiğinde ve iyi olup olmadığını sormaya zahmet etmediğinde kaç kez kendime bakmak zorunda kaldım? Kaç kez erkek arkadaşımın beni zifiri karanlıkta yataktan başka bir *yerde* becerdiğini hayal ederek kendimi tatmin ettim? Kaç kez bir erkeğin beni misyoner pozisyonunda tatmin edemeyecek kadar çok istemesini diledim? Daha derine, daha vahşiye ihtiyacı olmasını.

O adam tam karşımda, ben umursamayı unutana kadar kendimi parmaklamamı izliyor. Utanmayı unutuyorum. Parmağımı klitorisimin üzerinde kaygan uyarılmamın izini sürerek tekrar tekrar daha derine kaydırırken serbest bırakılmamı bulmak dışında her şeyi unutuyorum. Zevkin baskısını hissettiğimde dizimi yukarı kaldırıyorum ve topuğumu koltuğumun kenarına bastırıyorum. Isı tenimi doyuruyor ve vücudum gerilirken tüylerim diken diken oluyor.

"İyi kız, Avery. Çok iyi görünüyorsun. Ne kadar tahrik olduğumu tahmin bile edemezsin..."

Finn'in kelimeleri sanki su altında şov izliyormuş gibi karmakarışık. Ben gözlerine odaklanıyorum. Normalde bebek mavisinin en açık tonu olan gözleri, kalçalarımın arasına sabitlendiğinde kömür gibi görünüyor. Diğer topuğumu kaldırıyorum ve kalçalarımı derin bir V şeklinde genişletiyorum, ne kadar açıkta olduğumdan utanmadan.

Çok yaklaştım. Klitorisimin ucunu gıdıklıyorum, gıdıklanma hissiyle geriliyorum, ama beni kenara itmek için daha fazlasına ihtiyacım var.

"Finn... bir şey söyle..."

"Ne diyeyim bebeğim?"

"Herhangi bir şey." Orgazmım beni tahrik ederken başım koltuğumun arkasına çarpıyor, yüzeye çıkıyor ve sonra tekrar aşağıya iniyor. *Bir şeye ihtiyacım var.* Ellerine mi? Diline mi? Aletine mi? Belki daha da cazip bir şey... *Kalbi.* "Bana bunun bir anlamı olduğunu söyle. Sadece arkadaş olsak bile. Güvende olduğumu ve beni önemseydiğini söyle."

"Sakın durma," diyor aramızdaki boşluğu rekor bir hızla geçerken. Bu pozisyonda yapabileceği en iyi şekilde beni kucaklarken dudakları dudaklarıma çarpıyor. Boşalırken ağzına doğru inliyorum, beni sıkıca sabitlerken kollarında seğiriyor ve titriyorum. Kör edici zevk, Finn'in tutkulu öpücükleri yumuşak ve şefkate dönüşmeden önce zar zor azaldı, sadece kulağımın altına ve boynuma hafifçe vurdu. "Seni önemsiyorum, Avery." Burnumun ucunu öpüyor. "Bunun bir anlamı var."

Gülümsüyorum ve boynuna doğru başımı sallıyorum. "Teşekkür ederim." "Bu gerçekten ateşliydi."

Kıkırdıyorum, nefesim tenine çarpıyor. "Bu çok alçakça Finn," diyorum alaycı bir şekilde. "Beni akşam yemeği için beklettin, limuzin ayarlamadın ve burada bütün işi bana mı yaptırdın?" Dilimi tutuyorum.

Homurdanıyor. "Az önce yaptığın şeyin iş olduğunu düşünüyorsan, nasıl seviştiğim hakkında hiçbir fikrin yok demektir."

Dilimi ona doğru uzattım. Birden aracın durduğunu fark ediyorum. *Ne zamandır durmuş durumdayız?* "Evde miyiz?"

Finn yavaşça başını sallıyor. "Ne kadar sürecek?"

"Bir süredir. İşin içine gerçekten giriyordun... Burada oldukça gürültü yapıyordun."

Derim yüzümün etrafında büzüşüyor, utancın gerçekliği üzerime ykanıyor. "Yani temel olarak,

şoförle göz teması kurmamalı mıyım?"

Finn kahkahasını tutmaya çalışarak başını sallıyor. "Muhtemelen akıllıca." Beni bırakarak kapıya doğru ilerliyor ve iterek açıyor. İlk adımını attıktan sonra elini bana uzatıyor. Külotumu düzeltiyorum, elbisemi düzeltiyorum ve paket çantamızı ve süslü şampanya şişesini almadan önce debriyajımı topluyorum. Ellerim dolu bir şekilde limuzinin kenarına doğru beceriksizce ilerlemek zorunda kalıyorum.

Kolumun altına sıkıştırılmış debriyaj.

Finn beni şişeden ve paket servis çantasından kurtarıyor, elimi kendi elinin içine alıyor. Bunu yapmasına bayılıyorum. Hangi erkek el ele tutuşmayı sever ki? Bunun sadece restoranda göstermelik olduğunu sanıyordum ama burada mahallemizin mahremiyetindeyiz, göğsümde kelebekler uçuşuyor ve kendimi yeniden ergen gibi hissediyorum.

"Benim evim mi senin evin mi?" Finn beni sağ tarafa, kendi evine doğru yönlendirerek soruyor.

"Bekle." Geri çekiliyorum. "Benim evim. Balıkların dinlenebilmesi için akvaryum ışıklarını kapatmam gerekiyor." "Tanrı balıkların bir gece uykusuz kalmasını yasaklamış," diye homurdanıyor Finn.

"Hey, güneş doğsa ve hiç batmasa nasıl hissederdin, hm? Sarsıcı olurdu. Ayrıca, Dex'e onun için önemli olan şeylerle ilgileneceğime dair bir söz verdim. Sözlerimi ciddiye alırım."

"Peki," diyor Finn. "Sanırım konumun bir önemi yok. Hazır mısın?"

"Ne için?" Limuzin şoförü evden uzaklaşırken verandanın altında duraklıyoruz. Ben anahtarlarımı ararken Finn kapının pervazına yaslanıyor.

"Gerçek çalışmanın ne demek olduğunu öğrenmek için."

Gözlerim onun yüzüne kayıyor.

Seksi gülümsemesi büyür. "Kapıyı aç Avery ve elbiseni çıkar. Ders vakti geldi."

Finn merdivenlerden inişimi izlerken sabırsız görünüyor. Akvaryumun ışıklarını ayarlamaya gittiğimde beni yatak odasına kadar takip edeceğini düşünmüştüm ama o oturma odasında kaldı. Belki de önce konuşmak istiyordur. Yine de bazı temel kurallar koymak iyi bir fikir olabilir. Limuzinde biraz aklımı kaybettim, orgazmım boyunca beni tutmasını istedim. Büyük planımdaki tek kusur, konu seks olduğunda duygusal ve fiziksel duyguları birbirinden ayırmakta zorlanmam.

Sonuç olarak bunlar el ele gidiyor. Şefkat... güvenlik... sevgi... Bunların hepsinin tamamen tatmin edici bir deneyim yaşamak için gerekli şeyler olduğunu fark ediyorum. Bu nedenle, Finn ile durumumuzdaki eksik parçaları kabul etmenin bir yolunu bulmam gerekecek.

"Finn, bence bazı temel kurallar koymalıyız-" "*Sus.*"

"Affedersiniz?"

Finn koltuktan kalkıyor ve elime uzanıyor. Bir kraliçenin sadık bir tebaasına yaptığı gibi şakacı bir şekilde elimi uzatıyorum ama Finn'in beni vücuduna öyle bir çekişi var ki duyulabilir bir gümbürtüyle göğsüne çarpıyorum. *Oof.*

"Bu gece biraz sert oynayıp hoşuna gidip gitmediğini görmeye ne dersin?"

"Sert mi?" Mırıldanıyorum, elbisemin eteğinden tutup yukarı doğru çekerken hâlâ göğüs kaslarına gömülmüş durumdayım.

"Çılgınca bir şey değil. Ama eminim kontrolü ele alırsam hoşuna gidecektir."

Gösterişli, şık elbisemi başımın üzerinden çekebilmesi için kollarımı kaldırırken başımı sallıyorum. Elbiseyi ulaşamayacağı bir kenara fırlatıyor. "Tamam, ben varım. Ne yapmalıyım?" Sağıma baktığımda, spazmlı balık arkadaşım Cherry'nin gece turlarını attığını görüyorum. Bu beni neden rahatlatıyor bilmiyorum ama rahatlatıyor. Dünya hâlâ dönüyor. Her şey yolunda. Ben hâlâ benim. Balıklarla konuşan çılgın, yalnız, yaşlı hizmetçi.

Finn sert istiyor.

"Sana söylediğim her şeyi yapacaksın. Düşünme. Sadece yap." Başparmağını yanaklarımdan birinin üzerinde gezdiriyor. "Ve gergin olma. Sana zarar vermeyeceğim. *Asla vermem.* Ama sana patronluk taslayacağım ve nasıl sevdiğimi göstereceğim. Mutlu değilsen durmamı söyle yeter."

"Tamam," diyorum, sesim çatallaştığında kendime küfrediyorum.

"Avery?" Finn başını eğiyor ve gözlerimi buluyor. "Ben ciddiym. Eğer herhangi bir noktada mutsuz olursan bana söyle. Seni üst kattaki yatağa götüreceğim, ışıkları kapatacağım ve bunu seni nasıl mutlu edecekse öyle yapacağız."

en rahat olanı, tamam mı?"

Gözlerimi onunkilere kilitledim. *Derin nefes alıyorum.* "Rahatlık istemiyorum, Finn. *Sıcak istiyorum.*"

Elleri sütyenimin askısını ustalıkla açıyor ki bu hiç de kolay bir iş değil. Bu askısız sütyen sekiz kopçayla güçlendirilmiş. Resmen bir korse ama Finn'i hiç yavaşlatmıyor. Ağzı bir meme ucumu yutmadan önce göğüslerim zar zor serbest kaldı, diğerini ise başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarladı. Bu his karşısında nefesim kesiliyor. Göğsümün bir tarafı sıcak ve ıslak. Diğer alay konusu oluyor, sağ meme ucum onun dokunuşları arasında kızgın ve kaya gibi sertleşiyor.

"Oh *Tanrım,*" diye inliyorum o yer değiştirirken. İşkence gören meme ucum onun sıcak diline karşı anında rahatlar, diğeri neredeyse acı veren zevke tamamen hazırlıksızdı.

"Siktir, Avery," diye homurdanıyor Finn aniden ayağa kalkıp iç çamaşırımı aşağı çekerken. "Özür dilerim. Ön sevişme bile yapamıyorum. Şu anda çok tahrik oldum. Sana ihtiyacım var." Elimi pantolonundaki sert çıkıntının üzerine götürüyor. "Bana iyi bakacaksın, değil mi?"

İtaatkârca başımı sallıyorum. *Çaresizce.* Finn'e iyi bakmayı her şeyden çok istiyorum. Ben kemerini çözerken Finn de gömleğini çıkarıyor ve her düğme açıldığında beni daha da çılgına çeviriyor. "Kanepeye çık," diye emrediyor. "Ellerinin ve dizlerinin üzerine."

Benimle böyle konuştuğunda göğsümdeki titreme ağırlı bir vuruşa dönüşüyor. Otoriter. Sabırsız. *Bana muhtaç.* İleride kullanmak üzere aklıma not ediyorum, bir erkeğin bana böyle hırlaması hoşuma gidiyor. Bu bende karşılık verme isteği uyandırıyor.

Kendimi kanepede konumlandırıyorum, geceleri sadece düşük ışıklar açık olduğu için minnettarım. Finn her şeyi görebiliyor... sadece puslu, gurur verici bir ortamın altında. Odanın en aydınlık kısmı akvaryumun mavimsi ışıltısı ama kanepeden bize zar zor dokunuyor.

Finn pantolonunu ve külotunu çıkardıktan sonra arkama yerleşiyor. Aletinin ucunu yukarı ve aşağı, kıvrımlarıma doğru kaydırıyor ve ben de üst kolumu ısırarak zorunda kalıyorum. *Lanet olsun, bu iyi hissettiriyor.* Et ete karşı. Kaygan, ıslak, istekli... *Yani. Lanet olsun. Güzel.*

Ama ileri doğru ittiğinde ciyaklıyorum, ucu zar zor giriyor. "Ah!" İstila ezici. Bu şekilde değil. Bu şekilde sığmaz. Onun da bunu hissettiğini biliyorum.

"*Kahretsin, bebeğim,*" diyor Finn tıslayarak, koparırken. "Bu şekilde çok sıkıydın." Belimi kavrayan Finn beni ters çeviriyor. Gülümsemesi kibirli ve eğlenceli. Dizlerimi birbirinden ayırıyor, açılmış kalçalarımın arasında öne doğru kayıyor ve işte o zaman ilk kez tam ereksiyonunu görüyorum.

Aval aval bakıyorum. Dehşet içinde. *Ne oluyor lan? Bunu içime mi sokmaya çalıştı?*

"Hayatında bir gün bile doğru düzgün gerilmedin, değil mi?" Finn, yüzümdeki şaşkın ifadeden hoşlanmış gibi soruyor.

"Belki de kendimi geri çekerim." Aklımın hâlâ başımda olmasına şaşırdım. Topladığı devasa boyutları gördüğümde beynim silinip gitmişti. Şu anda onun aletini eğlenceli olarak görmüyorum... sadece korkutucu. En çok endişelendiğim şey uzunluğu değil. Gerçi o da zamanla endişe verici olacak. Şimdilik, çevresi. Neden bu bir buçuk penise benziyor?

Finn alay ediyor. "Bundan kurtulamayacaksın bebeğim. Sikimi bir eldiven gibi giyeceksin ve hayatının geri kalanında hiçbir erkek seninle kıyaslanamayacak."

Evet, benim de endişelendiğim şey tam olarak bu.

"Dizlerini tut," diyor.

Önce ona yalvarıyorum. "Finn, tüm ciddiyetimle söylüyorum, yavaş git. Seni almak için epidural gerekiyormuş gibi hissediyorum.

Ben... sadece... Lütfen kendinizi kaptırıp beni incitmeyin."

Düşünceli, otoriter tavrı anında söner. "Oh hey şimdi," diye mırıldanıyor gözleri yumuşarken. "Hadi ama, asla yapmam." Öne doğru eğiliyor ve omuzlarımı okşuyor, ardından kısa bir süre için masaj yapmaya devam ediyor. "Rahatla, Avery. Seni anladım. Tüm yetişkin hayatım boyunca büyük bir sikim oldu. Biliyorum.

bunu nasıl yapacağımı." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Buna bayılacaksın," diyor, nefesi dudaklarımı ısıtarak. "Sevmezsen bırakırım."

"Tamam." Dizlerimi tutup bacaklarımı onun yolundan çekiyorum. Başparmağının ucunu ısılatıyor ve klitorisimin etrafında küçük daireler çiziyor. Anında rahatlıyorum. Ilık bir zevk seli iliklerime kadar işliyor ve tam da söylediği gibi gevşiyorum. O kadar yavaş, o kadar yumuşak giriyor ki, baskı hoş karşılanmaktan başka bir şey değil. En hassas bölgemi uyarmaya devam ederken kendimi kolaylıkla ayarladığımı hissediyorum, aslında o kadar çok ki Finn sonunda gidebileceği kadar derine indiğinde, orgazmım kreşendos olarak gözlerim başımın arkasına yuvarlanıyor. O kadar yüksek sesle haykırıyorum ki, kendimi irkiliyorum ve aletin üzerinde patlarken elimi ağzıma atıyorum.

"İşte orada. Benim için çığlık at bebeğim," diye inliyor Finn, küçük düğmemi bırakıp kalçalarımın iç kısımlarını sıkarken. Kıpırdamıyor, sadece gözlerini kapatıyor ve salıverilmemin elektrik dalgalarının tadını çıkarıyor. "O kadar sıkı ki, boşalacağımı *hissedebiliyorum*."

Hemen silindim, yorganın altına girip bu yorucu, anlamsız hissi uyuyarak atmaya hazırım ama Finn daha yeni başlıyor.

"Rahat mısın? Acımıyor mu?"

"Hiç de değil." Neredeyse sınırlarımı zorluyorum ama acı vermiyor. Sadece dolu hissediyorum, sanki uzun zamandır ihmal edilmiş her parçama dokunuyormuş gibi.

"Güzel." İçimden çıktı ve kanepeye geri oturdu. "Üste tırman. Daha derine inmek istiyorum."

Lanet olsun. Bu hiç hoşuma gitmedi. Bir bahane bulmaya çalışarak ona göz kırpyorum. "Şimdi," diye sertçe ekliyor, önceki iddialı tavrına geri dönüyor.

Kucağına otururken beceriksizim, tüm ağırlığımı dizlerimde olsun diye bacaklarımı açmaya çalışıyorum.

Kalçaları ile benimkiler arasında yarım santim var ve ben umutsuzca kendimi havada asılı tutmaya çalışıyorum. "Ne halt ediyorsun sen? Daha önce hiç üstte olmadın mı?" Finn anlamaya çalışarak soruyor

Neden gerginim ve tüm ağırlığımı hissetmesine izin vermeden onun üzerinde durmaya çalışırken bir antrenmanın ortasındaymışım gibi yüzümü buruşturuyorum. Dürüst olmaya karar verdim. Burada yaptığımız şey bu. Finn benim güvenli alanım ve bu utanç verici olsa bile sonsuza kadar sürmeyecek...

"Tam olarak iki beden değilim, Finn. Ağırlığımı sana yüklememeye çalışıyorum. Seni ezmek istemiyorum."

Kendini girişime yerleştirirken hayal kırıklığı içinde inliyor ve sonra dizlerimi iki yana iterek dengemi bozuyor. Kelimenin tam anlamıyla aletin üzerine düşüyorum, beni ağzına kadar doldururken irkiliyorum. Kıcımlı tutarak beni kucağına daha sıkı çekiyor, kalçalarım onunkilerle birleşiyor, kalçalarımız birbirine kenetleniyor.

"Kes şunu," diye fısıldıyor kulağıma, sonra da tatmin olmuş bir inilti çıkarıyor. "Ağırlığını üzerime ver," diye homurdanıyor. "Bu hissi çok seviyorum. Eğer seks hayatından zevk almak istiyorsan, vücudun için özür dilemeyi bırakmalısın. Bu çok güzel. Tam da sevdiğim gibi. Eski sevgilin bununla başa çıkamadı, o yüzden bunu hak etmedi."

Sanki bir kedi fısıldayıcısı gibi. Ne zaman benimle bu şekilde konuşsa, içimde hala bilmediğim bir yerden güven fişkırıyor. *Onu* dışarı çıkarıyor. Beni cesur, vahşi ve güzel hissettiriyor. Ben de ona sürtünüyorum. O beni sikini sürdüğüm için överken ben boynunu öpüp ısııyorum. Takdir dolu inlemeleri beni çözülmeye itiyor ve kendimden utanmayı unutuyorum. Görünüş olarak benden

üstün olduğunu unutuyorum. Tüm bu düzenlemenin tuhaf olduğunu tamamen unutuyorum. Ona bir vahşi gibi biniyorum, aletini sanki benim için yapılmış gibi alıyorum. Aklımdan geçen tek şey, boşaldığında nasıl göründüğünü görmeyi ne kadar çok istediğim.

"Oh, bebeğim, *iyi kız*. Ne için derse ihtiyacın var? Mükemmel sürüyorsun."

Gözlerim kapalı, ama büyük elini nazikçe boğazıma doladığında gülümsüyorum.

"Devam et," diye mırıldanıyorum hırıltılı nefesler arasında. "Merak ediyorum." Finn beni boğabilir. Finn yapabilir

Bana istediği her şeyi yapabilir. Buna bayılırım. Şu anda üzerimde bu kadar gücü olması çok tehlikeli.

"Bu gece olmaz, Avery. Çok yakınlım." Büyük bir şaşkınlıkla beni kucaklıyor, ayağa kalkarken ön kollarını kalçalarımın altına sıkıştırıyor ve beni havaya kaldırıyor.

"Ne yapıyorsun?" Telaşla ciyaklıyorum ama onu devirmekten korktuğum için istediğim gibi aşağı doğru kıpırdamıyorum. Onun üstüne oturmak endişe vericiydi. Beni bu şekilde taşıması utanç verici. Ya belini kırarsa?

Ama Finn tereddüt bile etmedi. Beni kolaylıkla oturma odasına taşıyor, hâlâ sıırılsıklam olan kıvrımlarıma sokuluyor ve sırtımı akvaryum tankına yaslıyor. Soğuk cam, tenimin her santimini sarsıyor.

"Ah! Bekle, Finn, cama dokunmamamız gerekiyor."

"Şu anda umurumda olup olmadığını sor bana," diye hırlıyor kulağımda, içime sertçe girerken. "Ama balık-"

"Yaşayacaklar," diye mırıldanıyor beni tanka sıkıca bastırıp vücuduyla sabitlerken, böylece sağ eli dizlerimden birini kaldırmak için serbest kalıyor. Göğsümde gezinirken dudaklarını emiyor, sonra içime girdiği yeri görebilmek için başını eğerken hafifçe geriye yaslanıyor. Beni neden akvaryumun karşısına koyduğunu anlıyorum. Akvaryumun ışıltısı. Finn'in görseiliği. Görmek istiyor. Beni becermek yeterli değil. Gözleri de aç.

"Bence bu onlar için sarsıcı bir durum. Bu titreşimle ilgili bir şey-"

"Avery," diye araya giriyor. "Bu kadar balık yeter. Seni becermeme izin ver, *lütfe*." Kırım ve sırtım akvaryuma çarparken deli gibi içime giriyor. Zihnimde tekrar tekrar, "*Çok üzgünüm Cherry*" ve "*Tanrım, evet, daha sert Finn*" arasında gidip geliyor. Dayanıklılığı karşısında şok oldum. Nefes nefese kalana kadar bana sarılıyor, beni beceriyor ve beni öpüyor. Alnındaki boncuk boncuk ter göğsüme damlıyor, benimkiyle karışıyor. Çok kaygınız. Bir ileri bir geri, birbirimizin içine doğru kayıyoruz, hayatımız için tutunuyoruz.

"Nereye gelebilirim?"

Ellerimi yanaklarına doladım. "Nereye istersen." "Makyajını mahvedebilir miyim?"

Kıkırdamam pantolonumun arasından nefes nefese geliyor. "Çoktan bulaşmıştır, eminim."

Finn kalçalarını pompalamayı bırakıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Bu bir ifade. Güzel yüzüne boşalmak istiyorum."

Oh. Başka bir bilinmeyen. Yeni bir ders. Mason bunu benden hiç istememişti. "Evet. Tamam. Nasıl-"

"Dizlerinin üzerine çök, eğil," diye bağılıyor Finn. "Ağzını aç."

Ona daha önce hiç döl tatmadığımı söylemeyi tartışıyorum. Precum, istemeden de olsa, ama Mason'ın ağzımda bitirmesine asla izin vermedim. O hiç sormadı, ben de hiç teklif etmedim. Ama Finn'le, bunu memnuniyetle karşılıyorum. Beni çok iyi hissettiriyor. Beni bu kadar güçlü hissettirdiği için minnettarım. Finn ne isterse, seve seve veririm.

Gözlerimi izlerken kocaman aletini birkaç kez okşuyor. Ona kirpiklerimi kırıştırıyorum ve videolarda gördüğüm gibi dilimi çıkarıyorum. Susamış gibi davranıyorlar ve ben de bu duyguyu yansıtmak için elimden geleni yapıyorum. İşe yarıyor. Sıcak, kalın sprey yanağımı kaplayıp dudaklarımın köşesine damlarken zevkle hırlıyor. Açık ağzımı ıskalıyor, belki de kibarlık olsun diye, ama merakıma yenik düşüp dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum ve tuzlu tadı alıyorum. Saçmalamıyorum. Gurme değil, ama şu anda benden ne kadar etkilendiğini görmek lezzetli bir şekilde tatmin edici.

"Sürprizlerle dolusun." Finn başparmağını kullanarak, serbest bıraktığı bir damlayı dikkatlice

gözümde tehlikeli bir şekilde yakın. "Ve siz çok güzelsiniz Kraliçe."

Bana böyle demesine bayılıyorum. Çıplağım, dizlerimin üstündeyim, Finn'in döllerini yüzümü kaplıyor ama *yine* de *seviyorum*. Kendimi kraliçe gibi hissediyorum.

Mutfağa doğru ilerliyor ve bir avuç kağıt havluyu ıslatıyor. Yanıma döndüğünde elimi uzatıyorum ama beni kendisi temizlemekte ısrar ediyor. "Tuhaf mıydı?" diye soruyor önce gözümün altını, sonra yanağımı, son olarak da dudaklarımı silerken. Sıcak kağıt havluyu bir kez daha çenemin altından geçirerek beni iyice temizlediğinden emin oluyor.

"Hangi kısmı? Balığı travmatize ettiğimiz zaman mı yoksa yüzümde bitirdiğin zaman mı?"

Finn gülüyor. "Balıklar için endişelenmiyorum. İkincisi... Seni rahatsız ediyorsa bir daha yapmam." Burnuma dokunuyor.

"Beni rahatsız etmiyor." *Hem de hiç*. Finn'in benimle sapıkça şeyler yapmak istediğini düşünmek hoşuma gidiyor. Belki o da anlaşmanın bu kısmından değerli bir şey çıkarabilir.

Beni temizlemeyi bitiren Finn kâğıt havluyu yumruğuna sıkıştırıyor ama ayağa kalkmıyor. Yüzümü tararken gözleri aşağıya bakıyor, bir parça hüznü kaplıyor onları. "Bu çok utanç verici."

"Neymiş o?"

"Sana nasıl davrandığımı."

"Mason?" Ben soruyorum ve Finn başını sallayarak cevap veriyor. "Açıkçası ayrılana kadar bana karşı kötü değildi-" "Evet," diye araya giriyor Finn, sesinde öfkeli bir ton var. "Evet, o bir aptaldı. Ders numarası..."

Hangi numarada olursak olalım. Kraliyet ailesinin huzurunda eğilmeyi reddettiği için onu asla affetme. Seksi, zeki, nazik ve sadıksın. Hayatının her gününü kazanmalısın. Hiçbir erkeğin sana bunu sorgulatmasına izin verme."

Nefes alıyorum, göğsüm yükseliyor. Bırakmadan önce nefesimi bir an tutuyorum. "Bana seks tavsiyesi veriyor olman gerekiyordu. Kalp meseleleri hakkında tavsiye değil."

Finn ayağa kalkıyor, sonra ellerini dirseklerimin altında birleştirerek ayağa kalkmama yardım ediyor. "İkisi bir ve aynı şey. Senin gibi bir kız için Avery, seks ve kalp meseleleri *bir ve aynıdır*."

Açıkçası sözlerinin bir iltifat mı yoksa uyarı mı olduğundan emin değilim ama her iki durumda da rahatsızlığı iki adım geçtim. Tek yapmak istediğim Finn yanımda, yatağa kıvrılmak. Kahvaltıda kahve ve tiramisu artıklarıyla birlikte uyandığımızı hayal edebiliyorum. Sadece karşılıksız seks olmayan her türlü senaryoyu hayal ediyorum ve geri dönemeyeceğim bir çizgiyi geçmeden önce durmam gerekiyor.

Finn külotunu çekerken, "Evimi kilitlemem ve güvenlik alarımını kurmam gerekiyor, sonra geri geleceğim. Neden sıcak bir duş almıyorsun, birazdan yatakta buluşuruz?"

Kulağa harika geliyor. *Çok şaşırtıcı*. "Bence senin evinde uyumalısın."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Kalmamın bir sakıncası yok. Seni becerip gitmeyecektim."

"Biliyorum, biliyorum." Kollarımı çıplak göğsümün etrafında kavuşturuyorum, yine biraz utangaç hissediyorum. "Sen iyi bir adamsın Finn. İnan bana, anlıyorum." Ortamı yumuşatmak için ona göz kırpyorum. Ona, eğer yatıya kalırsa, beni yemeğe çıkarmaya devam ederse, harika olduğumu düşündüğü her şeyi ve Mason'ın başarısız olmasının benim suçum olmadığını söylemeye devam ederse... bu adama aşık olacağımı söylememin hiçbir yolu yok. O da bana aşık olmadığında canım çok yanacak. "Ama neredeyse yarım on yıldır ilk kez bekârım. Yeniden yalnız uyumaktan zevk alıyorum. Boşluğa ihtiyacım var."

"Oh, tamam." Aramızdaki boşluğu geçip alnımdan öpüyor ve yalanıma kolayca inanıyor. "Evet, anlıyorum. Nora'yla ayrıldığımızda ben de yalnız uyumayı seviyordum. En azından bir süreliğine. Bu durum değişirse bana haber ver." Pantolonunu çekti ama kemerini bağlamadı. Gömleğini sırtına

geçirir ve kollarını kollarından geçirir ama düğmelerini iliklemez. Finn, Dex'in evinden utanç yürüyüşünün erkek versiyonu gibi bir görünümle ayrılır.

Ona iyi geceler diliyorum ve fikrimi değiştirirsem haber vereceğime söz veriyorum.

Geri gel. Çok uzun zamandır ilk kez yeni bir erkekle seks yapıyorum. Finn bunu o anda değerlendirebileceğimden şüphe ediyor. Bana numarasını bırakıyor, gecenin bir yarısı fikrimi değiştirebileceğime inanıyor.

Ve sanırım yaptım. Ama söylemeyeceğim.

Mason için ağlıyor olmalıydım, Finn'e bayılıyor değil. Kaliforniya'da sorunlarımla uğraşıyor olmalıydım, Finn'i bir şekilde içine soktuğum bu fantezide yaşıyor değil. İşim ve Legacy Resorts hakkında daha endişeli olmalıydım ve muhtemelen en sevdiğim müşterimin kanepesinde harika bir seks yapmamalıydım.

Ama Finn haklı.

Zihnim değişiyor. *Ben değişiyorum*. Bana nasıl davranılması gerektiğinin tadına vardıktan sonra, artık kendimi hak etmeyen biri olarak görmeye razı olmayacağım. İstedığimi istemenin ve ihtiyacım olanı talep etmenin zamanı geldi.

Bunu tersine çeviriyorum. *Şu andan itibaren*.

Otuz gerçekten de benim altın yılım olacak.

I Komodinin üzerinden uzanıp telefonumu çevirerek saati ve cevapsız aramalarımı kontrol ettim. *Sabahın on beşi. Lanet olsun.* Bunu çok yanlış değerlendirmişim. Gerçekten arayacağını düşünmüştüm. I

Avery'e numaramı bıraktım ama onunkini almadım.

Hayatımın en iyi seksiydi.

Ve onun numarasını almadım.

Ve ayrıca, ben onun...*neyim?* Seks koçu mu? Arkadaşı mı? Müşteri mi? Yukarıdakilerin hepsi.

Ayrıca bu anlaşılmaya olması gerekenden daha fazla dahil olan adamım.

Çok basit aslında. Avery güvensizlikleri konusunda açık ve sorular soruyor çünkü evet, belki yatak odasındaki sözde uzmanlığıma güveniyor ama aynı zamanda beni çok açık bir şekilde silmiş durumda. Gerçek bir ilişki söz konusu olduğunda onu isteyeceğimi düşünemiyor. *Çok yanılıyor.* Daha önce seks sırasında hiç bu kadar sertleşmediğimi ve *gerçekten* geceyi geçirmek istediğimi söylesem onu korkutur muyum? Hiçbir şey olmamış gibi ayrıldım ama bu beni rahatsız etti. Ondan gerçekten hoşlandığımı ve gerçek ilişkilere olan inancımı tazelediğini söylesem ayı kaparı gibi kapanır mı?

Sorun şu ki, Avery'den hoşlanıyorum çünkü konuşabiliyoruz. Cebimdeki son dolar üzerine bahse girerim ki ona gerçekten hoşlandığımı söylesem, o da diğerleri gibi olur. Aşırı telafi edici, paranoyak, savunmacı ve sahiplenici. Bu her seferinde olur. Avery ile olan ilişkim mükemmel çünkü risksiz. Tamamen ödül... Tamam, *çoğunlukla ödül.* Şu anda aynı yatakta olmalıydık. Ona öğreteceğim bir sonraki ders bu. Harika bir seksten sonra, yan yana uyuyakalırsın, sonra sabahın on beşinde uyanırsın ve tekrar yaparsın-

Buzz. Buzz.

Lanet olası şeytandan bahsediyorum. Telefonum hafifçe titriyor ve dualarım kabul oluyor. Beklediğimden biraz daha geç, ama bu noktada Avery'nin vermek istediği her şeyi kabul edeceğim.

Ekranıma baktığımda, kaydedilmemiş bir numara olduğunu görüyorum, tanımadığım bir alan kodu. "Hey, sen," diye cevap veriyorum yüzümde geniş bir gülümsemeyle. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Finn?"

Hattın diğer ucundaki sesi duyduğumda neredeyse boğuluyordum. Yatakta doğrulup çarşafı kucağıma çekiyorum ve çıplak yakalanmışım gibi üstümü örtmeye çalışıyorum. Nora'nın

yanındayken böyle davranıyorum. Yanlış bir şey yapmadım ama hep gerginim. "Nora?"

"Ne hakkında fikrimi değiştireceksin?"

Yavaş bir nefes alıyorum. *Kapatabilirim. Lanet olası telefonu kapatmalıydım.* Ama bu kadını seviyordum.

Yıllarca. Tüm bu süre boyunca ona bir kez bile kötü davranmadım. İlişkimizi bitirdiğimde, ondan nezaket istedim. Belki de onu kıskırtmamalıydım. "Yok bir şey, seni başka biri sandım. Yeni bir numara mı aldın?"

"Evet. Morgan'ın planındayım. Gecenin bir yarısı seni kim arıyor, Finn?" Sesi soğuklaşıyor ve çenem tedirginlikle seğiriyor.

Günün ya da gecenin herhangi bir saatinde beni kimin aradığı seni ilgilendirmez. "Görünüşe göre seni. Neden beni bu saatte arıyorsun?"

Acil bir durum mu var?" "Beklemek zorundaydım..." Sözüünü kesiyor.

"Morgan uyuyana kadar mı?" Kimi kandırıyorum ben? Tabii ki birlikte yaşıyorlar. Nora yalnız yaşama fikrine katlanamıyor. "Eğer beni aramanı istemiyorsa, o zaman sen de beni aramamalısın. Gitmek zorundayım-"

"*Bekle.* Finn, lütfen. Sadece özür dilemek için aradım. Seni aradığımı biliyorum. Eğer bir pislikse, özür dilerim... O çok... çok... kontrolcü. Aramamalıydı."

Hoparlör düğmesine basıyorum ve telefonumu yatağa fırlatıyorum. Kuş tüyü yorganın içine çeyrek santim kadar batıyor. Bu yorgan aşırı kabarık ve benim zevkime göre değil. Nora seçti. Bu şeyden kurtulmam lazım.

"Onun için özür dilememelisin. Ve bu büyük bir mesele değil. Aramızı düzelttim ama bil diye söylüyorum, onu aldattığını düşünüyor-"

"Ben değilim."

"Öyle olup olmadığını sormadım. Sadece senin öyle olduğunu düşündüğünü söyledim. İkiniz her ne yaşıyorsanız, bu sefer beni bunun dışında tutun."

Bir kapının gıcırdayarak açıldığını ve onun tarafından kapandığını duyuyorum. Dairesinden parmak uçlarında çıktığını hayal ediyorum. Ayakkabılarının demir merdivenlere vurma sesi dışında sessiz. Nihayet hedefine ulaştığında, hışımla, "Deniyorum, ama ben... Ben onu sevmiyorum, Finn. Hayatıma devam etmek için gerçekten çok çabalıyorum ama seni özlüyorum."

"Nora, dur-"

"*Hayır, lütfen,*" diye yalvarıyor. "Finn, yemin ederim daha iyisini yapabilirim. Kendim üzerinde çalışıyorum. Söylediğin tüm o şeyler, beni çağırdığın tüm o *korkunç* şeyler... haklıydın. *Haklıydın.* Anksiyete ve bazen kötü çocukluktan gelen insanların güvensizliklerini nasıl yansıtabildikleri hakkında bazı kitaplar okuyordum-"

"Nora." Tek bir kelime onu susturur. Bu benim ses tonum. Düz. İkna olmamış.

"Lütfen? Sadece buluşabilir miyiz? Kahve içmek için? Uzun zaman oldu. İnsanlar değişebilir ve büyüyebilir... Senin için farklı bir insan olabileceğimi sana göstermek istiyorum."

Nora mantıksız ve acımasız davrandığında onunla başa çıkmak daha kolay oluyor. Uzaklaşmak mantıklı geliyor. Ama ne zaman ağlamak üzere olsa, doğal içgüdülerim devreye giriyor. *Düzeltilmek* ve *daha iyi hale getirmek* için içimdeki ilkel dürtü beni ele geçiriyor. Bu yüzden telefonu kapatmam gerektiği gibi kapatmak yerine, yıllardır denediğim ve başarısız olduğum şeyi yapıyorum - açıklamaya çalışıyorum.

"Endişeli ya da güvensiz olman beni hiç rahatsız etmedi. Beni rahatsız eden bana nasıl davrandığındı. Beni rahatsız eden, hiç yapmadığım hataların bedelini nasıl ödediğimdi. Sana en başından beri saygı, sevgi ve sabırla davrandım ve sen nedense bunun için beni cezalandırdın. Belki sana karşı düpedüz bir pislik olsaydım, sen de bana saygı duyardın."

"Biliyorum," diye fısıldar. "Kontrol bende değildi-" "Nora."

"*Finn,*" diyor burnunu çekerek. "Mutlu değilim. Beni mutlu eden tek kişi sensin ve daha iyisini

yapacağım. Sana daha iyi davranacağım. Söz veriyorum. Acele etmemize gerek yok. *Sadece*
buluşup

konuşalım mı?"

Nora söz konusu olduğunda ilk kez aklım ve kalbim aynı yerde. "Hayır. Beni dinle. Morgan'ı sevmiyorsan, onu terk et. Ama eğer mutsuz olmanın nedeni bizim fikrimize tutunmaksa... *yapma*. Berbat ilişkimize geri dönmeyeceğiz. Özür dilerim. İlerlemenin zamanı geldi ve gelecek *birlikte* olmak değil."

Derin bir nefes alıp ellerimi yüzüme sürüyorum. *Teşekkür ederim, Avery*. Bir kadınla konuşmanın acı verici, iletişimsizlik ve yanlış anlamalarla dolu olması gerekmediğini bilmeye ihtiyacım vardı. Bir telefon görüşmesini dört gözle beklemeliydim, korkarak değil. Öfkemi bastırmaya çalışmak yerine daha sık gülmeliydim.

O tekrar konuşmadan önce hat bir süre sessiz kalıyor. Atmosferin değiştiğini hissedebiliyorum. Ses tonu soğuklaşırken gözlerinin kısıldığını ve elinin kalçasında olduğunu hayal edebiliyorum. "Biriyle görüşüyorsun." Bunu bir suçlama gibi söylüyor.

Sessizim. *Sadece kapat, Finn. Bu bir ders kitabı tuzağı.*

"Beni duydun mu?" diye soruyor, sesi hala buz gibi. "Duydum."

"Peki, sen?"

Sözlerimi dikkatlice toparlıyorum. "Öyle olup olmamam az önce söylediğim hiçbir şeyi değiştirmez." "*Kim?*" Nora ancak tıslama olarak tanımlanabilecek bir sesle soruyor.

"Neden? Sırtına bir hedef tahtası koymak için mi?"

"Hayır. Sadece kimin bize kapıyı kapattırarak *kadar harika* olduğunu bilmek istiyorum. Nasıl böyle devam edebildin-"

Sinirle uluyorum. "Bu ikiyüzlülükle benimle dalga mı geçiyorsun? Morgan'la yaşıyorsun. Onun cep telefonu planındasın. *Çekebileceğin* onca adam varken Morgan mı? Yaşadıklarımızdan sonra mı?"

"Öyle değil-"

"Dur. Neredeyse bir yıldır ayırız. Evet, biriyle görüşüyorum. Evet, ondan gerçekten hoşlanıyorum. Hayır, sana kim olduğunu söylemeyeceğim. Beni suçlayacak bir şey kalmadı."

"Aylardır seni aramaya çalışıyorum Finn. Telefonuna cevap vermen için bile yeni bir numara mı gerekiyor? *Beni* terk ettin ve *kırdın*. Verdiğin lanet sözlerin hiçbirini tutmadın. Beni gerçekten sevdiğini sanmıştım."

Göğsümdeki çekintiyi görmezden geliyorum. "Gaslighting eski, Nora. Değiştiğini söylüyorsun ama bu tam da geride bıraktığım boktan şey. Biz birlikte değiliz. Sana *değer* veriyorum. Senin için iyi şeyler istiyorum. Ama artık seni sevmiyorum." Yükselen kan basıncımı sakinleştirmeye çalışarak bir nefes daha veriyorum. Hayal kırıklığının sıcaklığı biraz azalınca ekliyorum: "Bak, ayrı daha iyiyiz. Hikayenin sonu. Artık daha mutluyum."

"Sen lanet bir yalancısın. Beni düşünmeyi asla bırakmayacaksın. Tıpkı benim de seni düşünmeyi asla bırakmayacağım gibi. Umursamıyormuş gibi davranabilirsin ama asla birini beni sevdiğin gibi sevmeyeceksin."

"Evet, umarım değildir. O aşk beni neredeyse mahvediyordu."

"Siktir git, Finn. Senden nefret ediyorum," diyor hıçkırıklar arasında, telefonu aniden kapatmadan önce.

Bunlar timsah gözyaşları değil. Meşru gözyaşları. Nora istediğini elde edemediğinde ve bir durumun kontrolünü kaybettiğinde ağlayacak kadar öfkeli. Eskiden bende işe yarardı. Onun ıslak gözlerini ve güzel yüzündeki gözyaşı lekeli yanakları göürdüm ve hatalı olanın ben olmadığımı tamamen unutturdum. Bu tür bir aşk tehlikelidir. Kör edicidir. Manipülatif. Bir erkeğin ruhunu çalar.

Ben kendiminkini zor kurtardım... Bir daha riske atmayacağım.

Sabah bir otuz iki. Kahretsin. Şimdi uyandım.

Yorganı çekip bacaklarımı sallıyorum, ayaklarım yumuşak bir gümbürtüyle ahşap zemine çarpıyor. Bu ev geceleri hep çok boş geliyor. Mutfığa doğru attığım her adım duvarlarda yüksek sesle yankılanıyor.

Buzdolabını açıp Alaskan Amber'de karar kılıyorum. Buzdolabının kapağından mıknaatıslı şişe açacağını kapıyorum ve biramın kapağını henüz açmışım ki ön kapının hafifçe vurulduğunu duyuyorum. Saat sabahın birini geçiyordu. Ya bu Avery ya da dünyanın en kibar hırsız.

Güvenlik alarminin yanında duraklayıp ön kapıyı açıyorum ve Avery'yi görüyorum, saçları her zamanki gibi darmadağın. Üzerinde pijama şortu ve kadınsı kalçalarının dışa doğru kıvrımlarını saracak kadar uzun, dar bir atlet vardı. Daha önce bir tipim olduğunu hiç düşünmemiştim ama lanet olsun, onun kum saati figürünü seviyorum. Ellerimde verdiği hissi seviyorum, sanki vücudu benim kişisel oyun alanım olarak yaratılmış gibi. Ne kadar baştan çıkarıcı olduğu konusunda neden bu kadar kafası karışık?

Avery spor ceketimi uzatıyor ve benden önce konuşuyor. "Sıra sende."

Kendimi beğenmiş gülümsememe engel olamıyorum. "Uyumaya çalıştım. Bir telefon beni uyandırdı. *Senin* araman değil, bu biraz hayal kırıklığı yarattı." Kapının pervazına yaslanıyorum ve o da geriye doğru küçük bir adım atıyor, hâlâ ceketimi tutuyor. "Bu daha iyi olabilir."

"Seni bu saatte rahatsız ettiğim için deli oluyorum ama takım elbise ceketini unutmuşsun. Yarın ihtiyacın olup olmayacağından emin değildim."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ne için?"

Dudaklarını emiyor, yanakları kızarıyor. "Bilirsin işte... toplantılar ya da... buluşmalar için." Ceketini ondan alıp arkama atarken, uydurduğu bahaneye kahkahalarla gülüyor. Metal düğmeleri sert zemine çarparak bir şangırtıyla yere düştü.

"N'aber, Avery? İçeri gelmek ister misin?" Elimi uzattım ama tutmadı. Sadece başını sallıyor ve omuz silkiyor.

"En son bir ilişki dışında seks yaptığımda on yedi yaşındaydım. O kadar garipti ki üniversiteye gitmek için ayrıldığımda onu bir daha görmediğim için mutluydum."

Bunun nereye varacağından emin olmadan başımı sallıyorum. "Tamam."

"Ben takılmayı seven bir kız değilim, o yüzden bu yeni bir şey. Her şey yeni. İyi olduğumu sanıyordum ama uyuyamadım. Bu gece..."

Kaşlarımı tamamen kaldırıyorum ve alnımın kırıştığını hissediyorum. "Nasıl geçti?"

"Fiziksel olarak mı? Muhteşem. Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi... Ama şu anda kalbim biraz boş hissediyor. Sanırım gelip senden daha fazla tavsiye almak istedim."

"Varlık mı?" Bir ipucu bulmak için gözlerini tarıyorum. *O iyi mi? Bu çok mu fazla, çok mu erken?*

"Geçer mi? Seks bu kadar... boş hissettirmeyene kadar kaç ilişki?"

Elimi tutup yukarı gelseydin, yorganın altına girseydin, sana sarılmama izin verseydin... Bunun sadece bir ilişki olmadığını anlardın. "Gerçekten mi?" Nefes nefese, mizahsız bir kıkırdama çıkardım. "Bilmene izin vereceğim. Şimdiye kadar yaptığım araştırmalara göre, çok fazla."

Gözlerini deviriyor. "Ah, lanet olsun."

İçeri gelmesini istiyorum ama aramızdaki mesafeyi kapatırsam daha da uzaklaşacağını biliyorum. Bu oyunu dikkatli oynamalıyım. Ne için oynadığımı bile bilmiyorum. Diyelim ki Avery ve ben bunu denedik... Bir zaman çizelgemiz olacak. Gerçek bir anlaşma olup olmadığımıza karar vermek için bir yaz. Kalbi kırık iki insan için bu çok büyük bir baskı. Avery'nin yaraları taze. Benimkiler daha eski ama hiç iyileşmediler.

"Aradığınız şey bu mu?"

"Hm?" diye soruyor, gözlerini benim yoğun bakışlarımla eşleştirmek için kaldırarak.

"İlişki mi? Senin ilişki seven bir kız olduğunu sanıyordum. Kaliforniya'ya döndüğünde seçeneklerini mi keşfetmek istiyorsun?"

Gülüştü acı ve saçma bir şey söylemişim gibi alaycı bir ifadeyle karışık. "Sadece seçeneklerim *olsun* istiyorum, Finn." Önce benim göğsümü, sonra kendi göğsünü işaret ediyor. "Biz farklıyız. Sen bir bara giriyorsun ve seçenekler görüyorsun. Ben bir bara giriyorum ve sadece görülmeyi umuyorum. Bu yüzden..." Gözleri bir kez daha düşerken geriye doğru küçük bir adım daha atıyor.

"Neden ne?" *Sakin durma. Konuş benimle... Sadece içeri gel.*

"Mason'a neden aşık olduğumu. Beni gerçekten gören ilk erkek oydu. Beni Palmer'a tercih eden tek erkek oydu. Onu görmezden gelmek zor. Çok çekici, belli ki-"

"Çekici olduğunu kabul ediyorum," diye araya giriyorum. Avery başını sallıyor, söylediklerim onu rahatsız etmemiş gibi davranıyor. En yakın arkadaşı tüm ilgiyi üzerine toplarken o kaç kez es geçilmişti? "Ama bence buna gereğinden fazla önem veriyorsun..."

"Ha?" Yüzü şaşkınlıkla karıştı. *Ah, siktir et.* Kapı aralığından ileriye doğru büyük bir adım atıyorum. Çıplak ayak parmaklarım onun parmak arası terliklerinin kenarına sürtünüyor.

"Gerçek güzellik gürültülü ve talepkar değildir. İnceliklidir." Zengin, koyu renk saçlarının gevşek bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Erkekler seni görmezden geliyor çünkü korktukları şeyi temsil ediyorsun. Palmer, gece boyunca zevk aldığın türden bir çekicilik. Sen ise ömür boyu tapılacak türden bir güzelliğe sahipsin."

Gözlerini deviriyor ve uzaklaşmaya çalışıyor ama ben onu omuzlarından tutuyorum. "Kes şunu," diye emrediyorum.

Gözleri şişti. Belli ki ses tonum onu ürkütmüş. "Neyi durdurayım?" "Yeni ders. Aşk hayatının tatmin edici olmasını istiyorsun, değil mi?" Cevap olarak sadece başını sallıyor.

"O zaman iltifat almayı öğren. Sana her güzel olduğunu söylediğimde irkilmeyi bırak." Parmağımı çenesinin altından geçirerek kolumu beline doladım.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıltıyla soruyor.

"Beni dinle, tamam mı?" Parmağımınla çenesini aşağı yukarı hareket ettirerek onu başını sallamaya zorluyorum. "Avery, bana bak."

Gözlerini kaldırıyor ama omzumun üzerinden bakmaya çalışıyor. Ben tatmin olmadım.

"*Hey, yani gerçekten* bana bak." Nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum ama puslu yeşil gözleri gözlerime kilitlenince göğsüm sıkışıyor. "O gün *seni* arabada fark ettim. Palmer değil. *Tam* benim tarzımda bir güzelsin. Bakıyorum... Seni görüyorum."

Önce parmağımın titrediğini sanıyorum ama meğer Avery'nin çenesi sallanıyormuş. "Tamam," diye mırıldanıyor.

Başımı sallayarak biraz daha yaklaşıyorum. Dudaklarım neredeyse onunkilere değiyor. "Sana marka danışmanı olarak işinde *harika* olduğunu söylesem ne derdin?"

"Teşekkür ederim," diyor tereddüt etmeden.

"Neden?" Başparmağımı yumuşak, ılık yanağında gezdiriyorum, parmağımı zincirinin altına sokarak hâlâ başını yukarıda tutuyorum.

"Çünkü biliyorum. İşimde harikayım çünkü gerçekten çok çalışıyorum. Bu daha iyi olamayacağım anlamına gelmiyor ama iyi olduğumu *biliyorum*."

"Aynen öyle. Yani sana güzel olduğunu söylediğimde..." Dudaklarımı onunkilere bastırıyorum.

Bu bir öpücük sayılmaz.

Sadece meraklı, güven verici bir dokunuş. "Sadece *bil...* teşekkür et."

Sonunda gülümsüyor, mesajımı anlıyor. Ama beni dehşete düşürecek şekilde, elimi yüzünden çekmeden önce iki elinin arasına alıyor. "Teşekkür ederim, Finn. Bu çok tatlıydı." Elimi bırakıyor ama çekmiyor.

"Ne oldu?" Bulanık yüz ifadesini inceliyorum, kaşları eğik, düşünceleri açıkça yarışıyor.

Tanıdık bir görünüm ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

"Belki de Mason'la aramızdaki sorun buydu. Ben kendimi istemezken o beni nasıl isteyebilirdi? Belki de sadece *teşekkür* etseydim bana daha çok iltifat ederdi. Onu hep başından savar ve sadece beni yatıştırmak için bir şeyler söylediğini söyledim."

Birden yüzündeki ifadeyi tanıdığımı fark ettim. Nora'yla ne zaman ayrılısak bunu takardım. Birlikte olmadığımız zamanlarda, ama hala ona aşıktım. Avery hazır değil. *Daha yeni* ayrıldılar. *Ne düşünüyordum ki?* Dört yılı birkaç haftada unutamazsın.

"Belki onunla daha fazla konuşmuş olsaydım," diye devam ediyor Avery, "böyle bitmezdi. Belki erkeklerle seninle konuştuğum gibi konuşmayı öğrenebilirim."

Parmak eklemimi dudaklarıma değdiriyorum ve onunla tanıştığım andan beri aklımı kurcalayan soruyu soruyorum. "Neden benimle böyle konuşuyorsun? Neden bu kadar rahatsın?"

Omuzlarını kaldırırken bana temkinli bir gülümseme veriyor. "Çünkü sen *Vegas*'sın." Geri çekiliyor. Geriye doğru büyük bir adım atarak neredeyse beton basamaktan düşüyordu. "Benimle konuştuğun için teşekkürler. Ben biraz uyuyacağım. Bu hafta, web siteniz için bazı tasarım fikirleri üzerinde çalışacağım. Anlaşmanın bana düşen kısmını unutmadım. Senin için gerçekten iyi bir iş yapacağım. İşinizi uçuracağız."

"Tamam." İsteksizliğimi duymasını umarak bir nefes veriyorum. *Gitme. Zaten buradasın. Beni görmek istedin... o yüzden kal.* "Yani yakında görüşecek miyiz?"

Hevesle başını sallıyor. "Evet. Sana mesaj atarım." Dönüyor ve beton basamaklardan aşağıya iniyor.

Kaldırıma ulaştığında ona sesleniyorum.

"Avery, bekle!"

Olduğu yerde durdu ve kapı aralığında benimle yüzleşmek için döndü. "Benim '*Vegas*' olduğumu söyledin. Bu da ne demek oluyor?"

Avuçlarını yukarı kaldırıyor ve her şey apaçık ortadaymış gibi omuz silkiyor. "*Vegas*'ta ne olursa, Finn..."

Oh. El sallayıp kaldırımdan aşağı inerken kızgınlığımı gizliyorum. Verandada bekleyip Dex'in evine güvenli bir şekilde girdiğinden emin olana kadar onu izliyorum, sonra da sinirle homurdanıyorum.

Vegas'ta kalır. Vegas'ta olan burada kalır. *Sikeyim.* Bu yüzden bana karşı savunmasız ve açık olmaya bu kadar istekli.

Bir yaz. Tek istediği bu. Kendine güvenini arttırmak için *lanet* olası *bir yaz*, böylece onu görmeyen adama koşarak geri dönebilir.

“S Seni daha önce aramadığım için üzgünüm, Aves. Çok meşguldüm,” diyor Palmer telefonda abartarak ve yanıtındaki tüm heceleri uzatarak. “Kanal gerçekten ilgileniyor ama henüz Bu yüzden stüdyo şansını deniyor ve ilk dört bölümü çekiyor. Kelimenin tam anlamıyla durmak yok yola devam. Kendime ayıracak bir dakikam bile olmadı.”

Telefona doğru nefes veriyorum, umarım tedirginliğimi duyabilir. Bir elimde dumanı tüten bir fincan kahve, Dex'in battaniyesine sarılırken bir an sessiz kalıyorum. Oyalanarak Cherry'nin sabah turlarını ileri geri yüzmesini izliyorum. *Çok kızgınım*. Gerçek bu. Finn'le birkaç gece önce seks yaptıktan sonra Palmer'ı aradım. En iyi arkadaşım ile konuşmak istedim. Yaşadığım karışık duyguları atlatmama yardım etmesini istedim. Cevap vermedi. Palmer'a mesaj atıp ona ihtiyacım olduğunu söyledim ve beni neredeyse üç gün boyunca okumaya bıraktı.

Gerçekten bu kadar meşgul olsaydı anlardım ama sosyal medyadaki tüm takipçilerini nerede olduğu ve gelişmekte olan kariyerinden haberdar edemeyecek kadar *yoğun* değil. Palmer'ın daha fazla bölüm çektiğini zaten biliyordum... Instagram yüzünden. Başparmakları, küçük ünlülerin adını anmaktan, arama düğmesine basıp yirmi yıllık en iyi arkadaşına geri dönemeyecek kadar yorgun olmalı.

"Çekimler nasıl gidiyor?"

"Yani... bu gösteri... *iyi*. İyi bir sıçrama tahtası. Ama daha büyük şeyler için hazırım, anlıyor musun?"

"Bir hafta sonra mı?"

"Bu sektör çok hızlı ilerliyor," diye azarlıyor. "İnsanlar bir gecede şöhreti buluyor."

"Ben..." Ciğerlerimdeki havayı boşaltıyorum ve tavrımı da onunla birlikte dışarı atıyorum. "Senin için dünyanın en iyi şeylerini istiyorum dostum. Ama seni özlüyorum. Seni arayıp duruyorum..."

"Kahretsin, özür dilerim. Biliyorum. Tam bir bok parçasıyım. Hiç yalnız kalamıyorum. Konuşmak için zaman bulmak çok zor. Ben de seni gerçekten özledim ve aramanı kaçırdığım için üzgünüm. Her şeyimi bu işe verdim, yönetmenlerle ve bazı oyuncularla iyi ilişkiler kurmaya çalışıyorum, anlıyor musun? Bağlantılar. İşler yolunda gitmezse ne yapacağımı bilmiyorum. Kira kontratımın bittiğini ve sitenin kirayı tekrar yükselttiğini söylemiş miydim? Artık karşılayamıyorum. Bu dizi de tutmazsa... Evsiz kalırım."

Dilimi tuttum. "Evsiz mi? Bu dramatik değil mi?"

"Hayır, doğru."

"*Ben senin evinim, aptal.* Sokakta uyumana izin vereceğimi mi sanıyorsun?"
Telefona doğru gülüyor. "Sen de evsiz kalmak üzeresin. Hepimiz biliyoruz ki

Yaz bittiğinde daire Mason'da kalacak."

Beni bu kadar iyi tanımasına sinirlenerek kupamdan bir yudum alıyorum. Savaşçı olmamak bir suç değil. Ayrıca, neden başarısız ilişkimin anılarıyla dolu bir dairede yaşamak isteyeyim ki? "Yeniden bir yer bulabiliriz. Birlikte yaşamayalı yıllar oldu."

Palmer telefona doğru homurdanıyor. "Otuzlu yaşlarımıza girmek için ne güzel bir yol, değil mi?" Palmer ve ben en son Mason'ın yanına taşınmadan önce birlikte yaşamıştık. Yollarımızı ayırmanın acı tatlı olduğunu söylemiştik. Gerçek yetişkinliğe resmi girişimiz. Benim için ilk birlikte yaşadığım erkek arkadaşımdı. Palmer içinse ilk kez yalnız yaşıyordu. Geçinebilmek için üç işte çalışmak ve ailesinden borç almak zorundaydı ama yine de idare etti. Bunun bir dönemin sonu olduğunu düşünmüştük. Meğer sadece bir molaymış.

"Geriliyor muyuz?" Yumuşakça kıkırdıyorum. *Hay sikeyim. Biz... geriliyor muyuz?*

"Eğer gerileyeceksem, bu seninle olacak. Seni seviyorum, Aves. Ve daha önce aramadığım için çok üzgünüm. Konuşmaya ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Ne oldu?"

Kızgınlığım dağılıyor. Bir anda lisede Palmer'a gizli aşklarımı itiraf ettiğim günlere geri döndüm. Konuşma hep aynı olurdu. Ona kimden hoşlandığımı söylerdim. Bana tuzak kurduğu konusunda ısrar ederdi çünkü elbette Palmer okuldaki tüm erkekleri parmağında oynatıyordu. Ağlar ve beni rahat *bırakması* için yalvarırdım. Beni hiç dinlemezdi. Cesur, cesur Palmer, dilimlenmiş ekmekten sonraki en iyi şey olduğuma ikna olmuştu, benimle bir erkekle sohbet ederdi, kalbinde iyi niyet vardı... ama her zaman aynı şekilde sona erdi. Ben reddedilir ve aşağılanırdım, Palmer ise çıkma teklifi alırdı.

Sonunda, ona kimden hoşlandığımı söylemeyi bıraktım.

Ama sanırım artık güvenli. Finn muhtemelen ondan hoşlandığının farkına varmıştır. Ondan hoşlanma derecemi kontrol altında tutmak için elimden geleni yapıyorum, böylece kalbim ve yumurtalıklarım kendini kaptırmıyor, ama genel olarak, arkadaşlığımız zihnimde yarattığım bu hayali romantizmden bile daha hızlı geliyor. Finn bana her gün mesaj atıyor. *Her zaman önce.*

Bazen müstehcen şeyler yazıyor. Cinsel içerikli mesajlaşmalarım hâlâ garip ama üzerinde çalışıyoruz. Bazen de Finn bana sadece komik bir GIF göndermek ya da bir şey tavsiye etmek için mesaj atıyor. Sevdiği şeyleri hızla öğreniyorum - yulaf sütü kreması, sadece alkali su ve vanilyalı yoğurda çilek karıştırmak. Çilekli yoğurt değil... olgun çilek parçalarıyla karıştırılmış *vanilyalı yoğurt*. Görünüşe göre arada büyük bir fark var. Finn benden daha fazla yemek meraklısı olabilir çünkü benim fantezi anlayışım mikrodalgadan yemek yerine bir Hot Pocket kaplamak.

Kese.

"Yeni komşumu hatırlıyor musun?"

"Dövmeli seksi adam mı?" Palmer cıvıltıyla sorar.

"Tabii. 'Dövmeli seksi adam' Finn Harvey. O biraz tek boynuzlu bir at, Palmer. Daha önce hiç bu kadar... *her şeyiyle* bir erkekle tanışmamıştım." Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Finn erkeksi, seksi ve mükemmel anlarda hükmedici. Yine de kişiliği bir golden retriever gibi. Çok tatlı ve cana yakın. Bir peri masalı için yazılmış bir karakter. Hikayedeki dönüm noktasını bekliyorum, zihnimdeki mutlak mükemmelliğini ortadan kaldıran dev kusurunu... seri katil olduğunu öğrenmek gibi. Bu onun cazibesini dengeleyebilecek tek şey olurdu.

"Sen..." Palmer ne diyeceğini bilemeyerek susuyor. "Yani ondan hoşlanıyorsun?"

Kahvemi yudumluyorum ve sırrımın hâlâ çantada keklik olduğu son birkaç saniyenin tadını çıkarırken kendi kendime gülümsüyorum. "Onunla seks yaptım."

"Ne?!" Palmer bağırıyor. "Kesin şunu! Neden beni aramadın?"

O kadar yüksek sesle bağırıyor ki telefonu kulağımdan

çekmek zorunda kalıyorum. "Ben yaptım..." Telefonda
boğazımı belli etmeden temizliyorum.
"Eğer bunu söylemiş olsaydın, seni daha erken arayabilirdim."

Vay canına. Beyninden ağzına kadar filtreden yoksun... Yemin ederim. "Sadece ben eğlenirken konuşmak istediğini bilmek güzel."

"Aves," diye inliyor, "hadi ama. Yani, iyi olduğundan emin olmak için arardım. Seksi hafife almadığını biliyorum. Böyle bir adamla yeniden bir araya geldiğine inanamıyorum. Yani, o *çok* iyi biri. Ben orada olsaydım. Kesinlikle şansımı denerdim."

Kızgınlığım hemen tekrar kabarıyor. *Geri çekil. Geri çekil lan.* Uh-oh. Kıskançlık iyi değildir. Kıskançlık sıradan seksin düşmanıdır. Finn benim öğretmenim. Koçum. Arkadaşım. Kıskançlık yapmamam gereken bir sürü şey var.

Gergin kalbimi sakinleştirmeye çalışarak sıradan cevabımı fazla telafi ediyorum. "Komik. Daha önce bir erkeği paylaştığımızı sanmıyorum. Her şeyin bir ilki vardır sanırım."

"Oh, dur. Yapmazdım... Ee, nasılsın? Nasıl hissediyorsun? Mason biliyor mu?"

"Mason neden bilsin ki?" Kahve fincanımı bir bardak altlığının üzerine koyuyorum ve dizlerimi göğsüme çektikten sonra atkımı çeneme kadar çekiyorum. *Burası neden bu kadar soğuk?* Kendime tanklardaki termometreleri kontrol etmem gerektiğini hatırlatıyorum. Vegas'ta yaz sıcakları artmaya başladığından beri Dex'in ikliması sürekli çalışıyor. Acaba Cherry sanatın içinde yüzüyormuş gibi mi hissediyor? Son zamanlarda biraz daha yavaş görünüyor. "Bilmiyorum, senin yerinde olsaydım onu arar ve yeni oyuncağını boğazına tıkardım. Bu

açık bir mesaj
gönderir." "Ne
mesajı?"

"Sizin işiniz bitti. Bittiniz. Geri dönüş yok. Hayatınıza devam ettiniz."

Palmer tüm Rumble sohbet fiyaskosunu kaçırdı, bu yüzden Mason'ın beni aldatmadığını savunmaya gerek yok. Ama yine de, Palmer bana aşk hayatımla ilgili ne yapmam gerektiğini söyledikçe, ben de tam tersini yapmak istiyorum - sırf bir noktayı kanıtlamak için. *Gerilemekten bahsediyoruz.* Belli ki içimde hâlâ asi bir genç var.

"Finn ve ben arkadaşız. Bu kadar. Mason'ın boğazına tıkılacak bir şey yok. Bu yazı kendimi nasıl seveceğimi bulmaya çalışarak geçireceğim. Bunu çözdüğümde, bu ayrılık hakkında ne hissettiğime karar verebilirim. Daha kötülerini atlatan çiftler gördüm. Daha azı için çekip giden çiftler de gördüm. Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Sonuç olarak Mason mutsuz olduğunu söyledi ve ayrıldık. Bana vurmadı, beni aldatmadı ya da yalan söylemedi... Sadece *mutsuzdu*. Doğruyu söylediği için ondan nefret mi etmeliyim? Ayrıca, bana sadece biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi. Belki benim de boşluğa ihtiyacım vardı. Ya kendimizi uyandırmak için ihtiyacımız olan şey buysa?"

"Öyle mi dedi? Gerçekten tekrar bir araya gelmek istediğini mi söyledi?" Kelimenin tam anlamıyla iğrenmiş görünüyor. Bu ikiyüzlülük de ne böyle? Palmer'ın onu aldatan sayısız erkek arkadaşı oldu. İlişkileri genelde kısa sürdü ama daha önce de onlara geri döndü. Görünüşe bakılırsa sadece *"siktir et onu, seni hak etmiyor"* enerjisini benim için saklıyor. Ya da belki Mason'ı yolundan çekmek istiyordur. Emin değilim.

"Belki de bu bir moladır dedi. Biliyorsun, annemle babam da bir süre ara verip sonra tekrar bir araya gelmişlerdi."

"Doğru... boşanmalarından kısa bir süre önce. Bunu ne kadar zor karşıladığını hatırlıyor musun? Gerçekten bunu çocuklarına da yapmak istiyor musun?"

Tanrım, Palmer. Keskin ağız. "İşler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, Mason ve benim hâlâ yürütmemiz gereken bir işimiz var. Büyük bir kontratımız var. *Birlikte* güvence altına almamız gereken kariyer yapıcı bir sözleşme. Şu anda desteğe ihtiyacım var. Taleplere değil."

"Katılıyorum. İş söz konusu olduğunda, destekleyici olmalı-"

"*Hayır. Palmer, senden. Senin desteğine ihtiyacım var. Bana ne yapacağımı söyleme. Sadece dinle.*"

Nasıl iyi bir arkadaş olunacağı konusunda daha ne kadar ona koçluk yapmam gerekecek? Yirmi yıl oldu.

Şimdiye kadar beni tanımadın mı? Neye ihtiyacım olduğunu anlayamıyor musun?

Nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve sonra şöyle diyor: "Tamam, peki. Seni destekliyorum. Dinliyorum."

"Teşekkür ederim." Aramıza ağır bir sessizlik yerleşiyor ve Finn'den ve onun dünyamı nasıl alt üst ettiğinden bahsetmek istesem de, bu sefer değerli sırlarımı kendime saklamaya karar veriyorum. "Günüme başlayacağım, ama sette iyi şanslar. Bacağını kır."

"Teşekkürler. Oh, ve, Aves?" "Evet?"

"Bazen yanlış şeyler söylediğimi biliyorum, ama biliyorsun ki ben... sen benim en iyi arkadaşımsın... bana inanan ve yanımda duran tek kişisin ve... bu arkadaşlığın zayıf halkası olduğum için üzgünüm. Seni gerçekten kendi tarzımda seviyorum. Keşke daha iyi olsaydım... sana daha çok benzeseydim."

"Palmer," diyorum derin bir iç çekerek.

"Hayır, hayır, bırakın ben sahipleneyim. Nasıl olabileceğimi biliyorum. Bazen seni hak etmediğimi düşünüyorum." "Önemli değil, en iyi arkadaşım. Bana sahipsin. Ben de seni seviyorum."

"Güzel." Rahat bir nefes alır. "Git ve erkek oyuncağınla eğlen. Umarım mağazaya gidip kendine büyükanne külotundan başka bir şey almışsındır."

Öfkemi göremiyor ama şımarıklığımı duyabildiği kesin. "Nasıl duyabilirim? Arabam hâlâ sende." "Kahretsin."

Telefonu kapatırken kıkırdadım. Ateşli dağınık Palmer. Evet, kenarları biraz sert ama o benim en eski arkadaşım. O kenarların her birinin nereden geldiğini biliyorum.

Onun kalbini biliyorum. *Ve bu iyi bir kalp.*

Dex'in ön kapısından gelen yumuşak bir vuruş beni uykumdan uyandırıyor. Kim olabilir ki bu? Önümdeki sehpanın üzerinde duran telefonumu kontrol ediyorum, belki Finn uğradığını söylemek için mesaj atmıştır diye. Hiçbir bildirim yok. Sadece ekrandaki saat bir saattir uyuduğumu ve saatin öğleden sonra üçü geçtiğini söylüyor.

Finn'le *takılmayalı* birkaç gün oldu ve itiraf edeyim... Onu şahsen görmekten kaçınıyordum.

Çünkü ağrım var.

Bu iyi bir yara. Sadece onun devasa boyutlarının bir kanıtı, ama onunla tekrar uyuyabileceğimi sanmıyorum ve yapmak istediğim son şey onu suçlu hissettirmek ve onu korkutmak, bu yüzden son birkaç gündür işe gömülmüş gibi davranıyorum. Gömülmedim. Mason hala raporlarla ilgili bana geri dönmedi. Dün ona mesaj attım ve tek söylediği seyahatte olduğu ve döndüğünde kontrol edeceğiydi. *Bu yüzden müşterilerle ben ilgileniyorum.* Kariyerimde bir sonraki seviyenin anahtarını elinde tutan Legacy Resorts'un pazarlama müdürünün kendisinden daha zeki bir kadınla başa çıkamaması çok kötü. *Çok saçma.*

Dex'in söylediği gibi güvenlik sistemi uygulamasını indirmiş olmayı dileyerek kapıya doğru ilerliyorum. Öyle yapsaydım, kapıda kimin olduğunu görebilir, bir düğmeye dokunabilir ve Dex'in oturma odasındaki rahat koltuğumdan kalkmadan onlara kibarca lütfen gitmelerini söyleyebilirdim.

Kapıyı açtığımda, kesinlikle beklemediğim bir yabancıyla karşılaştım. Çarpıcı özellikleri var. Köşeli yüz hatları ve yüksek elmacık kemikleri büyüleyici. Düz kesilmiş perçemleri, simsiyah saçları ve koyu

ve ağır göz makyajı, giydiği hafif jean şort ve dökümlü, çiçekli üst ile tam bir tezat oluşturuyor. Çelişkilerden oluşan eşsiz bir görünüm. Las Vegas'taki herkes ilginç ve güzel mi?

"Merhaba," diyorum, elindeki pembe, puantiyeli fırın kutusunu başımla işaret ederek. "Özür dilerim, yanlış ev. Teslimat siparişi vermemiştim." Omzunun arkasından bakıyorum ama araba yok. Finn yanlışlıkla benim yiyeceklerimi almış. Belki de ben onun unlu mamullerini almışımdır?

"Hey, Avery," diyor, bir elini şortunun arkasına siliyor ve sonra bana uzatıyor. "Ben Lennox, Finn'in kuzeniyim. Ellerim yapış yapış olduğu için özür dilerim." Yine de elini sıkıyorum, kibar olma dürtüm ellerinin neden yapış yapış olduğuna dair endişeme galip geliyor. Tereddütümü hissetmiş olmalı ki pembe kutuyu uzatırken detaylandırıyor. "Hoş geldin komşu hediyesi olarak sana Las Vegas'ın en iyi tarçınlı çöreklerini getirdim. Ama her zamanki kalitede olduklarından emin olmak için bir tane tatmam gerekti."

Başımı arkaya atıyorum ve gülüyorum. "Nasıllar?"

Gülümsüyor, yakut kırmızısı dudakları tüm yüzüne yayılıyor. "O kadar iyi ki üçe düştün." Kutuyu uzatıyor. "Finn bugün annesini görmek için Scottsdale'e gitti, ben de bu fırsatı değerlendirip kendimi tanıtmaya geleyim dedim. Durmadan senden bahsediyor."

Gülümsememi engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Her neyse. O benim arkadaşım. Arkadaşımdan hoşlanmaya ve benim hakkımda konuşmasından keyif almaya hakkım var.

"Umarım hepsi iyi şeylerdir?"

"Olağanüstü şeyler," diyor. "Gelip gerçek olduğundan emin olmalıydım."

Nefesimin altında kıkırdıyorum. *Yağcılık seni her yere götürür, Finn. Dolap aynasının önünde bana istediğini yapman gibi.*

"İçeri gelmek ister misin? Kahve yapabilirim." Elindeki kutuyu işaret ediyorum. "Zihin okuyucu olmalısın çünkü henüz öğle yemeği yemedim ve bunlar harika kokuyor."

"Çok isterim."

Kapı aralığında ona yer açmak için kenara çekiliyorum. Yanımdan geçerken omzumu hafifçe sıkıyor ve o anda bu yabancıнын yanında kendimi rahat hissediyorum. Finn'in yanında da aynı şekilde rahat hissediyordum. Belki de aileden gelen bir özelliktir. Belli bir karizmaları var.

Lennox Dex'in evinde kendini evinde gibi hissediyor. Belli ki buraya bir ya da iki kez gelmiş çünkü Dex'in devasa mutfağında küçük meze tabaklarının nerede olduğunu biliyor. Dolaptan bulaşık takımlarını alıyor ve her biri altı inçlik tabağın tamamını kaplayan iki devasa tarçınlı rulo tabaklıyor. Boş midem heyecanla uluyor.

Demleme düğmesine bastıktan sonra, bu evde kullandığım tek masa olan mutfak kahvaltı masasında Lennox'a katılıyorum. Dex'in büyük yemek odasındaki süslü yemek masası hâlâ hazır ve dokunulmamış durumda. On iki kişinin rahatça oturabileceği bir masada yemek yemek gibi bir planım yok. Yuvarlak mutfak masası yemek yemek ve çalışmak için oldukça geniş bir alan.

"Gerçekten çok güzelsin," diyor Lennox.

Ani bir tepki olarak omzumun üzerinden bakıyorum ve sonra kaçamak cevaplarımdan dolayı kızarıyorum. *Özgüven, Avery. Üzerinde çalıştığımız şey bu.*

"Evet, seninle konuşuyorum," diye kıkırdarak ekliyor.

"Özür dilerim," diyorum yüzümü ellerimin arasına gömerek. "Ben sadece... Çok uzun zamandır bir ilişki içindeydim. Artık kimse bana bunu söylemiyor."

Dudaklarını büzüyor. "Erkek arkadaşın sana güzel olduğunu söylemedi mi?"

Düşündüm de... "Bana hep bunun ima edildiğini söylerdi. Güzel olduğumu düşünmeseydi benimle birlikte olmazdı... ama artık birlikte değiliz, o yüzden..." Garip bir şekilde gülüyorum. *Hay Allah.*

En son ne zaman diğer kadınlarla normal sosyal etkileşimde bulundum? Sadece Palmer. O da genellikle onun hayatımla ilgili iğneleyici yorumlarından kaçmak içindi.

Lennox öğürüyormuş gibi yapar. "Bu tembellik."

"Biliyor musun?" Kaşlarımı kaldırarak söylüyorum. "Bu tembellik. Ne kadar zor olabilir ki? Neredeyse bir cümle. 'Güzel görünüyorsun. O kadar da zor değil, değil mi?' Mason daha fazla söylemeliydi. *İma* edilenden daha fazlasını hak ediyordum.

"O kadar da zor değil," diye karşılık veriyor Lennox. "Siz hâlâ konuşuyor musunuz?"

Omuzlarım geriliyor ve hemen savunmaya geçtiğimi hissediyorum. "Birlikte bir işimiz var. Hâlâ iletişim kurmamız gerekiyor."

"Sorun değil. Mükemmel bir dünyada hepimiz eski sevgililerimizle hala dostane ilişkiler içinde oluruz. Bu, hayatımıza devam etmeyi çok daha kolaylaştırır. Eğer birlikte bir iş sahibi olabiliyorsanız, bu gerçekten olgun bir davranış." Bana bakıyor, iri kahverengi gözleri hafifçe kısılıyor. "Şahsen ben eski sevgilimin taşaklarını kesip teker teker ona yedirmek istiyorum." Gömleğinin yakasını çekiştirerek köprücük kemiğinin altında dövmesi olan bir ismi ortaya çıkarıyor. "Geriye dönüp baktığımda, onun adını vücuduma kalıcı olarak yazdırmak kötü bir alametti. Uğursuzluk getirdi."

Tarçınlı rulomdan cömert bir parça kestim. Çatalımın yan tarafı kabarık tatlıyı kolaylıkla kesiyor. Çiğnerken ağızımı kapatarak, "Çıkartıyor musun? *Vay anasını*, bu çok lezzetli."

"Değil mi? Ve hayır, gerek yok. Sanatçımın bunu yeni bir tasarıma dönüştürerek örtbas etmek için bir planı var." Lennox onun omzunu sıvazlıyor. "Biraz param olur olmaz Finn'in gemisini kopyalayacağım."

"Oh, evet... dövmesi..." *Hayatımda gördüğüm en seksi şey.* "Çok havalı. Arkasında bir hikaye var mı?"

"Pek sayılmaz. Finn her zaman gemilere ilgi duymuştur. Bu da komik çünkü pilot lisansı var. Hep gemi kaptanı olmak isteyeceğini düşünmüştüm ama-

"Finn'in pilot lisansı mı var?"

"Sadece özel pilot sertifikası," diyor Lennox omuz silkerek. "Delta'da uçmak için başvuracak falan değil ya. Hâlâ aktif olup olmadığından bile emin değilim. Yıllardır uçmadı."

"Vay canına. Hiç tahmin edemezdim. Pilot mu olmak istiyordu?"

Lennox dudaklarını büker. "Başka bir hayatta. Finn sana babasından bahsetti mi?"

Tarçınlı rulomdan bir parça daha kesip oyalandım. Finn bana Lennox'tan bahsetti. Onlar kuzenden daha fazlası. Bu onun en iyi arkadaşı ve birlikte çalışıyorlar. Rahatça konuşabilirim, değil mi? "*Çapkın* kelimesini kullanmış olabilir."

Lennox kahkahalarla güler. "Finn bir kızdan hoşlandığında çok kibar oluyor. Söylemek istediği Griffin Harvey Junior'ın toplumun yüz karası olduğu ve kadınlara hakaret ettiği. Babalarıyla sorunları olan on sekiz yaşındaki cinsel olarak aktif çocuklar onun en sevdiği tipler. Sadece üç çocuk babası olması bir mucize. Daha fazla olduğundan şüpheleniyorum. Pis herif görünüşe göre prezervatifin ne olduğunu bile bilmiyor."

Çenem düşmüş bir halde ona göz kırpıyorum. Tamam, demek açık sözlü. Aslında bunu sevdim. Lennox'ta duman ve aynalar yoktur. Ne görüyorsanız onu alırsınız.

"Bu Finn için utanç verici olmalı."

O da başıyla onaylıyor. "Finn ve annesi gerçekten çok yakınlar. Bu da babasını sevmesini zorlaştırıyor."

Dudaklarımı ıslattım, dilimin üzerindeki tatlı kremanın kalıntılarını tattım. "Bunun hakkında konuşmalı mıyız? Bilirsin işte... Finn'in arkasından?"

Uzanıp elimi okşuyor. "Benim sadakatim Finn'e. Ne söyleyebileceğimi ve hangi sırları saklayacağımı biliyorum. Benim işim onu korumak. Lafı açılmışken" -göğsümü işaret ediyor- "senin anlaşman nedir?"

"Ah," diyorum zoraki bir kahkaha atarak. "Demek bunlar dostane, komşu tarçınlı çörekler değilmiş."

"Kesinlikle. Fırınlanmış ürünlerin bir bedeli vardır."

Gülümsüyorum. *Sakin ol. İstesem de Finn'i incitemezdim.* "Kahveni nasıl alırsın?" Ayağa kalkarken sordum.

"Kahveden daha çok krema ve şeker lütfen."

İki fincan alıp Lennox'un fincanına bol miktarda yarım ve yarım döküyorum. Ona krema koyuyorum ama gümüş şeker kabını bir kaşıkla masaya getiriyorum. "İnsanların şeker toleranslarını tahmin etmekte iyi değilim. '*Anlaşmama*' gelince, sana ne istersen söylemekten mutluluk duyarım ama Finn'le çıkmadığınızı biliyorsun, değil mi?"

Lennox şeker kabının kapağını açmadan önce kaşığı kapıyor. Üç çay kaşığı şeker kristalini kaşıkla fincanına doldurur.

Evet, benim tarzım bir kız.

"Takıldığınızı söyledi."

Dişlerimin arasındaki havayı emerek gıcırdama sesini abartıyorum. "*Takıldık.* Bir kere."

"Siz birlikte mi yattınız?" diye soruyor muzip bir gülümsemeyle. Gülümsemesi bulaşıcı ve ben de onun şakacı ruh halini yakalıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Yani, pek uyumadık."

Kahkahalarla ciyaklıyor ve ayaklarını hızla yere vurarak masanın sallanmasına neden oluyor. "*Biliyordum.* Senden bahsediş şeklinden anlamalıydım. Finn sonunda iyi birinden hoşlanıyor. Tanrıya şükür."

"Oh, oh," diyorum avucumu kaldırıp elimi havada sallayarak. "Hayır. Öyle değil. Ben sadece... biz..." Tamam, bu soruya nasıl cevap vereceğimi bulmam gerekecek çünkü başka biri daha soracak. "Yaklaşık üç hafta önce çok uzun süreli bir ilişkiden terk edildim ve flört oyununu nasıl oynayacağımdan pek emin değilim. Finn bana, tabiri caizse, ipleri gösteriyor. Karşılığında ben de uzmanlığımı kullanarak daha fazla iş yapmanıza yardımcı olacağım."

Lennox'un kafasında dönen çarkları hayal ediyorum. Kupasından bir yudum alırken yüzündeki şaşkın ifadeyi bana çeviriyor. "Bu Finn'in fikri miydi?"

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Oh, hayır. Ona ben sordum. Daha çok onu ikna ettim. *Tamamen benim fikrimdi.* O tüm bu olanlarda masum. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama ben uygulamalı öğrenen biriyim. Seks öyle ders kitaplarından öğrenilecek bir şey değil. Aslına *bakarsan, öğrenebilirsin.* Ben öğrendim. Muhtemelen bu yüzden bu kadar beceriksizim. Finn benim olmadığım konularda kendine güveniyor, bu yüzden bana erkeklerin ne istediğini ve nasıl düzgün bir seks hayatım olacağını öğretebileceğini düşündüm."

Lennox gülümsemesini kontrol etmeye çalışır. "Yani hiç tanımadığın bir adamdan bahşiş için seninle seks yapmasını mı istedin?"

"Oldukça fazla." Gözlerimi kapatıyorum. "Her zamanki tarzım değil ama bir erkekle hiç bu kadar kolay konuşamamıştım. Ayrıca, kusura bakma, kuzenin olduğunu biliyorum ama Finn çok seksi." Ellerimi indirdim ve masumca omuz silktim. "Bir fırsat gördüm. Onu değerlendirdim. Ama söz veriyorum, planladığım sinsi bir şey yok. Biz sadece birbirimize yardım eden arkadaşlarız."

Lennox dudaklarını aşağı çevirir ve yavaşça başını sallar. "Tamam, bunun tam bir felaketle sonuçlanmayacağını varsayalım. Yaz sonunda ne olacak? Bu sorgumun son sorusu. Söz veriyorum."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. Finn'e karşı koruyucu olması hoşuma gidiyor. Bu da ondan hemen hoşlanmamı sağlıyor. "Eve gideceğim, eski sevgilimle yaşadığım daireden taşınacağım ve yeniden birileriyle çıkma konusunda kendimi iyi hissedeceğim. Umarım o zamana kadar, benimle birlikte yaşamayı *yerleşmek* olarak görmeyen bir erkeğin ilgisini çekecek kadar kendime güvenirim. Bu arada sen ve Finn rezervasyonlarla o kadar meşgul olacaksınız ki, sizi bu kadar meşgul ve

zengin yaptığım için bana sessizce küfredeceksiniz." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Kulağa adil geliyor mu?"

Kupasını bana doğru uzatıyor. "Zenginlerle çalışabilirim. Sanırım senden hoşlandım, Avery. Ben resmen

tüm bu durumu onaylıyorum." Tabağımı bana doğru itiyor. "Atıştırmalıklarınızı huzur içinde yiyebilirsiniz." Lennox kahkahalarla bana katılıyor. Nefesimizi tuttuğumuzda ekliyorum, "Bil diye söylüyorum, Finn'i bir arkadaş olarak görüyorum. Hiçbir beklentim yok ve risk altında olan bir kalp yok. Birbirimize yardım ediyoruz. sanırım."

"Bence arkadaş olmalıyız," diyor Lennox kaşlarını kaldırarak. "Yani, sen ve Finn her zaman sevişemezsiniz."

Aynı fikirde değilim. Artık ağrım yok. O adamın altında yaşayacağım... ya da üstünde... ya da dizlerimin üstünde...

"Dex yokken burada tek başına mı yaşıyorsun?"

Başımı salladım. "En iyi arkadaşım arada sırada ziyarete gelecekti ama o bir aktris ve son dakikada bir rol aldı ve benim ciple New Mexico'ya doğru yola çıktı."

Lennox şaşkınlıkla gözlerini açıyor. "Burada arabasız ve yalnız mısın?" Cevap olarak başımı salladım.

"Kahretsin, bebeğim, bu çok ezikçe."

"Ben iyiyim," diyorum. "Walmart ve Target çoğu şeyi teslim ediyor ve sabahları sıcak dayanılmaz hale gelmeden önce hızlı yürüyüşlere çıkıyorum, bu yüzden ara sıra evden çıkıyorum. Ve Finn geçen gece beni yemeğe götürdü."

Lennox gözlerini devirir. "Hapsedilmiş kışını özgürleştiriyorum." Kahvesini yudumluyor ve önce etkileniyorum ama sonra içine ne kadar krema koyduğumu hatırlıyorum. Eminim içeceği ancak ılıktır. "Town Square'e gidiyorum. Orada bir şey alabileceğimden değil ama kredi kartım biraz tozlu. Sephora'da bazı kötü kararlar vereceğim. Gelmek ister misin?"

Göz kapaklarımın etrafını işaret ediyorum. "Eğer bana seninki gibi dumanlı göz yapmayı öğretirsen, sana makyaj malzemesi *alırım*. Nasıl düzgün bir şekilde karıştıracağımı çözemiyorum. Siyah bir gözü kapatmaya çalışırken başarısız olmuşum gibi görünüyor."

Lennox kıkırdar. "Ah, her şey karıştırma fırçasıyla ilgili. Ve bant içeren bir numaram var. Gel bakalım. Sana hangi fırçaları alman gerektiğini göstereceğim. Hadi gidelim." Ayağa kalkıyor, sandalyesi ahşap zemine çarparak gıcırıyor.

"Um..." Gömleğim en azından leke tutmuyor, ama hala rüküş ve iki beden büyük. Kesinlikle koşmadığım bir 5K yardım etkinliğinden. Yarışın sonunda küçük su şişelerini dağıtmak için gönüllü olmuşum. "Üzerimi değiştirmemi ister misin?"

Tek gözünü kısarak bana bakıyor. "Um," diye taklit ediyor, "bu garip bir soru. Üstünü değiştirmek ister misin? Bekleyebilirim."

"Oh, ben... Bilmiyorum. Şehir Meydanı süslü mü? Seni utandırmak istemem." Yıpranmış mavi kot şortuma baktım. Şort giymekten nefret ediyorum. Bacaklarım bronz ya da sıkı değil. Sıkıştırılmalı yoga pantolonlarının güvenliğine aitler. Ama burası çok sıcak. Başka ne seçeneğim var ki?

"Biz dışarıdayken bir flash mob'a katılmayı planlıyor musun?"

"Kesinlikle hayır."

Omuzlarını kaldırıyor. "O zaman beni nasıl utandırırısın?" Lennox nefes nefese bir kahkaha atarken başını geriye atıyor. "Arabamı çekeceğim. Beş dakika sonra benimle ön tarafta buluşmak ister misin? Bu arada bunun buzdolabına gitmesi gerekiyor," diyor ve tezgahın üzerindeki pembe kutuyu işaret ediyor. "Kremanın içinde krem peynir var."

Ön kapı bir klik sesiyle kapanıyor ve kendimi uzun zamandır ilk kez kız kıza dışarıda bir gün geçirmek için sabırsızlanırken buluyorum. Tarçınlı ekmeklerimi söylendiği gibi buzdolabına koyuyorum ve Cherry'nin tankının önünden geçmeden önce çantamı ve anahtarlarımı alıyorum.

Üzgünüm kızım, iyi günler. Bütün gün seni üzgün, yaşlı, evde kalmış bir balıkçı kadın gibi izlemeyeceğim.

GörünüŖe göre planlarım var.

“**W** Ne haber Lenny?" Kamyonetimin hoparlöründen soruyorum. Kuzenimi duyabilmek için patlayan klimanın sesini kısıyorum.

"*Lenny*?" diye soruyor. "Birinin keyfi yerinde. Ayrıca, lütfen bana öyle hitap etme."

Gülüyorum. "Hayır mı? Neden olmasın? Dış tellerinin ve başlığının olduğu o eski güzel günlere götürüyor beni." "Aynen öyle. *Göt*. Her neyse, neden bu kadar neşelisin?"

"Sadece keyfim yerinde. Annemin durumu iyi. Yeni erkek arkadaşı iyi biri. Web sitesi üzerinden birkaç rezervasyon talebi daha aldık-"

Lennox araya girerek, "Ve sen de biriyle yattın," diye ekliyor.

Belki de... "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü bugün bütün gün yeni kız arkadaşınla takıldım. Bana neler olduğunu zaten anlattığını ima etmiş olabilirim, bu yüzden kelimenin tam anlamıyla her şeyi anlattı."

Keşke Lennox şu anda yüz ifademi görebilseydi; sinirli ve öfkeli arasında bir ifade. "Demek Avery'ye saldırdın? Ben büyük bir çocuğum. Beni korumana ihtiyacım yok."

"Evet, öyle, Finn. Yetişkin bir adam gibi görünebilirsin ama konu aşık olduğun kadınlara gelince bir çay fincanı yavrusu gibi kırılgansın." Kahkahalarla gülüyor.

"Eğer sana her şeyi anlattıysa, aslında çıkmadığınızı da biliyordur." Önümdeki kırmızı sedan görünürde hiçbir neden yokken yavaşladığında frenlerimi pompalıyorum. Scottsdale'den dönerken trafikten nefret ediyorum. Yoldaki herkes kaybolmuş gibi araba kullanıyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Lennox soruyor.

"Onunla yattım. Tabii ki ondan hoşlanıyorum." Söylediğime anında pişman oluyorum çünkü Lennox'un ağzından bir sonraki cümlemin ne olacağını biliyorum.

"Hoşlanmadığın bir sürü kadınla yattın. Cass, Anette, Rayna, Molly, Heather, Ruby's'deki ilk adı yasal olarak Sprinkle olan striptizci. Hatırlatmak isterim ki, geldiğinde küçük bir domuz yavrusu gibi ciyaklayan oydu."

Aman Tanrım. "Bunu sana ne zaman söyledim?"

Lennox kahkahalarla kükrer. "Çok sarhoştun. Tekila senin için doğruluk serumu gibi, dostum."

Gözlerimi devirirken yanaklarım havayla doluyor. "O kadınların hepsinden *hoşlandım*. Sadece bir kadın istemedim.

onlarla *ilişki*. Onlar da benimle bir ilişki kurmak istemediler."

"Yanlış. Molly yıllarca sana aşıktı ve Rayna sen Nora ile tekrar bir araya geldiğinde üç gün

boyunca ağladı."

"Tüm ilişkilerimi takip ediyor musun?"

"Tanrım, hayır. Sadece ses seviyesi bile çok fazla iş çıkarır. Kimin böyle bir zamanı olabilir ki? Yine de geçen hafta Cass'i gördüm."

Tam bir felaketle sonuçlanmayan sadece bir tane menfaatli arkadaş durumum oldu. Cass meşru bir arkadaş, ama onu hayal edebileceğiniz her pozisyonda kullandım. Onu bir süredir aramamamın tek nedeni, etrafta sevişmeye ara vermemdi. Cass seks ve ilişkiler konusunda son derece ilgisiz. Benimle bir ilişki yaşamakla uzaktan yakından ilgilenmiyor, muhtemelen bu yüzden Nora'nın dünyada kıskanmadığı tek kadın Cass'ti. Bu yüzden Nora onu birçok kez yatağıma davet etti. "O nasıl?"

"Güzel. Hâlâ Ruby's'de çalışıyor."

"Ben de öyle düşünmüştüm." *Belli oluyor.* Cass'in Las Vegas'taki en iyi maaşlı bar müdürü olduğuna ikna oldum. "Seni sordu. Onu aramanı söylememi istedi."

"Ne dedin sen?" Dikkatim dağılmış bir şekilde soruyorum, flaşörlerimi yakıyorum ve iki şeritli otoyolda küçük kırmızı sedanı geçmek için kıcımlı çekiyorum.

"Biriyle ilişkin olduğunu." Derin bir nefes aldım. "Öyle miyim?"

"Öyle değil mi?" Lennox hemen cevap veriyor. "Yani, bu seks koçluğu olayı gerçekten çok hoş ama birbirinizden hoşlandığınız çok açık. Sorun nedir?"

"Sorun şu ki, en son eski sevgilisini unutamamış bir kadınla ilişkiye girdiğimde... Detaylandırmama gerek var mı?"

"Bütün günümü onunla geçirdim ve onaylayabilirim ki Avery, Nora'nın antitezi." Beni görmemesine rağmen omuz silkiyorum. "O sadece yaz için burada."

"Beş saat kadar uzakta yaşıyor Finn ve danışmanlık yapıyor, bunu her yerden yapabilir. Bu arada, senin kız tam bir balerin. Bugün Sephora'da benim için ne kadar harcadığına inanamazsın. Kasada toplam tutarı okuduklarında irkilmedi bile. Neredeyse kalp krizi geçiriyordum."

"*Lennox*," diye azarladım. "Ne?"

"Avery'den bu şekilde faydalanma." "O ısrar etti!"

"Önemli değil."

"Şuna ne dersin? Bir buçuk yıl içinde güven fonunun ilk parçasını aldığı anda, ona benim için faiziyle geri ödeme yapabilirsin. Anlaştık mı?"

"Bunun için mirasımı mı ihtiyacın var?" Mirasımın ilk kısmı dört milyon dolardan biraz daha az. *Sephora'dan ne almışlar?*

"Yani... Şu anda kazandığından çok daha fazla paraya ihtiyacın olacak." "Bunun için teşekkürler," diye homurdandım. *Hiç de hadım edici değil.*

"Ama merak etmeyin, bütün öğleden sonra sizinle konuştum."

"Konuşmaya ihtiyacım var mı?" Dalgın dalgın soruyorum. Çıkışım yaklaşıyor ve karanlıkta gözden kaçırmak kolay. İki saatlik eve dönüş yolculuğundan önceki son durak. Çeyrek depo kalmışken, riske atmayacağım.

"Bence senden gerçekten hoşlanıyor. Ama dikkatli olmalısın Finn."

"Sana aslında çıkmadığımızı söylemiştim." Sinyal lambamı yaktım. "Ama meraktan soruyorum, neden?"

"Çünkü bu garip. Eski sevgiliyle dört yıl çıkmış. Nişan yüzüğünü verdikten birkaç saniye

sonra *doğum günü*nde onu terk etmiş. Bu birkaç hafta önce oldu. Berbat durumda olması gerekirdi ama o *iyi*. Charlie'yle ayrıldığımızda, uzun süre yemek yiyemedim, uyuyamadım ve pijamalarımı çıkaramadım. Çok üzgündüm.

yıkılmış. Bu çok tuhaf. Avery iyi olmamalı."

"Belki de ucuz atlattığını biliyordur," diyorum ve çıkışa dönüp otoyolun hemen dışındaki kamyon durağına giriyorum.

"Ya da belki henüz bununla başa çıkamıyordur. Ve *belki* de seninle yatmak, kaçınılmaz çöküşünü ertelemenin bir yoludur."

Yeşil dizel kolu olan tek boş pompaya yanaştım. "Ne demek istiyorsun, Lennox?"

"Konuş onunla. Bu sefer ribaund adamı olma, Finn."

Sözleri beni yanlış yola sürüklüyor. Kuzenimin kötü bir niyeti olmadığını biliyorum ama bu benim Nora'ya karşı hep zayıf noktam oldu. Onu ne kadar seversem seveyim, kimyamız ne kadar ateşli olursa olsun, biz mahkumduk. Belki de onun ribaund erkeği olarak başladığım içindir.

"Avery'nin şu anda bir arkadaşına ihtiyacı var. Hepsi bu. Bir arkadaşına ihtiyacım var." "Senin sorunun ne biliyor musun?"

"Benim işgüzar kuzenim mi?"

"Bir kadını sevmenin onun her istediğini yapmasına izin vermek anlamına geldiğini düşünüyorsun. Bazı sınırlar koyar ve bir ilişkiden ne istediğinizi savunursanız hıyar değilsiniz."

Kamyoneti kapatıp telefonumu açıyorum ve Lennox'la yaptığım konuşmayı da yanımda getiriyorum. "Avery ve benim bir ilişki içinde olmamamız dışında. Kendini yeniden flört oyununa dönmek istediği zaman için hazırlıyor. Ben de onun antrenman sahasıyım." Bankamatik kartımı takıyorum ve galon başına dizel yakıtın maliyeti karşısında öğürmek istiyorum. Bu ne zaman bir *dolar* arttı? Benzin fiyatları sürekli artıyor ve annemi artık sadece iki ayda bir görmemin yarı nedeni bu. Eskiden her hafta sonu onu kontrol etmeye giderdim. Normalde geceyi onda geçirirdim ama bu sefer üç kişi kalabalıkmış gibi hissettim. Annem mutlu ve yeni adamı da onu bu şekilde tutmaya kafayı takmış gibi görünüyor. Oyalanmaya gerek yoktu.

"Eğer Avery yeniden biriyle çıkma alıştırmaları yapıyorsa, belki sen de yapmalısın. Ona eski sevgilisi ve senin hakkında ne hissettiğini sor. Ona ne istediğini sor. Ona ne *istediğini* söyle."

Açıkça pompayı başıboş bırakmayın diyen tabelayı görmezden geliyorum. Benzin istasyonuna girerken, "Onu birkaç haftadır tanıyorum. Duygular hakkında konuşmak için biraz erken, Lennox."

"Nora'yı sevdiğini anlayan ne kadar sürdü?"

Bir haftadan daha az. "Bu, ileride işleri farklı yapmam gerektiği anlamına gelmiyor mu?" "Evet. O zaman ona ne istediğini söyle."

Belki sağlam bir tavsiyedir ama bunun için ne istediğimi bilmem gerekir. Morgan ve Nora'yı öğrenmek canımı yaktı. Bunu kimseye itiraf etmeyeceğim ama yıllarca bana gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu gösterdiğimi söyledikten sonra ona geri dönmesi beni deli ediyor. Ona benim hissettirdiğim gibi hissettirmeyen bir adama geri dönmesinin imkânı yoktu. Hepsi lafta kaldı. Kışkırdığımdan değil. Sadece tüm bu saçmalıklarla yüzleşmek zor. Gerçek şu ki Nora bana sadece çöp gibi davranmadı... *Ben de ona izin verdim.*

Avery bana karşı dürüst ve savunmasız olmaktan başka bir şey yapmadı. Belki de konuşmalıyız. Belki bu sıradan bir ilişkiden daha fazlası olabilir. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. Onunla konuşmak çok kolay. Bu iyi seks oyunu gerçekten bir oyun gibi hissettirmiyor. Eğer öyleyse, sanırım her seferinde ben kazanıyorum.

Görünüşe göre, iyi bir kızla bağlantı kurmak istiyorsan, biriyle çıkmaya tövbe et, o zaman hayatına girecektir... jakuzide çıplak. *Kahretsin... Tamam, ondan hoşlanıyorum. Ama ikimiz de bu konuda bir şeyler yapmam için hazır mıyız?*

"Tamam. Onunla konuşacağım," diye mırıldanıyorum, kollarımı benzin istasyonundaki

atıştırma lık lar la dol du ru ru ken te le fo nu om zu m la ku la ğ ım a ra s ın da tu tu yu ru m.

Ka sa ya yö ne l di ğ i m de Len nox, "Gü zel," di yor, "o za man bu ra da ki iş i m bi tti. Pek â l â , al ba ka l ım.

Eve sağ salim. Bu arada, duş alırken son temiz havluyu kullandım, bu yüzden çamaşır makinesine bir yük attım ama henüz alıştırmadım. Bira, edar peyniri ve Chex Mix kalmamış. Onları alışveriş listesine koydum ama bir dahaki sefere Bold Mix aromalı olanlardan alabilir misin? Mavi poşet çok yavan. Yani, yedim... ama yavandı."

Benzin istasyonu görevlisi gözlerini açıyor ve yüzümdeki hiç de eğlenmemiş ifade karşısında irkiliyor. Telefonumu gösterip ona fısıldıyorum, "Sen değil."

Başını sallıyor ve atıştırmalıklarımı teker teker saymaya başlıyor. "Lennox, kilitlerimi değiştiriyorum."

"Hoşça kal, *Finny*."

FINN

Jakuzideyim. Abur cubur yiyorum.

AVERY

Jakuzide değilsin. Bunu biliyorum çünkü ben, aslında yleyim.

Avery'nin yanıtını okurken gülümsüyorum ve arka bahemden geçerek Dex'in evinin bitişiğindeki arka kapıya yöneliyorum. Çok sessizdi. Jetleri amamış olmalı. Mesajımı gördüğünde rahatlamış ve ıslanmış olacağımı düşündüm.

"Umarım terbiyeli *değilsindir*. stsz msn yoksa dipsiz mi? Ya da benim favorim tamamen çıplak," diyorum çitin üzerinden. Duraksayarak flörtöz bir yanıt bekliyorum.

"Mayo giyiyorum, Finn. Malları öylece veremem. Yeni ğretmenim bir erkeğe bunu hak ettirmem gerektiğini söyleyip duruyor."

Kilidi açarken atıştırmalıkları ve enerji içeceğini bir kolumun altına sıkıştırıyorum ve gergin kapıyı açmak için omzumu kullanıyorum. Avery küvette, üzerinde siyah, tek parça bir mayo var. "Ah, kahretsin. Yeni ğretmenin tam bir salak."

Homurdanıyor. "Ben yle demezdim. Her türlü tatlı *ve*"-ellerimi işaret ediyor-"yaban mersini aromalı Red Bull mu getirdi?"

Mavi kutuyu, atıştırmalık poşetiyle birlikte güvertede duran kolunun yanına koyuyorum ve gömleğimi çıkarmaya başlıyorum. Bu gece boşluğa gerek yok. Küvete dalıyorum ve Avery'nin hemen yanında yerimi alıyorum, hatta kolumu omuzlarına dolayacak kadar ileri gidiyorum.

Kutuyu kaldırıyor. "Bunlara zaafım olduğunu nereden bildin? Markete gittiğimde hep tükeniyor." Bana sarıldı ve ben rahatladım. O da hissediyor. Bunun karşılıksız seksten daha fazlası olduğunu düşünürken yalnız olmamın imkanı yok.

"Ben yapmadım. Ben de onları severim. Ama uzun yolculuklar sırasında içmiyorum. Sizi uyanık tutmak için hiçbir şey yapmazlar çünkü şekerin çökmesi kafeini iptal eder."

"*Aynen* yle," diyor, "ama tadı şeker gibi." Getirdiğim beyaz plastik poşetin içine bakıyor ve sonra kutuyu bana uzatıyor.

"Hayır, sen devam et," diyorum, almayı reddederek.

"Sadece bir tane var. Onu senden almak istemiyorum."

Omzunu imalı bir şekilde sıkıyorum ve göz kırpıyorum. "Al bunu. Bunu daha sonra hak etmeni sağlayacağım... Eğer istersen bu gece sana bir özel ders daha vermek isterim."

"Yorulmadın mı? Lennox bugün Scottsdale'de olduğunu söyledi. Seni görmeyi beklemiyordum.

bu gece."

"Birazcık. Bu sabah altı gibi ayrıldım. Scottsdale trafik düzgünse yaklaşık beş saat uzaklıkta. Ama öğle yemeği uzun sürmedi."

Avery alnını kırııştırıyor ve yüzüme bakıyor. "Bir günde beş saat araba kullandın ve şimdi de seks yapmak mı istiyorsun?"

Sıkışmış ifadesini inceliyorum. "Bu neden garip?"

Kutuyu açıyor ve gazlı içeceğin tıslaması aramızdaki sessizliği dolduruyor. Küçük bir yudum aldıktan sonra, "Çünkü 'çok yorgunum' Mason'ın en sevdiği bahaneydi sanırım" diyor. Avery'nin nasıl hissettiğini *görebildiğim* nadir anlardan biri. Herkesin düşündüğü kadar vurdumduymaz değil.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette." Gözleri ileride ve sabit; tatsız bir anının içinde kaybolmuş.

"Sadece seks hayatın mı, yoksa Mason'la tüm ilişkiniz hayal kırıklığı mıydı? Kendini küçümseyen saçma bir yorum yapmadan önce, seninle seks yaptım Avery. Sorunun sen olmadığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim."

"Ben ikna olmadım," diyor alaycı bir ifadeyle. "Bak, gerçekten mi? Sanırım elimden gelenin en iyisini yapmadım. Hiçbir zaman nasıl görüldüğüyle onaylanan bir kız olmak istemedim. Makyajın, seksi kıyafetlerin ya da kilomun bir erkeğin kalbine giden en doğrudan yol olması gerektiğini düşünmüyorum. *Kendim* için sevilmek istedim; aklım, cömertliğim, iş ahlakım, sadakatim için... Ama bazen bir ilişkide temelde önemli olan bir şeyi ihmal ederek Mason'ın içindeki en kötüyü ortaya çıkarıp çıkarmadığımı merak ediyorum."

"Hangisi?"

"Cazibe... her seviyede. Belki de birini sevdiğinizde, onun için elinizden gelenin en iyisini yapmanız gerekir, sadece onun yanında rahat olmanız değil. Bilmiyorum. Bu konuda hiç konuşmadık. Mason'ın nasıl hissettiğini asla bilemeyeceğim. Nasıl hissettiğimi bildiğimden bile emin değilim. Durup düşünemeyecek kadar meşguldüm." Bir yudum daha alır ve kutuyu kenara koyar.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" Boğazımı temizliyorum. "Ayrılığın hakkında mı?"

Bana şakacı bir şekilde gözlerini deviriyor. "Dr. Phil, belli ki *üzgün* hissediyorum."

"Öyle mi? Çünkü bir ilişkinin bitmesi konusunda bu kadar analitik olan birini hiç görmemiştim. Özellikle de bu kadar ani olduğunda. Her şeyin yolunda olduğunu söyledin, sonra o halıyı altından çekti. Acı çekiyor, ağlıyor olmalıydın-"

"Ağladım," diye araya giriyor. "Senin kucağındaydım, hatırladın mı?"

"Aldattığımı düşündüğünde üzülmüştün," diye açıklıyorum. "Ama gerçek ayrılık hakkında ne hissediyorsun? Yaz için kaçtın ve burada yalnız yaşıyorsun ama yine de bu kadar soğukkanlı davranıyorsun. Bu biraz tuhaf."

Dönüyor ve atıştırmalık torbasını kırııştırıyor. Bir paket tuzlu ve sirkeli cips çıkararak sorar, "Alabilir miyim? Bunlar benim favorim."

"Edebilirsin... İstersen soruma da cevap verebilirsin." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Peki," diyor ve elindeki cips paketini bırakıp iki eliyle yüzünü kapatıyor. Sinirli tepkisini gördüğümde hemen ısrarcılığıma pişman oluyorum. "Çok korkuyorum, Finn."

"Şey, bu normal-"

"Hayır!" Suyu bana doğru tutuyor ve boynuma çarpıyor. "Birlikte olmadığımız için değil, ne kadar rahatladığım için. *Bilmiyordum*. Mason söyleyene kadar gerçekten mutsuz olduğumu bilmiyordum. Ve evet, gururum incindi. Evet, egom yaralandı ve tabii ki suçu sekse attığı için utanıyorum. Ama bunların hepsi zamanla geçecek. Beni korkutan şey, ya bunu hiç söylemediyse?"

Ya beni terk etmeseydi? Kesinlikle onunla evlenirdim. Ölüm yatağında, onun beni terk ettiğini asla bilemezdim.

Mutsuz. Evet, şu anda biraz şaşkınım çünkü her bir senaryoyu zihnimde çalıştırıyorum ve ne kadar berbat olduğunu fark ediyorum. İyi bir kadın olduğumu sanıyordum. Yaptığım her şey onu rahat hissettirmek içindi. Yavaş hareket eden bir adam, bu yüzden sabırlı olmayı öğrendim. alışan bir kadından etkilendi, ben de bize sıfırdan bir iş kurdum. Materyalist, sığ kadınlardan hoşlanmadığını söyledi, ben de zamanımı ve enerjimi bu tür şeylere harcamadım. Ama işte buradayız, dört yıl sonra ve ben kim olduğumu bilmiyorum. Sadece Mason'ın kim olmamı istediğini biliyorum. Ve spoiler uyarısı: İstedini söylediği kişi olmak onu elde tutmaya yetmedi."

Ona göz kırpıyorum, açık sözlülüğü karşısında şok oluyorum. Benimle nasıl böyle konuşabiliyor? Bu gerçek mi? Kadınlar manipölatif olmadan ve akıl oyunları oynamadan sadece savunmasız ve dürüst mü? Böyle bir şey var mı? *Hangi cehennemdeydin, Avery?*

"Üzgün olduğumu mu yoksa senin adına mutlu olduğumu mu söylemeliyim bilemiyorum."

Homurdanıyor. "Öyle değil mi? Ben de aynen böyle hissediyorum. Bak Finn, psikotik bir krizin eşiindeymişim gibi göründüğümün farkındayım ama bu öyle bir şey değil. Ben otuz yaşındayım. Çocuk değilim ve güvensizliğimi gidermenin Mason'ın sorumluluğu olmadığını biliyorum. Ama ne istediğimi ve neyi sevdiğimi bulmak benim işim. Bu benim için zor. Doğduğum günden beri insanları memnun eden biriyim. Anneme sorun. Bebekken bile acıktığımda ya da altım ıslandığında ağlamadığımı söylerdi. Anne karnından kimseyi rahatsız etmemeye çalışarak ıkılmışım."

Suyu çalkalayarak gülüyorum. "Koliğim vardı. Zavallı anneme sürekli çığlık atarak işkence etmeye hazır bir şekilde bu dünyaya geldim. Ya da o öyle diyor."

Avery burnuma dokunmak için uzanıyor. "Bundan şüphem yok. *Kendin* olduğun için özür dilemiyorsun. Bunu seviyorum. Kendine güvenin hoşuma gidiyor. Umarım yaz bitmeden bana da bulaşırsın da ben de bir sonraki erkek için değişmem, anlıyor musun?"

Sıradaki adam mı? Neden bunu söylemesinden nefret ediyorum? *Sıradaki adam ben değil miyim?* "Beni eski sevgilimle görseydin benden pek hoşlanmazdın. Ben farklı bir adamdım. Tıpkı senin gibi ben de ilişkimi tamamen bitirene kadar ne kadar mutsuz olduğumu fark etmemiştim." Islak elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Pekala," diyor Avery, Red Bull kutusunu eline alarak, "yeni bölümlerin ve yeni arkadaşların şerefine." Bir yudum alıyor ve sonra parmağıyla ağzımın köşesine dokunuyor. Dudaklarımı ayırdığımda, tatlı sıvıdan biraz ağzıma döküyor.

"Arkadaşlar, ha?" Yutkunduktan sonra soruyorum. Omuz silkiyor.

"Evet. Arkadaşız."

Bana dokunması, bana gülümsemesi ve en değerli duygu ve düşüncelerini paylaşması dışında pek de dostça hissettirmiyor. Ya da belki de böyle olması gerekiyordu. Eski sevgililerimin hiçbirleriyle kesinlikle böyle değildi. Bunca zaman yanlış mı anlamışım? Önce arkadaş olup sonra mı aşık olman gerekiyor? Belki de aşık olmadan önce karşınızdaki kişiyi tanımalısınız. Belki de iyi ve kötüyü önceden bilmek tüm sarsıcı farkındalıkları önleyecektir. Ve eğer önce arkadaş olmak doğru yolsa, sevişmek nereye düşer? Avery ve ben eğrinin gerisinde miyiz yoksa önünde miyiz?

Ben daha fazla düşünemedi Avery kutuyu yere bırakıyor ve boynundaki yayı özüyor. "Bu akşamki dersler için kendini iyi hissettiğini söylemiştin?"

Takım elbisesini aşağı çekip göğüslerini ortaya çıkarmak yerine kendimi sabırlı olmaya zorluyorum. "Öyleyim." "Ne alışmalıyız?" Gülümsemesi o kadar sevimli ve yaramaz ki dudaklarını emmek istiyorum.

Kendimi çok hafif ve aynı zamanda dolu hissetmemi sağlıyor. Flörtöz ve ciddi. Avery pastanın her bir parçası.

"Oral seksin nasıl?" Ben soruyorum.

"Bir ile on arasında mı?" diye soruyor yüzünü buruşturarak. "Elbette."

Nefes alıyor, göğsü yükseliyor. "Tam dört." Nefesini dışarı üflüyor. "Ve bir buçuk. Dört buçuk." Ona kıkırdamaktan kendimi alamıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece bir hamlem var ve sıkıcı olduğunu hissediyorum. Fazla paylaştığım için üzgünüm ama bu Mason'ın sonsuza kadar zamanını alır. Sanırım ikimiz de sonunda kafadan nefret ettik."

Bu adamdan nefret ediyorum. Hem de çok. "Tatlım, sana garanti ederim, ben ağzında eriyen türden bir adamım. Sıkılmayacağım." Saçının ıslak bir parçasını kulağının arkasına sıkıştırdım.

Gözlerini kapatıyor. "Benimle bu konuda konuşmak ister misin?" Avery kendi kendine biraz gülüyor. "Hayatımda sorduğum en garip soru," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

"Garip değil. Sana nelerden hoşlandığımı söylemekten mutluluk duyarım." Dişlerimi kullanarak, kulağına fısıldamadan önce kulak memesini çekiştiriyorum. "Ama sana kafa vermekle ilgili ne öğrettiğimi hatırlıyor musun?" Beklentiyle titrediğini hissetmek beni doğrudan bölgeye gönderiyor. Sikim mayoma rahatsız edici bir şekilde bastırıyor.

Başını sallıyor.

"Evet." "Söyle."

"Eğer bir adam vermezse..." Sözünü kesiyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum, o da devam ediyor: "Anlamıyor."

"İyi kız. Çok iyi bir öğrenci." Güverteye vurarak zıplamasını işaret ediyorum. Güvertenin kenarına oturuyor, ayakları hala küvetin içine dalıyor. Bacaklarının arasından geçerek yüzümü göğsünün tam ortasına yerleştiriyorum, böylece mayosunu aşağı sıyırdığımda yuvarlak göğüsleri tam yüzüme düşüyor. Kendimi bir an için kaybetmeme izin veriyorum, dolgun meme uçlarını ısırp alay ediyorum, onu ellerine yaslanmaya ve sırtını eğmeye teşvik ediyorum.

Göğüslerine asla doyamayacağım. Onları saatlerce içime çekebilirim, bu yüzden güneye doğru ilerlemeye devam etmek için kendimi zorlamam gerekiyor. Kalçalarını birleştiriyor, böylece mayosunu dolgun kalçalarının ve etli uyluklarının üzerinden çekebiliyorum. Tanrım, bacaklarına bayılıyorum. Nasıl göründüklerini ve nasıl hissettirdiklerini seviyorum ve onun aynada gördüğü ile benim karşımda gördüğümün iki farklı kadın olması gerektiğinden kesinlikle eminim. Avery'nin utanacak hiçbir şeyi yok ve gösteriş yapacak *her şeyi* var. Bir kadında en sevdiğim yerlerin hepsi onda bolca var. Dokunacak ve sıkacak daha çok şey var ve keşke vücudunun beni nasıl çılgına çevirdiğini bilse.

"Burada mı?" Mayosunu tamamen çıkarıp omzumun üzerinden atarken Avery soruyor. Mahremiyet çitinin etrafına bakıyor.

"Evet, burada. Ve şimdi," diye emrediyorum. "Arkana yaslan. Bacaklarını aç. Sana bunu nasıl yapacağını göstereceğim. Ekipman farklı ama strateji aynı." Omzunu iterek, dilimi klitorisinin üzerinde birkaç kez gezdirmeden önce onu yatar pozisyona getiriyorum. Çok nazik davranıyorum, sinir bozucu olduğunu biliyorum. Üçüncü seferde kalçalarını o kadar sert sallıyor ki yüksek bir gümbürtüyle güverteye geri çarpıyor.

"Siktir," diye feryat ediyor.

"Alay etmek seni heyecanlandırıyor. Bunu ben de seviyorum," diyorum ıslak yarığına üflemeden önce. "Bekleyiş neredeyse serbest bırakmak kadar iyi."

Ön kolunu gözlerinin üzerine atıyor ve ben onu kızdırmaya devam ederken acı içinde inliyor. "Aman Tanrım, lütfen sadece..."

"Lütfen ne?" Dilimi düzleştirip kıvrımına doğru sürüklüyorum. Bir anlığına, ona istediği baskıyı veriyorum. Sonra geri çekiliyorum. "Benden ne istediğini sor."

"Ben sadece... sen zaten biliyorsun," diyor, nefesi daralıyor.

Ellerimi kalçalarında gezdiriyorum ve klitorisini sertçe emiyorum. Orgazmının oluşması için yeterli gerginliği yaratmaya çalışırken dörtlü kasları anında esniyor ve sıkılaşıyor. Hemen tekrar koparıyorum.

"Henüz değil, bebeğim. *Bana sor* dedim," diye homurdanıyorum. "Duymak istiyorum."

"Yalvarmam seni boşaltıyor mu? *İyi*," diyor bıkkınlıkla. "Lütfen beni boşalt."

Yapabilirim... çok kolay. İstiyorum. Ama tüm o büyüyen duygular bir yana, Avery benden yardım istedi. Yaptığımız şeyin bir amacı var. Ona öğretmem gerekiyor.

"Hey, benim için otur."

Oturuyor ve bacaklarını küvetin içine sarkıtıyor, su dizlerine kadar geliyor. Tırnaklarımın tersiyle kalçalarının yanlarını aşağı yukarı ovarak onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Ne istiyorsun?"

"Finn, açık saçık konuşmanın benim için doğal olmadığını biliyorsun. Deniyorum ama bunun için biraz zaman gerekecek."

"Hayır, hayır, tatlım. Bana bak." Ben küvette ayakta dururken, o da yerdeki jakuziyi çevreleyen güvertenin kenarında otururken neredeyse göz hizasındayız. Bakışlarını zar zor aşağıya kaydırıyor. "Yatak odasında daha iddialı olmanı sağlamaya çalışıyorum çünkü orgazm taklidi yapan kadınlardan biri olduğun hissine kapılıyorum. Seksten ne istiyorsun?"

"Sadece hoşlanmanı istiyorum."

"Hayır, seksten ne istiyorsun dedim?"

Gözlerini benimkilerden çekip omzumun üzerinden bakıyor. "Gerçekten bilmiyorum."

Kollarımı kalçalarına doluyor ve kışının üst kısmını sıkıyorum. "Bu, bitirmeni umursamayan bir adamla yıllarca yatmaktan kaynaklanıyor."

Gözlerinin donmasını izliyorum. Sessiz, gözlerini kırpmamaya çalışıyor ve ağlamamak için çok çabaladığını tüm kalbimle biliyorum. Onu acele ettirmiyorum. Avuç içimin topuğuyla sırtının alt kısmına yatıştırıcı daireler çizirken kendini toplamasını bekliyorum.

"Aynı zamanda bir şeyler denemek isteyip de birçok kez hayır cevabını almanın verdiği aşağılanma duygusundan da kaynaklanıyor," diyor sonunda, sesi çatlayarak. "Reddedilmek insanın üzerine yapışan şeylerden biri."

"Avery, şu anda bacaklarının arasında ne istersen deneyecek bir erkek var. Daha da ötesi, ne istersen sana vermekten mutluluk duyarım. O yüzden bir kraliçe ol, bebeğim. Bana ne yapacağımı söyle. Emrindeyim. Bana bak."

Buğulu yeşil gözleriyle beni buluyor.

"Bu sana öğreteceğim en önemli ders. Dinliyor musun?" Başını sallıyor.

"Evet."

"İyi seks cömert olmak demektir ama aynı zamanda bencil olmak demektir. Bundan zevk almaya hakkınız var. Seks senin için de tatmin edici olmalı." Yüzü soğukkanlı ama yanağından süzülen tek damla yaşı bulup siliyorum. "Bana söz ver, hemen şimdi, senin mutluluğunu önceliği haline getirmeyen her erkekten uzaklaşacaksın."

"Söz veriyorum," diye fısıldıyor, sesi kırılıyor. Boğazını temizliyor ve sonra bir kez daha net bir şekilde "*Söz veriyorum*" diyor.

"Güzel. Şimdi, tekrar denemek ister misin yoksa seni rahatsız mı ediyorum?"

"Beni çok rahatsız ediyorsun." Ellerini yanaklarıma koyuyor. "Ama değişim rahatsız edicidir. Ve ben tekrar denemek istiyorum."

"Tamam." Ona gülümsüyorum, bakışlarım gözlerindeki parlayan köze sabitleniyor. *İşte buldum.* Fitili buldum. Bu kızın tek ihtiyacı biraz güvence. Birinin ona verebileceklerine karşılık alabileceklerini gerçekten önemsemesi. Tutuşması için gereken tek şey bu. "Peki ne istiyorsun?"

Bir an dudaklarını birbirine bastırıyor, sonra kendini konuşmaya zorluyor. "Ters dönmek, ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmek ve beni arkadan becerdiğini hissetmek istiyorum."

"Tamamdır," diyorum, elini tutup suyun altında sertleşen sikime bastırarak. "Benim için zevkti,

bebeğim."

Başını iki yana sallar. "Henüz değil. Bunu daha sonra istiyorum." Elini sikimin etrafında sıkıyor. "Ama *beni becer* dediğimde dilini kastetmiştim."

O *H, tatlı cehennem.*

Hayatımda hiç bu kadar açgözlü olmamıştım. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde rahatım. Finn bana havlu getirdiği için güverteye çıktım. İşte ben böyle bir adamla yatıyorum. Dizlerim için bir plaj havlusu katladı, böylece dilini arkamdan içime gömdüğünde daha rahat ettim. Acele etmiyorum. Aceleyle boşalmaya çalışmıyorum. Sadece kendimden ve bacaklarımın arasından çıkardığı minnettar inlemelerden zevk alıyorum. Güzel kızlar böyle hissediyor olmalı. Hak etmek. Bunu hak ediyor muyum? *Evet... Belki de hak ediyorum.* Ne zaman istediğim şey daha az etkileyici olmaya başladı- "*Whoa! Finn,*" diye bağıriyorum parmağının yanlış deliğe hafifçe dokunduğunu hissettiğimde.

"Özür dilerim. Hoşuna gitmedi mi?" diye mırıldanarak soruyor ve hemen parmağını çekiyor. Beni ayırmak için iki elini kullanarak dilini kıvrımlarımın içine sokuyor. Daha da derine inebilmek için başını eğiyor.

İçime her böyle girdiğinde, zevkin baş döndürücü sisi tüm bedenimi ele geçiriyor. O kadar iyi hissettiriyor ki, sonumla karşılaşmadan kısa bir süre önce bu Golyat gibi adamın kıcıımı almasına izin vermek gibi delice sorumsuzca bir şey yapabilirim. *Dev yarakla ölüm.*

"Hayır, aslında heyecan verici bir his ama-ah! *Oh Tanrım...*" Dili böyle etrafta dolanırken odaklanmak çok zor. "Sadece bu gece değil. Bebek adımları."

"Mmm," diye inliyor. "Tamam, bunu bu gece yapacağız." Başını yana eğiyor ve klitorisime hafifçe vurarak beni tekrar zevk nehrine gönderiyor. İnliyorum ve utanmadan inliyorum. Doğal geliyor. Doğru hissettiriyor. Bana ne yaptığını ve kendimi olduğum gibi kabul edilmiş hissettiğimi bilmesini istiyorum. Mason'ı ışıklar açıkken bile beceremezdim. Şu anda gözüme kestirdiğim en seksi görünümlü adam var ve dili amımın üzerinde prova edilmiş bir dans gibi süzülüyor. Tüm gereken bu mu? İstedığimi istemek mi?

"Finn?"

"Evet, bebeğim?"

"Parmaklarını da alabilir miyim?"

Cevap olarak parmağını içime sokuyor. "Sorduğun için iyi kız. Tabii ki yapabilirsin. Çok ıslaksın. Bunu seviyorsun, değil mi?"

Beni seksi konuşmalarıyla ikna ederken inliyorum. "Bir tane daha ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Çok kibar," diye mırıldanıyor ikinci parmağı birincisine katılırken. Ve sonra büyük bir şaşkınlıkla

Onları içimde tutuyorum.

Bekle. Bu işte yeni değilim. Daha önce de parmaklanmışım ama Finn yoldan çıkıyor. Pompalama hareketi yerine, daha çok bir şeyi okşamaya odaklanmış görünüyor. Sormak istiyorum ama ne olduğunu anlamam için çok hızlı hareket ediyor. Basınç artıyor ama tanımadığım bir yerden. Çok daha yoğun, çok daha bunaltıcı. Konuşamıyorum bile. Dizlerimin bağı çözülürken ön kolumu ısıtıyorum.

Ağzımı açıyorum ama parmaklarını öfkeyle hareket ettirmeye başladığında sadece hırıltılı bir inilti çıkıyor. Güverte sallanmaya başlıyor... *Yoksa sadece bedenim mi sallanıyor?* Bir şeyler doğru gelmiyor. Yepyeni bir zirvedeyim ve diğer tarafta ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Ama yoğunluk cezalandırıcı derecede lezzetli. Zevkin ezici dalgaları suyun altına girip bu hissin içinde boğulmak istememe neden oluyor.

Orgazmım daha önce hiç hissetmediğim kadar yoğun, kör edici bir öfkeyle patladığında dudağımı ısıtıyorum.

Finn'in adını haykırmak üzereydim ki-

Vay anasını. Bir şey kayıyor...hayır...püskürüyor. *Hayır, lütfen hayır.* Olduğum yerde donup kaldım. Kesinlikle utanç içinde, orgazm sonrası rahatlamanın tadını çıkarmayı reddediyorum. Çünkü kalçalarımın arkasından damladığını hissettim. Yemin ederim bunun pornografik bir efsane olduğunu sanıyordum. Öylece fişkırtmadım ya?

Oh, tatlı aşagılanma. Tekrar hoş geldin. Uzun zaman oldu. Çirkin kafanı kaldırıp bunu benim için mahvettiğin için teşekkür ederim.

Kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmış bir köpek gibi arkamı dönüyorum. Finn hâlâ küvetin içinde duruyor, su kalçalarına kadar yükseliyor. Göğsündeki boncuk boncuk sıvıların ter, yoğunlaşma ya da küvetten sıçramış olması için dua ediyorum. Buna inanmak zorundayım, yoksa şu anda utançtan öleceğim.

Yüz ifademi görünce sert bir şekilde "Yapma," diyor.

Çatık kaşlarını inceliyorum, onun da dehşete düştüğünü varsayıyorum ama yüzündeki gülümseme hınzırlıktan başka bir şey değil. "Çok üzuldüm-"

"Yapma," diye tekrarlayarak sözümü kesti. "Ne yapmayayım?"

"Hayatımda gördüğüm en seksi şey için özür dile. Arkana yaslan," diye homurdanıyor. "Şu anda, Avery, ciddiym. O kadar sertim ki, seni hayatında hiç olmadığı kadar iyi becereceğim. *Arkana yaslan.*" Beni kalçalarımın kavırıyor ve güvertenin en ucuna götürüyor. Jakuzideki yükseltilmiş bankın üzerinde duruyor olmalı çünkü aniden birkaç santim daha yükseğe çıktı ve az önce serbest bıraktığı ereksiyonu tam girişime yerleşti.

"İğrenmedin mi?"

"İğrendin mi? Bunun kasıtlı olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Öyle miydi?"

"Tabii ki evet, bu benim özel yeteneğim." Üzerimde gezinirken sırtıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Bir parça klor ve kendimin tadını alıyorum. Biraz tatlı, biraz misk kokulu ama tamamen hedonik. "Sanırım bunu daha önce hiç yapmadın?"

"Yapabileceğimi bile bilmiyordum."

"Sana neler yapabileceğin hakkında çok şey öğreteceğim. Oynamak için benimsin. *Bütün yaz boyunca.*" Ucu girişimi dürtüyor ve göğsüne doğru itiyorum.

"Bekle. Oral seks becerilerimi geliştireceğimizi sanıyordum."

Finn gözlerini kısar, dudakları düşünceli bir şekilde aşağıya döner. Şehvet dolu bir ihtiyaçla tatlı

bir eğlence arasında asılı kalmış gibi görünüyor. İlkini seçiyor. "Sen kendininkini aldın. Şimdi sıra bende." Dudaklarını kulağıma bastırıyor. "Ve o ıslak amcığı istiyorum, *hemen şimdi*."

Doğruldu, sikini okşuyor, bacaklarım açıkken bana bakıyor, sanki bunu nasıl oynamak istediğini tartışıyor. "Dizlerinizi tutun Kraliçe. Bacaklarının önümden çekilmesini istiyorum ki

bütün sikimi. Her santimini."

Lanet olsun, pis ağız içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Hemen itaat ediyorum, bacaklarımı dizlerimden yukarı ve dışarı doğru çekiyorum.

Klitorisime tükürüyor ve başparmağıyla tükürüğünü kıvrımlarımın her yerine sürerken olduğum yerde kıvranıyorum. Çok yavaş hareket ediyor ve ben ne yaptığını biliyorum. *Beklenti.* Bu beni öldürüyor. Bana bakışından tekrar boşalabileceğimi hissediyorum.

"Bu çok hızlı olacak. Her zamanki tarzım değil ama bana böyle yapıyorsun. Bunu biliyor musun? Senin ellerinde oyuncak oldum, Avery."

İçime girdiğinde duyduğum tek şey onun gürültülü, homurtulu iniltisi. Zamanın ve mekânın izini kaybediyorum. Bildiğim kadarıyla yıldızların arasında sevişiyoruz. Belki yine boşalıyorum, belki boşalmıyorum. Artık aradaki farkı anlayamıyorum. Her şey çok iyi hissettiriyor. Oluşum, beklenti, serbest bırakma, *hepsi çok iyi.* Hepsine ihtiyacım var. Hepsini isteyeceğim. Vücudumun gerçekte neler yapabileceğini bilmediğim açık. Ama öğreneceğim. Finn istekli. Ve beni oraya götürmesini istiyorum.

"Tam bir kraliçe," diye fısıldıyor kulağıma, kükreyip içime boşalmadan hemen önce.

Hassasiyetim hala çok yüksek, sıcak duştan gelen su tanecikleri tenimi gıdıklıyor. Sanki onları teker teker hissediyorum, vücuduma çarpıp kırılıyorlar. Yüzümdeki aptal, şapşal gülümsemeyi silemiyorum. *Bu bir tatmin.* Ayak parmaklarımı Dex'in büyük boy duşakabininin fayans zemininde oynatıyorum. *Tatmin olmadan nasıl bu kadar uzun süre geçirebildim?*

Suyu kapattığımda Finn elinde bir havluyla beni bekliyordu. Mayosunu tekrar giymeden önce durulayıp sıktı ama rahatsız olduğunu biliyorum. Ve işte işin garip kısmı. Eve gidip üstünü değiştirmesi gerekiyor.

Ama geri dönmeli mi?

Duştan çıkıyorum ve Finn'in beni kabarık havluyla sarmasına izin veriyorum. Onun yanında çıplak olmak nihayet rahat hissettiriyor. Vücudumun artık benim olduğu kadar onun da keşfedebileceği bir şey olduğunu hissediyorum. Başımın tepesini öpüyor, nemli saçlarımdan nefes alıyor.

"Şampuanını beğendim. Tam olarak çıkaramadığım bir kokusu var."

"Zencefil, muhtemelen. Çok pahalı bir tasarımcı markası. Genelde güzellik ürünlerine çok para harcamam ama iyi bir şampuan alırım. Sanırım turunçgil, zencefil ve biraz da nane. Bu kokuların bir arada olmaması gerekir ama bir şekilde-"

"Öyle," diye bitiriyor Finn. "Bana babamın annem için Karayipler'den getirdiği sabunu hatırlatıyor. Çok severdi." Finn iri elleriyle omuzlarımı ovuyor. Bana dokunduğunda evimdeymişim gibi hissediyorum. Olmam gereken yerdeymişim gibi.

"Ticari pilot olan babanızla çok seyahat ettiniz mi?" "Hayır. Yapmamızı istemedi."

"Ah, mantıklı. Eminim okulu falan kaçırmayı istememiştir."

"Hayır. Öyle bir şey değil." Finn homurdanıyor, tedirginliği belli oluyor. "Karın yanındayken onu aldatmak daha zor, anlıyor musun?"

"*Kahretsin.*" Açık avuç içim alnıma çarpıyor ve büyük ebeveyn banyosunda yankılanan bir ses çıkarıyor. "Konuyu açmak istememiştim-"

"Oh, hey," diyor Finn, "sorun değil. Bu eski bir haber. Sana söyledim, babamla olan şeyler..."

karmaşık." Havlunun altından vücudumu sıvazlayarak su damlacıklarını emiyorum. "Nasıl yani?"

"Çünkü anneme karşı tam bir pislik, ama tüm bu saçmalıkları çıkarırsanız, o oldukça harika bir baba. Bu kafa karıştırıcı. Anneme davranışları yüzünden ondan nefret ediyorum ama bana karşı hep iyi olduğu için kendimi suçlu hissediyorum. Normalde aramalarını atlatabiliyorum ama şehre geldiğinde onu görmek zorundayım. Sanırım bu barışı koruyor."

Uzanarak Finn'in alnındaki endişe çizgilerini düzeltiyorum. Kaşları dehşet içinde kıvrılmıştı. "Onu sık sık görmek zorunda mısın?"

"Hayır, pek sayılmaz. Yılda birkaç kez. Aslında gelecek ay şehre geliyor. Akşam yemeği yiyeceğiz. Benimle gelip yemim olmak ister misin?" Gergin bir kıkırdamaya benzeyen bir ses çıkardı. "*Şaka yapıyorum*" diye eklemesini bekliyorum. Bu Finn'in daha önce görmediğim bir yönü. Biraz savunmasız görünüyor.

Ona dünyanın en büyük ukalası gibi gülümsedim. "Bana sor."

"Neyi?"

"Eğer gitmemi istiyorsan, giderim. Sadece ne istediğini sor. Çekinme." Ona göz kırpyorum.

"Ve öğrenci öğretmen olur," diyor Finn. Parmaklarını alaycı bir golf alkışıyla birbirine vuruyor. "Peki. Avery, babamla buluşacağım zaman benimle yemeğe gelir misin lütfen? Bunu atlatmak için bir arkadaşaya ihtiyacım var."

Parmak uçlarıma kadar yükseliyorum ama hâlâ yanağını öpecek kadar uzun değilim. Boynunun arkasına uzanıyorum ve onu biraz daha yakına çekiyorum. Dudaklarımı pürüzsüz yanağına bastırmadan önce kulağına "Memnuniyetle" diyorum.

"Teşekkür ederim."

Havluma sarılıyorum ve Finn'i kovmadan hemen önce ona gülümsüyorum. "Bu bir randevu. Ama şimdi, bu akşam yaptığımız tüm saçmalıkları unutmak için uyumam gerekiyor." Mükemmel bir zamanlamayla, büyük bir esneme beni ele geçiriyor. "*Ve biliyorum* ki sen de harap olmuşsundur."

Neredeyse dudaklarındaki kelimeleri görebiliyorum. Yemin ederim, sorsaydı bu gece evet derdim. Çok mutluyum. Sadece bir akşam için bu adamı sonsuza dek kendime saklayabileceğimi düşünebilirim. *Söyle Finn. Bana kalıp kalamayacağını sor.*

Alnıma uzun bir öpücük konduruyor, ardından dudaklarımı hızlıca gagalıyor. "Yatağa gir. Rahatına bak Kraliçe. Ben kapıyı arkamdan kilitleyeceğim. Yakında görüşürüz."

Finn banyodan çıkarken omzunun üzerinden el sallıyor. Kurulanıyorum ve nihayet Dex'in benim için boşalttığı çekmecelerden yararlandığım yatak odasına doğru ilerliyorum. Haftalarca burada kaldıktan sonra, artık bir bavulla yaşıyorum.

En rahat ettiğim siyah pamuklu külotumu giyiyorum. Sütyenimi çıkarmadan ince bir atletle aceleyle üzerime geçiriyorum. *Bu akşam böyle bitmemeliydi. Benimle kal... Sarıl bana... Zaten boyumuzdan büyük işlere kalkıştık. Hadi dalalım.* Merdivenlerden aşağı uçuyorum, acil bir duruma gidiyormuşum gibi koşarken yüksek sesle gümbürdüyorum. Ama kendime gelmem çok uzun sürdü.

Artık çok geç. O çoktan gitti. Aramayı düşündüm ama merdivenlerden inerken Finn'in sözüne sadık kalan bir arkadaşısı hak ettiğini kendime hatırlatmak için yeterli zamanım oldu. Ondan bir iyilik istedim. Niyetim onu tuzağa düşürmek değildi. Kalmasını isteseydim, suçluluk duygusuyla ya da belki de acıyarak kalırdı. Her iki durumda da, bir sebepten dolayı, onun üzerinde bir etkim var ve bunun karasevdayla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Sanırım benim için üzülüyor. Daha küçük bir kadın bunu istismar ederdi.

Ben aşağılık bir kadın değilim.

Oturma odasında tek başıma durmuş, sönük hissederek Cherry'nin loş ışıklı tankın üzerinde süzülüşünü izliyorum. Ay ışığı sandığına eminim. *Hepsi sentetik, tatlım. Gerçek okyanusta balıklarla yüzmeye giden babanın yarattığı bir oyun sadece.* Çok yavaş hareket ediyor, bu garip.

Balıklar ne kadar çabuk yaşlanır? Bir adım daha yaklaşılarak tankın içine bakıyorum, onun yavaş, durgun hareketlerini takip ediyorum. Görünüşte hareketsiz, olduğu yerde duraklaması beni ürkütüyor, yüzgeçlerinin onu tutmak için zar zor sallanması dışında

yüzer. *Tuhaf*. Yemin ederim, eğer balık arkadaşım yarın batarsa, kendimi kaybedeceğim.

"Dayan kızım. Yarın akvaryumcuyu arayacağım." Belki de pH'ları düşüktür. Bu benim şansım olabilir. Dex'in balıklarına bakmayı teklif ettim ve sonunda Dex'in evinde en kirli fantezilerimi yaşarken hepsini ihmal ederek öldürdüm. Bana rahat olmamı söyledi, ama rahat derken muhtemelen kanepesinde çırılçıplak, bacaklarım Finn'in omuzlarına asılı olmasını kastetmiyordu.

Lanet olsun. Kendimden utanıyorum. Bu hiç iyi olmadı. Finn ve benim neyin peşinde olduğumuzu bilseydi nasıl karşılardı merak ediyorum. İlk defa bir müşteri beni kovuyor olabilir. Ve Dex bunu yapmakta haklı olabilir.

A İçgüdülerim bana Mason'ın tehlikeli ve tembel davranışlarının bize Legacy Resorts sözleşmesine mal olacağını söylüyor. Neden dikkatinin bu kadar dağınık olduğunu anlamıyorum. Basit bir istek. Rakamlara ihtiyacım var, böylece çalışmak için. İki aydan kısa bir süre içinde sahaya çıkıyoruz ve bu şimdiye kadar peşinde koştuğumuz en önemli sözleşme. Haftalarca haber alamayınca, meseleyi kendi ellerime aldım.

Saatlerce ortak LinkedIn bağlantılarımızı araştırdıktan sonra Hunter Mahan'ın Legacy Resorts'ta pazarlama direktörü olduğunu belirledim. Çok sayıda ortak bağlantımız olduğu için e-posta adresini alabiliyorum.

Kadın düşmanı olsun ya da olmasın, bir e-postaya yanıt verebilecek kapasitede olduğu kesin.

Kimden: Avery Scott, Arrow Danışmanlık

Kime: Hunter Mahan, Legacy

Resorts Sayın Bay Mahan,

Benim adım Avery Scott. Arrow Danışmanlık'ın ana sahiplerinden biriyim. Sizinle tanıştığım çok memnun oldum. Anladığım kadarıyla Legacy Resorts yaz sonunda Arrow Consulting'den bir teklif sunumu talep etmiş.

Her şeyden önce, bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim. İş ortağım Mason Richards ile temas halinde olduğunuzu biliyorum, ancak bir strateji önerisine tam olarak hazır olduğumdan emin olmak için mevcut pazarlama raporlarınızı gönderir misiniz? Esas olarak tıklama trafiğiyle ilgileniyorum, böylece mevcut müşteri demografinizi ve kaç potansiyel müşterinin satışla sonuçlandığını değerlendirebilirim.

Gerekirse, lütfen bir Gizlilik Sözleşmesi göndermekten çekinmeyin. İmzalamaktan mutluluk duyarım. Acil sorularınız veya endişeleriniz olursa numaramı da ekledim. Müsait olacağım.

Teşekkür ederim.

Saygılarımla,
Avery Scott

Ön kapı hafifçe çalınıyor ve Mason'ın başının üstünden geçmekten kendimi alıkoyamadan aceleyle gönder tuşuna basıyorum. Dizüstü bilgisayarımı kapatıp ön kapıya yöneliyorum, midemde kelebekler uçuşuyor.

Finn'i görmeyeli birkaç gün oldu. Son karşılaşmamızdan sonra, üzerine düşeni fazlasıyla yerine getirdiğine karar verdim. Benim de üzerine düşeni yapma vaktim geldi. Son birkaç günümü boudoir fotoğrafçılığına ve serbest fotoğrafçılık geliriyle ilgili her şeye dalarak geçirdim ve Finn'in işini nasıl yoluna koyabileceğine dair bazı ilk fikirlerim var.

Finn'in geniş sırtını görmek için kapıyı açıyorum. Belirgin kaslarının tümseklerini ve dalgalanmalarını saran ince bir tişört giymişti. Bu kasların nasıl hissettirdiğini biliyorum. Onları okşadım, yaladım... tırmaladım. Elinde iki yaban mersinli Red Bull'la dönüp duruyor.

"Sürpriz," diyor sevimli bir gülümsemeyle.

"Kahramanım benim." Sağ elindeki içkiye uzandım. "Bunlar akşam yemeğiyle harika gider." Arkamı döndükten sonra koridorda ilerlerken Finn'in ağır ayak seslerini duyuyorum.

"Yemek mi var?" diye soruyor. "Bunun sadece bir iş toplantısı olduğunu sanıyordum." Aslında ona bu gece seks olmayacağını özellikle söyledim. Ondan faydalanmadığımdan emin olmak istedim, bu yüzden bu gece sadece iş konuşacağız.

"Akşam yemeği biraz zor olabilir." Olduğum yerde durup dönüyorum ve Finn'le yüz yüze geliyorum. "Gerçekten sadece üç şey yapabilirim."

Eğlenmiş görünüyor. "Olmak mı?" "Fırında patates, mısır gevreği-"

"Mısır gevreği bir şey yapmaktan sayılır mı?" diye soruyor alaycı bir gülümsemeyle.

Gözlerimi devirmeye devam ediyorum. "Ve dip sos," diye bitiriyorum, Dex'in şu anda beş farklı kase çeşitli dip sosun sergilendiği mutfak masasını işaret ederek.

"Vay anasını." Finn parmağını takip ediyor ve masayı değerlendiriyor. "Çok fazla sos var."

O kadar hevesle başımı sallıyorum ki saçlarım yüzüme düşüyor. "Daldırma konusunda oldukça tutkuluyum."

Finn kıkırdıyor. Yanımdan geçerken kız gibi inlememi duymazdan gelerek kışıma kayıtsızca vuruyor. Finn içkisini bırakıyor ve cam kaselerin her birinin üzerindeki sargı bezlerini çekmeye başlıyor. "Bunları sadece benim için mi yaptın?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak.

"Evet." *Bütün gün köle gibi çalıştım.*

Hemen parmağını ilk kâseye sokuyor, sonra da utanmadan emerek temizliyor. "Bu şaheser de neyin nesi?" Parmağını tekrar daldırıyor.

Mutfak adasından yeni çubuk kraker paketini alıp Finn'e uzatıyorum. Kolaylıkla açıyor ve kalın çubuk krakeri bir kez daha keyifle sosun içine batırıyor. "Ballı hardal ama bir değişiklik baharatlı kahverengi hardal ve dijon kullanıyorum. Biliyorum, işe yaramamalı ama lezzetli, değil mi?"

Ağzı dolu, başını salladı ve bana sevimsiz bir başparmak işareti yaptı.

"Doymayın," diyorum. "Hala bufalo tavuk sosumuz var-evet, gerçek tavuklu, böylece bunu gerçek bir yemek olarak göstermeye çalışabilirim, patates cipsi için Fransız soğan sosu, patates kızartması için Fransız bagetim var.

pastırmalı çedar peynirli sos ve tatlı olarak da Vanilyalı Gofretli muzlu kremalı pasta sosu."

Finn bana, büyük kulaklarına takılıp düşen bir köpek yavrusuna baktığınız gibi bakıyor. Sevimli bir şekilde... biraz da acıyarak. Sessiz ama omuzları titriyor, bu yüzden bana güldüğünü biliyorum.

"Ne?" diye sordum. "Bak, yapabileceğimin en iyisi bu. Mutfakta mücadele ediyorum..."

Yüzünde aptal bir ifadeyle başını sallıyor. "Çok tatlısın. Daha önce hiç böyle bir sos ziyafeti çekmemiştim. Bu arada bu, randevu geceleri için yeni bir standart." Muzlu kremalı pasta sosunu kaptığı gibi yanımdan geçerken başımın tepesine hızlı bir öpücük konduruyor. "Tatlıyla başlayabilir miyiz?"

Bekle, randevu gecesi mi?

"Tabii ki." İkimizin de içeceklerini ve bir kutu vanilyalı kurabiyeyi alıp oturma odasında ona katılıyorum. Kanepede ona katıldığımda bana kaşlarını çatıyor ve aramızda en az bir adım boşluk bırakıyor.

Kolunu kaldırarak beni göğsüne sarılmaya davet ediyor ve yüzümü buruşturduğumu görünce pek de memnun olmuyor. "Pekâlâ, bu gece neyin var senin? Bir şey mi yaptım?" Dünyada başka kimsenin fark edeceğini sanmıyorum ama ben görüyorum -Finn koltuğunda büzülmüş gibi görünüyor. Sadece bir kıl. Neredeyse fark edilmeyecek kadar... ama ben fark ediyorum. "Bana kızgın mısın?"

"Neden böyle düşündün ki?"

"Merhaba öpücüğü yok. Bu gece sadece iş konuşmak istiyorsun. Sanki bulaşıcıymışım gibi orada oturuyorsun. Bana sessiz davranmaya başlaman için dakikaları sayıyorum."

Gözlerimi o kadar sert deviriyorum ki geriliyorlar. "Sessiz muameleden nefret ediyorum. Tam bir zaman kaybı. Buzdan oyun oynamaktansa bağırış çağırış içinde olmayı tercih ederim."

Finn ısrarla göğsünü işaret ediyor. "*Ben de.*" Kötü bir anıdan kurtulmaya çalışır gibi başını sallıyor. "Eski sevgilimin oynamayı en sevdiği oyundu. Bir süre sonra başımın belada olduğunu gösteren küçük işaretleri algılamaya başladım. Başta" -aramızdaki boşluğu işaret ediyor- "ona dokunmama izin vermiyordu."

"Oh, hey-hayır." Dizini sıkmak için uzandım. "Tamam, ben sadece... bak, kendimi suçlu hissediyorum." Kara kaşlarını kaldırdı. "Neden?"

"Çünkü tek yaptığımız benim ihtiyaçlarım hakkında konuşmak. Sana işinde yardım edeceğime söz verdim ama bunu yapmadım. Ne zaman birbirimizin yanında olsak-"

"Soyunmak mı?"

"Aynen öyle. Bu çok mu fazla seks? Bunun sadece bir iyilik olması gerekiyordu." Öne doğru eğilip sehpadan enerji içeceğini alıyorum ve kapağını açıyorum. Finn bunları bana getirdiğinde daha da lezzetli oluyorlar. Bu, ayrı olduğumuz zamanlarda bile beni düşündüğünün bir işareti.

"Sonsuza kadar sürmeyecek," diyor. Reddedilmenin acısı beni şok ederken göğsüm hemen sıkışıyor. Ani bir tepki olarak, hazırlıksız yakalanmamışım gibi davranarak coşkuyla başımı sallıyorum. "Biliyorum."

Bunun ciddi bir şey olduğunu düşünmüyordum."

"Hayır, yani şu anda eğlenceli çünkü yeni. Heyecan verici. Yeni biriyle birlikte olduğunuzda her zaman böyle başlar. Sürdüğü sürece tadını çıkarmakta yanlış bir şey yok. Yani evet, çok fazla seks var. *Harika.* Yapabiliyorken bol bol seks yapalım."

Komik. Mason ve ben hiç balayı dönemi yaşamadık. Azaldı mı? Kesinlikle. Ama böyle tutkulu başladığını hatırlamıyorum. Geçmiş ilişkimdeki her şey çok dikkatli, hesaplı ve sıkıcıydı.

"Nora ile çok seks yaptınız mı?"

Finn tereddüt etmeden "Evet," diye yanıtlıyor. "Birlikteyken hemen hemen her gün."

"Oh."

"Ama böyle değildi."

Göğsümdeki hafif çarpıntı canlanıyor. Sanki çok önemli bir şey söyleyecekmiş gibi ağzım sulanmaya başlıyor. Tek yapmam gereken sormak. "Ne gibi?"

"Sanırım Nora seksi kontrol için kullanıyordu. Eğer onunla sürekli seks yapsaydım, başka biriyle seks yapacak ne zamanım ne de enerjim olurdu. Zevk için değildi, daha çok kendimi kanıtlamanın bir yoluydu. Onu ne kadar sevdiğimi ve istediğimi kanıtlamak için, ama her gün bile yeterli değildi. Yaptığım hiçbir şey onu daha az güvensiz hissettirmiyordu. Başım hep beladaydı. Yan gözle bakıyor, sessiz kalıyor, bazen de herkesin içinde bana bağıırıyordu. Onu ve sadece onu sevdiğime asla güvenmedi. Ne yaparsam yapayım, her zaman yanlış bir şeyler vardı. Sevdiğim kadının yanında olmaktan gerçekten korkuyordum çünkü bir sonraki büyük patlamamızın hemen köşede olduğunu biliyordum."

Ne kadar garip. Burada Finn'e benzeyen insanların yakınlık sorunları yaşayacağını hiç düşünmemiştim. İkimiz de önceki ilişkilerimizde açlık çekiyorduk, sadece farklı şeylere açlık çekiyorduk.

"Kulağa biraz..." gibi geliyor. Dudağımı ısııyorum, bunu söylemenin bana düşüp düşmeyeceğini tartışıyorum. Ama biz arkadaşız. Bu herhangi bir arkadaşıma söyleyebileceğim bir şey. "Duygusal istismar."

Finn gözlerini kapatır ve başını sallar. "Bunu itiraf etmem çok uzun zaman aldı. İlişkimde bana kötü davranıldığını kabul etmek pek erkekçe gelmedi."

Elimi parmaklarına doladım ve sıktım. "Özür dilerim. Şimdi daha iyi olmana sevindim."

Sıcak gülümsememe karşılık vererek parmaklarımı dudaklarına götürüyor. "Bunu sadece işimi kurtarmak için yaptığımı düşünüyorsan yanılıyorsun. Senin yanında olmayı seviyorum. Gülümsemeyi kolaylaştırıyorsun."

Oh Tanrım. Göğsümdeki o sarsıntı. Zonklayan şoklar ve vücudumu içten dışa ele geçiren titreşimli sarsıntılar kesinlikle hisler. *Gerçek duygular.*

"Ama seni kullanıyormuşum gibi hissetmeye başladım." Bu yarı doğru. Daha doğrusu, çizgileri bulanıklaştırdığımdan endişelenmeye başlıyorum. *Hiçbir şey hissetmeden* başladık. Şimdi *tamam, sadece yaz için duygularımız var. Ve bu adamı terk edip gerçekliğe dönmek zorunda kaldığımda kalbimin paramparça olmasına tehlikeli bir şekilde yaklaşıyorum.* "Seks oynucağım gibi hissetmeni istemiyorum."

Finn ensesini ovuşturuyor, yüzünde mahcup bir gülümseme beliriyor. "Bu konuda iyiyim. Beni oynucağın olarak gör." Bacaklarını olabildiğince belirsiz bir şekilde geniş bir V şeklinde açıyor. "Benimle oyna." Yüzümü asmamaya çalışıyorum ama ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz.

"Vay canına, bu *kötüydü...* çok *kötüydü.*"

"Biliyorum," diyor nefes nefese kıkırdamalar arasında. "Özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse, şu anda çok azmış durumdayım. Sana sahip olduğumdan beri üç gün geçti ve biraz başım dönüyor, midem bulanıyor, ateş basmaları oluyor ve görüşüm bulanıklaşıyor." Alt dudağını büzüyor.

Benim için yalvarıyor mu?

"Azdın mı yoksa hamile misin?"

Kucağını sıvazlarken kahkahalarla inliyor. "Gel buraya. Sen benim tedavimsin, Avery. Önce oynayıp sonra iş yapmaya ne dersin?"

"Üç gün o kadar da uzun bir süre değil. Ayrıca, bunun için bir eliniz var."

Başını sallar. "Hayır. Gerçek New York usulü pizzayı bir kez tattığında ucuz paket servislere geri dönemezsin ya?"

"Eh, ben daha çok Chicago'nun derin yemeklerini seven bir kıyım."

Bir an için dikkati dağılıyor ve inanamayarak başını sallıyor. "*Derin yemek mi?* Tamam, ona geri döneceğiz. Sonuç olarak *sen*, tatlı kız, bir gurmesin ve artık elimin onu kesmesine imkân yok." Elimdeki konserveyi dikkatlice tuttuğum yerden çekip alıyor ve bir kenara koyuyor. Ben itiraz edemeden elini boynuma doluyor ve beni dudaklarına çekiyor. Kısa süreliğine kendimi kaptırmama izin veriyorum ve onu öfkeyle öpüyorum, dilinin benimkinin üzerindeki hissinin tadını çıkarıyorum. Beni öyle güçlü, öyle sabit, öyle emin bir şekilde tutuyor ki eriyip gidiyorum. Finn'le *böyle* olduğum bir hayatı hayal etmeye başlıyorum.

Her zaman mutlu oluyorum ve bu beni korkutuyor çünkü birinden hoşlandığınız anda... *birini sevdiğinizde...* sizi tamamen yok etme gücüne sahip olurlar.

"Finn," diye mırıldanıyorum ağzına, pantolonundaki şişkinliğin karnıma doğru büyümeye başladığını hissettiğimde. Öpüşmemize ara vermek istemiyor ve ben konuşmaya devam edince eli sutyenimin kopçasına uzanırken boynuma doğru iniyor. "Son birkaç günümü araştırmaya gömülerek geçirdim. Senin için bazı fikirler üzerinde çok çalıştım. Onları gerçekten seninle paylaşmak istiyorum."

"Sonra," diye mırıldanıyor öpücükler arasında.

"Hayır. *Şimdi*. Lütfen." Bedenimle, kalbimle ve zihnimle savaşıyorum. *Dur. Kontrolümü kaybetmeden önce dur.*

Sihirli kelimeyi söyledim. Finn'in ve biraz akıllı olan her erkeğin saygı duyması gereken o iki harfli küçük kelimeyi: *hayır*. Hemen kanepede arkasına yaslandı, titrek bir nefes vererek uyarılmışlığını yatıştırmaya çalıştı.

"Tamam. Özür dilerim. Yine de beni suçlayamazsın. Bu gece böyle süslenince çok güzel görünüyorsun. Sanki bilerek beni baştan çıkarmaya çalışıyorsun." Finn beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve bunu fark etmesinden utanıyorum.

Kahretsin. Tamam, evet, bu gece saçımı kıvırdım ve açık bıraktım. Biraz da makyaj yaptım. Sadece Lennox'un Sephora'da bana gösterdiği renk düzeltici nemlendirici ve ikimiz için aldığım güneş öpücüğü bronzlaştırıcıdan biraz sürdüm. Ayrıca beni yeni favori ürünüm olabilecek renkli bir dudak kremi serisiyle tanıştırdı. Ama o kadar da umutsuz görünmeye çalışmıyorum, bu yüzden Finn'in biraz daha... görsel olarak çekici olma çabalarım dikkat çekmeyi bırakmasını diliyorum.

Finn şortumun belini çeğiştiriyor. "Bunlar yeni mi?"

Lennox alışveriş gezimiz sırasında beni birkaç giyim mağazasına da götürdü. Üzerimdeki kıyafet - belinde kalın bir fiyonk bulunan yüksek belli siyah bohem tarzı şort ve krem rengi formda bir atlet - almam için ısrar ettiği kıyafetti. Lennox sanki onun küçük Barbie bebeğiymişim gibi butikte denemem için sağdan soldan ürünler çekiyordu. Bana durmadan iltifat ediyordu ama kendimi hiç uygun hissetmiyordum. Mağaza çok moda, tüm malzemeler çok süslü ve her görünüm benim başarabileceğimden çok daha şıktı. Şu anda giydiğim kıyafet, beni kasaya getirmeye ikna edebildiği tek kıyafetti. Son anda tereddüt edip rafa geri koymaya çalıştığımda, sonunda benim için satın aldı. İnatçılığım yüzünden kredi kartını çıkarmak zorunda kaldığı için hemen kendimi suçlu hissettim.

"Lennox beni alışverişe götürdü. Moda konusunda iyi bir gözü var. Vücut tipime daha uygun birkaç şey seçmeme yardımcı oldu."

Finn bana o kadar yavaş göz kırpmıyor ki göz kapakları ağırlaşmış gibi görünüyor. Sanki bir şeyleri saklamak için kendini zorluyor gibi. "Vücut tipin nedir?"

Gözlerimi çocukça deviriyorum. Bu çok garip. Bu konuda konuşmaktan nefret ediyorum. Konu dış görünüş olduğunda hiçbir zaman kendine güvenen bir kız olmadım ama dış görünüşün hayatımı yönetmesine de izin vermedim. Olgun davrandığımı sanıyordum... Belki de sadece kaçınan davranıyordum. "Sence benim vücut tipim nasıl?" Onu rahatsız etmek için sordum. Belki o da benim gibi susar ve başka bir konuya geçeriz.

Finn olması dışında.

Konu bu olduğunda tüm doğru cevapların onda olduğunu bilmeliydim.

"Vücut tipiniz çok *şanslı*. Tüm doğru yerlerde kutsanmışsın." Elleriyle havada bir kum saati figürü çiziyor. "Doğal, hassas ve yumuşak. Vücudun her gün yanında kıvrılıp yatma isteği uyandırıyor bende. Hangi tip diyeceğimi bilmiyorum, sadece en sevdiğim tip olduğunu biliyorum."

Yine gözlerimi devirmek, alay etmek ve tüm bunları beni yatıştırmak için söylediğini söylemek istiyorum. Ama anlaşmamızın tüm amacı bana daha özgüvenli olmayı öğretmek. Ben öğrenmeyi reddedersem onun verdiği dersler ne işe yarar?

"Teşekkür ederim," diyorum. "Bu kendimi gerçekten iyi hissetmemi sağladı. Giyindiğimi fark ettiğin için de teşekkür ederim." Düşüncelere dalarak alt dudağımı ısırıyorum. *Oraya gitmek mi? Oraya gitmeyeyim mi?* "Senin için," diye ekliyorum, "*senin için* giyindim."

Hayatımda gördüğüm en tatlı gülümsemeyi takındı. "Eğer bu doğruysa, kendimi gerçekten iyi hissetmemi sağlıyor. Bazen ne düşündüğünü bilmek zor oluyor. Kendine çok şey saklıyorsun."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Şaka mı yapıyorsun? Senden seks sensei'm olmanı istedim çünkü yatak odasında çılgınca beceriksizim. Bundan daha fazla yüzüne vurulacak bir şey olamaz."

Finn net bir açıklama yapar gibi "Hislerin," diyor. Ama anlamıyorum, bu yüzden omuz silkiyorum. "Güvensizliklerini açıkça itiraf ediyorsun ama aslında sana nasıl hissettirdiklerini söylemiyorsun. Sanki başkaları yargılamadan önce sen kendini yargılamaya çalışıyorsun. Bu stratejik bir şey. Aslında, yaptığın her şey dengeli ve dikkatli. Bir keresinde benim yanımda ağlamıştın ama bence o gözyaşları her şeyden çok hayal kırıklığından kaynaklanıyordu. Eğer savunmasız olduğunu düşünüyorsan... duygusal olmaktan çok gerçekçi olmaya çalıştığını söyleyebilirim. Yalnız görünüyorsun."

Koltuk minderlerine yaslanıyorum ve dizlerimi göğsüme çekiyorum. "Ne zamandan beri benim duygularım başkasının sorumluluğunda? Benim sorunlarım *benim* yüküm."

Finn gözleriyle buluşana kadar bekliyor. Göz teması konusunda çok talepkâr. Belki de buz gibi mavi gözlerinin duvarlarımı yıktığını bildiği içindir. "Bana yük ol, Avery. Yüklemeni istiyorum."

Aptal gözyaşlarımın gözlerime dolmasına izin veriyorum ve kendimi daha önce hiç olmadığım kadar küçük hissediyorum. Keşke Finn dünyayı aynı şekilde görmediğimizi anlayabilseydi. Çirkin ördek yavrusu olmanın ne demek olduğunu asla anlayamayacak. Ayrıca çirkin ördek yavrusu olmayı sorun etmediğimi de asla anlamayacak. Pijama altları, dağınık topuzlar ve tişörtümdeki birkaç leke benim için sorun değil. Akşam yemeği için pizza cepleri ile iyiyim. Kendimi kaybetmek istemiyorum. Sadece kendimi sevmek istiyorum. Seks hayatımda neye ihtiyacım olduğunu bulmak istiyorum ve sonra başka bir çirkin ördek yavrusu bulmak istiyorum, böylece birlikte mutlu bir şekilde yaşayabiliriz, aynı dünyada aynı hızda yüzebilir ve paytak paytak yürüeyebiliriz.

Onun için yeterince iyi olmadığım için kaybetmekten korkacağım bir adama aşık olmak istemiyorum. Ben iyi bir insanım, konuşması kolay biriyim ve Finn'in gözünün önündeyim. Tabii ki ilgisini çekti... şimdilik. Ama bu uzun sürmeyecek. Bu balondan çıktığımız an, ne kadar uyumsuz olduğumuzu anlayacak. Ama tüm bunları Finn'e söylersem, bana ne kadar harika olduğumu söylemek için şiirsel bir bahane bulacağını biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, bunu duymaktan bıktım.

"Hâlâ seks yapmak istiyor musun?"

Tek kaşını kaldırıyor. "Bu müthiş bir yanıt." "Ben ciddiylim."

"Tabii ki biliyorum."

"Ve daha sonra işiniz için fikirlerimi dinleyecek misiniz? Ve dikkatini verecek misin?" Neşeli gülümsemesini saklamaya çalışıyor. "Kesinlikle."

"Tamam, o zaman bir sonraki dersimiz için," diyorum yere çöküp Finn'in bacaklarının arasına diz çökerken. "Bana nasıl iyi kafa verileceğini öğret."

Finn

Başını yana eğmiş, talimatları beklerken aslında çalışkan görünüyor. Avery önümde diz çökmüş, güzel gözleri beklentiyle bana bakıyor. Dekolteli atleti bir siren şarkısı gibi ve mükemmel yuvarlak göğüslerinin üst çıkıntıları kafamı her türlü utanç verici düşünceyle karıştırıyor. Onun için yanıp tutuşuyorum ama bir bakıma o zaten benim. *Öyle değil mi? Ama o zaman neden benim gibi hissetmiyor?*

Avery'yi tam olarak tanıştığım gibi seviyorum. Ona ne zaman güzel desem, içtenlikle söylüyorum. Ama bu akşamki performansı içimde bölgesel bir şeyler uyandırıyor. Nedense kıskanıyorum ve nedenini bilmiyorum. Burada sadece ikimiz varız.

"Başka biriyle yatmıyorsun, değil mi?"

"Ne?" diye sorar, inanamaz, yüzü şaşkınlıkla buruşur. "Bunu neden sordun ki?"

"Anlaşma boyunca özel olacağımızı hiç belirlemedik." Başparmağımı kulak memesinin dibinden çenesinin altına doğru gezdiriyorum ve dokunuşumdan uzaklaşıyor, gözleri daralırken şaşkın ifadesi suçlayıcı bir ifadeye dönüşüyor.

"Beni prezervatifsiz becermene izin verdiğimde bunun ima edildiğini sanıyordum. *Bir dakika.* Başka kadınlarla mı yatıyorsun?" Gözleri karikatür boyutlarında açılıyor ve dizlerinin üzerinde yükselmeye başlıyor. Hemen ellerimi omuzlarına yerleştiriyorum ve kanepenin kenarına doğru kayarken onu tekrar aşağı bastırıyorum.

"Avery Scott, sakın ol. *Hayır, tabii ki değil.* Sadece aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istedim."

"Aynı sayfa, aynı sayfa," diye mırıldanıyor ama göğsünün hâlâ hızla inip kalktığını görebiliyorum. *Güzel. Sadece ben değilim.* Umarım başka bir kadınla birlikte olduğum fikri onu hasta eder çünkü şu anda başka bir erkeği paramparça etmeye hazırım.

Avery'nin omzunun üzerinden sehpaye uzanarak parmağımı muzlu kremalı pasta sosunun bulunduğu kâseye daldırıyorum ve büyük bir parça koparıyorum. Önce tadına bakıyorum. "Mmm, bu *gerçekten* güzel. Muzlu kremalı turtaya bayılırım. Hindistan cevizi kremalı turtadan sonra ikinci sırada. Gerçi bu sos beni yeniden düşündürüyor." Hâlâ yarısı tatlıyla kaplı olan parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Ağzını aç."

Avery çenesini düşürüyor ve parmağımı beklediğinden biraz daha geriye sokuyorum. İşaret parmağımın ucu boğazının arkasına değdiğinde öğürüyor. "Özür dilerim," diyor kekeleyerek. "Hazır değildim. Şimdi iyiyim. Tekrar dene."

"Bunu fazla düşünme, bebeğim. Em."

Parmağımı tekrar ağzına alıyor ve bu kez ağzını çekmeden önce dilini parmağımın ucunda gezdiriyor. Parmağım bir patlamayla dudaklarından düşüyor.

"*Aferin kızıma.*" Sikim beklentiyle seğiriyor. Lanet olsun, seksi oyunlarımıza bayılıyorum. Özellikle de sadece benimle oynadığını bildiğim için. "Çok basit. Çok fazla baskı uygula, çok ıslak tut ve ne kadar hoşuna gittiğini bana bildirdiğinden emin ol."

"Bu kadar mı?" diye soruyor, dudaklarını yalayarak dudaklarındaki tatlı sosun son kalıntılarının

da kaybolmasını sağlıyor.

"İşte bu kadar."

Bel bandıma uzanıyor ve kalçalarımı birleştirerek atletik pantolonumu ve külotumu indirmesine izin veriyorum. Onları bir kenara attıktan sonra bakışları giderek büyüyen ereksiyonumdan gözlerime kayıyor. "Daha küçük olsaydın bu biraz daha kolay olurdu."

Dolaylı iltifatına kıkırdıyorum. Çok tatlı ama benim aklım başka yerde. Onun sıcak, ıslak ağzını istiyorum. Hemen şimdi. "Eminim başarısın. Ayrıca, bana şu mükemmel göğüsleri ver." Öne doğru eğilerek göğüslerini teker teker atletinden ve sütyeninden çıkarıyorum. Avuçluyorum, sıkıyorum ve sıkıca, sahiplenerek yoğuruyorum. *Benim göğüslerim. O benim. Bunlar benim zevkim. Bunların yanında uyanmak istiyorum...onun yanında. Her gün.*

Dilinin sikimin ucunda gezindiğini hissettiğimde dalgın düşüncelerim silinip gidiyor.

Avery'nin yüzünde muzip bir gülümseme, gözlerinde küçük bir endişe parıltısı var. "Dalga geçilmeyi seviyorsun, değil mi?" "Şu anda mı? *Hayır.*" Kendimi onun ağzına doğru yönlendirmeye çalışarak ilerliyorum, ama o

Dudaklar bir arada, giriş yok.

"Neredeyse her seferinde beni yalvartıyorsun," diye mırıldanıyor. Dilini bir kez daha oynatıyor ve şimdi parlayan ucumun etrafında döndürüyor. Bu his beni ateşlemeye yetiyor ama hiçbir şeyi tatmin etmiyor. "İntikam bir sürtüktür."

"Avery," diye homurdandım. "Çok seksisin." Gözlerimi onun iri göğüslerine ve dik meme uçlarına dikiyorum, dizlerinin üzerinde öne doğru kayarken itip kakıyorum. "Başka bir gece de oynayabiliriz ama şu anda sana ihtiyacım var. Lütfen, sadece-"

"Ah, işte sihirli kelime," diye mırıldanıyor beni içine almadan hemen önce.

Rahatlayarak inliyorum. *Kahretsin, iyi hissettiriyor.* Eğer onun amı benim evimse, ağzı da benim tatilim. Dudaklarıyla dişlerini kapatıyor ve ağzını şaftımın yarısında aşağı yukarı gezdiriyor. İnlemelerinden ve sızlanmalarından aklımı kaybediyorum. Hatta emme arasında bana övgüler yağıdırıyor: *Tadın çok güzel, çok büyüksün, sikini sonsuza dek istiyorum Finn.*

Kusursuz bir şekilde uyguluyor. Ben fazlasıyla memnunum ama Avery tatmin olmamış bir şekilde geri çekiliyor. Elini şaftımın tabanına sararak, beni daha fazla almaya çalışıyor ama horozumun yarısını zar zor yutabiliyor.

"Kahretsin," diyor, başarısız derin boğaz denemesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum. "Bu mükemmel. Beni böyle boşaltacaksın."

"Hayır... Ben..." Uzaklara doğru eğildi ve muayene ederken muhtaç sikimi bir anlığına gözetimsiz bıraktı

uzunluğunda. "Bu mümkün, değil mi? Yoksa çok mu büyüksün? Nora yapabilir mi?"

"*Whoa, hey.*" Başparmağımla ağzının kenarındaki tükürük noktasını siliyorum. "Yapma bunu. Seninleyken onun adını duymak istemiyorum. Kendini kıyaslama." *Karşılaştırma falan yok.* "Gerçekten denemek istiyor musun?"

Başını sallıyor, yumuşak yeşil gözlerinde inatçılıkla karışık bir kararlılık ifadesi titreşiyor. "Sadece meraktan."

"Üzerine tükür, iyice ıslat." Dediğimi yapıyor ve zonklayan sikimi okşayarak her tarafının tükürüğüyle kayganlaşmasını sağlıyor. Elimi saçlarının arasından geçirip başının arkasını kavriyorum. "Aferin kızıma. Rahatla. Burnundan nefes al ve panik yapma. Sadece alabildiğin kadarını al. İnan bana, bu yeterli. Çok fazla geldiğinde geri çek. Duracağız."

"Tamam."

"Dilini uzat."

Bir dakika boyunca orada oynuyorum, ucumu düzleşmiş diline sürtüyorum ve sonra dudaklarını

etrafımda kapatmadan önce, başını öne doğru çekiyorum, uzunluğumun yarısını ağzına kaydırıyorum, boğazının arkasını dürtüyorum. Anında kustu ve tılandı. *Kahretsin*. Ama geri çekilmeye çalıştığımda kalçalarımı kavradı.

Kararlı bir şekilde, yanaklarından yaşlar süzülene ve gözleri kızarana kadar daha fazlasını içine çekiyor. Beni tekrar içine çekiyor. Tekrar ve tekrar. Son derece kararlı. Sonunda burnundan nefes alıp verişinin düzene girdiğini görüyorum. Panik azalıyor. Birkaç denemeden sonra, sikimin büyük bir kısmının boğazında kaybolmasını şaşkınlıkla izliyorum. Sadece bir saniye tutabiliyor ve nefes nefese kalarak koparıyor. Zor nefes alıyor, yüzü kızarmış, gözleri hala sulanıyor, ama kendinden çok memnun görünüyor.

"İşte oldu, bu daha yakın. Yedinci sefer uğurludur." Yüzünde aptalca bir gülümseme var. Ama benim şaka yapacak halim yok.

Lanet olsun, bu çok seksiydi. Çok seksiydi. Taşaklarım sıkıştı ve zonklayan sikimi elime aldım.

"Avery, bebeğim, benim için yutkunabilir misin?" Kesik kesik nefeslerimin arasında soruyorum. "Evet."

"İyi kız, sadece ucunu al ve taşaklarımı tut."

Kendimi okşayarak, boğazından aşağı dökülene kadar onunla konuşuyorum. Zevkle inlerken kaskatı kesiliyorum, son damlasına kadar ağzına boşaltıyorum. Ben kanepeye yığılana kadar onun sesli bir şekilde yutkunmasını bekliyorum, kumaş çıplak kıcıma karşı yumuşak. *Üzgünüm, Dex.*

"Aferin bebeğim." Onu içtenlikle övüyorum ve o da bu ilginin altında parlıyor. "Öyle yaptın ki _."

Avery'nin telefonu mutfaktan yüksek sesle çalınca sözüm yarıda kesiliyor ve aramızdaki gerginlik sona eriyor.

Hemen ayağa fırlıyor ama uzun süre dizlerinin üzerinde kaldığı için bacakları uyuşmuş olmalı. Yüzünü buruşturuyor ve sendeliyor, onu sabitlemek için uzanıyorum ama çok çabuk toparlanıyor ve telefonuna doğru koşuyor. Arayanın kimliğini araştırırken yüzündeki şaşkın ifadeyi izliyorum.

Telefonu işaret ediyor. "Sanırım işle ilgili. Ben-"

"Devam et."

"Alo, ben Avery Scott," diyor telefonda, ben külotumu ve pantolonumu çekmeye devam ederken. "Bay Mahan, aranmayı beklemiyordum. Teşekkür ederim."

Göğsümdeki kızgın canavar gurulduyor. Beni rahatsız eden "Bay". *Bu iş. Sakin ol, Finn.* Altmışlı yaşlarında huysuz bir ihtiyar da olabilir, ama bu gece Avery'yle birlikte çirkin yüzünü gösteren bu açgözlü dürtüden kurtulamıyorum. Artık resmileşti. Onu kendim için istiyorum. Kimse ona benim gibi davranmayacak. Başka hiçbir erkek bu kadının içinin ve dışının ne kadar güzel olduğunu görmesini sağlamaya benim kadar adanmış olamaz. Eğer bunu en iyi ben yapabiliyorsam, o zaman benimle olmalı. Bu kadar basit. Evet, çok erken. Elbette, bir zaman çizelgemiz var. Bunun sadece yaz için lanet bir anlaşma olduğunu *biliyorum* ama umurumda değil.

Ben mutluyum. *Mutluyum amına koyayım.* Bahse girerim onu da mutlu edebilirim.

Avery, benim ani keşfimden tamamen habersiz, yabancı bir tonda konuşmaya devam ediyor. Onun iş ses tonunun tıpkı bir uçuş görevlisi gibi olduğunu öğreniyorum.

"Benim de öncelikli endişem buydu. Yaptığım ön araştırmaya göre, reklamlar iyi bir fikir gibi görünüyor, ancak yerel kablonun en iyi seçeneğiniz olduğunu sanmıyorum. Akış hizmetleri ideal ama zamanlama her şeydir. Özellikle tıklama trafiğiniz için yaz mevsimi yoğun yatırım yapmak için uygun bir zaman değil, seyahatler zaten planlanmış durumda. Yerleştirmeleri Şubat sonu civarında yapmanız gerekiyordu. En uygun zaman bu. Tüketiciler tatil dönemini büyük ölçüde atlatmış durumda ve bahar tatili ya da yaz seyahati planlarına yatırım yapmak arasında gidip geliyorlar... Doğru, aynen öyle..."

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama volta atmaya başlamadan önce göğüslerini tekrar atletinin içine yerleştiriyor ve sırtını düzeltiyor. Yalınayak bile olsa, şu anda bir patron gibi görünüyor.

Birden seksi, dünyayı ele geçiren, kendinden emin, ben yaptım oldu tavrını takınıyor. Bu çok tahrik edici ve eğer buna hazırsa, on dakika dinleneceğim ve sonra onu bu kanepenin üzerinde domaltacağım.

"Bay Mahan, rakamlarla konuşmayı çok isterim ama biraz bekleyebilir misiniz... Tamam, teşekkür ederim."

"Finn?" Avery dikkatini bana çevirerek soruyor. "Öyle mi?" Ben de soruyorum.

"Legacy Resorts'un Pazarlama Şefi'ni beklemeye aldım. Sana söylediğim milyonlarca dolarlık kontratı almaya çalışıyorum. Finans Müdürü ve Başkan Yardımcısı ile görüşmek üzere çünkü görünüşe göre benimle konuşmaya can atıyorlar. Ben-"

Ayağa kalkarken avuçlarımı kaldırıyorum. "Başka bir şey söyleme."

Aramızdaki boşluğu geçiyorum. "Gitmek zorunda değilsin," diyor.

"Ama... bu biraz zaman alabilir."

Eğilip alına bir öpücük konduruyorum, tropikal, zencefil ve nane kokusunun tadını çıkararak saçlarını içime çekiyorum. "Sen odaklan. Ben kendim çıkarım." Mutfak masasının üzerinde duran kaseyi arkasından tutuyorum. "Ama ben bufalo tavuk sosunu alıyorum."

Kıkırdıyor. "Hepsi senin olsun. Oh, ama önce ısıt." Elimi tutuyor ve şefkatle sıkıyor. "Anlayışın için teşekkür ederim."

"Elbette. Oh, ve, Kraliçe?"

Bu lakabın altında eriyor. Benim için kendinden geçtiğinde yanaklarının renklenmesine bayılıyorum. "O kafa mı? On üzerinden on, bebeğim."

Bununla birlikte, aynı anda bir dizi yeni duygu hissederek onu çağrısıyla baş başa bırakıyorum: memnun... umutlu... mutlu... hazır.

Ben buna hazırım.

En iyi arkadaşımın sanal bir sabah kahvesi randevusunun iyi bir fikir olacağını düşündüm. Sımarıklık bir yana, onu özleyorum. O arkadaşımın çok ailemden biri ve bu en uzun süre konuşmadan geçirdiğimiz zaman. En az on yıl. Ancak çok uzun süreli arkadaşlıkların sorunu, bazen kötü davranışları o kadar uzun süre mazur görmenizdir ki, neredeyse farkına bile varmazsınız.

"Palmer," diyorum, yüzünün yan tarafına bakıyorum, gözleri mesajlaşırken ekranın dışındaki telefonunda. "Gitmen gerekiyor mu?"

"Bir saniye," diye mırıldanıyor ve telefonunu kurcaladığını duyuyorum. Kiminle mesajlaşıyorsa kulağına bir şeyler çalınıyor olmalı.

"Çünkü seni geri arayabilirim." En az beş dakikadır beni görmezden geliyor. Yüz yüze konuşmanın bağlantı kurmamıza yardımcı olabileceğini düşündüm.

"Sadece bir saniye."

Geçtiğimiz ay boyunca tüm boş zamanımı Finn'le -tamam, *Finn'in altında*- ve Lennox'la geçirdim. Onlarla hiç bu kadar karmaşık olmamıştı. Göz teması ya da dikkatlerini çekmek için yalvarmam gerekmiyor. Bana karşı nazik olmak bu kadar kolayken Palmer neden bana bu şekilde davranıyor? *Neden sevdiklerimizi ezip geçiyoruz?* Yeni arkadaşlarımdan istemeden de olsa en eski arkadaşlığımdaki göze batan sorunları işaret etmelerinden neredeyse rahatsız oluyorum.

Ona haber vermeden önce iki dakika daha bekledim, "Tamam o zaman. Seni başka bir zaman yakalamaya çalışacağım."

"İşte," diye homurdanıyor. Telefonunu yere bırakıyor ve bana doğru bakıyor. iPad'ini ayarlıyor ve tüm bu süre boyunca karenin sadece yarısında olduğunu fark ediyor. "Çok hassas. İşle ilgili bir şeydi. Üzgünüm, bir drama yaşanıyor ve bu beni çok strese sokuyor. Kızın biri beni kovdurmaya çalışıyor."

Palmer'la olan ilişkimdeki en önemli sorun da bu. İçgüdüsel olarak çok korumacı ve aşırı ilgiliyim. Onun iğrenç nüanslarından şikayet edebilirim, ama bunu yapabilecek tek kişi benim. Çünkü onu seviyorum. Çünkü kalbimde her zaman onun iyi niyetleri var. Ve *neredeyse her gün* ona nasıl boktan bir arkadaş *olmayacağını* nazikçe hatırlatmak zorunda kalsam da, kimse Palmer'ı tehdit edemez. En iyi arkadaşım söz konusu olduğunda büyük havlayan bir buldog oluyorum.

"Kim? Ve neden?"

"Yönetmenin asistanı. Bu çok saçma. Kıskaç sürük. Sanırım benim rolüm için düşünülmek

istiyordu, ama onun yerine, aslında yüceltilmiş bir sahne görevlisi." Palmer bir şişe suyu çevirerek açıyor ve aceleyle bir yudum alıyor. "Bir keresinde benden oyunculuk tavsiyesi bile istemişti. İnanabiliyor musunuz?

Bu mu? Sonra da geç kaldığımda müdüre mızımlanarak beni sırtımdan bıçaklamak istiyor, yani *bir kere*. Bir kere geç kaldım. Aslında iki kez, ama diğerinde hastaydım, yani bu benim suçum değil."

Ellerimi Finn'in şaka amaçlı hediyesi olan devasa kupamın etrafına sıkıca sarıyorum. Çorba için olmalı çünkü en az yirmi dört ons aldığından eminim. Bir sabah, üzerinde sıcak pembe yazılar olan bu dev siyah kupayla gururla kapıma geldi: *Las Vegas'ta harika seks yaptım*. Dükkâdayken beni düşündüğünü söyledi ve kıs kıs gülerek oradan ayrıldı.

Söylemeye gerek yok, bu artık dünyadaki en sevdiğim kupa. Palmer'a "Sen ona yardım ettikten sonra neden bu kadar sinsi davrandı?" diye sorarken fincanıma gülümsüyorum.

"Neye yardım etti?" Palmer tersler.

Aşırı şekerli kahvemden aldığım yudumu yutuyorum. "Ona tavsiye verdiğini söylemiştin..."

Palmer homurdanıyor. "Hayır, tavsiye istedi dedim. Ona söylediğim şey yirmi kilo vermesi, on bin dolar biriktirmesi ve kendine bir çift meme almasıydı."

Nefes alıp veriyorum ve bunun benim savaşım olup olmadığını tartışıyorum. "İnsanlara böyle şeyler söylemeli misin? Muhtemelen onu kızdırdın ve şimdi de senin peşinde. Herkes senin mizah anlayışını anlayamaz."

Tek kaşını bana kaldırdı. "Komik olmaya çalışmıyordum."

Tanrı aşkına. "Bir kinin seni bir rolden kovdurabileceğinden şüpheliyim. Şu ana kadar kaç bölüm çektin?"

"Beş. Söylentilere göre büyük bir yayın ağı tarafından satın alınmak üzereyiz. Teknik olarak kim olduğunu söylememe izin yok ama satır aralarını okuyabilirseniz, Net-" Sessizce ekranın önündeki havaya fiske vuruyor.

Zekice. "Gerçekten mi? Bu inanılmaz." Çenemi düşürüyorum ve gözlerimi geniş, coşkulu daireler çizmeye zorluyorum. "Sen neden daha heyecanlı değilsin?" Manikürlü tırnaklarımı kupamın kenarına vuruyorum ve görünüşe göre bu Palmer'ın dikkatini çekiyor. Ekranı yaklaşıp tırnaklarıma bakıyor.

"Akrilik mi kullanıyorsun? Akrilikten nefret edersin."

"Hayır, aslında bu hibrit daldırma şeyi. Arkadaşım Lennox tavsiye etti." Bu kelimenin tam anlamıyla benim en iyi tarifim. Lennox'la birlikte kuaföre gittik ve tek bildiğim bunun jel cila ile akrilik arasında bir şey olduğu, tek farkı vegan olması, zulüm içermemesi ve armut gibi kokması. Nane yeşili tırnaklarımı inceliyorum, Finn'in birkaç gün önce beni Lennox'la olan randevuma uğurlarken önerdiği renk bu. *Önerdi* derken, beni göğsüne çekip kulağıma yeşil renkle süslenmiş elimin onun sikine sarıldığında çok güzel görüneceğini fısıldamıştı.

"Lennox da kim?"

"Finn'in kuzeni... ve çalışanı... ve en iyi arkadaşı... ve bir çeşit oda arkadaşı, emin değilim. Her zaman etrafta."

Palmer'ın gözleri yüzümdeki gülümsemeye takılıyor. "Finn kim?"

Kupamı bir kenara bırakıp parmaklarımı göz kapaklarıma bastırıyorum. "Yattığım adam, Palmer. Sana sayısız kez bahsettiğim adam."

"Seksi dövme adam mı? Seks koçluğun hâlâ devam ediyor mu?" Küçümseyici bir tavırla dilini çıkarıyor. "Bu çok *sevimli*."

Gülümsemem anında dağıldı. Tanıdık bir his üzerime çöküyor ve büzülüyorum. Nedir bu? Parmağımı koymak zor... Palmer'ın beni yerimde tutan ve bana neye sahip olursam olayım, ne kadar parlak olursa olsun, küçük... *sevimli*... şirin olduğunu hatırlatan özel, pasif-agresif yolu. Ve şimdi desteğin tadına vardığıma göre, daha iyisini yapması gerektiği gün gibi ortada. *Daha iyisini yapabilecek kapasitede*.

"Beni böyle hissettirdiğinde kendini iyi mi hissediyorsun?"

"Ne?" Platin sarısı saçlarından bir tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırırken açık renk gözleri genişliyor. "Şu kelime, '*tapılası*'. Yaptığım şeyi ucuzlaştırıyor. Finn bana acımıyor. Bence o aslında

gerçekten benden hoşlanıyor. Birlikte iyiyiz. İyiden de öte. Birlikte abartılı ve *ateşliyiz*. Ve sadece yaz için bile olsa, yaşadığımı hissediyorum. Cesur ve *atılğan* hissediyorum ve ilk defa vücudumu olduğu gibi takdir etmeyi öğreniyorum. Eğer beni seviyorsanız, lütfen bunu kurcalamayın ya da alay konusu yapmayın. Eğer söyleyecek nazik bir şeyiniz yoksa, hiçbir şey söylemeyin."

Çarpan kalbimin ortasında nefesimi sabitliyorum, yavaşça nefes alıyorum, yavaşça nefes veriyorum. Palmer'a karşı çıkmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama bunun nedeni yaklaşan bir çılgılık kavgası değil. Hassas olduğu için. Ve sınırlar çizerek... onu ağlattım.

"Oh, Palmer," diyorum, "lütfen ağlama-"

"Hayır, hayır," diyor burnunu çekerek. Yüzü anında kızarır ve lekelenir. "Haklısın. Özür dilerim. Sanırım sadece kışkandım. Lennox ve Finn artık hayatının büyük bir parçası ve ben bunu seninle birlikte yaşayamıyorum. Sevimli sadece bir kelime, Aves. Bir şey demek istemedim. Ve seninle çok gurur duyuyorum. Mason'dan ayrıldıktan sonra berbat bir halde olabilirdin ama bunun yerine zirveye çıktın. *Sen her zaman zirveye çıkarsın*. Kötü davrandıysam çok özür dilerim-"

"*Sorun* değil," dedim. "Dinlediğin ve özür dilediğin için teşekkür ederim." Şimdi ne söyleyeceğini biliyorum.

Bu rahatsız edici konuşmaları hep bu şekilde bitiririz.

"Seni hak etmiyorum," diye mırıldanıyor.

Provası yapılmış bir sahne gibi kendi rolümü oynuyorum. "Fark etmez, en iyi arkadaşım. Ben varım."

Finn'in fotoğraf stüdyosuna giden taş yol çok güzel... ama engebeli. Müşterilerin girişine varana kadar topuklu ayakkabılarımla neredeyse üç kez ayak bileklerimi yuvarlıyordum. Bahçenin karşısında, Dex'in jakuzisine açılan kapıyı görüyorum. Finn'in arka bahçesi güzel ve bakımlı ama küçük; Dex'inkinin yarısı kadar.

Garip bir şekilde, takıldığımız süre boyunca bir kez bile stüdyosuna girmedim. Finn her zaman beni alır ya da Dex'in evinde buluşuruz. Ayrıca, Lennox'un her zaman evinde gizlendiğini ve mahremiyetimiz olmayacağını iddia ediyor. Ne harika bir değişiklik. Çaba gösteren bir adam. Çıkacağım bir sonraki erkekte kesinlikle bu özellik olmalı. Ön kapıyı açtığınızda zırhlı yakışıklı şövalyenizin size baktığını görmekten daha güzel bir şey olamaz.

Her zamanki geleneğimizi bozarak Finn, babasıyla yemeğe gitmeden önce onunla stüdyosunda buluşmamı istedi. Daha cam kapının önüne varmadan, kapıyı kaydırarak açarken beni gülümseyerek karşılıyor. Kalbini sıkıca tutuyor.

"Tanrım, bu elbiseye bayıldım. Muhteşem görünüyorsun." Bir kaşını kaldırıp uyarırcasına bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum.

"İşte burada." Bana göz kırpmıyor. "Aferin kızıma."

"Keşke bu gece için giyecek yeni bir şeyim olsaydı ama bu benim tek süslü elbisem." Omuz silkiyorum. "Üzgünüm, beni daha önce bunun içinde görmüştünüz."

"Neden üzgün olasın ki?" Beni bir aşağı bir yukarı süzerken gamzeleri derinleşiyor. "Bu elbisenin içinde yaşamalısın, Kraliçe. Her gün ve her gün." Başımın tepesine hızlı bir öpücük

kondurup saçlarımı arkamdan tarıyor ve ardından boynuma, sonra da çıplak omzuma bir öpücük konduruyor.

"Sen de kendine çeki düzen ver." Finn'in kusursuz giyinmiş olması kimseyi şaşırtmadı. Temiz bronz teni

pantolon kırışksız ve ince gri çizgili uzun kollu siyah gömleğiyle güzel bir uyum içinde. Kendi başına mı bu kadar stil sahibi, yoksa Lennox onu da mı giydiriyor? Göğsünü şakacı bir şekilde dürtüyorum ama parmaklarımdaki elektriği hissettiğimde parmaklarımın oyalanmasına izin veriyorum. Bundan ne zaman bıkacağım? Ne zaman yeterli olacak? Çünkü son zamanlarda Finn'in yanındayken anlık dürtülerimi kontrol etmek için bacak bacak üstüne atmak zorunda kalıyorum. Hiç böyle hissetmemiştim. Daha önce hiç böyle sekse *ihtiyaç duymamıştım*. Hiç bu kadar eğlenceli olmamıştı.

Parmaklarım göğsünden aşağıya, gömleğinin ince kumaşının örttüğü sıkı karın kaslarının üzerinde geziniyor. Elimi tutmadan önce kemerine birkaç kez alaycı bir şekilde dokunmama izin veriyor. "Zaman yok, Avery. Hem sana bir şey göstermek istiyorum."

Parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve beni küçük oturma alanının önünden geçiriyor. Kapalı bir kapının önünde duruyoruz ve Finn yüzünü bana dönüyor. Bazen beni hazırlıksız yakalıyor. Hiç beklemediğim bir anda bakışlarıyla beni sersemletiyor. Ona kör farlara tutulmuş bir geyik gibi aval aval bakıyorum çünkü onunla konuşmak o kadar kolay ki bazen ne kadar yakışıklı olduğunu unutuyorum.

"İyi misin?" diye soruyor, kaşları şaşkınlıkla çatılıyor.

Boğazımı temizliyorum ve takma kirpiklerimin ne kadar ağır olduğunu hissederek kendimi göz kırpmaya zorluyorum. "Evet. İyiyim."

Ne var ne yok?"

"Yeni web sitesi için bir model kullanmam gerektiğini söylemiştin, hatırlıyor musun?" "Evet..."

Finn'e bir sürü öneri sundum. Hiçbiri onu pek heyecanlandırmadı. Yirmi millik bir yarıçap içindeki iç çamaşırı mağazalarıyla ortaklık kurmasını ve kartını vermek isteyen butiklerin müşterilerine hizmetlerinde indirim yapmasını önerdim. Omuz silkti. Kendisine sataşmak gibi geldiğini söyledi.

Ayrıca, işe yeni başlayan amatör fotoğrafçılara ipuçları ve püf noktaları vermek için eğitim amaçlı birkaç fotoğrafçılık dersi çekmesini önerdim. Eğitici içerik SEO için harikadır. Yine öneri için teşekkür etti ama geçiştirdi.

Ona tıklama trafiği, promosyon paketlemesi, fiyatını yükseltme, stüdyo saatlerini ayarlama ve haber bültenleri ve bültenlerde reklamlar için ödeme yapma konularında çalıştım. Yeniden markalaşma *dışında* hepsi sağır kulaklara düştü. Yeni bir logo ve yeni bir işletme adı buldum. *Finn Fotoğrafçılık*. Harvey yok. Sahip olduğu berbat üç daire tasarımından vazgeçtik ve onun yerine temiz siyah bir yüzey üzerine yanardöner bir köpekbalığı yüzgeci çizdim. *Buna* bayıldı. Ona e-posta ile gönderdiğim yeni kartvizit ve el ilanları için hazırladığım tasarımlar konusunda gerçekten hevesliydi. Onlar sadece maket. Onları bir sonraki seviyeye taşımaları için profesyonel bir tasarımcıya göndereceğim. Bu arada, web sitesinde takılıp kaldık.

Müşterilerime her zaman bir web sitesinin bir hikaye anlatması gerektiğini söylerim... bir hikaye anlatmadan. İncelikli olmalı. Bir *enerjisi* olmalı. Renkler ve yazı tipleriyle duygu uyandırmanın bir yolu var ve iyi bir markalaşma müşteriyi bağlayan ve tutan şeydir.

Finn'in boudoir fotoğrafçılık yeteneklerini sergileyecek bir modele ihtiyacı var. Zevkli ama keskin görüntülere ihtiyacımız var. Kadınların bir görüntüyü görüp kendilerini o sahnede hayal etmek istemelerine ihtiyacımız var. Finn'in eski bir müşterisine ulaşp belirli resimleri kullanmak için izin alacağı izlenimine kapılmışım ama yüzündeki ifadeye bakılırsa ne demek istediğimi fena halde yanlış değerlendirmiş.

"Sen," diyor basitçe. "Seni istiyorum. Sen mükemmelsin." Kapıyı açıyor ve gördüğüm manzara

karşısında keskin bir nefes alıyorum.

Zemin siyah çiçek başlarıyla kaplı. Yanlış renkte güllerden oluşan bir deniz. Siyah-beyaz bir fotoğrafın içine girmiş gibi hissediyorum. Tüm oda siyah, beyaz ve krem renğinde dekore edilmiş. Bir serinlik var...ve kenar...belli bir karamsarlık. Dört direkli yatak beyaz çarşaflarla örtülmüş ve üzerine inci beyazı gül yaprakları serpiştirilmiş. Yatağın üzerine mürekkep gibi görünen bir şey dökülmüş.

yere damlıyor. Parmağımı koyu renkli döküntü üzerinde gezdiriyorum. Tutkal ya da balmumu, her neyse, çok sağlam. Makyaj aynasının üzerine dökülen inci dizisine kadar her ayrıntı özenle yerleştirilmiş.

"Bu *inanılmaz* Finn. Trajik ve unutulmaz ama güzel. Çok... *seksi*."

"Hepsi Lennox," diyor arkamdan, ben odaya doğru adım atarken, ayaklarımı çevreleyen sahte gülleri ezmemeye çalışarak.

"Bana şunu hatırlatıyor..." Bileğimi havada yuvarlayarak beynimi yokluyorum. "Şu siyah-beyaz filmlerin adı neydi?"

"Film noir."

"Aynen öyle. Film noir. Buna bayıldım. Müşterilerle *çok iyi* anlaşıyor. Burada çekim yapmaya ne zaman başlayacaksın?" Yüzümde geniş bir gülümsemeyle dönüp ona bakıyorum. O da yarım bir gülümsemeyle karşılık veriyor, ifadesi sinsî ve alaycı.

"Işığı ayarlamam gerekiyor ama bir test seansı yapmaya hazırım. Yemekten sonra benim kobayım olmaya ne dersin?"

"Hayır."

"Yarın mı?" diye soruyor.

"O da iyi değil."

Yüzünü buruşturuyor. "Peki, senin için ne zaman uygun?"

Şaşkın bakışlarına karşılık veriyorum. "Gine domuzları uçtuğunda." Yüzündeki gülünç ifadeyi silkeleyip elimi uzatıyorum. "Hadi ama. Babanla buluşmaya geç kalmayacak mıyız?"

"Avery," diye azarlıyor Finn.

"Finn," diyorum aynı sertlikle. "Bırak artık. Böyle bir şey olmayacak. Beni burada ya da başka bir yerde fotoğraflayamazsın. *Özellikle* de kıyafetlerim yokken. Tartışma bitmiştir. Hadi gidelim."

Elimi tutuyor ama beni yönlendirmiyor. Onun yerine beni vücuduna doğru çekti. Güçlü kollarını belime doluyor ve beni bir ayı gibi kavıyor. Vücudumun gevşediğini hissettiğinde, bir eliyle yukarı uzanıyor ve alnımın eğimini, burnumun köprüsünden aşağı iniyor, sonunda parmağıyla dudaklarımı izliyor. "Biraz kameradan çekindiğini biliyorum. Bu konuda sana yardımcı olabilirim."

"Hayır," diye mırıldanıyorum.

"İşimde çok iyiyim, Avery. Çok güzel fotoğraflar çekiyorum. Söz veriyorum." "Çalışmalarını gördüm ve bundan bir an bile şüphe duymuyorum, Finn."

"O zaman sorun ne? Boşalana kadar dilimi sürerken aynada kendini izledin. Rol yaptığın kadar utangaç değilsin. İstemiyorsan tamamen çıplak olmana bile gerek yok."

"Bu farklı. *Hayır*."

"Sadece kendini benim gördüğüm gibi görmeni istiyorum."

"Ama ben bilmiyorum." Bir öfke nöbetinin sınırındayım. Kendimi çok gülünç hissediyorum ama Finn anlamıyor. Ona yaptığım büyü her neyse duygusal. Bir resim Finn'in benim yanımdayken *hissettiği duyguları* yansıtamaz. Bir resim kurduğumuz dostluk bağlarını anlatamaz. Karşısında göreceği tek şey, muhtemelen düzüşmeye alışkın olduğu incecik modellerin iki katı büyüklüğünde bir kadın olacak. Ben onun için bir aşamayım. Aşırı bir düzeltme. Kalbinin etrafında bir koruma. Nora'yı hiç görmedim ama dünya harikası görüldüğüne ne kadar bahse girmek istersin?

Sadece olduğumuz yerde kalmak istiyorum. Yapabildiğimiz kadar uzun süre rol yapmaya devam etmek istiyorum. Bir yaz. Bana *lanet olası bir yaz* sözü verilmişti.

"Sorun nedir?" Finn mırıldanıyor. "Geçtiğimiz ayı sana kendini nasıl seveceğini öğreterek geçirmedi mi? Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Bu özgüven, Avery."

Omuzlarımı kaldırıyorum ve indiriyorum. "Bunu takdir ediyorum. Ve seninle birlikte olmak harika bir duygu. Ama sen

bir ömür boyu süren güvensizlik ve   pheyi birkaç haftada silemezsiniz. Bu anlaşmanın bir parçası değil. Bana nasıl sevi ileceğini göstermen gerekiyor, nasıl sevileceğini değil."

Keşke geri alabilseydim. Kelimeleri geri yutmak ve midemin derinliklerine itmek istiyorum. Tek bir kelime bile etmek istemiyorum ama ona nasıl hissettiğimi söylemekten korkuyorum. İyi bir cevap yok. Duygularıma karşılık verse bile, saat hemen işlemeye ba layacak. Balonun içinde anlamlıyız. Ama dışarı çıktığımızda ne olacak? Finn sonsuza kadar benim için böyle hissetmeyecek.

Dudaklarını sert bir çizgi halinde bastırırken göz kapakları d  yor.

"Tamam, seni anlıyorum." " z r dilerim."

"Sorun değil. Ama yaptığımız şeyin i e yaramadığı açık. Sana yardım etmek istedim, kendini daha da güvensiz hissetmeni sağlamak değil. Bu yüzden..." Dudağının kenarında  akacı bir gülümsemenin titreşimi beliriyor. "Bunu yapmaya hazır olana kadar" -ba parmağını omzunun üzerinden uzatıyor- "muhtemelen derslerimize ara vermeliyiz."

"Ne?" Oh hayır, dostum. Hayır, hayır. *Koca bir yaz*. Vücudunun tadını çıkarmak için en az altı haftam daha var.

"Beni duydun."  imdi tam bir bok yiyici sırtı ı var. "Hadi, Kraliçe. Geç kalacağız."

Kapıya doğru ilerlerken beni geride bırakıyor.  ekeri elinden alınmış bir  ocuk gibi surat asmaktan kendimi alamıyorum. Ellerim kalçalarını buluyor ve ayak parmaklarını yüksek topuklu ayakkabılarımın içinde gergin bir şekilde seğiriyor. "Cidden beni seksten koparmaya mı  alı ıyorsun? Gerçekten bunun seni yola getireceğini mi düşünüyorsun?"

"Affedersiniz," diye mırıldanıyor gözleri benimkilere kilitlenmi ken. Bakı larını hemen kasıklarına d  yor, pantolonunun üzerinden kendini ayarlamaya çalışıyor, ince pantolonu aletinin şeklini kolayca ortaya çıkartıyor. Uyarılmamı  olsa bile adam Hulk büyüklüğünde. "  te oldu. Çok daha iyi."

"Bu gerekli miydi?" diye sordum. Ona göz kırpıyorum, etkilenmemiş gibi. "Bu kirli oynamaktır."

"Merak etme tatlım, uzun sürmeyecek. Yakında bana poz vereceksin ve sonra bu stüdyoyu vaftiz edeceğiz. Seni bu odada on farklı şekilde becereceğim. Sana söz veriyorum," diyor ve ardından hafif bir kıkırdamayla devam ediyor.

"Kameranın önüne  ıkımayacağım Finn." Az önce söylediğim onca aptalca şey arasında bu kısmı doğru olmaya devam ediyor. Uzattığı elini tuttum ve parmaklarını onunkilere geçirdim.

"Oh, Avery," diye  arkı söylüyor Finn. "Seni nasıl etkilediğimi *biliyorum* ve kirli oynamak için *her türlü niyetim* var."

I lüks restorana bir göz attık, ama hala babamdan bir iz yoktu. Tekrar teyit ettik. Hatta geçen hafta ona mesaj atıp rezervasyonu üç kişilik olarak güncellemesini istedim. Peki neden Geç oldu, anlamıyorum. Özellikle üzgün değilim. Randevumla birlikte bu gösterişli restoranın tadını çıkarıyorum. Avery'nin buna resmi bir randevu diyip demeyeceğinden emin değilim ama seksi siyah elbisesini giymiş, makyajını yapmış ve hatta kulaklarına altın halkalar takmış. Bu geceye kadar Avery'nin kulaklarının delik olduğunu bile fark etmemiştim.

Bu da bir şey olmalı. Babamla tanışmak için bu kadar çaba harcadığına göre, iyi bir izlenim bırakmak istiyor olmalı. Çünkü... *önemsiyor, değil mi?* O da benim gibi hissediyor olmalı.

Kendisini kibarca Penny olarak tanıtan garsonumuz masamıza dönüp gülümsüyor ve sessizce su bardaklarımızı tazeliyor.

"Affedersin Penny, meze ile başlayabilir miyiz lütfen?" Ben soruyorum ve garson yüzünü buruşturuyor. "Çok özür dilerim. Restoran politikası gereği tüm parti gelmeden yemek siparişi veremiyoruz. I

Yine de size bir tur daha içki ve biraz daha wasabi fıstığı getirebilirim."

Avery'nin dokunmadığı küçük badem tabağına bakıyorum. Avery seçici bir yiyici değil ve geçtiğimiz ay hem mutfakta hem de yatak odasında hemen hemen her şeyi en az bir kez denemeye açık olduğunu öğrendim, ama wasabi masada değil. Garson onları masaya koyduğunda neredeyse öğürüyordu.

"Bir içki ister misiniz, Kraliçe?" Gözlerimi Avery'ye diktim ve hızlı bir gülümsemeden sonra bakışlarımın onun geniş göğüs dekoltesinde gezinmesine izin verdim. *Ah, kahretsin.* Kendimi tutmak benim için sandığımdan biraz daha zor olabilir. Ama onu stüdyoma başka nasıl getirebilirim bilmiyorum. Vücudunu belgelememi istemediğini biliyorum ama bu benim için değil. Bu onun için. Buna ihtiyacı var. Bunu daha önce defalarca gördüm. Bu yüzden boudoir fotoğrafçılığına başladım. Bir kadın kendine güvenini bulduğunda ve sonunda kendini hiç düşünmediği gibi gördüğünde duyduğum gurur... rakipsiz. Bu hediye vermeyi seviyorum.

Penny başını çevirir ve gözlerini Avery'ye diker. Omuzları gevşer ve ses tonunu rahat bir hale getirir. "Affedersin kızım. Sana Kraliçe mi diyor?" diye sorar.

Gülümsemesi yayılıp yanakları pembeleşirken Avery gözlerini kapatıyor. "Beni her gördüğünde. Bana da öyle davranıyor."

Penny başını çevirip bana baktı. Göğsünü sıkıyor. "Siz ikiniz ne zamandır birliktesiniz?"

"Bir aydan biraz fazla," diye yanıtlıyorum.

Avery bana kaşlarını kaldırıyor ve ben de ona küçük bir göz kırpıyorum. Su bardağını kavrayıp dudaklarına götürürken gözlerini benden ayırmıyor. "Gerçekten güzel bir ay oldu," diyor küçük bir yudum almadan önce.

İşte. İşte burada. Doğrulama. Onun da daha fazlasını istediğini biliyordum. Bunu hissettim. Ama nasıl? Vegas'ta mı kalmalıydı? Kaliforniya'ya mı gitmeliydim? Uzun mesafe bir seçenek değil. Ailemle birlikte bu trajedinin ortaya çıkışını izledim. Belki de bu konuşmaya henüz hazır değiliz. Belki de nasıl başlamış olursa olsun, bunun gerçekte ne olduğunu kabullenmeye hazırız.

"Siz ikiniz," diyor Penny, kabinin karşılıklı iki tarafını işaret ederek, "birlikte mükemmelsiniz." Gözleri yine Avery'nin üzerinde. "Ona sıkı tutun tatlım. Bir adam sana her gün kraliçe diyorsa, *sıkı* tutun." Yumruklarından birini havada sıkarak kırmızı manikürlü tırnaklarını gösteriyor. "Sana içecek ne getireyim?"

Avery solundaki uzun, ince içecek menüsüne dokunuyor. "Show Me Love ya da Start Me Up arasında karar veremiyorum. Sizin tavsiyeniz nedir?"

"Bir bakalım. Show Me Love'ın lezzetli bir liçi püresi var. Eşsiz ve taze. Daha önce hiç böyle bir şey tatmamışsınızdır ama hafif ve biraz ekşidir. Start Me Up çok daha tatlı ve cesur. Çarkıfelek meyvesi püresi ananaslı romla mükemmel bir uyum sağlıyor. Her ikisi de harika seçenekler."

Pekala, biraz esneme zamanı. Avery'nin hayattaki güzel şeylerin peşinde olmadığını biliyorum, ama benimle olursa, onlara sahip olabilir.

Cüzdanımı çıkardım ve birkaç yüz dolarlık banknot çıkardım. "İkisini de getir. Benim için Johnnie Walker Blue." Faturaları yüzük ve orta parmağımın arasına katlayıp garsona uzatıyorum. "Ve lütfen kalamar ve brie dolgulu mantar siparişi verin." Gülümsememin nazik ama iddialı olduğundan emin olmaya çalışıyorum. Bir Harvey gibi davranmayı sevmiyorum ama babam restorana zamanında gelemiyor diye kızımın aç kalmasına izin vereceksem ne olayım.

Penny tereddüt bile etmedi. Faturaları kaptı. "Küçük sırrımız," diyor göz kırparak ve aceleyle restoranın arka tarafına gidip içki ve meze siparişlerimizi veriyor.

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz, Avery aramızdaki kumaş kaplı masaya eğiliyor. "Pekâlâ Finn Harvey, itiraf et. Zaten paran var mı? Bu yüzden mi fotoğrafçılık işinden para kazanmayı umursamıyorsun?"

"Umursamadığımı kim söyledi?"

"Önerilerimin hiçbirini kabul etmedin. Yaptığım işte *harikayım*. İflasın eşiğindeki şirketlerin Fortune 500'e girmesine yardımcı oldum. Stratejik ortaklıklar, marka konumlandırma, SEO ve yerel bülten reklamları işinizi uçururdu, ama siz hepsini görmezden geldiniz. Sen sadece kokuşmuş köpekbalığı yüzgeci logosunu önemsiyorsun."

"Çünkü oldukça havalı. Ben Finn'im. Bu bir köpekbalığı yüzgeci..." İki parmağımla şakağıma dokunuyorum. "Bu daha önce aklıma gelmeliydi."

Avery gülümsememe karşılık vermiyor. Boş bir ifadeyle bana göz kırpıyor. "Tamam, tamam, gerçeği mi istiyorsun?"

Başını sallıyor. "Sanırım gerçeği biliyorum. Benden şüphe ediyorsun."

Masanın öbür ucuna uzanıp açık yeşil cilayla süslenmiş parmaklarının ucunu tutuyorum ve şefkatle sıkıyorum. "Bir saniye bile olmaz. Ben... bunaldım... ve oldukça korktum. Metriklerden ve kampanya başarısını ölçmekten bahsedip durdun..." Parmaklarını bırakıp yüzümü ellerimin arasına gömdükten sonra keskin bir nefes alıyorum. "Fotoğraf çekiyorum, bir stüdyom var, kurgu yapıyorum, ama iş kısmı? Ben asla girişimci olmak için yaratılmadım. Bana yapmamı söylediğin tüm o şeylere başlarsam, yazdan sonra, sen California'ya döndüğünde nasıl başa çıkacağımı

blemem."

Başını yana eğiyor, yüzünde bir acıma ifadesi beliriyor. "Finn, ne zaman, ne için olursa olsun beni arayabilirsin ve ben de senin yanında olurum. Bu tür şeylerin başlangıçta çok zor olabileceğini anlıyorum." Sinirli bir şekilde iç geçirdi. "Kahretsin."

"Ne?"

"Hizmetlerim karşılığında bana yardım etmeni istediğimde, sanırım işinin ana gelir kaynağın olduğu gibi kalın kafalı bir varsayımda bulundum. Ama ben oldukça iyi para kazanıyorum Finn ve hayatımda bir kez bile bir limuzin şoförüne ya da garsona istediğimi yaptırmak için yüzlerce dolar bahşış vermedim. O yüzden dürüst ol... Aslında yardıma ihtiyacın yok, değil mi? Fotoğrafçılık işin daha çok bir hobi. Zaten çok zenginsin."

Kanımın sıcaklığı yükselmeye başladı. Bu, hayatımın öne çıkarmamayı tercih ettiğim tarafı. Yanlış karakterleri çekiyor. Ama bu Avery.

"Henüz değil," diye mırıldandım. "Evet, otuz yaşına geldiğimde mirasımın bir kısmını alacağım ama o zamana kadar önümüzdeki bir buçuk yıl maddi açıdan biraz sıkışık geçecek-"

"O zaman neden paranızı gösteriş için harcıyorsunuz?"

Çenem düştü. "Gösteriş yapmıyorum. Bu gerçekten benim param değil."

Ayrı bir hesapta biriktirdiğim yaklaşık yüz bin dolarım var. Bu para babamın doğum günlerinde ve bayramlarda hediye ettiği paraların toplamı. Hesapta ayrıca evde bir fotoğraf stüdyosu kurduğumda bana verdiği büyük miktarda para da var. Paraya dokunmamak için elimden geleni yapıyorum. Babam ilişkileri satın alabileceğine inanıyor. Bu kirli bir para. *Beni affet. Sev beni. Canavarı sev.* Ama evet, dava et beni. Avery'yi dışarı çıkarıp ona iyi vakit geçirtmek için biraz para çektim.

"Bak, olmaya çalışıyorum-" *Bunu nasıl söylerim? O hesaba girmeyi sevmiyorum... ama bunu senin için yapıyorum. Bir şeyi kanıtlamak için. Sen beyaz eldivenli, beş yıldızlı, kraliyet muamelesine değersin. Hayatında hiç kimsenin sana davranmadığı şekilde.* "Beni sadece dış görünüşü olan, başarısız bir işi olan ve sana güzel şeyler ikram edemeyen biri olarak görmeni istemiyorum." Abartılı restoranı işaret ediyorum.

"Bu çok komik," diye mırıldanıyor neredeyse nefesinin altında. Gözleri kucağına indiğinde yüzü düşüyor. "Komik olan ne?"

Bana kısa, kırpılmış bir gülümseme gönderiyor. "Sadece bana ihtiyacın olduğunu düşündüğüm zamanları daha çok seviyordum." "Oh, öyle-"

Restoranın girişinden gelen yüksek sesli bir kahkaha sesi cümlemin ortasında durmama neden oldu. Avery bile bu kargaşa karşısında başını çevirdi. Onun genç, esmer hostesi etkilemesini izlerken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Tamam, babamda oyun var. Ama ondan en az otuz yaş küçük.

Yirmi saniye. Hayır, daha az. *Lanet olası yirmi saniyeden az* ve daha konuşmadık bile ve ben şimdiden sinirlendim. Onu restoranın arka tarafındaki standımıza çağırmak için elimi kaldırıyorum ama beni görmüyor. Koluna dokunmak için bir bahane uydururken gözleri genç hostesin göğsüne sabitlenmiş. Neden bahsettiklerini bilmiyorum ama "*masanız bu tarafta*" demek gerçekten *bu* kadar flört içermemeli.

Avery koltuğunda doğruldu ve şaşkın bakışlarını üzerime dikti. "Bu senin baban mı?"

"Mhm, o Junior."

"Junior?"

"Evet, dedem büyük, babam küçük ve ben de üçüncü Griffin Harvey'im." Gözlerindeki donuk ifadeye bakarak başımı eğiyorum. Aynı anda hem telaşlanmış hem de eğlenmiş görünüyor. "Ne?" diye soruyorum.

"Yok bir şey," diyor başını sallayarak. "Siz sadece birbirinize *çok* benziyorsunuz..." Ama bunu söyleme şekli.

Ugh. Gözlerimi deviriyorum. "Sakın söyleme."

"Ben bir şey söylemedim," diye ısrar ediyor, kıkırdamasını gizlemeye çalışıyor. "Düşünüyorsun."

"Ben değilim."

Ona ters ters baktım. "Sen... İyisin. Sadece söyle." "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Çıkar şunu Avery," diye homurdanıyorum.

"Beni affedecek misin?" diye soruyor bana sevimli, masum bir gülümsemeye. "Elbette."

Yumruğunun içine öksürerek büyük bir çile çekiyor. "Baban" -öksürük, *öksürük*- "çok seksi."

Bir kahkaha patlatır. "Tamam, şaka yapıyorum. Sayılır. Sadece yaşına uygun görünmüyor. Aslında, kaç yaşında?"

Gözlerimi tekrar ona dikiyorum. "Neden? Numarasını mı istiyorsun?" "Oh, dur, Finn."

Bunu söylemekten gurur duymuyorum ama bu randevularımdan birinin beni babam için terk ettiği ilk sefer olmayacak. "Elli altı yaşında, pilot, iğrenç derecede zengin ve yirmili yaşlarının başındaki bir adamın cinsel dürtüsüne sahip."

Avery başını sallıyor, uzun, esmer dalgaları omuzlarına düşüyor. "Oh, Tanrım. Zavallı annen."

İşte bu. İşte bu yüzden Avery doğru kişi. O anlıyor.

Avery'nin omzunun üzerinden bakıyorum, babamla birlikte masamıza doğru ilerleyen hostesi izliyorum. Onun kışını izleyebilmek için bilerek bir adım geriden takip ediyor. Avını takip eden bir aslanı izlemek gibi. Belki de onu uyarmalıyım, ama yüzündeki aptal sersem gülümsemeye bakılırsa, onun tuzağına düşmekten mutlu. *Prezervatif kullan. Ondan nafaka almak çok zor olacak.*

"Bakın," dedim aceleyle, "babam yeterince iyi bir adamdır, ama herhangi bir noktada rahatsız olursanız, gidebiliriz-"

"Finn." Avery masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıktı. "Destek için buraya gelmemi istedin. Ben de geldim. Baban bir hokey maskesi takıp bizi palayla kovalamaya başlamadığı sürece hiçbir yere gitmiyorum. Benim için endişelenme." Kaşlarını kaldırıyor. "Senin için endişeleniyorum," diyor babam yaklaşırken kısık bir sesle.

"Numaram sende var tatlım. Vardiyandan sonra beni ara, belki bana bir içki ısmarlamana izin veririm," diyor babam, kızarak uzaklaşan hostese göz kırparak. "Şampiyon!" diye bağırıyor. Kollarını uzatıyor ve ben de babamı kucaklamak için kabinden çıkıyorum. "İyi görünüyorsun oğlum. Seni gördüğüme çok sevindim." Ön kolunu omuzlarıma doluyor ve sırtımı keyifle sıvazlıyor. "Çok mutluyum."

"Selam baba," diye mırıldanıyorum omzuna doğru. Babamın boyu hâlâ benden beş santim uzun. Benim kaslarım biraz daha fazla ama o kadar da değil. Kabul etmek gerekir ki, elli altı yaşına göre oldukça formda. "Neden bu kadar geç kaldın?"

"Ah, özür dilerim dostum. Kaba olmak istememiştim. Doğrusu, otel odamda uyuyakalmışım. Eğer hemen üst katta kalmasaydım, bu akşam yemeği bir gece içkisine dönüşebilirdi. Spor ceketimi giyip kapıdan çıktığımda zaten yirmi dakika geç kalmıştım."

Başımı salladım ama şüpheliydim. Uyuduğuna inanıyorum. Yalnız olduğundan şüpheliyim. "Baba, bu Avery Scott." *Ah, siktir et. Sadece söyleyeceğim. Bakalım o ne yapacak.* "Randevum."

Uzun kabinin kenarına doğru kıkırdandı ve zarif elini uzatarak ayağa kalktı. "Bay Harvey, sizinle tanışmak bir zevk. Finn'in size tıpatıp benzediğini söyleyebilir miyim?"

Babası bronz yüzünde kocaman bir gülümsemeye onun elini tutuyor. Tuzlu ve biberli kaşları

hareketle kalkıyor. "Hey, tatlım. Bana Junior de lütfen. Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Ve hayır, asla olmaz. Benim oğlum bütün

iyi görünüyor. Çok yakışıklı bir adam." "Evet, buna katılıyorum."

Hâlâ elini sıkkan baba, onu rahatsız edici derecede sıkı bir kucaklamanın içine çekiyor. Avery'nin göğüsleri babasının karnına yaslanıyor. "Biz bu ailede kucaklaşmayı severiz, küçük hanım."

Penny sanki çağırılmış gibi masaya dönüyor ve ben birdenbire selamlama tantanamızın garsonların geçiş yolunu kapattığını fark ediyorum. Elinde bir tabak içki ve meze var ve yerimize oturmamızı istiyor.

"Benimle otur, bebeğim." Elimi uzattım, Avery'yi yanıma çektim ve kabinin benim tarafıma geçmesini sağladım. Oturdum ve onu korumaya aldım. Babam takım elbisesinin ceketinin düğmelerini çözdükten ve kabinin dış tarafındaki özel altın askıya düzgünce astıktan sonra Avery'yi kabinin karşı tarafına yerleştiriyor. *Dostum, burası çok gösterişli.*

"Show Me Love, Start Me Up," diye mırıldanıyor Penny, Avery'nin renkli kokteyllerini ona doğru uzatırken, "ve sizin için bir Johnnie Walker Blue, sek, efendim." Dört farklı soslu kızarmış kalamar tabağını ve sıcak mantar dolması tabağını aramıza yerleştiriyor. "Dikkatli olun, mantarlar kavurucu sıcakta."

Babam bir viski istedikten sonra, ona her şeyin hazır olduğunu ve aceleyle tekrar gitmeden önce menüyle bir dakikaya ihtiyacımız olduğunu söylüyoruz.

Babam kaşlarını kaldırıyor. "Show Me Love ve Start Me Up? Bunlar içki isimleri mi?"

Avery hafif bir kahkaha atar. "Gerçekten de öyle. İki tane sipariş ettim. İçkinizi beklerken bir tane ister misiniz?"

"Hmmm," dedi babam, "hangisini paylaşmak istersin?"

"İkisini de. İkisinin de sesi hoşuma gitti ve seçim yapamadım."

Babam Avery'ye kaşlarını sallarken çenem sıkılıyor. "İkisini de denemeye ne dersin? Yarı yolda değiştirebiliriz."

Öfkeyle viskimi babama uzattım. "Benimkini al baba. Sen kokteyl adamı değilsin."

"Bir erkek değişebilir," diyor kıkırdayarak.

Ya da tamamen aynı kalır.

İçkimden bir yudum alıyor ve zevkle iç çekiyor. "Johnnie'mi sek severim."

Kolumu Avery'nin küçük sırtı ile kabinin minderli arka kısmı arasına sıkıştırarak kalçasını sıkıyorum. "Açık yeşil olanı deneyebilir miyim?" Şakağına bir öpücük kondurmadan önce soruyorum. Evcilik oynamayı seviyorum. Ona böyle dokunmayı seviyorum. Olması gereken bu. *O benim.*

Önce martini bardağındaki içkisinden küçük bir yudum alıyor ve dudaklarını ekşiymiş gibi büzüyor. "Oof, keskin ama gerçekten güzel. Bence beğeneceksin." Bardağı masanın üzerinden bana doğru kaydırıyor, bir damlasının bile temiz beyaz keten masa örtüsüne dökülmemesine dikkat ediyor.

"Çok tatlısınız, değil mi? Nasıl tanıştınız?"

"Ben Finn'in yazlık komşusuyum. Ev işlerine bakıyorum. Birbirimize rastladık ve ona fotoğrafçılık işinde yardım etmeyi teklif ettim."

"Nasıl yani?" Babam soruyor.

"Ben bir marka stratejistiyim. Finn'in stüdyosu için bazı büyüme planları geliştirmeye yardımcı oluyorum." "Büyüme mi? Yani, pazarlama gibi mi?"

Avery başını sallıyor. "Daha küçük işletmelerle çalıştığımda hizmetlerde küçük bir geçiş var. Yıllık geliri altı haneli rakamlarda olan herhangi bir şirketle her şeyi yaparım. Marka imajı

oluşturmaya yardımcı olurum, büyüme taktikleri hakkında fikir veririm ve hatta pazarlama stratejilerinin uygulanmasına yardımcı olurum. Ancak esas olarak, daha büyük şirketlerle çalıştığımda, şirket için bir vizyon oluşturuyorum ve genellikle söz konusu şirketin yerleşik pazarlama ekibi bu vizyonu hayata geçiriyor. Örneğin, Finn sizin bir

ticari pilot?"

"Öyleyim."

"Kimin için
uçuyorsun?" "Royalty
Havayolları."

"Ah, bak, o markaya aşınayım ve ilginç bir hikâye-" Avery aniden duruyor ve çok konuşup konuşmadığını sorar gibi gözlerime bakıyor. Masanın altından kalçasını şefkatle sıkıyorum.

"İlginç olan ne, bebeğim?" Royalty Havayolları'nın arkasındaki hikâyeyi özellikle önemsedğimden emin değilim. Sadece her yerde ona bebek dememe izin vermesinden hoşlanıyorum, özellikle de babamın önünde.

"Yani Royalty Havayolları'nın logosu mor, koltukları ve üniformaları da öyle." Babam başıyla onaylıyor. "Her şey mor. Tanrı'ya şükür bana yakışıyor."

Hafif kahkahası zoraki. Patronunuzun şakasına mecburen güldüğünüz gibi. "Pek çok insan morun kraliyet anlamına geldiğini ve renk seçiminin bariz olduğunu düşünür, ancak şirketin niyeti bu değildi - belki de mutlu bir kaza. Yaklaşık kırk yıl önce Royalty Havayolları'nın mavi bir logosu vardı, ancak yüzyılın başında keşfettikleri şey, seçenekleri araştıran ve uçuş ve seyahat konusunda son kararı veren kişinin evin reisi olduğuydu. Dolayısıyla, uçuş fiyatları rekabetçiye ve bir kadın erkeksi logo ve renklere sahip çok benzer havayolu şirketleri arasında seçim yapmak zorundaysa, daha kadınsı bir tarza yönelmenin hafif bir avantajı vardı."

"İlginç..." Babam söyledi. Kaşlarının çatılmasından ve Avery'nin tüm dikkatini ona vermesinden bunu kastettiğini anlıyorum.

"Bu yüzden Royalty markasını tamamen yeniledi. Ve yeni tüketici tabanından daha fazla geri bildirim aldıkça, havayolu politikaları hakkında daha fazla değişiklik yaptılar. Beş yaş ve altı çocuklarıyla uçağa binen aileler, o dönemde sadece iki yaş ve altı çocuklu ailelere erken biniş imkanı sunan diğer havayollarına kıyasla ilk sırada oturacaktı. Atıştırmalıklarını daha çocuk dostu hale getirdiler ve organik meyve suyu kutuları sundular ve ücretsiz uçak içi Disney filmleri sunan ilk şirketlerden biri oldular. Tuvaletler, alt değiştirme masalarını barındırmak için biraz daha büyüktür. Uçaklarda emzirme için hijyenik örtüler bulunuyor. Royalty kadınlara hitap etmekten bir adım daha ileri gitti. Onlar için havayolu oldu-"

"Anneler," diye bitiriyor babam onun yerine.

"Aynen öyle. Yeniden markalandıktan sonra, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en kârlı on beşinci havayolu şirketinden ikinciliğe yükseldiler... çünkü kimse American Airlines sadakat programıyla rekabet edemez." Avery omuz silkiyor. "Cam tavanlar, bilirsiniz?"

"Tüm bunlar küçük bir renk değişimi yüzünden mi?"

Avery yüzünde tatlı bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Bundan biraz daha karmaşık ama evet. Oldukça fazla. Marka kimliğinin gücü budur."

Şu anda, tüm restoranın önünde onu öpme isteğimle savaşıyorum. Avery'nin her tonunu seviyorum ama bu benim favorim olabilir. İş konuşurken o kadar zeki ve kendinden emin ki, eksikliğini duyduğum konularda bu kadar güçlü bir kadın görmek çok ferahlatıcı.

"Peki nasıl marka stratejisti oldun?" Babam da en az benim kadar etkilenmiş görünerek soruyor. "Bu bir diploma mı?"

Avery önündeki kırmızımsı mor renkli içecekten kokteyl pipetiyle küçük bir yudum alıyor. "Ooh, şunu dene," diyor ve bana doğru uzatıyor. "Lezzetli." Boğazını temizliyor ve devam ediyor. "Aslında lisans eğitimime hemşirelikte başladım ama fen bilimlerinde sorun yaşadım. Notlarım çok

düşüktü ve bir gün, üçüncü sınıfın sonlarına doğru kendimi kütüphanede çalışmaya zorlarken

bir seminerdeydim. İşletme fakültesinin kadrolu profesörlerinden biri önümüzdeki on yıl içinde patlayacak olan mesleklerden bahsediyordu. Adı Dr. Ruth Donovan'du. Kendinden emin konuşma tarzına bayılırdım. Akıl hocam oldu ve beni diplomamı işletmeye çevirmeye ikna etti. Bildiğim her şeyi bana o öğretti."

"Üçüncü sınıfta bölümünü *mü* değiştirdin?" Ben sordum.

"Oh evet." Avery başını sallıyor. "İki sömestr fazladan okula gitmek zorunda kaldım ama Dr. Donovan çok ikna ediciydi. Size az önce anlattığım Royalty Havayolları hikâyesini hatırlıyor musunuz? İşe aldıkları marka stratejisti oydu ve onlara logolarını mor renge çevirmelerini söylemişti. Yıllık yönetim toplantılarında ona şahsen teşekkür ettiler ve yeniden markalaşmadan sonraki ilk yılda yüz milyar dolar gelir elde etmelerinde onun vizyonunun payı olduğunu söylediler."

"Lanet olsun," diyor babam homurdanarak. "Zengin bir şekilde ödüllendirilmiş olmalı."

Avery içkisini bir kez daha kaldırırken gülüyor. "Key Largo'da *çok* güzel bir evde emekli oldu. Hâlâ yılda bir kez konuşuruz."

"Sen akıllı bir adamsın Finn," diyor babam, peynirle doldurulmuş mantarlardan birini yemeden önce meze çatalını bana doğrultarak. "Kendine çalışan bir kadın bulmuşsun. İş dünyasında kendi ayakları üzerinde durabilen bir kadından daha çekici bir şey yoktur."

Sözlerini olabilecek en kötü şekilde algıladığım için göğsüm sıkışıyor. Bu savunmacı tavrın ortadan kalkmasını diliyorum ama babamla aramda bir duvar var. O duvarın adı *annem*. "Evde kalıp evinize bakan, çocuğunuzu büyüten ve siz evdeyken parmağınızı bile kıpırdatmanıza gerek kalmamasını sağlayan bir kadının da yanlış bir tarafı yok."

Babam iğrenç bir şekilde, "O tür bir kadın ağır bir fiyat etiketiyle gelir," diye alay ediyor. "Ve bir sürü dudakla." Ağzına bir mantar atıyor ve şiddetle çiğniyor. "Bunlar harika. Bir tanesini denemelisin, tatlım." Babası meze tabağını Avery'ye doğru itiyor. "Dolgun ve sulu," diyor, sonra da ona iğrenç bir şekilde flörtöz bir göz kırpmıyor.

B Tatlı servis edildiğinde o kadar tıka basa doymuştum ki elbisem kendiliğinden patlayacakmış gibi hissediyordum. Ben sadece her şeyin tadına baktım, ama Bay Griffin o kadar çok yemek sipariş etti ki bütün bir Şükran Günü yemeğini mideye indirmeye eşdeğer hale geldi. Yemekler çok zengindi. Lezzetli ama ağır. Yılda bir kez bu restoran için çok fazla.

Kibarlık olsun diye akşam yemeğini ödemeyi teklif etmek istiyorum ama bunu karşılayamayacağımdan biraz endişeliyim. Babamın sürekli dırdırı sayesinde paramın çoğunu yüksek riskli, yüksek getirili yatırım bonolarına yatırıyorum. Görünüşe göre, şu anda paramla cesur davranabilirim.

Ama *bu kadar* cüretkar değil.

Bu restoranda bir başlangıç yemeğinin ortalama maliyeti doksan dolar. Bay Griffin yaklaşık sekiz farklı yemek, dört tur içki, tatlı ve bir şişe Fransız şampanyası sipariş etti - daha önce hiç duymadığım bir marka ama görünüşe göre Dom Pérignon'u bir kasa Pabst gibi gösteriyor. Bu Finn'in diğer yüzü. Sessiz kalmak için çok çalıştığı tarafı.

Masanın altında Finn'in kalçasını sıkıyorum ve bana doğru bakıyor. Gözlerindeki puslu sis bana çakırkeyif olduğunu söylüyor. Debriyajıma dokunuyorum. "Teklif edeyim mi-"

"Ne? Ödeme mi?" Bay Harvey araya girer. "Saçmalama, tatlım."

Gerçekten fısıldadığımı sanıyordum ama öyle değilmiş. Garsonumuz Penny mükemmel bir zamanlamayla masaya yaklaştı ve Bay Harvey mat siyah bir kart çıkardı. "Tatlım, bunu mutfağa kutular mısın? Evlat, bunu siz almalısınız. Bunu ziyan etmek şefe karşı kabalık olur ve arkadaşımı gücendirmeye cüret edemem."

Penny başını sallar ve "Lafı açılmışken, Şef Roren yemeğinizin müesseseden olduğunu söylüyor-" "Saçmalık," diye araya girer Bay Harvey ve ellerini kaldırır. "Mümkün değil. Bu yemek mükemmeldi

ve arkadaşımı desteklemekten büyük mutluluk duyuyorum." Kartı parmaklarının arasında oynatıyor. "Bunu çaldır, şefe yemeğin mükemmel olduğunu söyle ve kalanları oğlumun oteline gönderebilir misin? Champ, Strip'te bir yerde odan olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Finn bıkkın bir nefes verir. "Bu bir sürprizdi, baba-" Dikkatini bana çeviriyor. "Sürpriz oldu. Bellagio'da fiskiyelerin güzel manzarasını gören bir çatı katı süiti ayırttım. Daha önce Strip'te hiç kalmadığını söylemiştin, değil mi?"

Finn Penny'ye oda numaramızı söyler ve Penny elinde Bay Harvey'nin kredi kartıyla masadan kalkar.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyorum, kocaman gülümsemem yüzünden yanaklarımın acıdığını hissederek.

"Ben istedim. Bunun iyi bir fırsat olduğunu düşündüm. Bellagio sadece bir blok sağımızda."
"Teşekkür ederim." Restoranın geri kalanı eriyip giderken parmaklarımı tatlı tatlı eline
değdiriyorum.

Sadece ben, Finn ve bu gece birbirimizin kollarında uyuyakalmamız gerektiğini söyleyen iri gözlü,
boğucu bakışları var.

Bu ilk kez olacak.

Finn'le birlikte yaptığımız onca şey arasında o çizgiyi hiç geçmedik. Sabah uyandığımda onun
kaslı kollarını etrafımda hiç hissetmedim. Ve ben buna hazırım.

"Çok sevimli," diyor Bay Harvey.

Yumruğum sıkılmadan hemen önce irkiliyorum. *O aptal kelime.*

"Avery, tatlım, kabalık ettiğim için çok özür dilerim ama oğlumla özel olarak konuşabilir
miyim? Seni sıkmak istemediğim bazı aile meseleleri var da."

"Baba," dedi Finn, "barda sana katılacağım."

Ancak burası yerlerini bekleyen müşterilerle dolu ve kesinlikle özel değil. "Saçmalama,"
diyorum, elini güven verici bir şekilde sıkarak. "Zaten tuvalete gitmem gerekiyor."

Finn beni kabininden çıkardı ve ben de tuvaleti bulmak için restorani aradım. *Sağ arka tarafta.*
Topuklu ayakkabılarımla zarif bir şekilde lüks banyoya giriyorum. Bu şık restoranların banyolarını
anlamıyorum. Yemek odasından daha temiz ve bakımlılar.

Tangam ayak bileklerimde bir kabindeyken tanıdığım ve tanımadığım bir ses duyuyorum.
Garsonumuz ve başka bir kadın.

Kadınların, birinin arkalarından konuştuğunu *anladıklarında* altıncı bir hisleri olduğuna
inanıyorum. Bu bir his. Kaslarınız titrer. Cildiniz daralır. Yüzünüz kızarır, yüzünüze dolan kan en
az birkaç derece daha sıcak olur. Vücudumdaki her içgüdü bana iç çamaşırımı yukarı çekmememi,
kızarmamı ve kendimi sunmamı söylüyor.

Bu yüzden
sessiz
kalıyorum. Ve
dinliyorum.

"...Pazartesi brunch vardiyası yine bana kalırsa, yemin ederim istifa ederim," diyor tanımadığım
kadın sesi.

"Aylardır bunu söylüyorsun. Kim daha iyi ödeyecek?" Penny soruyor. "Emeril'in
yeni restoranının açılışları var."

"O zaman başvuru," diye tersliyor Penny, sesi kızgınlık
dolu. "Neyin var *senin*?"

"Üzgünüm, altı gece üst üste çalıştım. Çok yoruldum. Paramı alıp çıkmak ve eve gitmek
üzereyim. Az önce VIP kabinini çaldım."

"Lafı açılmışken..." diğer kadının sesi baştan çıkarıcı bir mırıltıya dönüşüyor. "Benim için bir not
iletebilir misin?"

"Ne?"

"VIP masanız. Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Kredi kartına göre adı Griffin Harvey."

Tiz bir kıkırdama çıkarıyor. "Harvey'lerin kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Penny ilgisizliğini açıkça ifade etmeye çalışarak iç çekiyor. "Yastığımla aramdaki engel olmanın
dışında, hayır. Hayır, istemiyorum."

"Eski para. Harvey'ler Strip'in yarısına sahip. Milyarlarca dolar değerinde."

Penny homurdanıyor. Bu konuşmada ilk kez eğlenmiş görünüyordu. "Bu yüzde elli bahşışı açıklıyor-"
"Yüzde elli mi?"

"Ve yaşlı adam bana oda numarasını verdi. Buna inanabiliyor musunuz? Tanrı aşkına, düğünüm altı hafta sonra."

"Ha. O takasa değer. Sen yaşlı adamı al. Ben oğlunu istiyorum."

"Emma, sen başka bir şeysin. Ve her neyse, hayallerini yıktığım için üzgünüm ama birlikte olduğu kadın onun kız arkadaşı."

Adının Emma olduğu anlaşılan kadın ağır ağır homurdanıyor. Tüylerimi diken diken eden iğrenç, küçümseyici bir kıkırdama. "Kim? Bayan Piggy mi? Evet, o kadar da endişeli değilim."

Bağırsaklarım düğümleniyor. Gözyaşlarımı tutmak için burnumdan derin, sessiz bir nefes çekiyorum. Banka hesabım bu garsonu yutabilir. Dünyanın en büyük lüks tatil köyü şirketlerinden biriyle milyonlarca dolarlık bir sözleşme için yarışıyorum. Batı Yakası'nın en çok aranan marka stratejistlerinden biriyim. Bundan daha iyi olduğumu *biliyorum*. Ama kendime tek bir damla gözyaşı dökme izni veriyorum çünkü hiçbir şey kendini beğenmiş bir kaltağın size şişman demesinden daha acı olamaz.

"Vay *canına*, *kötü kız*," diyor Penny. Yüzünü göremiyorum ama ses tonu kuşkulu.

Teşekkürler, Penny.

"Hiç hoş değil. Eminim kız arkadaşıyla aynı dolabı paylaşabiliriz. O şişmansa ben neyim?"

"Sen," diye cilveleniyor Emma, "kıvrımlı ve şehvetlisin ve tam bir gösteri yıldızısın. O... yoluma çıkıyor." "Sen acımasısın. Ve sana söz veriyorum, ilgilenmiyor. Gözleri hep randevusuna kilitliydi.

Gece."

Emma'nın kahkahası kötücül, acımın kızgın, kokuşmuş bir öfkeye dönüşmesine neden oluyor. "Bak, ona numaramı ver ve harika kalçalı garson kızdan geldiğini söyle, ben de onunla oynamasına izin vereyim."

"Onunla mı demek istiyorsun?"

diye cevaplıyor Penny. "Hayır,"
der ve P harfini patlatır.

Ve bununla birlikte, yeterince duydum. Tangamı yukarı çekiyorum ve sifonu çekmeden önce elbisemi düzeltiyorum. Kapımı tekmeleyerek açıyorum ve banyo aynasında beni gören şok olmuş yüzlerin bakışlarının tadını çıkarıyorum. Penny kıpkırmızı kesiliyor ve sonunda Emma'ya iyice bakabiliyorum.

Belki de güzeldir. Emin değilim. Sanırım açık sarı saçları ve koyu renk gözleri bazıları için çarpıcı sayılabilir. Evet, muhtemelen benden en az üç beden küçüktür. Ama bu kadar çirkin bir kişiliğe bürünmüşken güzelliği algılamak zor.

Başımı dik tutarak ellerimi yıkarken tamamen hareketsiz, oldukları yerde donup kalmışlar. Aynada kendime bakıyorum, serbest bıraktığım tek bir gözyaşının izi olmadığından ve makyajımın hala mükemmel bir şekilde ayarlandığından emin oluyorum.

Ellerimi bez havluyla kurulayıp çamaşır kutusuna attıktan sonra iki kadına dönüyorum. Penny'ye güven verici bir şekilde başımı salladım. *Benim kavgam seninle değil.*

Emma'ya bakıyorum ama bakışlarımı kaçırıyor. Palmer burada olsaydı, bir yumruk atardı. Hayatım boyunca beni kötü kız enerjisinden korudu. Ama Palmer burada değil ve artık kendi ayaklarımın üzerinde durma vakti geldi.

"Emma," diyorum sesim tereddütsüz ve ipek gibi pürüzsüz, "Finn'e ilgilendiğini söyleyeceğim, ama seninle iletişime geçerse, içtenlikle ona göt deliğinden daha fazlasını sunacağını umuyorum." Ona zekice bir gülümseme gösterdim. "İyi akşamlar hanımlar."

İki kez. İki kez, yeşil gözlü bir sürtüğü restoranda aptal durumuna düşürmek zorunda kaldım.

Finn'le ne zaman insan içine çıksam bir kavga çıkıyor. Gururum için bir kavga. Değerli olduğumu kanıtlama savaşı. Görünüşüm yoksa bile aklım var. Ama bunu daha ne kadar yapabilirim? Bu savaşı ben istemedim.

Masama doğru süzülürken adrenalinin doruklarına çıkıyorum. Şimdiye kadar Finn ve Bay Harvey'nin aile meselelerini konuşmak için bolca zamanları olduğunu umuyordum. Ama kabine yaklaştığımda Bay Harvey'i gördüm.

Harvey masaya gömülmüş, gözlerindeki ifade sinirli. Konuşmalarına o kadar dalmış ki yaklaştığımı görmüyor ve sözleri mırıltılar ve porselen tabaklara çarpan gümüş çatal bıçak şingirtıları arasında yüksek sesle çınlıyor.

"Şampiyon, ne yapıyorsun? Avery'den çok daha ateşli bir kadını çekebilirsin."

Dizlerimin bağı çözülüyor ve hemen Finn ile babasının arkasındaki boş kabine yığılıyorum.

Başımı ellerimin arasına gömdüm. Bu kısma hazır değildim.

Emma küçük bir savaş kazandı.

İçimde savaşı kaybedeceğime dair bir his var.

Finn

"Az önce ne dedin sen?" Kan basıncımın yükseldiğini hissederek masanın karşısındaki babama hırlıyorum.

"Avery," diye tekrarlıyor babam. "Yani, o tatlı ve çok zeki. Bu biraz seksi. Ve harika göğüsleri var. Ama hadi ama... son kız arkadaşınla kıyaslarsan? Nora on numara bir kızdı. Avery'nin düşüşü çok sert oldu, Şampiyon."

"Peki, buyurun. Nora şu an müsait." *Sayılır. Belki Morgan'ı aldatıyor, belki de aldatmıyor.* "Devam et ve onu ara. Benim onayımı aldın." Ona neredeyse tükürdüm.

"Ve senin yarım yamalak saniyelerini mi alayım? Hiç sanmıyorum." Ses tonumu yanlış anlayarak kahkahayı bastı. Bu konuşmanın ya da Avery'ye saygısızlık etmenin komik bir yanı yok. Dünyayı aynı şekilde görmüyoruz. Nora'da gördüğüm tek şey acı. Avery'de gördüğüm tek şey umut. Umut güzel, seksi ve baştan çıkarıcıdır. Babamın hayatında bir gün bile umudu olmadı.

Viskimin son yudumunu içmeden önce gözlerim kısılıyor. Babam sonunda kaşlarımı çattığımı fark etti. "Hadi ama evlat, sadece söylüyorum. Eğer bu kadınla Senior'u yatıştırmak için birlikteysen, sana söyleyebilirim ki

Şu anda bu karmaşadan sıyrılmanın bir yolu var." "Ne karmaşası?"

"Senior'un mirasla ilgili saçmalıkları."

Büyükbabamın kuralları bana mantıklı geliyor. Mirasımın yüzde yirmisi sekiz milyon dolar eder. Bakmam gereken bir ailem yoksa, sadece yarısını alacağım. Büyükbabam ayrıca sevgililerimizin önce incelenmesini şart koyuyor. Bizi servet avcılarından korumanın yolu bu. İmparatorluğunun yarısını sığ, paraya aç, ahlak yoksunu bir kadına teslim etmeden önce parasını onun soğuk, cansız ellerinden almamız gerekirdi. *Onun sözleri, benim değil.* Bu yüzden Nora'ya ne kazanacağımı hiç söylemedim. Onun beni sevdiğini bilmek istedim, değerimi değil. En azından bu kısmı doğrudu. Nora'nın beni cüzdanım için sevdiğini sanmıyorum. Aslında, beni nasıl seveceğini gerçekten biliyor muydu bilmiyorum.

"Hediye edilen para hakkında şikayet etmenin bir anlamı

yok." "Bu senin doğuştan hakkın, oğlum."

Melodramatik ifadesine gözlerimi deviriyorum. "Ne var biliyor musun? Bu konuda endişeli değilim. Ve Avery ile Senior'a bir şey kanıtlamak için birlikte değilim. *Avery ile birlikteyim. Nokta.*" Tamam, biraz önleyici oldu ama

Bu gecenin nereye gittiğini biliyorum. Rezervasyon yaptırdığım çatı katı süiti gül yapraklarıyla kaplı. Odada bütün gece köpüklerin altında çıplak ayakla oynayabileceğimiz bir küvet var. Şampanya Bellagio fiskiyelerine bakan balkon masasında buz banyosunda. Avery için çırpındığımı söylemenin, duygularımı en sevimsiz, en abartılı şekilde ifade etmekten daha iyi bir yolu yok.

"Aradaki farkı telafi edeceğim," diye nefes alıyor babam. "Ne?"

"Senior'un hayatınızı belirlemesine izin vermeyin. Evlenmek verdiğim en kötü karardı. O ilişkiden çıkan tek iyi şey sendin. Ama sırf fazladan para için Avery gibi bir kadına razı olmak zorunda değilsin. Senior'un sana vermeyeceği şeyi ben vereceğim. Eğlenmene bak. Hayatının tadını çıkar. Seyahat et. Ibiza, Brezilya ve Hırvatistan'ı ziyaret et. Yurtdışında fotoğraflar çek ve oradaki tüm güzel kadınları becer." Parmaklarını birbirine kenetliyor ve öpüyor. "Huysuz, oyunbozan bir kadının dırdırı ve dırdırı senin ve hayatın için istediğim şey *değil*. Özellikle de seni terk ettiğinde ve tüm değerini almaya çalıştığında."

Çok fazla içtim. Bu yüzden şakaklarımın çarptığını hissediyor olmalıyım. "Huysuz oyunbozan, ha? Bayanlar ve baylar, işte babamın bana hayat veren kadını tanımlamak için kullandığı kelimeler." *Siktir git, Junior*. Bebekken beyninin içinde dönüp duran ve kalbini sefil, aletini doyumsuz hale getiren her neyse siktir git.

Babam sanki bu konuşma çok samimiymiş gibi bana gülümsüyor. "*Oh, Champ*. Hâlâ ana kuzusu gibisin."

Kaşlarımı uyarırcasına kaldırıyorum. "Bundan utanmalı mıyım?" Annemi seviyorum. Ona karşı korumacıyım. Suç bunun neresinde? "İkinizin sonunda barıştığınızı sanıyordum. Annemi daha geçen hafta gördüm. Mahkemede işinizin bittiğini söyledi. Ona nafaka ve geri ödeme yapıyorsunuz, değil mi?"

Babamın gözleri kısılr ve dudağı tedirgin bir kötü adam gibi kıvrılır. "Kıdemli," diye mırıldanıyor. "O kaltağa tek kuruş vermedim. Kıdemli ona ödeme yaptı."

İçimde bir şeyler kopuyor. Belki de sonunda sabrım taşıtı. "Az önce ne dedin sen?" "Vegas'ı sattıktan sonra nasıl zar zor geçindiğine dair hüznü bir hikayeyle Senior'a gitti. Ev. Scottsdale'deki evi için kefile ihtiyacı vardı, bu yüzden bir sıçan gibi tüm kirli çamaşırlarımızı ortaya döktü ve o da küçük kaltağa boyun eğdi. *Lanet* olsun, ondan çok azar işittim. Adam yetmişli yaşlarında ve hala bağılıyor-"

"Sözünü geri al," diye öfkelen dim. "Ona öyle deme, özellikle de yüzüme karşı."

Annem bana bunların hiçbirini anlatmadı. Tek söylediği sonunda huzura kavuştuğuydu. Annemin tüm hayatım boyunca yaptığı şeyi yaptığını fark ettim - babamın iyi yanlarının tadını çıkarabilmem ve en kötü yanlarına karşı kör olabilmem için beni onun gerçek yüzünü görmekten koruyordu. Bilmemi istemedi.

Ne lanet bir canavardan geldim.

"Şampiyon, sakın ol. Bu sadece bir sevgilinin-"

"*Dur*," diye bağırdım. "Anneme pek çok şey yaptın. Onu sevmek bunlardan biri değil. Bundan bıktım artık. Biliyor musun baba? Her gün uyanıyorum ve iyi bir insan olmaya çalışmıyorum. Yaşadığım standart bu değil. Her gün uyanıyorum ve sana daha az benzemeye çalışıyorum. Hayatımın doğru yönde ilerlediğini bu şekilde anlıyorum. Bunu daha fazla yapamam. Artık senin tüm iğrenç yanlarını mazur göremem. Benden bu kadar." On yıldır tuttuğum nefesimi serbest bırakıyorum. "Benden bu kadar."

Babam patlamamdan ürktü. Son on yılda ona karşı nasıl hissettiğim konusunda hiç dürüst olmamıştım. Belki de tüm bunları daha önce söylemeliydim, çünkü sonunda kendinden utanmış

görünüyor.

"Şampiyon, ben-"

"Artık seni görmek istemiyorum. İpoteğimi kaldırmanı istiyorum. Kamyoneti satıyorum. Artık seni bana bağlayan hiçbir şey istemiyorum. Sen büyüyene kadar olmaz baba." Hayal kırıklığı içinde kabinin arkasına çarpıyorum. Tüm koltuk bir santim kayıyor ve kabinin arkasından bakmak için yükseliyorum

ve arkamdaki lokantadan özür dileyeceğim.

Avery'nin başının üstünü gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. *Lanet olsun. Ne zamandır orada oturuyor? Her şeyi duymuş olmalı.* Kabinden çıkıp onun yanına doğru koştum. Başını çevirmek için elinden geleni yaptı ama artık çok geçti. Islak gözlerini gördüm.

Ve bu, zaten kırılmış olan devenin sırtına düşen saman çöpüdür. Babamın annemin en iyi yanlarını alıp onu depresif, kaygı dolu bir kabuğa dönüştürmesi yeterli olmalıydı. Ama şimdi Avery'yi ağlattı ve bu kimsenin geçemeyeceği bir çizgi.

Bir daha asla. O benimleyken olmaz.

Parmağımı çenesinin altından geçiriyorum ve bakışlarını kendime çeviriyorum. Ben onun parlayan yanaklarını incelerken o gözlerini deviriyor ve yenilgiyle omuzlarını silkiyor.

"Yakalandım," diye mırıldanıyor nefesinin altında. Başparmaklarımla gözyaşlarını siliyorum. "Gitmeye hazır mısın?" Yumuşakça soruyorum.

Başını sallıyor. "Evet."

"Özür dilerim Kraliçe. Sizi ağlarken görmekten nefret ediyorum." Alnının üstünden öpüyorum. Elini kendi elime aldım. "Bunu telafi etmeme izin ver."

W Finn sonunda aklındaki bariz soruyu bana sorduğunda büyüleyici çatı katı süitindeki iki kişilik küvetteydik...

Buraya gelirken çoğunlukla sessizdi. Kapıcıdan anahtarlarımızı alıp asansörle en üst kata çıkarken düşüncelerine dalmıştı. Odaya girip balayı süitimizmiş gibi dekore edildiğini gördüğümde yüzümdeki şaşkın ifadeye sadece gülümsedi.

Her yerde gül yaprakları vardı, tablo gibi görünüyordu. Tatlı amber ve vanilya kokusu havayı dolduruyordu. Ve manzara...

Balkondan, ışıklandırılmış, dans eden fiskiyeleleri kuş bakışı görebiliyorsunuz. Bu gece dünyanın zirvesindeyiz. Ama Finn'in havası bozuldu.

İlk geldiğimizde, gömleğinin düğmelerini açtıktan sonra hemen küveti doldurdu, hatta suyun üstüne bir avuç gevşek yaprak atacak kadar ileri gitti. Elbisemi yırtmamaya dikkat ederek beni soydu. Beni küvete sokmadan önce dantel tangamı ve ona uygun askısız sütyenimi soyamak için zaman harcadı ve bunun özrünün sadece bir parçası olduğunu söyledi. Çırılçıplak soyunarak bana katıldı, ancak aramızdaki mesafeyi koruyarak karşıma oturduğundan emin oldu.

"Konuşmanın ne kadarını duydun?" diye soruyor, gözleri su hattında sabitlenmiş halde.

"Ne konuşması?" Aptal numarası yapıyorum. Zaten rahatsızım. Finn'in yapmadığı ya da söylemediği bir şey için suçluluk duyması durumu on kat daha kötüleştiriyor. Onu rahatlatmak istiyorum ama hâlâ kendi yaralarımı sarıyorum.

"Avery," diye homurdanıyor.

"Baban sana benden çok daha ateşli bir kızı tavlayabileceğini söylediği andan itibaren." Gülüşüm sert ve acı. "Haksız değil." Şakacı bir şekilde göz kırpmaya çalışıyorum ama Finn hiç eğlenmiyor.

"O bir pislik-"

"Finn, sorun yok. Eğer üzgünsem, banyoda olan bir şey yüzündendir." Bu yarı doğru. Emma'nın maskaralıkları duygularımı incitti. Bay Harvey'nin sözleri onları yok etti. Kıskaç bir kadının sizin sahip olduğunuz şeyi umutsuzca istediğinde acımasız olması bir şeydir, ama Finn'in babasının onaylamaması... Özellikle de görünüşüm yüzünden? Bunu nasıl karşılayacağımı bilmiyorum.

"Banyoda ne oldu?" Tek kaşını kaldırıyor.

Başımı derin küvetin kenarına yaslayarak arkama yaslanıyorum. "Garson kızlardan biri numarayı istedi. Kulak misafiri oldum. Görünüşe göre popo işleriyle uğraşıyor."

Finn gülümsemesini kontrol etmeye çalışıyor ama başaramıyor. Dudaklarından bir homurtu kopuyor. "Özür dilerim. Sanırım sen popo dediğinde bir an için gözlerim karardı. Bu arada, bu konuya nereden girdik?"

"Evet, hadi gidelim."

İğnelememi anlamayan gözleri dikildi. "Gerçekten mi?"

"Hayır. Delirdin mi sen? Bu, olgun bir yaz mısırını kokteyl pipetine sokmak gibi bir şey olur.

Beni tam anlamıyla ikiye böldüğünde gömecek iki sahte kız arkadaşın olacaktı

Finn." "Sahte mi?" Suyun altında ayak parmağıyla kaval kemiğimi dürtüyor.

"Tüm bunlar göstermelik değil miydi?" Soruyorum ama umutlu ses tonumu gizleyemiyorum.

"Durumumuzun başkası için bir anlam ifade edeceğinden emin değilim. Sanırım 'kız arkadaş' demek daha kolay."

Dudaklarını yalıyor ve öyle baştan çıkarıcı bir bakışla bana bakıyor ki, etrafımızı saran suyun daha da ısındığına yemin edebilirim. "Belki de suları test ediyordum. Belki de bütün gece sana kız arkadaşım dedim çünkü kelimelerin tadının nasıl olduğunu görmek istedim." Uzun bir nefes üflüyor ve sinirlerimi koltuklarının en ucunda bırakıyor. "Bu benim aklımdaydı... seninkinde de var mıydı?"

"Şey, evet. Elbette," diyorum dürüstçe. "Bu çok doğal. Birlikte çok zaman geçiriyoruz. Birlikte uyuyoruz ama..."

"Ama ne?"

"Aslında burada yaşamıyor olmam gibi küçük bir sorun

var." "Ama işin uzaktan, değil mi?"

Elimi suyun üstünde gezdirirken yavaşça başımı sallıyorum. "Doğru. Ama birkaç hafta boyunca hissettiğin duygulara dayanarak tüm hayatını değiştirmek biraz çılgınca olurdu." Tek gözümü kısıyorum. "Öyle değil mi?"

Finn omuz silkiyor. "Başka seçeneklerin varken nefret ettiğin bir hayata geri dönmek biraz çılgınca olur."

Suyun altında parmaklarımı birbirine kenetleyerek sinirlerimi kontrol etmeye çalışıyorum. Finn'in bana karşı gerçek hisler besliyor olabileceğini bilmek dünyadaki en kötü şey değil. Benim de ona karşı gerçek hislerim olduğunu söylemek çok mu çılgınca olurdu?

Yani... çok mu erken?

Mason'la olan ilişkim ben farkına varmadan çok önce bitmişti. Ben bekarım. Bu bir suç değil. Hayat ne zaman olursa o zaman olur ve Finn gibi evrenden gelen bir hediye reddetmek aptallık olurdu. Ama beni endişelendiren tek bir şey var ve bu aramızdaki coğrafi mesafe değil.

"Kadınlar size hep böyle açık ve saldırgan bir şekilde mi asılır?"

Finn bana göz kırpmıyor, dudakları sert bir çizgi halinde düzleşiyor. Belli ki bu soruyu beklemiyordu. "Dürüst olmak gerekirse... Dikkat çekmeye alışkınım. Ama bu gece senden başka kimseye bakmıyordum."

"Hayır, hayır, elbette değil. Finn, biz iyiyiz. Seni hiçbir şeyle suçlamıyordum." *Onu suçlayacak bir şey yok. Biz birlikte değiliz.* "Sadece merak ediyorum. İlğiden hoşlanıyor musun yoksa yorucu mu oluyor?"

Çenesini bana doğru uzattı. "Sen söyle."

Yanıt olarak homurdandım. "Kendilerini ayaklarımın dibine atan güzel erkeklerin sonsuz dalgalarına maruz kalırsam ve bu ilgi yorucu olmaya başlarsa sana haber veririm."

Finn kıkırdıyor, ama düz düşüyor ve duygularını incittiğim için biraz endişeleniyorum. Onunla birlikte olmak için taşınmayı mı teklif etmeliydim? Ben sadece... Nasıl? Biz hazır değiliz. Ben de hazır değilim. Ayrıca, Finn'le çıktığım için uğrayacağım saldırılardan kurtulmak için tam bir zırha ihtiyacım varmış gibi hissediyorum. Gözlerini bir ödülle dikmiş kendinden emin bir kadından daha acımasız bir şey yoktur.

Finn sonunda sükûneti bozarak şöyle der: "*Senden* gelen ilgiyi seviyorum. Seksi olmak harika

ama aynı zamanda samimi olmaya da ihtiyacım var. Sen her ikisine de sahip görünen ilk kadınsın." Dudaklarını yalıyor ve parmaklarını bükerek beni daha yakına çağırıyor. "Buraya gel."

Yavaşça öne doğru eğilirken ona en sinsi gülümsememi gösteriyorum, sonunda kucağına sürünüyorum. Onun üstünde olduğum için rahatlamıştım. Seks grevinin meşru olduğundan endişeleniyordum. "Pes edeceğini biliyordum." O kıkırdarken ikimizin de vücudu sarsılıyor. "Ben de senin ilgini seviyorum Finn. Bir süredir görmezden geliniyorum.

çok uzun zaman oldu ve görülme çok iyi hissettiriyor. Teşekkür ederim."

Dudaklarım onu aceleyle buluyor. Alt dudağını emiyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdirerek kucağında ilerlemeye çalışıyorum, sadece ereksiyon fikri bile kalçalarımın arasındaki karıncalanma hissini artırıyor. Ama Finn, dudakları hâlâ benimkilerle iç içe, kalçalarımı kavırıyor ve beni yerimde tutuyor.

"Yavaşla," diye mırıldanıyor ağzımın içine.

Tekrar öne doğru kıpırdanmaya çalışıyorum, ama beni aletinden en az iki santim uzakta sıkıca yerinde tutuyor. "Sorun ne?" diye soruyorum. "Baban için hâlâ üzülüyor musun?"

"Evet," diyor, "ama seks yapmayacak olmamızın nedeni bu değil. Sana daha önce söylediğimi sanıyordum."

Ona sinirli bir bakış fırlatıyorum ama o vazgeçmiyor. Saçlarımı omuzlarımdan uzaklaştırıyor ve dudaklarını köprücük kemiğime bastırıyor. "Uzlaşacağım. Öpücükler iyidir." Nefesi nemli tenimde serinlik hissi uyandırıyor.

"Ciddi misin? Islak, çıplak ve üstüneyken beni reddedecek misin? Bu akıllıca bir hareket mi?" Sesimdeki gerginlik öfkeden değil, tedirginlikten kaynaklanıyor çünkü tek düşünebildiğim onun üzerine kaymak ve iyice doyana kadar sürmek.

Korkutmayan tehdidim karşısında aptalca kahkahalar atması beni daha da sinirlendiriyor. "Seni reddetmiyorum. Sana sözümün eri olduğumu gösteriyorum. Ama bu işin kontrolü sende bebeğim. Stüdyoya gireceğine söz ver..." Elini boynuma doluyor ve kulağımı dudaklarına götürüyor. Sesi alçak ve homurtulu bir hal alıyor. "Bana söz ver, şimdi seni öyle bir sikeceğim ki, bu küvette mi yoksa kendi dölünde mi yüzdüğünü anlamayacaksın. Seni patlatan o noktaya vurabileceğimi biliyorsun."

Lanet olsun, onun pis ağzını seviyorum. Benimle böyle konuştuğunda zayıf düşünüyorum. Kirli oynayacağı konusunda beni uyarmıştı. Ve uyluklarımın arasındaki ağrıyan dürtü neredeyse benim için cevap verirken neredeyse işe yarıyor. *Evet, evet. Ne istersen.* Bir kadının tiz kahkahası zihnimdeki fantezi balonunu patlatana kadar baştan çıkıyorum.

Kim? Bayan Piggy

mi? Ne kadar sevimli.

Seni ve arkadaşını bölmek istememiştin.

Finn'in kucağından kalkıp küvetin kendi tarafıma dönmeden önce duyduğum tek şey kötü kızların konuşmaları. "Tamam. Seks yapmayacağız."

"Tamam," diyor, "endişelenme." Yerinde duruyor, küvetten çıkarken su vücudundan akıp gidiyor. Finn'in devasa aleti tamamen ereksiyon halinde ve tam gözlerimin hizasında. Gergin karın kaslarını esnetmek sanki çok doğal bir şeymiş gibi kollarını başının üzerine kaldırıp geriniyor. Küvetten çıkarken bir havluya uzanıyor. Eğilerek yanağıma bir öpücük konduruyor. "Bırak da giyineyim. *Konuşabiliriz*" -sırıttıyor- "ya da bu gece başka ne yapmak istersen."

Sadece birkaç lanet fotoğraf çek, Avery. O kadar da zor değil.

Ama her zaman benim kriptonitim olmuştur. Ergenliğe girdiğim ve fotoğraflarda gördüklerimden nefret etmeye başladığım günden beri kameradan çekiniyorum. Ortaokul, Palmer'la aramızdaki keskin farkı gerçekten fark ettiğim zamandı. Annem, okulun ilk günü için yaptığımız ve üzerinde "Yetişkin Kızlar" yazan kabarık boyalı tişörtlerimizle otobüste fotoğrafımızı çekmişti, çünkü herkes bilir ki on iki yaşına geldiğinizde tamamen donanımlı ve dünyayı ele geçirmeye hazırsınızdır.

Annemin o fotoğrafı banyo ettirmesi için çok heyecanlıydım. Ama onu eve getirdiği gün tüm dünyam değişti. Kocaman gülümsemelerimizi ve okulun ilk günü için saatlerce hazırladığımız

parlak pembe tişörtleri görmezden geldim. Tek görebildiğim, kollarımın ve kalçalarımın Palmer'inkilerden ne kadar kalın olduğuydu. Çenem yumuşaktı ve yanaklarım çok daha dolgundu. Uyanık olduğum her dakikayı Palmer'la geçirirdim. O benden çok daha fazla yiyordu. Ben aslında havuç çubukları ve çiftlik soslu salatalıktan *hoşlanıyordum*. Palmer'ın sağlıklı versiyonu ise fırında Lays, meyve aromalı jelibonlar ve diyet kolaydı. Yine de o kadar büyüyorduk ki

farklıydı ve görünüşe göre bunun üzerinde hiçbir kontrolüm yoktu.

Farklı olduğumuzu fark ettim. Ve o günden beri fark etmeyi bırakamadım.

Giyinmek, ortaokul ve ardından lise boyunca ana çekişme duygum oldu. *Kıvrımlı vücut her zaman havalı değildi.* Ergenlik dönemimde en savunmasız olduğum zamanlarda incecik olmak modaydı. Abercrombie & Fitch ve American Eagle gibi giyim mağazaları en güzel kıyafetlerini çift sıfır beden olarak üretiyordu. Ben de başka yerlerden alışveriş yapmayı öğrendim. Rahatlığın güzelliğinin tadını çıkarmayı öğrendim. Kazanamayacağımı bildiğim bir oyunu oynayacak değildim. *Güçlü yönlerime göre oynadım.* Zeki ve çalışkan biriydim ve birkaç garip ilişki dışında flört arenasında başımı öne eğmedim, ta ki bir güne kadar...

Mason'la tanıştım.

O gün barda net bir seçimi vardı. Vahşi çocuk güzel Palmer. *Ya da beni.*

Ve hayatımda ilk kez bir erkek *beni* takip etmeyi seçti. Ve varsayılan olarak değil. Palmer o gece oldukça yoğun bir şekilde flört ediyordu. Mason fark etmemiş gibiydi. Gözlerini benden ayırmadı.

Otuz yaşıma geldiğimde güvensizliğin ve bekarlığın titrek, kırılgan sularına geri fırlatılana kadar garip, rahatsız, kameradan çekinen evremi yarasız atlattığımı sanıyordum.

Ve Finn'in seksi, güzel, kalın kafasına sokamadığı şey şu: Ya beni bir fotoğrafta görür ve o da fark ederse? Otobüs fotoğrafı neredeyse yirmi yıl önceydi, ama o tombul ergenlik öncesi çocuk hala beynimde yer etmiş durumda. Ya Finn ne kadar uyumsuz olduğumuzu fark ederse? Herkes fark ediyor gibi. Bir kere gördü mü...

Bunu asla unutamayacak.

Büyü bozulacak ve yaz bitmeden onu kaybedeceğim.

Finn önümde duruyor, külotunun bel bandı kalçalarını sıkıca sarıyor. Kabarık beyaz bir otel havlusu uzatıyor ve ben isteksizce kendimi küvetten dışarı sürüklüyorum. O kadar rahat ki burada uyuyabilirim. Ama Finn vücudumu kuruluyor ve tenimde serin ve ipeksi bir his uyandıran büyük boy saten bir bornozu üzerime örtüyor.

Finn'in bu odayla yaptığı büyük romantik jestin tek kusuru, üzerimde hiç kıyafet olmaması. Ücretsiz banyo malzemeleri var -makyaj mendilleri ve tek kullanımlık bir diş fırçası, ama bu akşamki tangamı ve rahatsız edici askısız sütyenimi tekrar giymek zorunda kaldım. Finn muhtemelen bütün gece çıplak olacağımızı düşünerek bu konuda endişelenmedi. Yerimi aldıktan sonra özel balkonda ona katılıyorum, ılık Vegas havası ciğerlerimi dolduruyor.

"Şampanya sever misin?" diye soruyor, gürültülü bir *patlama* kalbimi hoplatmadan hemen önce. *"Hoppala."* Ağır mantarın balkon demirinin üzerinden uçup sonsuz kat aşağı düşmesini izliyoruz. Aradan bir dakika geçip de aşağıdaki yayalardan küfür sesleri gelmeyene kadar ikimiz de endişeli görünüyoruz.

"Pek sayılmaz," diye cevap veriyorum sonunda. "Çoğunlukla kadeh kaldırmak için içiyorum. Bira ya da eğlenceli kokteylleri tercih ederim. Tadı olan her şeyi."

"Anladım." Ama yine de iki bardak doldurdu.

Bana ince cam flütünü uzatmadan önce yanındaki minderli veranda sandalyesine yerleşiyorum. Bir an için, altımızdaki Las Vegas Strip'in beni doğrudan aşırı duyuşal yüklemeye göndermesini izlerken sessiziz. Dumanın ve çeşitli restoranların hafif kokusu bu kadar yüksekte bile hala güçlü. Yaya trafiğinin gürültüsü, kesik kesik çığlıklar ve kıkırdamalar aşağıdan duyuluyor. Neon ışıkları üzerimizdeki karanlık gökyüzünü renklendiriyor ve bana burada farklı bir zaman ölçümü olduğunu düşündürüyor. Gündüz ve gece var, şafak ve alacakaranlık... ve bir de Vegas var. Daha önce hiç görmediğim rüyalarla dolu günahkâr, uykusuz şehir.

"Bu yazdan önce buraya yaklaşık üç kez geldim ama Las Vegas'ı gerçekten hiç *görmemiştim*.
Görmedim

böyle."

"Gerçekten mi? Neden olmasın?" Finn bardağını dudaklarına götürerek soruyor.

"Hep oradan geçiyordum. Bir kez iş için, başka bir kez bir konferans için, ondan sonra da Palmer'ı kurtarmak için."

Finn gözlerini devirir. "Oh, Palmer."

Finn'in en iyi arkadaşından pek hoşlanmadığı izlenimine kapıldım. Ona orada burada birkaç hikâye anlattım ve iyi bir izlenim bırakıp bırakmadığımdan emin değilim. Palmer'ın konuşurken bencil, uçarı ya da sinsi biri gibi görünmesini istemem ama bir şekilde öyle görünüyor.

"Palmer neden kurtarılmaya ihtiyaç duydu?"

"Şu tarafta şık bir striptiz kulübü var sanırım." Sol tarafımı gösteriyorum. "Adı Ruby's. Palmer rastgele bir adam ve onun katıldığı bekârlığa veda partisiyle gitmişti. Onu ekmiş ve bütün gece onlara kucak dansı yapan striptizciyi eve götürmüş. Palmer'a tüm parti için bin doların üzerinde bir hesap çıkarmış ve Palmer bunu ödeyememiş. Ağzı bozuktur ve yumruklar savuruyordu, bu yüzden onu küçük bir hapisane gibi bir striptizci kafesine kilitlediler. Palmer beni aradığında güvenlikten biriyle konuştum ve polisi aramaması için ona yalvardım. Palmer'ı almak ve aptal hesabı ödemek için Las Vegas'a doğru yola çıktım. Muhtemelen o gece onu tutuklayabilirlerdi, bu yüzden Ruby's'e borçluyum."

Finn, vereceği yanıtı tartışıyormuş gibi dudaklarını düz bir çizgi halinde birbirine bastırıyor.

Tamam, bir kez daha... Palmer pek iyi görünmüyor.

"Ruby's şu tarafta," diyor sağ tarafı göstererek. "Ve orası bir striptiz kulübü değil, bir centilmenler kulübü."

"Ne fark eder ki?"

"Kıyafet yönetmeliği ve bütçe," diye kuru bir şekilde cevap veriyor.

Ona sırtıyıyorum. "Ruby's'i de çok iyi biliyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor. "Bir gün oranın sahibi olacağım."

"Ne?" Beklediğim cevap kesinlikle bu değildi.

Finn savunmaya geçerek, "Sadece kağıt üzerinde," diyor. "Ben yönetmeyeceğim. Bu bana kalan mirasın bir parçası. Ruby's, Harvey ailesi için çok fazla gelir sağlıyor."

Ruby's'e girdiğimde bir striptiz kulübünden çok lüks bir Four Seasons'a benzediğini düşündüğümü hayal meyal hatırlıyorum. Mantıklı.

"Hm, Finn Harvey, bir centilmen kulübü sahibi. *Kim bilebilirdi ki?*"

Başını çeviriyor, dikkatle gözlerimi izliyor. "Bir gün satabilirim. Büyükbabam çok kızar ama bir kere benim oldu mu, karar benimdir."

Ona kısık bir bakış attım. "Sana iyi para kazandırıyorlarsa neden satasın ki?"

Finn bakışlarını tekrar manzaraya çevirir. Omuzlarını kaldırıyor ve sonra indiriyor. "Diyelim ki, *varsayımsal olarak*, Vegas olayını gerçekten sevmeyen ve kadınların para için tamamen çıplak dans ettiği bir kulübe sahip olma fikrini sevmeyen bir kızla birlikte oldum. Eğer bu onu mutsuz edecekse kulüpten kurtulmaya itiraz etmezdim."

"*Tamamen çıplak mı?*" Şaşkınlıkla ciyaklamadan edemedim.

"Teknik olarak hayır. Bu durumda içki servisi yapamayız. Ama küçük, ten rengi bir G-string gerçekten neyi örtüyor, biliyor musunuz?"

"Vay canına. Vegas'ta kokteyller ya da tam cepheden. Tamam, artık biliyorum. İkisine birden sahip olamazsın."

Finn kıkırdıyor ama kahkahası düz kalıyor. "Oyun oynamaya çalışmıyorum, Avery. Eğer aşık sam, sadece aşık olduğum kişinin mutlu olmasını isterim. Eski sevgilim gözleri ve nabızı olan

her kadını çılgınca kiskanırdı. Bizi ayıran buydu. Arkadaşlarımı görmeyi bıraktım. Dışarı çıkmayı bıraktım. Hatta

Bazı müşterilerin fotoğrafını çekmeme izin vermezdi. Eğer saat sekizi geçmişse, kırım evde, kanepede, onun yanındaydı. Onu güvende hissettirmek için her şeyi yaptığımı sanıyordum ama asla yeterli olmuyordu.

"Ama anlatmaya çalıştığım şey, onun kendini güvende hissetmesi için her şeyi yapmaya hazır olduğum. Ben böyle bir adamım ve her zaman da böyle olacağım. Kiminle birlikte olursam olayım."

Kalbim ağrıyor. Fiziksel olarak ağrıyor. Bu adamı küçük kıskançlıklarla uzaklaştırmak için bir kadının hangi vidayı gevşetmesi gerekir?

"Peki ya biraz güvensiz olduğunu kabul eden ama bunu düzeltmenin *sizin* sorumluluğunuzda olmadığını düşünen bir kızla birlikte olsaydınız? Ya arkadaş edinmeni, eğlenmeni, tutkulu ve mutlu olmanı isteyen ve sen onu kırana kadar körü körüne güvendiğin bir kızın olsaydı?" Parmak uçlarımı dudaklarıma götürüp ona tatlı bir öpücük konduruyorum. "*Varsayımsal olarak*, tabii ki."

Tamam, cesurca. Cesur bir hareket. Ama Finn başlattı. Biz küvetteyken aklında bir ilişki olduğunu söylemişti. Yalnız olmadığını bilmesini istiyorum. Nasıl anlamlandıracağımı bilmesem de ben de aynı şekilde *hissediyorum*.

Finn'in bakışları benimkilere kayıyor ve yüzü şaşkın bir ifadeye bürünüyor. "Lütfen, *lütfe*n bir boudoir seansını kabul eder misin, böylece seni içeri alıp hemen şimdi yatağa gömebilirim? İkimiz de bunu istiyoruz."

Tedirginlikle homurdanıyorum. "Hayır. Fotoğraf çekimine. Ama grevine son vermek istiyorsan hemen soyunup yatak başlığını tutacağım."

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Hiç şansın yok."

"Bu senin için neden bu kadar önemli Finn? Hadi ama. Bu sapıkça bir şey mi? Röntgenci gibi bir şey mi? Çünkü beni kamera olmadan da izleyebilirsin..."

"Hayır, bu bir-" Yüzünde muzip bir gülümseme belirirken dudağının kenarı seğiriyor. "Bekle, seni ne yaparken izleyebilirim?"

Omuz silkiyorum ve kirpiklerimi imalı bir şekilde kırıştırıyorum. "Greve son ver. Sana şu anda ne kadar ıslak olduğumu göstereceğim ve tek başıma oynamayı bitirdiğimde sen de katılabilirsin."

Çenesi gevşiyor ve alt dudağı hafifçe düşüyor. "Şu pis ağzı dinle. Bir canavar yarattım."

"Gurur duyuyor musun?"

"Hem de çok. Stüdyoma girer girmez seni bu konuda ikna edeceğim." "Finn-"

"Annem yüzünden."

Nefesimi içime çekiyorum ve tutuyorum. Son derece meraklı mı olmalıyım yoksa tamamen ertelemeli miyim emin değilim. "Tanrı aşkına, lütfen açıkla."

Zengin ve melodik kahkahasıyla göğsünü tutuyor. "Düşündüğünüz gibi değil. Annemin fotoğrafını asla böyle çekmedim, çekmeyeceğim de." Tüyler ürperten bu düşünceden sıyrılır gibi başını sallıyor.

"Şükürler olsun. Peki bunların annenle ne ilgisi var?"

Buz kovaşından şampanya şişesini çıkarıyor ve benimkini doldurmadan önce kendi bardağını dolduruyor. "Bu gece babam hakkında ne düşünüyorsun? Dramadan ve senin hakkında söylediği sik kafalı şeylerden önce."

Kalbim kırımdan çıkmadan öncesini hatırlamaya çalışıyorum. Çok hoş bir akşam yemeği idi ama çok acımasızca sona erdi. "Dürüst olmak gerekirse o kadar çekici ve karizmatikti ki ne kadar sığ biri olduğunu göremedim."

"*Aynen öyle.*" Finn keskin bir nefes veriyor. "Bunu hiç bu kadar güzel açıklayamamıştım. Aynen öyle. Ve annem bunu çok geç olduğunda öğrendi. Babam onu hiç çekinmeden aldattı. Annem babamın gelirinden ve mirasından yararlanıyordu, babam da anneme saygısızlık etmeye hakkı

olduğunu düşünüyordu.

sağında solunda. O kadar çok gidiyordu ki, sanırım buna tahammül ediyordu. Ama aynı zamanda onu gerçekten sevdiğini ve büyümesini umduğunu düşünüyorum. Ama hiç büyümedi ve annem onun bu yönünü bilmemi istemedi, bu yüzden her şeyi benden gizli tuttu. Ben üniversiteye gidene kadar boşanma davası açmadı. Kısa bir süre sonra, her ikisi de yirmili yaşlarında, benden sadece birkaç yaş küçük iki üvey kız kardeşim olduğunu öğrendim."

"Oh, Tanrım."

"Evet, üstelik yirmi yılı aşkın bir evlilikten ve onu ve kariyerini destekledikten sonra annem en azını istedi. Sadece yaşamaya ve ipoteği ödemeye yetecek kadar para istedi. Babamın servetinden üç beş kuruş istiyordu ama babam savaşımaya hazırdı. Ona hiçbir şey vermek istemedi. Onu çamurda sürüklemesi, paraya aç ve soğuk kalpli biri gibi göstermesi için ateşli bir avukat tuttu. Boşanmak istediğinde onu kestiğini söyledi. Bu saçmalığa inanabiliyor musun? Ona yaptığı onca şeyden sonra yine de kalbi kırılmış."

"Anladım," diye mırıldanıyorum.

"Ne?" Finn gerçekten gücenmiş görünüyor. Yüzü öfkeyle buruşmuş.

İç çekiyorum, rahatsız olmuyorum. Mesajımı yanlış anlıyor, o yüzden açıklıyorum. "Bazen en sevdiğin insanlar artık sana tahammül edemeyene kadar bir canavar olduğunu göremezsin."

Finn bir an için sözlerimin üzerine oturuyor ve doymalarına izin veriyor. "Oh. Tamam, evet. Sanırım." Yavaşça başını sallıyor. "Her neyse, annem bir süre zor zamanlar geçirdi. Yurtta kalıyordum ama UNLV'ye gidiyordum, yani her hafta sonu ziyaret edebilecek kadar eve yakındım. Onun depresyona girmesini izledim. Sonra bir gün, birden canlandı. İkinci yılımda finallerden sonra olduğunu hatırlıyorum. O zamanki kız arkadaşımı ilk kez eve getirmiştım ve annem kötü bir durumda olduğu için fazla konuşmazsa alınmaması konusunda onu uyarmıştım. Ama annem tüm evi Noel için süslemişti, ki bunu bir önceki yıl yapmamıştı. Yemek yapıyordu ve tatil müzikleri çalıyordu." Finn zihninde açıkça canlanan bu tatlı anıya gülümsüyor. "Yeniden canlanmıştı. Ona neyin değiştiğini sordum ve arkadaşının onu bir boudoir fotoğraf çekimine ikna ettiğini söyledi. Ne kadar güzel ve güçlü olduğunu unuttuğunu ama bunun hatırlamasına yardımcı olduğunu söyledi.

"O andan itibaren babamla kavga etmeye başladı. Her mahkeme duruşmasına gitti. Bütün saçmalıkları dinledi. Geçinebilmek için üç farklı işte çalıştı. Sonunda büyük evi bıraktı ve Scottsdale'e taşındı. Hatta yeniden çıkmaya başladı. Tüm bunlar kendini doğru gözle görmesinden kaynaklanıyordu. İşte o zaman ben de boudoir'ın ne olduğunu araştırmaya karar verdim." Finn gülüyor. "Deliliğe iniş oradan itibaren hızlı oldu."

Oh lanet olsun. Elbette bana uydurabileceği en tatlı, en duygusal saçmalıklarla vurmak zorundaydı. "Bütün bunları beni buna ikna etmek için mi uydurdun?"

Sırıttıyor. "Neden? İşe yaradı mı?" Gözlerimi deviriyorum.

"Finn."

Kıkırdıyor. "Bunu ben uydurmadım. Bu gerçek. Her kelimesi."

Kadehimden küçük bir yudum alarak şampanya baloncuklarının dilimde patlamasına izin verdim. "Lennox pilot lisansını aldığından bahsetti."

"Sadece özel uçuşum. Ticari lisans almak için çalışmak ve bir gün daha ileri gidip babam gibi ticari havayollarında uçmak için sertifika almak istiyordum ama her şey ortaya çıktıktan sonra..." Bardağını bitirmeden önce sözünü kesiyor. Tekrar doldurmuyor. Onun yerine dönüp aç gözlerle bana bakıyor. Aklından ne geçtiğini biliyorum.

Pes et. Sadece evet de. Seni istiyorum.

"Babanı mutlu eden şeyleri daha az yapmak ve anneni hayata döndüren şeylere daha yakın olmak

mi istedin?"

"Doğru. Onun gibi bir şey." Finn aramızdaki küçük veranda masasına uzanıyor. Elini uzatıyor. "Sadece bu deneyimi yaşamamı istiyorum, Avery. Her kadın yaşamalı. Senin seksi fotoğraflarına bakmak istediğimden değil. Sadece ne kadar inanılmaz olduğunu görmeni ve bunu yapacak kadar cesur olmanı istiyorum çünkü vücudundan utandığını düşünmek beni hasta ediyor. Sana kendini sevme hediyesini vermek istiyorum. Kulağa ne kadar bencilce gelse de, bunun benden gelmesini istiyorum. Yakınlık konusunda benden yardım istedin ve bu sana yardımcı olacak."

"Finn, şimdiden benim için herkesten isteyebileceğimden fazlasını yapıyorsun." Elini onunkine koydum ve şefkatle sıktım. "Gerçekten çok yorgunum. Sanırım bu gece için yatacağım." Eli hâlâ elimdeyken ayağa kalkıyorum ve parmak uçlarını öpmeye başlıyorum. "Her şey için teşekkür ederim. Geldiğinde uyuyorsam, bana iyi geceler öpücüğü vermeyi unutma." Elini bırakıyorum ve öpmesi gereken yere, yanağıma dokunarak ona istediğini elde edemediğini söylüyorum. Seks kapısı kilitli kalacak çünkü...

Bu adamı kaybetmemin imkanı yok.

Yaz için peri masalı erkeğim.

Büyüyü bozacağı kesin olan yarı çıplak birkaç fotoğrafımı görmesi riskine girmeyeceğim.

[Eğer bu bir rüya olmasaydı, midem bulanırdı. Gemilerle aram iyi değildir. Ama su dalgalandıkça etkilenmiyorum çünkü rüya aleminde deniz tutmasına karşı dayanıksızım.

Zihnim, parıltılı denizkızı pullarından yapılmış gibi görünen uzun elbisemin açıkça saçma olduğunu fark edecek kadar uyanık, ancak bunu sorgulamayacak kadar tutarsızım.

Manzara tuhaf. Bir gemideyiz ama sis, soyulmuş ahşabı kaplayan ürkütücü yoğun bir sis. Başımı kaldırıp bakıyorum ve kafatasları ve kemiklerle işaretlenmiş yırtık pırtık yelkenleri görüyorum.

Oh. Çünkü Finn'in dövmesine bakarken uyuyakalmışım. Muhtemelen şu an onun çıplak göğsüne salyalarımı akıtıyorumdur. Şu anda neden bu kadar farkındayım? Ne garip bir rüya. Uyuduğumu biliyorum. Bunun bir rüya olduğunu biliyorum ama filmin gözlerimin önünde gelişmesini izliyorum.

Puslu gölgelerin arasından yaklaştığını görüyorum.

Yüzünün altında sivri bir yara izi var ve göz bandı takıyor çünkü beynim hayalet korsan için başka bir şey hayal edecek kadar yaratıcı değil. Önemli değil, konsept açık. Ve ayrıca, kostümü hakkında endişelenmiyorum. Gözlerim Finn'in vücudunda - gerçek hayattaki Finn'in mükemmel bir kopyası. Gömleksiz. Karnındaki her oluk mükemmel bir şekilde altı simetrik dikdörtgen şeklinde şekillendirilmiş. Küçük kahverengi meme uçlarıyla noktalı göğüs kaslarının geniş duvarı o kadar baştan çıkarıcı ki, bacaklarımla arasındaki sıcaklığı hemen hissediyorum.

"Sudan nasıl çıktın?" diye soruyor tüylerimi diken diken eden bir fısıltıyla. "Nefes alabiliyor musun?"

Tamam, anladım. Ben bir denizkızıyım. Karada nefes alabilirim ama konuşabilir miyim?

"Ne için geldiğimi biliyorsun," diyorum bir porno filmde oynuyormuşum gibi çıkan kısık bir sesle. Bu sevimsiz diyaloga gülmek istiyorum. *Haydi, rüya Avery! Bundan daha iyisini yapabilirsin.*

Aksiyon sahneleri çarpıtılmış ve uygun sürekliliği atlıyoruz. Her nasılsa şimdi sırtüstü yatıyorum, kığım kıymık batırması gereken ama rüya aleminde bir yatak kadar rahat olan ahşap gemi güvertesine batıyor. Finn üstümde, seksimi avuçluyor. Bu saçma sekansın içinde bir yerde denizkızı elbisemi kaybettim. Finn ve ben tamamen çıplağız ve avucunun ağırlığını neredeyse klitorisimde hissedebiliyorum.

Çok gerçekçi görünüyor. Avucunun içiyle agresif daireler çizerken kalçalarımla arasındaki

dürtü büyüyor, bir yandan da benimle alay ediyor ve henüz boşalmamamı söylüyor.

"İstiyorum," diye itiraz ediyorum porno sesimle ve birden boynumda yabancı bir şey hissediyorum. Beynim sahneyi anlamlandırmak için çabalıyor, böylece duyusal deneyimi hesaplayabiliyorum kirli

zihnim beni tedavi etmeye çalışıyor. *Bu bir kanca.* Finn'in elinde bir kanca var ve soğuk metalin arkasını boğazıma bastırıyor.

"Bu halini çok seveceksin," diye homurdanıyor.

Hevesle başımı sallıyorum, şimdiden kalçamdan aşağı damlayan damlaları hissediyorum. "Yap hadi."

"Çılgılık atamayacaksın." Gülümsüyor, neredeyse zalimce. "Ama yine de dene."

Sert aleti elinin yerini alıyor ve içime girerken inliyorum. Devasa boyutuna uyum sağlamak için bacaklarımı açmaya çalışıyorum. Korsan Finn gerçek hayattaki Finn'den bile daha büyük. Komik bir şekilde. Şimdiye kadar ölmüş olmalıydım ama görünüşe göre ben bir denizkızıyım ve biz ruhani yaratıklar anakondalar büyüklüğündeki penislere uyum sağlayabiliyoruz. Acı yok, sadece zevk var. Sonra da şok.

Kancasının yumuşak kıvrımını boğazıma bastırıyor ve kalçalarını döndürüyor. Basit bir itiş efsanevi korsan seks tanrım için fazla uysal. Kalçalarını döndürerek hiçbir yerime dokunmadığından emin oluyor ve ben orgazma yaklaştıkça boynumdaki gerginlik artıyor.

Panik yükselmeye başlıyor ve artık sık nefeslerimi toparlamak imkânsız hale geliyor. İnlemeye çalışıyorum ama sesim çıkmıyor. Kancadan mı yoksa rüyadan mı emin değilim ama konuşamıyorum. Nefes alamıyorum. Vücudumdaki tüm panik baskısı kalçalarımın arasında toplanıyor ve doğru gittiğim patlayıcı doruğa dayanabilir miyim bilmiyorum.

Başımı sallıyorum ve Korsan Finn gözlerimdeki korkuyu görüyor olmalı. "Bir dakika daha bebeğim." Şimdi sertçe itiyor. Cevap olarak homurdanıyorum. "Neredeyse vardın." Kalçalarını tekrar pompalıyor, beni onun için yakan o kutsal noktaya doğru dürtüyor.

Delirmiş bir adam gibi üzerime atlarken, sis kızgın dans eden alevlere dönüşüyor. "Adımı söyle," diye hırlıyor.

Tekrar konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Bir baş ağrısı oluşmaya başlıyor ve ona beni bırakmasını söylemek istiyorum çünkü neredeyse bayılmak üzereyim. Ama o sadece kancasını nefes boruma daha sert bastırıyor.

"Dene, bebeğim. Sadece söyle. Seni kimin boşalttığını söyle."

Gücümü toplayarak boynumdaki gerginlikle savaşıyorum ve olabildiğince yüksek sesle çılgılık atıyorum. Kancasını çekip koparıyor ve çılgılığımın gece havasında çınlamasına izin veriyor. "*Finn, Tanrım, Finn. Finn. Finn.*" Sesim tam da orgazmımın açığa çıktığı anda kesiliyor.

Nefesim kesildi. Doruk noktam tüm vücuduma yayılırken hava ciğerlerimi dolduruyor. Bu his o kadar güçlü ki, sanırım iki kez boşalıyorum. Bir kez zevk yüzünden, bir kez de özgürleşme yüzünden.

Çok gerçekçi geliyor.

Zonklama hissi çok tanıdık. Bu coşku kafamı bulandırıyor ve gemi güvertesine geri dönüp etrafımızdaki alevlerin bizi yakıp kül etmesini bekliyorum.

Finn gülümser. "Eve gitme zamanı Kraliçe. Gemi yanıyor."

Sert seksimizin ortasında bir şekilde sihirli bir şekilde ortaya çıkan başımdaki tacı sıyrıyor. Tacı kafamdan koparıp zifiri karanlık denize fırlatıyor. Beni kucağına alıyor ve ona iyi olup olmayacağını sormadan beni geminin küpeştesinden aşağı atıyor ve ben de düşmeye başlıyorum.

Yıllardır düşünüyorum. Anlamlandırmak için çok uzun. Şimdiye kadar suya çarpmış olmalıydım. Düşme hissi, midemdeki çalkantı beni rüyamdan tamamen çekip çıkarıyor. Gözlerimi açtığımda Finn'i görüyorum.

Korsan Finn değil.

Gerçek Finn. Yara izi yok. Odanın karşısındaki abajurun loş ışığı kusursuz teninin mükemmel,

yakışıklı açılarını ortaya çıkarıyor. Ve hayatımda gördüğüm en eğlenceli sırtışı takınıyor.

"Az önce benimle ilgili pis bir rüya mı gördün?"

"Hayır." Neden yalan söyleme zahmetine girdiğimi bilmiyorum ama biraz utaniyorum. Ustaca kalçalarımı birbirine sürtüyorum ve nemi hissediyorum. Rüya ya da değil, kesinlikle boşaldım. Bu en pasif-

Hayatımın en agresif orgazmı. *Eğer beni gerçek hayatta sikmezsen, seni rüyalar aleminde bulurum, Finn.*

"Emin misin? Çünkü adımı birkaç kez söylediğinde beni uyandırdın. Ve biraz zor nefes alıyorsun."

"Rüyamda ne gördüğümü hatırlamıyorum. Bekle... Sanırım hayal meyal düştüğümü hatırlıyorum." *Yalan.* Ben çok iyi hatırlıyorum. *Korsan görsel ikizin beni kancanla boğduktan ve hayatımda yaşadığım en yoğun orgazmı yaşattıktan hemen sonra beni denize attı.* Ama bunu yüksek sesle söylemeyeceğim.

"Tamam, nasıl istersen." Kendini beğenmiş gülümsemesi söylediğim hiçbir şeye inanmadığını gösteriyor. "Buraya gel."

Beni tekrar göğsüne çekti ve ben de sırt sırta ona sarıldım. Bu şekilde uykuya daldık ve ben gecenin ortasında kıpırdanmış olmalıyım. Bir ayı aşkın süredir yalnız uyuyorum, bu yüzden içgüdülerimin alışması için zamana ihtiyacım var.

Finn beni hak ettiğim yere geri koyuyor, kucağına sarılıyorum, kalın pazusu başım için bir yastık olarak yayılıyor. Kulağımı kaslarının dramatik kıvrımına dayıyorum ve dövmesindeki denizkızları doğrudan görüş alanıma giriyor. Bana *her zaman* söyledikleri şarkıyı söylüyorlar.

Övgü ve cesaretlendirme. *Devam et kızım, seninkini al. Aldım. Aldım.*

Kendi aptallığıma sessizce kıkırdıyorum, eğleneli ve dolu hissediyorum. Daha önce hiç ıslak rüya gördüğümü sanmıyorum. Bunların sadece diğer cinsiyet için olduğunu sanıyordum. Ama bir de baktım ki bu dersi kendi kendime öğrenmişim.

Gözlerimi kapatıyorum, umutsuzca gemiye geri dönmeye çalışıyorum, Korsan Finn'in yangından kurtulduğunu ve ikinci raunda hazır olduğunu umuyorum.

I boğuk bir tartışma sesiyle uyandım. Yatakta yalnızım ve Avery'nin yattığı taraftaki çarşaflara dokunmak bile soğuk geliyor. Belli ki bir süredir ayaktaydı.

Dün gece ölü gibi uyudum. Yanımda yatan bir kadının rahatlığı olduğuna şüphe yok. Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Otelden ayrılıp eve döndüğümüzde ayrı yataklarda mı yatacağız? Bunun nereye gittiğini bilmiyormuş gibi mi davranmalıyız?

Onun da bunu hissettiğini biliyorum. O zaten benim. Benim kadını. Kraliçem. Sadece ördüğü duvarları yıkmak için biraz zamana ihtiyacım var çünkü birlikte olmamız gerektiği çok açık. Her işaret kaçınılmaz olanı gösteriyor.

Lennox, Avery'den gerçekten hoşlanıyor. Benim yaklaşan zenginliğimle ilgilenmiyor. Bu kadın nasıl rahat olunacağını biliyor ama istediği zaman cazibesini ortaya koyuyor. Zeki ve kendini zarif bir şekilde taşıyor ve babamdan ya da Harvey isminden zerre kadar korkmuyor. Birlikte çok ateşliyiz. Seks muhteşem çünkü daha önce yaşadıklarımın farklı. Dersler olsun olmasın, onunla birlikteyken en derin bağları hissediyorum. Sanki bana ihtiyacı varmış gibi.

Sanki benim de ona ihtiyacım varmış gibi.

Dex'in bu yaz gitmesi gerekiyordu.

Ve Avery'nin her zaman kucağıma düşmesi gerekiyordu.

Kendimi yataktan çekerek, bu aptalca pahalı süitin gömme banyosuna gidiyorum. Bu otel suiteinde bir gecenin neden yaklaşık iki bin dolara mal olduğu benim için bir muamma. Gerçi gerçek bir Harvey gibi yaşamayı planlıyor olsaydım, muhtemelen bu paraya gözümü kırpmazdım. Ama kalbim Harvey'den çok annemin kızlık soyadı olan Thatcher'a ait. İki bin dolar benim için ipotek ödemem, bir aylık market alışverişi ve cep telefonu ödemem demek. Babamın soyadını ve servetini paylaştığı zamanlarda bile annem beni makul biri olarak yetiştirdi. Sadece eski eşyalarımız bozulduğunda yeni şeyler alırdık. Paramıza her zaman geçici bir ayrıcalıklı gibi davranırdı. Annem bir keresinde bana babamın servetinin her şeyden çok bir yük olduğunu söylemişti. Babam beş kuruşsuz doğsaydı, namuslu olmak için bir şansı olabileceğine gerçekten inanırdı.

Ama ben daha iyi biliyorum. Karılarına ve kız arkadaşlarına babamın anneme davrandığından daha iyi davranmayan, am düşkününü dolandırıcı zavallı adamlar gördüm. O her zaman lanetliydi. Bu konuyu kapatalım.

Çünkü o artık benim sorunum değil.

Yüzüme biraz su çarpıyorum ve Avery'nin o taş duvarı gerçekten bir gün daha ayakta tutup

tutmayacağını görmek için sadece külotumla oturma odasına gidiyorum. Geçen gün benimle ilgili seksi bir rüya gördüğünü biliyorum.

Gece. İnemeler arasında adımı mırıldanması ve uykusunda kalçalarını esnetmesi, rüyalarında ona ne yaptığını bilmiyorum ama keşke orada olsaydım da bazı notlar alabilseydim.

"...çünkü bu çok aptalcaydı, Aves. Neredeyse her şeyi mahvediyordun."

Otelin bornozunu giymiş olan Avery mutfak adasında durmuş, gözlerini kısmış telefonuna bakıyor. Savaşa hazır görünüyor. Ama o daha tek kelime edemedi ben ön saflara geçiyorum çünkü görüntülü sohbette ona bağırarak herifin kim olduğunu bilmiyorum ama biri onunla bu şekilde konuşursa lanetleneceğim.

Hemen yanına kayıyorum, kendimi kameranın önüne zorluyorum, yarı çıplak olduğumu umursamıyorum.

Diğer hattaki adam esmer, yüzü çatık kaşlarla sabitlenmiş.

"Onunla konuşurken sesini alçalt," diye hırlarken kolumu Avery'nin beline doladım. "Yoksa benimkini yükselttiğini duyacaksın."

"Sen de kimsin be?" Elini kaldırdı, alınmıştı, sanki mantıksız davranıyormuşum gibi.

"Finn, bu Mason. Mason, bu benim... komşum Finn," diye mırıldanıyor Avery, gözleri hâlâ ekrana dikili.

Dudaklarımı Avery'nin şakağına bastırmak için acele etmiyorum. "Güzel kokuyorsun. Duş aldığını bile duymadım." Fısıldama zahmetine girmiyorum ve Mason'ın dudaklarının sert bir çizgi halinde düzleşmesini izlemekten zevk alıyorum. *Güzel. Umarım acıtıyordur.*

Avery iltifatımı görmezden geliyor. Belli ki eski sevgilisini kıskandırma oyununu oynayamayacak kadar başka bir şeye sinirlenmiş. "Sadece iş konuşuyorduk."

"Biliyorum," diye onu temin ettim. Küçük bir kıskançlık yüzünden sözünü kesmezdim. Sadece onunla konuşma şeklinden hoşlanmamıştım. "Seni yalnız bırakayım."

"Gerek yok. İşimiz bitti." Avery kahve makinesine yaslanmış telefona eğilmeden önce kalçasıyla şakacı bir şekilde beni kenara itiyor. "Mason, aramız iyi mi? Hoşuna gitsin ya da gitmesin, haklı olduğumu biliyorsun."

"Peki," diye homurdanıyor. "Sadece lütfen beni başka kararların dışında bırakma."

Avery, Mason'ın göremeyeceği şekilde yumruklarını havaya kaldırırken ağzı açık kalır. "Yakında konuşuruz," diyor sert bir şekilde ve aramayı aniden sonlandırıyor. Uzun ve sinirli bir nefes vermeden önce yanakları şişiyor. "Neredeyse ağzımdan pek de hoş olmayan bir şey çıkacaktı."

"Zor bir sabah mı?" Ben soruyorum.

Büzülmüş dudakları tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Şimdi daha iyi. Biri öğrencisine sesini yükselttiğinde seks koçlarının tüylerinin diken diken olması mı gerekiyor?"

"Sikeyim evet," diye kestirip atıyorum. *Benim olsan da olmasan da korumak için hâlâ benimsin.* "Senden hoşlanmak zorunda değil ama sana saygı duyacağı kesin. Ve eğer Mason seninle bir daha böyle konuşursa, bunu duymama izin vermese iyi olur."

Elini omzumda ve dövme kolumda gezdirirken "Aman Tanrım," diye mırıldanıyor. Gülümsemesi sinsi ve baştan çıkarıcı bir hal alıyor.

Ah, sözümün eri olmayı sikeyim. Dün gece seks yapmadığımıza inanamıyorum. Eğer gerçekten fotoğraf çekimi yapmak istemiyorsa, bırakırım.

"Bak, boudoir çekimi hakkında-"

"Zorluk çıkarmaya çalışmıyorum," diye araya giriyor. Etrafında dönerek tel raftan temiz bir kahve fincanı alıyor. Bana sıcak bir fincan kahve doldurduktan ve tezgâhtaki şeker ve kremayı bana doğru kaydırırdıktan sonra devam ediyor: "Bunu yapmak istemediğimden değil. Doğrusu ilgimi çekti ve eğer sıradan bir adam olsaydın şimdiye kadar çoktan yapmış olurum."

"En az on kez seks yaptık ama sen rastgele bir adam için soyunurken daha mı rahat oluyorsun?"

"Fotoğraflar yüzünden. Onları görmemi istemiyorum." Avery, sıradaki şeyi itiraf ederken kendini bedeninden ayırmaya çalışıyormuş gibi gözlerini kısıtıp kapatıyor. "Bu sadece benim olayım. Aynaya bakıyorum ve iyiyim. Ama kendi fotoğraflarımı görüyorum ve onlardan nefret ediyorum. Ve benim gördüğümü görürseniz... hayal kırıklığına uğrarsınız diye endişeleniyorum."

Sertçe iç çekti. "Avery-"

"Ah, dur." Avucunu kaldırıyor. "Ne söyleyeceğini biliyorum ve anlamamı beklemiyorum. Sadece *saygı duy*." Saygı kelimesinin altını çiziyor, buna karşı koyacak gücüm olmadığını biliyor. Eğer kendini güvensiz hissediyorsa, bu başka bir şey. Bana bu işin peşini bırakmamı söylüyorsa, o başka.

"Yani bu sadece *benim* fotoğrafları görmemle ilgili, *senin* onları görmenle ilgili değil?" Ben soruyorum.

Başını eğiyor ve sonra gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, elindeki kupa dudaklarını sıyrıyor. "Oldukça fazla."

"Bir fikrim var."

Avery başını yana eğiyor. "Ne fikri?"

"Eski usul çekim yapmaya ne dersiniz? Gerçekten iyi bir film kameram var ve UNLV'deki asistanlardan biriyle hala çok iyi arkadaşız. Karanlık odaya erişimi var ve ben görmeden her şeyi banyo edebilir. İstemezseniz asla tanışmak zorunda kalmayacağınız rastgele bir insan. Resimler hazır olduğunda, onları bir kutuya koyup mühürlemesini ve sadece senin görmen için işaretlemesini sağlayacağım."

Avery bana yavaşça göz kırptıyor ve planımda herhangi bir açık bulmaya çalıştığını biliyorum. "Eski usul, ha?"

"Evet, genellikle DSLR ile çekim yapıyorum ve düzenleme daha kolay oluyor ama içinizin rahat etmesi için eski AE-1'imi seve seve çıkarabilirim."

"Anlamadığım başka kısaltmalar var mı?" diye küstahça soruyor.

Gülüyorum. "Öğretmen asistanının ne olduğunu bilmelisin. Las Vegas'taki Nevada Üniversitesi'nde okudum. DSLR bir lensi tanımlar ama halk dilinde sadece bir dijital fotoğraf makinesidir ve benim AE-1'im kendime aldığım ilk Canon filmli fotoğraf makinesidir. Hâlâ tıkr tıkr çalışıyor."

"Oh," diye mırıldandı, "işte böyle."

"Mhm, şimdi, sorunu çözdüm," diyorum, öne çıkıp aramızdaki boşluğu kapatıyorum. Kupasını elinden alarak küçük bir inilti çıkarıyorum, sonra saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, mümkün olduğunca baştan çıkarıcı olmaya çalışıyorum. "Şimdi benim olduğunu söyle."

"Ne?" diye mırıldanıyor, sonra boğazını temizliyor. "Pardon, ne dedin?"

"Stüdyoda, Avery. Tamamen benim olduğunu söyle. Söz veriyorum fotoğraf çekimini seveceksin ve sonrasında sana yapacaklarıma bayılacaksın." Son Hail Mary'mi atarken dudaklarımı ıslattım. Eğer bu işe yaramazsa, konuyu zorlamaktan vazgeçeceğim. Ona fotoğraf çekimi yaptırmayacağım, ama şu anda hissettiğim şekilde, kesinlikle pes edeceğim ve onu bu mutfak tezgahında acımasızca becereceğim.

Ellerimi belinin en küçük kısmına doluyor ve dolgun kalçalarının dışı doğru kıvrımını izliyorum. Sıkı sıkıya kenetlenmeye ve parmaklarımı vücuduna sokmaya direniyorum. Kaç gün oldu? Üç ay seks yapmadım ve şimdi birkaç gün Avery ile birlikte olmadığımı gözlerim bulanık mı oluyor? İşte bir kadına karşı hissettiklerim yeniden başlıyor ve Tanrım, umarım bu son olur.

"Tamam," diye cevap veriyor Avery sonunda, beni kötü düşüncelerimden çekip çıkararak. "Ben seninim... Stüdyoda."

Film kamerası," diyor küçük bir omuz silkmeye, "zekice. İyi iş çıkarmışsın. Cuma nasıl?"

"Üç gün sonra."

"Gerçekten." Sırıttıyor. "Bu hızlı takvim matematiği."

"Ukala," diye karşılık veriyorum. "Bu gecenin nesi var?"

Ellerini göğüs kaslarıma bastırıyor ama beni itmiyor. Elleri oyalanıyor. "Çünkü çalışmak zorundayım - Mason'la az önce bu konuda tartışıyorduk. Bu acil bir durum."

"Her şey yolunda mı?" Gözlerim onunkilere sabitleniyor. Bugün biraz gri görünüyorlar, bulutlu yeşil bir gökyüzü gibi. "Evet," diyor, umursamazlığını abartarak. "*Kesinlikle*." Derin bir nefes alıyor.

bana karşı dürüst. "Kariyerim boyunca ilk kez çok geç kaldığım için endişeleniyorum. Mason bana Legacy Resorts'tan bahsettiğinde, yeniden markalaşmalarının sadece şirketlerine daha fazla gelir getirmeye odaklandığını düşünmüştüm. Pazarlarının zirvesinde değiller ama kesinlikle dibinde de değiller. Düşündüm ki... Neyse, meğer tehlikede olan çok daha fazlası varmış."

Alnı endişeyle kırışırken kaşlarının çatılışını izliyorum. Endişe çizgilerini düzeltmek için içimden gelen dürtüyle savaşıyorum. "Rakamlarda oynama mı yapıyorlar?"

"Oh, hayır. Yönetim kurulu oylama yaptı ve şirketi feshetmek ve tatil köylerini parça parça satmak istiyorlar. Çok fazla potansiyele sahipler ve zaten çok rekabetçiler. Bu işten basit ve güvenli bir şekilde sıyrılmak istiyorlar. Paylarını alıp tesisleri büyük isimlere satmayı tercih ediyorlar. Ve bazen bir işletme için bunu yapmak mantıklıdır, ancak Legacy çılgınca başarılı olabilir. Ve şimdi vazgeçerlerse binlerce insan işini kaybedecek."

"Neden gidip yeni tesis için çalışmıyorlar?"

Avery ellerini bedenimden çekip kahve fincanına uzanıyor. "Büyük satın almalar genelde böyle olmaz. Tecrübelerime göre, genellikle sadece yüzde yirmisi işlerini koruyor ve genellikle bu yüzde yirmi büyük bir maaş kesintisi alıyor."

Gözlerinin bir ileri bir geri gidişini izliyorum. Kaçamak cevaplar vermiyor. Akli başka yerde. Çalışması gerektiğini söyledi... Belli ki zaten çalışıyor. Avery'nin bir marka stratejisti olarak en büyük özelliğinin o büyük, güzel beyni olduğunu yavaş yavaş öğreniyorum. "Gergin görünüyorsun."

"*Gergin* değilim. Ben sadece... İşletme sahiplerine ve CEO'lara tüketici kitleleriyle nasıl bağlantı kuracaklarını anlatmaya alışkınım. Hiçbir zaman bir yönetim kurulunu şirketlerinin değerli olduğuna ikna etmek zorunda kalmadım. İnsanların yanlış bir anlatıya saplanıp kaldıklarında çok açık olan bir şeyi görmelerini sağlamak zor."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "İroni."

Boştaki eliyle vücudunu aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Yapma bile. Aynı şey değil."

"Öyle. Belli ki her yönden güzel, seksi ve harikasin ama bunu kabul etmeyi reddediyorsun. Peki senin için ne işe yarar? Kendini doğru görmeni sağlayacak şey nedir?"

Yanakları pembenin en açık tonuyla dolarken bana sırtıyor. "Görünüşe göre, bana seksle rüşvet veren çok ısrarcı bir boudoir fotoğrafçısı."

Gülüşüm bir kükreme gibi çıkıyor. "Düşünmeye devam et, tatlım. Bu taktiği Legacy Resorts'ta kullanabileceğini sanmıyorum."

"İlk başvuracağım şey bu olmayacak, orası kesin. Özellikle de teklif ettikleri işi kabul etmek istiyorsam." Kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Ne?" Ayakta durmaktan yorulduğum için Avery'nin elini tutup bizi kanepeye götürüyorum. Hemen yanıma oturuyor ve dizlerini dikkatlice kıvrıyor, elinde hâlâ kahve dolu fincanı tutuyor.

"Bunu yüksek sesle söylemek *çok* iyi hissettiriyor. Teknik olarak bir şey söylememem gerekiyor ama bu beni yiyip bitiriyor. Mason'la bu konuda tartışıyorduk."

"Mason'a iş teklif etmek istemiyorlar mı?"

Dudaklarını büzüyor. "SEO uzmanlarını bulmak o kadar da zor değil. Teklifleri sadece ve sadece benim içindi - tabii yönetim kurulunu şirketi sağlam tutmaya ikna edebilirsem. Mason, CMO'nun kadın düşmanı bir domuz olduğuna dair bir hikâye uydurdu ama sanırım beni işe almakla ilgilendiklerinden şüphelendi, bu yüzden aramızda bir tampon oluşturmaya çalıştı. Yine de arkasından iş çevirip bana ulaşmış olabilirim, bu yüzden bana bu kadar kızgın."

"Siktir et onu," diye mırıldanıyorum. "Teklif nasıl?"

"Olağanüstü. Yedi haneli bir maaş, yan ödemeler, harika avantajlar." "Yani, bu bir *terfi* mi?"

Ses tonumdaki şüphesizliği duymuş olmalı. "Evet.

Neden? "Şu anda kendi patronun değil misin?"

"Ah," diye nefes veriyor. "Gerçekten de öyleyim. Ama benim işimin çoğu bir plan ortaya koymak, talimat vermek ve sonra da şirketin benim vizyonumu uygulamasına izin vererek yoluma devam etmek. Mason daha çok web sitesi ve trafik bakımı yapıyor, böylece müşterilerle daha uzun vadeli ilişkiler kurabiliyor. Bunu her zaman biraz kıskanmışımdır. Bir kereliğine, özel bir projeye sahip olmak ve onu sonuna kadar götürmek oldukça harika olurdu diye düşünüyorum. İşler tekrar zorlaştığında şirketin değişmesine ve dönmesine yardımcı olmak için etrafta kalmak."

Ellerimi başımın arkasında birleştirirken gülümsüyorum. Daha fazla erteleyemediğimde ona aklımdaki asıl soruyu soruyorum. "İş nerede?"

"Biraz seyahat gerekecek ama istediğim yere gidebilirim. Eğer talep edersen yer değiştirme masraflarını bile karşılayacaklar."

Legacy Resorts ve benim gündemimiz aynı gibi görünüyor. Birinci adım, Avery'ye hak ettiği her şeyi sun. İkinci adım, onu boktan eski sevgilisinden uzaklaştırmak. Dizini sıkıyorum, sakın davranamıyorum. Bu, olması gerekmeyecek kadar mükemmel.

"Yani anlaşma tamam. Cazibeni kullan, şirketi kurtar, işi garantile ve hey, eğer yeni bir başlangıç arıyorsan, bence Las Vegas sana *çok* yakışacak."

Gülümsemesi en iyi ihtimalle yarım yamalak ve bir süre tek kelime etmiyor. Odanın üzerine bir ağırlık çökerken gözleri aşağı bakıyor. Vücutlarımız birbirine değişiyor ama aramıza koyduğu mesafeyi hissedebiliyorum.

"O kadar basit değil." "Mason?"

Ben soruyorum.

Ciddiyetle başını sallıyor. "Eğer roller tersine dönseydi ve beni ve işi terk etseydi, bu affedilemez olurdu. Onunla bir ilişki içinde olmak istemiyorum, ama bu hala istemediğim anlamına gelmiyor..." Omuzlarını kaldırıyor ve sonra indiriyor.

"Hala ne?"

"Birlikte inşa ettiğimiz şeye saygı gösterin. Zamanında sadece birbirimize sahip olduğumuz bir nokta vardı. Birimiz şüphe ettiğinde, diğeri inandı. İkimiz de yıllarca hafta sonu demeden günde on iki saat çalışarak yoktan bir şey var etmeye çalıştık. Komik olan şu ki, iş ilişkimizi bırakmak gerçek ilişkimizi bırakmaktan daha zor." Avery sertçe nefes veriyor ve tüm vücudunun gerildiğini görüyorum. "Bak, ne söyleyeceğini zaten biliyorum."

"Ne söyleyeceğim?"

Sesi alaycı bir hal alıyor. "O bir pislik. İşte sana intikam şansı. O seni hak etmiyor. Eğer o senin yerinde olsaydı, o-"

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Bu kadar sadık ve düşünceli olmanızın çok etkileyici olduğunu söyleyecektim." Burnunun ucuna şefkatle dokunuyorum. "Hangi kararı verirsen ver, doğru olanı yapmış olursun. Ve eğer bundan nefret ediyorsan, değişiklik yapmak için hiçbir zaman geç değildir." Cevabımdan ürkmüş gibi görünüyor, ben de "Ne?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyor, ancak dudakları zar zor hareket ediyor ve gözleri genişlerken sözleri daha çok fısıltı gibi çıkıyor. "Hiçbir şey."

"Ne?" Tekrar sordum. "Söyle bana."

"Ben sadece arkadaşlarımdan, yani *dostlarımdan* bana nasıl bir karar vermem gerektiğini

söylemesine alışkınım. Doğru seçimi yapacağımı düşündüğünü söylemen beni rahatlattı."

"Evet, öyle. Gerçekten." Gözleri benimkilere kilitleniyor ve dudakları hafifçe aralanıyor. Dilimi dudaklarının arasından geçirme dürtüsü neredeyse beni yeniyor. Ayağa kalkıp onu terk ediyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Elini uzatıyor ama ben birkaç santim uzağımdayım.

"Burada seninle bir dakika daha oturursam, seni aptal gibi becereceğim ve Cuma gününe kadar kendimi toparlamam gerekiyor."

İki eliyle kanepeye vuruyor ve bir çocuk gibi suratını asıyor. "Fotoğraf çekimini çoktan kabul ettim." Ona sırtıyorum. "Farkındayım, ama bunu gerçekten yapıp yapmayacağını bilmiyorum."

Gözlerini kısıyor, deniz köpüğü yeşili gözbebekleri yarıklara dönüşüyor. "Yani bana güvenmiyorsun."

"Oh, benden çok daha zeki olduğuna inanıyorum ve sadece *bir* pazarlık kozum var. Onu elimde tutuyorum." Parmağımı çenemde gezdirmeden önce ona göz kırptıyorum. "Ve senin için bir ders daha, Kraliçe. Arada sırada hayır deyin. Sırf yapabildiğin için. Onu beklet. Bunun için uğraşmasını sağla. Bu bir erkeği senin için vahşileştirir."

Kırpılmış gülümsemesi sırtıma dönüşüyor. Yatak odasına doğru dönüyorum ama Avery'nin alt dudağını ısırıldığını görünce geri dönüyorum.

"Aklında bir şey mi var, Avery?" Alaycı bir tonda soruyorum.

"Şimdiye kadar yaptığın en sapıkça şey neydi?"

Aynı anda üç kadın. "Çılgınca bir şey değil." "Ben ciddiyim."

"Muhtemelen düşündüğünüz kadar deneyimli değilim," diyorum yüzümü buruşturarak. *Muhtemelen çok daha deneyimliyim.*

"Yine de benden çok daha fazla seks yaptın." Bana göz kırptıyor, yüzündeki ifade tam olarak temkinli değil, kesinlikle masum değil... bu...

Neymiş o? Merak mı? "Devam et ve denemek istediğin şeyi benden iste. Evet diyeceğimden oldukça eminim."

"Dün gece bir rüya gördüm ve sen..." Sözüünü kesiyor ve ellerini nazikçe boğazına götürüyor. Kontrollü bir nefes alıyorum, sikimin kontrol altında kalması için yalvarıyorum çünkü ince külotumun içinde ereksiyonumu saklayamıyorum. "Bunu eski sevgilinle de yapar mıydın?"

"Evet. Ama sana karşılaştırma hakkında ne demiştin-"

"Hoşuna gitti mi? Sen beğendin mi?" Avery araya giriyor, merakı zirvede.

Derin nefes al. Uzun nefes. "Evet, ve evet."

"Rüyamda gerçekten çok yoğundu... iyi anlamda." Sahte bir kabadayılık göstermeye çalışarak boğazını temizliyor. "Gerçekte nasıl hissettirdiğini bilmek istiyorum. Beni incitmeden bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Kesinlikle."

"Tamam, o zaman, eğer senin için de uygunsa, bunu denemek istiyorum... diğer bazı şeylerin yanı sıra." Şimdi gözlerini yere dikti, sanki cesur isteği onu yormuştu ve utanç mağarasına geri dönmek istiyordu.

Hayır. Ona izin vermeyeceğim. İki adım atıyorum ve kendimi tekrar kanepeye bırakıyorum. Ellerimi kontrol edemiyorum. Önce onu arkaya yatırıyorum, dizlerimi dikiyorum, biri kalçalarının arasında, diğeri kanepenin arkasına dayanıyor. Altımda sıkışmış, tamamen merhametime kalmış durumda. Dolgun göğüslerini sıkma ve meme ucunu baş ve işaret parmakları arasında yuvarlama dürtüsüyle savaşıyorum. Sütyen giymediğini açıkça görebiliyorum ve bornozunu açıp sikimi arasına sokmak istiyorum.

onun mükemmel göğüsleri. Ama şu anda bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorum.

Saçlarını göğsünden uzaklaştırmakla ve göğsü hızla inip kalkarken hırıltılı nefes alışını izlemekle

yetiniyorum.

"Başka ne gibi şeyler?" Gözlerinin benimkiler arasında gidip gelişini izliyorum. "Sor."

Başını ileri geri sallıyor. "Özellikle başka bir şey bilmiyorum," diye itiraf ediyor. Bunalmış görünüyor, bu yüzden liderliği ben alıyorum.

"Anladığım kadarıyla seni boğmamı ve saçını çekmemi istiyorsun? Sana patronluk taslamamı mı istiyorsun?"

kıçına şaplak atıp boşaldığında çığlık atmanı mı istiyorsun?"

Avery bana yavaşça göz kırpmıyor, sanki düşünüp taşınyormuş gibi. Sonunda başını salladı.

"Bana daha fazla dayanamayacağını söylediğinde" -kulağına yaklaşıyorum- "daha derine inmemi istiyorsun."

Tekrar başını sallıyor.

"Ben seni ne kadar ıslak ve sıkı olduğun için överken, hiç merhamet göstermememi ve o amcığı aşağı indirmemi istiyorsun, değil mi?"

Gözlerini kapatır. "Bir erkeğin benimle böyle konuşmasından hoşlanacağımı hiç düşünmezdim. Ama hoşuma gitti. *Gerçekten hoşuma gidiyor*. Beni tanımadığım birine dönüştürdün, Finn."

Parmak uçlarımla dudaklarında iz bırakıyorum. "Çünkü *o benim*, Avery. Bana güveniyorsun." "Evet, güveniyorum," diye kabul ediyor.

"Çünkü seni sertçe becereceğimi ve sonra bütün gece sana sarılacağımı biliyorsun. Söz veriyorum. Sadece seni iyi hissettirmek istiyorum. Saçmalıkların hiçbirisi yok. Yaşadığından daha iyisini hak ediyorsun."

Gülümsemesi yayılırken yanakları pembeleşiyor. Şefkatimin altında eriyişini izlemek hoşuma gidiyor. Şu anda bu seksi bir oyun, bu yüzden ona kalbimi istediğini bildiğimi ve onu vermeye hazır olduğumu söylemek biraz yersiz görünüyor. Tek yapması gereken *sormak*.

"Cuma o zaman," diye mırıldanıyor.

"Cuma o zaman," diye papağan gibi mırıldanarak üstünden iniyorum ve onu ellerinden tutup ayağa kaldırıyorum. Oturduktan sonra yatak odasına dönüyorum, şimdi duşa *ihtiyacım var*. Sikim çelik gibi sertleşmişti. Yine de kapıda duraklıyorum ve odanın diğer ucundan bakışlarını yakalıyorum. "Avery?"

"Öyle mi?" Biraz nefessiz kalmış.

"Sana yatak odasında nelerden hoşlandığımı öğretmek için sabırsızlanıyorum."

Kaşlarını çatıyor, yüzünü şiddetli bir kararlılık boyuyor. "Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

“Hey, so question—do you always twitch and fidget like a mouse on crack when you get your makeup done or are you a little nervous about tonight?”

Lennox gıdıklayacak kadar yumuşak, büyük, yuvarlak bir makyaj fırçasıyla bana dokunmayı bırakıyor. Şu anda berbat bir müşteri gibi davranıyorum ve onun işini zorlaştırıyorum. Nezaketen fotoğraf çekimime hazırlanmama yardım etmek için burada ve benim dikkatim çok dağınık. Suçlu bir yüz ifadesiyle telefonumdan başımı kaldırıp ona uzattım.

"Üç gündür araştırmaya dalmış durumdayım ve bir konuda içime garip bir his doğdu. Takıntılarım beni ele geçiriyor, bu yüzden huzursuzum. Ama muhtemelen makyajla ilgili olabilir... Daha önce hiç *profesyonel* olarak yaptırmamıştım. Gençlik yıllarımda bazı pijama partisi aksilikleri olmuştu."

"Kırpiklerini takmadan ve saçını yapmadan önce biraz ara verelim," diyor Lennox. "Bir içkiye ne dersin? Buzdolabında güzel bir şeyler var mı?"

"Aslında, *evet*. Seni düşünerek biraz çilekli margarita karışımı aldım dostum. Hadi," diyorum, ana banyoya çektiğimiz sandalyeden zıplayarak. "Dex'in buzdolabında en iyi kırılmış buz var. Margarita için mükemmel."

Lennox ve ben birlikte daha fazla zaman geçiriyoruz. Daha doğrusu, kız kıza alışverişe çıktığımız günden beri birbirimize kenetlenmiş durumdayız. Genellikle Finn'in evinde olduğu zamanlarda, ki bu sürekli oluyor, yanıma geliyor. Finn ile yalnız olmadığım ya da çalışmadığım zamanlarda Lennox'un bana nasıl kız olunacağını öğretmesine izin veriyorum. Bana makyaj stillerini gösteriyor ve her zaman bana sevimli kıyafet fikirleri mesaj atıyor. Ben resmen onun gerçek boyutlardaki Barbie bebeğiyim.

Bu yaz öğrendiğim yeni şey, zayıf kızların da vücutlarıyla ilgili güvensizlikleri olduğu. Lennox'un giymek istediği kıyafetler var ama onları dolduracak göğüs ya da kalçaya sahip değil. Bunun yerine, indirimli kıyafet alışverişine çıktığında beğendiği ürünleri seçip bana getiriyor ve bir yandan da benim vücudumu ne kadar kıskandığını söylüyor.

İnsanların bol kıvrımlarım konusunda düşünceli ya da kibar olduklarını biliyorum, ancak vücudumu kutlayan, *hatta kıskanan* insanlar hiç olmadı. Bu çok tuhaf ve doğruyu söylemek gerekirse, annemden ve Palmer'dan hayatım boyunca duyduğum *kelimelerle*, 20 ya da daha fazla kilo verirsem potansiyel olarak olabileceğim güzellik için değil, olduğum kişi için takdir edilmek gerçekten güzel hissettiriyor. Eminim Mason da bu sözleri söylemek isterdi ama yeterince cesur

değildi.

Lennox merdivenlerin dibinde yanımdan geçerken gözüme bir şey çarpıyor ve sağa doğru yatıyorum

mutfağa doğru gitmek yerine. Cherry'nin tankına bakıyorum ve yan tarafında kalın siyah bir şerit olduğunu fark ediyorum. Hatta biraz daha yarı saydam görünüyor. *Ne oluyor lan?*

"Lennox," diye seslendim, "tüplü dalış yapıyorsun, değil mi? Balık kanseri diye bir şey var mı?"

"Sanırım öyle," diye cevaplıyor dalgın bir şekilde, Dex'in buzdolabını ganimet için karıştırırken.

"Köpekbalıkları ve balinalarda kanserli tümörler olabileceğini biliyorum."

"Kapı," diye talimat verdim. "Marg karışımını kapı bölmesine koydum. Ama bir balık kanser olsaydı, ne yapardınız... Elbette, bir balığı *ameliyat* edemezsiniz? Yapabilir misiniz? Yoksa sadece tedaviyi mi denersiniz? Balık onkologları var mı?" Cherry'nin ileri geri yüzüşünü izliyorum, her zamanki hızına yakın bile değil. Bu yavaş bir yürüyüş ve normalde sergilediği spazmlı davranışından çok uzak. Anlamıyorum. Balıkçı adam daha dün buradaydı. Ona endişelendiğimi söyledim ve pH seviyelerini ve suyun sıcaklığını iki kez kontrol etti. Hatta mineral ve besin testi bile yaptı. Tank kusursuz. Kendi deyimiyle, açık barı olan lüks bir tatil köyünün balık versiyonu.

"Cidden az önce balık onkoloğu mu dedin?" Lennox soruyor. Mutfağa doğru baktığımda şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bu Cherry Barb'a biraz bağlıyım. O benim küçük dostum. Cherry bütün yaz bana arkadaşlık etti." Camı okşuyorum, dokunmamaya dikkat ediyorum, tankın içinden deprem sesi gelmesinden hâlâ endişeleniyorum. "Dex'e ona bakmama izin verip vermeyeceğini soracağım. Ama gerçekten hastalanırsa ona nasıl bakacağımı bilmiyorum."

Lennox'un çenesi düşer. "Bunların muhtemelen sekiz dolar tuttuğunu biliyorsun, değil mi? Yaklaşık bir venti Starbucks içeceği kadar... Sadece söylüyorum..."

Çenemi düşürüp dehşete kapılmış gibi yapıyorum ama gelecek hafta akvaryumcuya tüm bunlardan ne anlam çıkarmam gerektiğini sormak için aklıma bir not daha alıyorum. Vücudunun yan tarafındaki kalın siyah şerit ters giden bir şeylerin göstergesi olmalı. Eğer Cherry hastalanıyorsa, diğer balıklar da hastalanıyor olabilir. Kaçırdığım bir şey olmalı. *Bu şerit ne zaman oluştu?* Şimdiye kadar fark etmemiştim.

Son birkaç gündür çılgınca çalışarak Legacy'nin başlıca rakiplerinin son on yıldaki yatırımcı ilişkileri raporlarını inceliyorum. Onları pazarlarının zirvesine taşıyacak bir marka stratejisine mümkün olduğunca yaklaşmak için rakiplerinde nelerin işe yaradığını ve nelerin yaramadığını inceliyorum. Kolay bir başarı değil.

Artık dikkatim iki kat daha dağılmış bir halde mutfağa girdiğimde, Lennox parlak pembe kokteyllerle iki bardak doldurmuştu. "Şerefe." Bardaklarımızı tokuşturuyoruz ve bana "Önsezin nedir?" diye sormadan önce küçük bir yudum alıyoruz.

"Ha?" Hassas dişimi tamamen unutarak dudaklarımın arasından kayıp giden küçük bir buz parçasını çıtırdatıyorum. Avucumu yanağıma vuruyorum. "*Ow, kahretsin.* Pardon, ne dedin?"

"Daha önce banyoda garip bir önsezin olduğunu söylemiştin. Projenle ilgili her şey yolunda mı?" Tek gözümü kısarak ona bakıyorum. "Bilmek istediğine emin misin? Bana iş hakkında gevezelik edebileceğim söylendi."

Aslında Mason'la bulduğum şey hakkında konuşmak için can atıyorum ama şu anda ona güvенеbileceğimi hissetmiyorum. Dört yıldır birlikte iş yapıyoruz... ve ilk kez farklı amaçlar için çalıştığımızı hissediyorum. Bu sinir bozucu ve bundan nefret ediyorum.

"Drone uzakta. İşinle gerçekten ilgileniyorum. Finn'in stüdyosunun gidişatına bakılırsa, fazladan bir işe ihtiyacım olabilir. Sizin için çalışabilir miyim?"

"Ciddi misin?" Şaşkınlıkla yüzümü buruşturuyorum.

"Evet, yani grafik tasarım konusunda iyiyim ve öğrenemeyeceğim bir şey yok. Fotoğrafçılık hakkında bildiğim her şeyi bana Finn öğretti... yani..." Omuz silkiyor. "Senden gerçekten

etkilendim. Girişimci olmak istediğimi hep biliyordum. Sadece ne yapacağımdan ya da nasıl yapacağımdan emin değildim."

Hm, ilginç. "Eğer ciddiysen, Lennox, sana yardım ederim. şu anda işlerimin arasındayım, ama

Legacy Resorts ile ne olacağını öğrenir öğrenmez... öyle ya da böyle, *size yardımcı olacağım.*"

Bana küçük bir gülümseme fırlatıyor. "Teşekkür ederim. Neyse, konudan saptığım için özür dilerim. Lütfen devam edin..."

"Legacy Resorts'un mali durumunu inceledim ve gayet iyi durumdalar. İğrenç derecede kârlı mı? Ama iş başarısız olmaktan çok uzak, öyleyse neden yönetim kurulu satmak için bastırıyor? Ele alınması gereken sorun tam olarak nedir?"

"Peki ya senin önsezin?" Lennox kaşlarını düz kesilmiş uzun perçemlerinin arkasında kaybolacak kadar kaldırarak soruyor. Saçlarını yine yeni bir mor renge boyamış. Ona çok yakışmış. Canlılığı seviyorum. Belki ben de kahverengi saçlarıma biraz renk katmayı düşünmeliyim.

"Ortada kötü bir şeyler dönüyor. Şirketin bütününe karşı belirli bir kişinin çıkarına bir karar gibi görünüyor. Bana Magnum PI diyebilirsiniz ama tüm yönetim kurulunu tek tek araştırıyorum. Bu çok varlıklı, iş dünyasından anlayan yönetim kurulu üyelerinin neden binlerce çalışanı işten çıkarmak, hissedarlarına kazık atmak ve doğrudan rakiplerine boyun eğmek istediklerini anlamam gerekiyor. Şirket gizliden gizliye iflasın eşiğine gelmediyse bu hiç mantıklı değil. Ama ben o taş çoktan ters çevirdim ve hiçbir şey bulamadım."

"Eğer yardıma ihtiyacınız olursa," diyor Lennox sinsi bir gülümsemeyle, "sosyal medya takipçiliği benim uzmanlık alanım."

Homurdanıyorum. "Keşke o kadar kolay olsaydı. Ama orta yaşlı yönetim kurulu üyeleri sosyal medyada pek aktif görünmüyor. Kamu kazanç raporlarını inceliyorum... oldukça sürükleyici," diyorum ses tonumdaki alaycılığı vurgulayarak. "Aslında bugün Cuma olduğu için minnettarım. Biraz ara vermeye ve eğlenmeye ihtiyacım var."

Henüz hak etmediğim bir sözleşme ya da iş teklifi için yorulmadan, uykusuz, nankörce çalıştığım günlerin ödülü mü? *Finn*. Siktiğimin Finn Harvey'si ve onun pis sözleri ve taş gibi vücudu... *bütün gece*. Tek yapmam gereken bu aptal fotoğraf çekimini atlatmak.

"Ah, eğlenceden bahsetmişken..." Lennox içkisinden bir yudum daha alıyor, ben ona oltadaki bir balık gibi bakarken ilginin tadını çıkarıyor.

"Ne? Eğlenceli olan ne?" "Ruby's'i biliyor musun?"

"Striptiz, yani *centilmenler* kulübü mü?"

Lennox başını sallar. "Bar müdürü Cass benim bir arkadaşım. Her yıl doğum gününü orada kutlar. Tüm kulübü bir geceliğine kapatırlar ve bir kostüm partisi düzenlerler. Çok büyük bir parti. Tüm dansçılar, fedailer, yakın arkadaşlar ve hatta birkaç ünlü bile genellikle ortaya çıkar. Sadece eğlence değil... *Vegas* eğlencesi. Bir sonraki Cuma. Gelmelisiniz."

Palmer'ın eşofmanlarımı değiştirip onunla kulübe gitmemi istediğinde takındığı o yalvaran bakışı takınıyor. Ama Vegas'taki bir beyefendiler kulübündeki doğum günü partisi beni biraz aşar gibi görünüyor. "*Kostümden* kastın pasties ve G-strings ise, bu konuda sana 'hayır' demek zorundayım."

"Oh, *hadi* ama."

Tek kaşımı çattım. "Yani kostümler konusunda haklı mıyım?"

"Çoğunlukla," diye mırıldanıyor. "Ama bu kadar gergin olmana gerek yok. Ayrıca Finn de geliyor. Eminim sana hava atmayı çok ister."

Oh. Finn mi gidiyor? "Bundan bahsetmedi." İtiraf etmeliyim ki bu biraz acıttı. Finn ve benim sadece kapalı ortamlarda anlamlı olduğumuzu bir kez daha hatırlattı. Onun normal arkadaşlarına uyum sağlayamazdım. "Eminim orada olmamı isteseydi beni davet ederdi. Sizinkilerin şenliğine

gölge düşürmek istemem."

"Öncelikle, orada olmanı istiyorum, bu yüzden davetlisin. İkincisi, Cass davetiyeleri iki gün önce gönderdi. Senden gitmeni isteme şansı olmadı. Sana ulaşamıyor.

Burada." Parmağını havada çevirerek benim hapishanemi, yani Dex'in dört bin metrekaarelik lüks evini işaret ediyor. "Finn sen çalışırken seni rahatsız etmememi bile söyledi."

"Erkek arkadaşın gitmek istemiyor

mu?" Başını sallıyor. "Ona göre

değil." "Benim kostümüm yok."

"Sana bir tane bulurum ya da

yaparım." Verdiği cevap karşısında

irkildim.

"Şık tutacağız. Seksi, böylece uyum sağlarsın, ama her yerini kapatacağız."

Gözlerimi deviriyorum. "Parçalarım derken, umarım kıpır kıpır olan tüm parçalarımı kastediyorsundur." Normalden biraz daha düz olduğunu kabul ettiğim karnımı okşuyorum. Legacy Resorts solucan deliğine çılgınca daldığım için son birkaç gündür pek bir şey yediğimi sanmıyorum.

Lennox sinirli bir homurtu çıkarır. "Finn'in neden bahsettiğini şimdi anlıyorum," diye mırıldanıyor ama ayrıntıya girmiyor. "Pekâlâ, sana bir hikâye: Ruby's'de Brielle adında bir dansçı var. Hayatında görebileceğin en atletik, esnek ve seksi kalçalara sahip. Oradaki en çok talep edilen ve en yüksek maaşlı dansçı. Kimse Brielle gibi direkte ya da kucakta çalışamaz."

"Bu çok hoş," diye kestirip atıyorum.

"Demek istediğim, o senin neredeyse iki kadın. Ve çok güzel. Bence dünyayı siyah ve beyaz olarak görüyorsun. Las Vegas ve güzellik standartları hakkında ne bildiğini sanıyorsun bilmiyorum ama bahse girerim yanlış varsayımlarda bulunuyorsun." Devam etmek için gerginmiş gibi dudaklarını birbirine bastırıyor. "Finn için de aynı şey geçerli. Senden hoşlandığını söylerken sana patronluk taslamıyor Avery. Senin gerçekten de tanıdığı en ilgi çekici ve çarpıcı kadınlardan biri olduğunu düşünüyor. Bunun doğru olmadığını söyledikçe, onun fikirlerinin değersiz olduğunu söylüyorsun."

Lennox'un şımarık olduğunu biliyordum ama bu kadar derin olduğunu bilmiyordum. "Vay canına, neden bana seslenmiyorsun?"

"Kendi yolundan çıkmaya yardım etmeye çalışıyorum." "Bütün bu iltifatlar iş istediğin için mi?"

Kahkahalar atıyor. "Hayır. Sen ve Finn birlikte çok iyisiniz. Her zaman rahat ve güler yüzlü. Sonunda babasına karşı geldi. Onun üzerindeki etkisini anlamıyorsun. Çocukluğumuzdan beri benim en iyi arkadaşım. Birlikte büyüdük ve onu hiç bu kadar *mutlu* görmemiştim. Ve sen..." Avucunu tavana doğru tutuyor ve göğsümü işaret ediyor.

"Ben de mutluyum," diye bitiriyorum.

"Güzel. O halde mutlu ol. Tam önünde duruyor. Bunu hak etmediğini düşünmeyi bırak." Lennox göz kırptırıyor

Be

n. "Teşekkür ederim, Lennox. Sen gerçekten iyi bir arkadaşsın."

"Tamam, hadi gidip makyajını bitirelim ve saçına başlayalım. Ve sana göstermek için sabırsızlanıyorum

Finn'in senin için seçtiği gardırop." Oturma odasındaki sehpanın üzerinde duran ve yanında getirdiği siyah alışveriş çantasını işaret ederken kendi kendine gülüyor. Çok küçük. Benim için seçtiği iç çamaşırlarının kablosuz olduğuna dair içimde sinsi bir şüphe var. *Lanet olsun*. Erkekler anlamıyor. Kızların altındaki tel desteği çok daha gurur verici.

"Hey, yani...bu kostüm partisi. Olmak istediğimiz herhangi bir şeyi seçebilir miyiz? Şartname

yok mu?" "Evet, herhangi bir şey."

"Ve eğer bir fikrim varsa, bana yardım edebilir misin?"

Bana gülümsüyor. "Tabii ki. Aklında ne var?"

Gözlerimi kapatıyorum, utanıyorum. Nedenini bilmiyorum. Lennox rüyalarımda o yanan gemide değildi. Korsan Finn'in hayatımı kurtarmadan önce güvertede bana ne yaptığına dair hiçbir fikri yok.

beni denize geri gönderdi.

"Denizkızı olmak istiyorum."

T Stüdyomun müşteri girişine hızla vurması bana bir şeyi açıkça söylüyor... Avery kıyafet seçimimden hoşlanmıyor.

Sürgülü cam kapıdan onu izliyorum; bir eliyle kalçasını sıkıca kavramış, dudaklarını büzmüş ve ayaklarını yere vuruyor. Lennox'la birlikte gönderdiğim yüksek siyah çorapları uzattığında onu içeri almak için kapıyı zar zor açıyorum.

"Sanırım gardırobumun geri kalanını unuttun."

"Selam güzelim. Biraz durabilir miyiz?" Saçından uzun bir tutamı omzunun üzerinden çekiyorum. Yumuşak, zarif dalgalar halinde taranmış. Avery'nin makyajı kusursuz. Biraz fazla dramatik, ki bu da fotoğraflar için ideal. Fotoğraflar her zaman makyajı siler, bu yüzden Lennox biraz daha ağırlaştırması gerektiğini biliyor. "Görünüyorsun-"

Göğsümü tutarken nefes veriyorum, heyecanlı kalbimin avuç içime doğru pompalandığını hissediyorum.

Başını sevimli bir şekilde yana yatırıyor ve hayal kırıklığı şimdilik yatışmış durumda. "Sence?" Avery parmaklarının tersiyle çenesini tutuyor.

"*Biliyorum.* İnanılmaz görünüyorsun." Elini tutarak onu stüdyoya çekiyorum ve kapıları arkamdan kapatıp kilitliyorum. Güvende olmak için stüdyonun merdiven girişini de kilitliyorum. Lennox eve gitmemeye karar verirse diye. Bu gece herhangi bir kesintiye ihtiyacım yok. Bütün hafta bu anı düşünerek ağzım sulandı. Kendi tavsiyeme uydum. Beklemek beni muhtaçlıktan çaresizliğe sürükledi ve bu gece bu güzel kadını en iyi şekilde mahvedeceğim.

Ama her şey sırayla.

"Neden sete gidip üstünü değiştirmiyorsun?" Yatak odasına açılan kapıyı gösteriyorum. "Birazdan gelirim. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Evet." Bana göz kırpmıyor. "Kıyafetimin geri kalanı." Uyluk hizasındaki çorapları tekrar bana doğru sallıyor. "Bunu tamamen çıplak yapmayı asla kabul etmedim."

"Tamamen çıplak değilsin." Kendini beğenmiş bir gülümsemeyle elini gösteriyorum. "Çorapların var. Rahat ve gurur okşayıcılar. Onlara bir şans ver."

"Finn." Bana kaşlarını çatı.

"Avery." Ben de kaşlarımı çatıyorum. "Vücudunun her santimini gördüm, yaladım, öptüm ve hepsinden büyük keyif aldım. Saklayacak hiçbir şeyin yok. Unutma, bu resimleri görmeyeceğim. Onlar senin için. Ama tüm etkiyi yaşamanızı istiyorum."

Mantiğıma karşı çıkamıyor. "Oda en azından sıcak mı?"

"Bunaltıcı," diyorum. "Terlemeni istiyorum."

"Tamam." Arka odaya doğru yöneliyor ama sonra ayaklarını yere basıp dönüyor. "Üstümü değiştirirken beni izlemeyecek misin? Nasıl olsa beni çıplak göreceksin."

Kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. *Kahretsin, isterdim. Ama o zaman başlamadan önce seni anlamsızca becermek için çok cazip olurdum.* Avery'nin kalçasından aşağı döl damlarken fotoğrafını çekmek, boudoir'dan pornografiye giden çizgiyi aşmak demek. "Önümüzdeki yarım saat boyunca çok profesyonel olacağım. Jinekoloğunuz onun önünde soyunmanızı istemiyor, değil mi?"

Avery, verdiği kesin yanıtlara şaşırmış gibi bakışlarını bana dikeyyor. "Hayır, öyle değil."

"Kesinlikle, yani-" *Bekle.* "O mu?"

"Mhm."

O benim kız arkadaşım değil... Ondan yeni bir doktor bulmasını istememe izin var mı? Kahretsin, bu gri alandan nefret ediyorum. Yaz bitmeden bu çizgiyi geçmeliyiz.

Belki de bu gece geçmeliyiz.

"Her neyse, bu çekimde sana gerçek müşterimmişsin gibi davranacağım. Yaşamak için ne yaptığımı ve nasıl yaptığımı bilmeni istiyorum. Yani-" Boğazımı önemle temizliyorum. "Bayan Scott, lütfen gidip üzerinizi değiştirin. Sanırım kapının hemen yanındaki askıda temiz bir bornoz var. Size soğuk su getirmemi ister misiniz?"

Nefes veriyor. "Tamam, evet, lütfen." Ateş dansının hemen arkasında, gözlerindeki siniri görebiliyorum. Onunla gurur duyuyorum. Gergin olduğunu biliyorum ama o bunu görmezden geliyor. Güvensiz olduğunu biliyorum ama bunun hayatını mahvetmesine izin vermiyor. Kendini nasıl taşıdığına kafayı takmış durumdayım. Bu kadının bana ihtiyacı olmadığı kesin... Sadece onun *beni istemesine* ihtiyacım var.

"Girmeden önce kapıyı çalacağım. Hazır değilsen ve giyinmek için daha fazla zamana ihtiyacın varsa söylemen yeterli." "Onlar çorap, Finn. Bu roket bilimi değil. İki dakika içinde hazır olurum. Sadece şunu alalım.

bitti."

Uzun saçlarını savurarak yatak odası setinin kapısına doğru ilerliyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Ona iki dakikadan daha uzun süre vererek parmaklarımı oynatıyorum. Her şeyi içine çekmesi için biraz yalnız kalmasını istiyorum. Bu fotoğraf çekimi hızlı ilerleyecek. Sadece akşam yemeğini geçip tatlıya ulaşmaya çalıştığım için değil, çekimi ayarlama konusunda titiz davrandım. Işık kitim mükemmel bir şekilde sabitlendi ve dekorları tam ihtiyacım olduğu gibi hazırladım. Keşke bunu bir DSLR ile yapıyor olsaydım. Lennox'un tasarladığı set mükemmel ve bunu bir film kamerasıyla beceremeyecek olmam utanç verici ama umarım Avery gösterinin yıldızı olmanın güçlü hissine aşık olur. Belki bir gün bunu düzgün bir şekilde tekrarlamama izin verir.

Yumruğum kapıya doğru kalkıyor, ama ben kapıyı çalamadan kapı bir parça açılıyor. Onun uzaklaştığını duyuyorum, yumuşak ayak sesleri parke zeminde, ben de kapıyı itip açıyorum ve içeri giriyorum. Avery bornozunu çıkarmış ama çıplak vücudunu mümkün olduğunca örtmek için elinden geleni yapıyor. Ön kolunu göğüslerinin etrafına sıkıca sarmış, neredeyse düz diskler haline getiriyor. Kalçalarını da birbirine öyle sıkı bastırmış ki bacakları kızarmış gibi görünüyor. Diğer eli daha önce hiç görmediğim bir şekilde amının önünde yayılmış.

Belki de tahrik olmalıyım. Çekim boyunca ereksiyonla mücadele edeceğimi sanıyordum ama Avery şu anda o kadar gergin görünüyor ki tek hissettiğim koruyucu bir tavır.

"Derin nefes al," diye talimat veriyorum ama itaat etmiyor. Aslında nefesini tutuyormuş gibi görünüyor. "Avery," diyorum tekrar. "Derin bir nefes al. Sorun yok. Sadece benim ve bu şimdiye

kadar senin için yeni bir haber olmamalı, ama inanılmaz görünüyorsun. Çok seksi ve güçlü."

"Bu ne kadar sürer? On dakika falan mı?"

Nefes veriyorum. "Normalde bir müşteriye asla teklif etmeyeceğim bir şey yapacağım, bu yüzden profesyonellik eksikliğimi mazur görmeniz gerekecek."

Gözleri parlıyor, şüphesiz fotoğrafları atlayacağımı ve onu yatağa atacağımı düşünüyor. *Yanlış.* "Gel buraya," diyorum, onu göğsüme doğru çekerek. Topuklu ayakkabılar olmadan benden çok daha kısa olduğu için çenemi rahatlıkla kafasına yaslayabiliyorum. "Hey, karides, omzumun üzerinden görebiliyor musun?" Kollarımı ona daha sıkı sarıyorum, parmak uçlarımla omurgasının çukurunu takip ediyorum.

"Yapabilirim," diye mırıldanıyor göğüs kafesime karşı. "O tabelada ne yazıyor?"

Anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor. "Bir kez daha mı?" Ben soruyorum.

"Çok güzelsin," diye homurdanıyor, tamamen tedirgin. "Ve?"

"Sen buna değersin," diyor hışımla.

"Ve?"

Geriye doğru eğiliyor ve gözlerimi bulmak için çenesini yukarı kaldırıyor. "Tek söylediği bu. Sen güzelsin ve buna layıksın."

"Ve sen de benimsin," diye ekliyorum. Şimdiye kadar onlarca kez yaptığım gibi parmağımı çenesinin altından geçirip başparmağımla yanağını yatıştırıcı bir şekilde ovuyorum. "Benim olana gerçekten çok iyi bakarım, Avery. Sana söz veriyorum."

Konuşması biraz zaman alıyor ve sonunda kollarını indirip bana gömülüyor. Başı göğsüme çarpıyor. Serbest kalan göğüsleri karın kaslarıma baskı yapıyor. Kollarını boynuma doluyor ve belki de duyamayacağımı umarak sessizce gömleğimin içine konuşuyor. Ama sözleri net bir şekilde cınlıyor. "Sen... ezicisin, Finn. Hiç şansım yoktu."

"Biliyorum," diyorum. Niyetim de buydu. Adını öğrendiğim andan itibaren Avery Scott'ı kendime aşık etmek istiyordum. "Şimdi, eğer gerçekten rahatsız oluyorsan, giyebileceğin yepyeni iç çamaşırlarım var."

"Öyle mi?" Bana bakıyor, kaşları çatılıyor.

"Tavsiyenize uydum ve müşterilerime koleksiyonlarını göstermeleri karşılığında kartvizitlerimi taşıyıp taşımayacaklarını öğrenmek için o butiklerden bazılarını aradım. Birkaç set bağışladılar ve ben de her şeyin sizin bedeninizde olmasını istedim."

Gözlerini kısıyor. "Varlık mı?"

"Hey, şimdi. Stüdyoda sayılardan bahsetmeyiz. Sadece her şeyin *güzel* bir bedenini istedim. Denemek ister misin?"

Kendini benden uzaklaştırıp geriye doğru dev bir adım atan Avery'nin tüm vücudu açıkça görülüyor. Vücudunun her yumuşak kıvrımı ve etli kıvrımı zihinsel olarak ağzımı sulandırıyor, özellikle de şimdi onu hiç görmediğim kadar kararlı görüldüğü için.

"Hayır, ben iyiyim. Hadi yapalım şunu."

"*Aferin* kızıma," diyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

Alay ederken çenesi düşüyor. "Bu işi profesyonelce yapmak buraya kadarmış."

Onu döndürüp çıplak kıkırını okşarken kıkırdıyorum. "Sonuncusu. Söz veriyorum." Arkamdaki masadan dolu fotoğraf makinemi alarak en işveli ses tonumla devam ediyorum. "Şimdi, Bayan Scott, sırtınızı yatağın ayakucuna yaslayarak yere oturabilir misiniz?"

İstediğimi yapıyor ve ona bir kez daha iyi kızım deme dürtüsüne direniyorum. "Dizlerini bük ve sırtını biraz kamburlaştır. Güzel, bu

mükemmel."

Aramızdaki boşluğu geçip uzun saçlarını düzeltiyorum. Avery'nin saçları ve stili bir kadın için mükemmel.

boudoir çekimi. Meme uçlarını uzun saçlarının altına stratejik olarak gizleyebilirim. Verdiği pozdan memnun kaldığımda geri çekiliyor ve manzarayı hayranlıkla izliyorum.

"Pekala," dedim, "hazır mısın?"

Saçlarını yerinden oynatmamaya çalışarak biraz metanetle başını sallıyor.

"Tamam Queen, hemen başlıyoruz. Seni sadece bir film rulosuna sokacağım - çekebileceğim sadece otuz altı çekim var, bu yüzden utangaçlıkla hiç zaman kaybetmeyeceğiz."

"Tamam," diye cevap veriyor.

Sesimi alçaltıyorum. "Şimdi bacaklarını aç ama mükemmel küçük klitorisini avucunla tamamen kapat. Çünkü eğer onu görürsem, yaptığım işi bırakıp onu emmek zorunda kalacağım."

Avery cüretkârlığını azarlamakla seksi düşünceye boyun eğmek arasında kalmış gibi görünüyor. Dudakları gevşiyor ve alt dudağı üstten hafifçe ayrılıyor ve ortam ışığının yumuşak parıltısı altında bile yanaklarının kızardığını görebiliyorum.

İşte bu. Mükemmel atış. Bu tam istediğim ifade. Susamış, gergin bir arzu. Ve şimdi işe gitme zamanı.

Tıkla. Tıkla.

"Bacaklarınızı biraz daha açın. Bu pozu koru." Farklı bir açı yakalamak için sağıma doğru iki adım atarken dalgın dalgın ona patronluk taslıyorum.

Tıkla. Tıkla.

"Bu çok güzel, Avery. Tam da görmek istediğim şey."

Aferin kızıma.

Bir rulo filmle yetinmedik. Kamera filmini en az iki kez değiştirmek zorunda kaldı. İlk beş dakika gergindim ama sonra güçlü bir şey beni ele geçirdi.

Finn'in gözleri ve objektife bakarken gülümsemesini kontrol etmeye çalışmasıydı. Son yarım saattir beni azarlıyordu çünkü kameraya doğru bakmak gibi kötü bir alışkanlığım var.

Kes şunu. Oraya bak, Avery.

Omzumun üzerinden.

Objektife doğru bakma, Kraliçe.

Çok fazla yönlendirilmeye ihtiyacım vardı ama Finn'in bilmediği bir şey vardı, kameraya bakmıyordum. Onun gözlerine bakıyordum. Çok memnun görünüyordu. *Benden çok memnun görünüyordu.* Benim ona baktığımı hayal ettiğim şekilde bana bakıyordu.

Arada sırada yıldız olmak bencillik ya da yakışıklıslık değildir. Giyinip süslenmek ve kendini seksi ve *kadınsı* hissetmek çok güzel bir duygu. Bugüne kadar bu tanımı hiç anlamamıştım.

Kadın. Bu kelime. Güçtür, ama şefkattir. Kontroldür ama uzlaşmadır. Bir kadın tüm insanlar için her şey olabilir, bu yüzden ne seçtiğine çok dikkat etmelidir.

Geride adım atmamı seçtim.

Kendim hakkında nasıl hissetmem gerektiğinin söylenmesini seçtim.

Başkalarını kendimi sevdiğimden daha çok sevmeyi seçtim.

Finn de bu yüzden bunu yapmak istedi çünkü bu stüdyoda sihir var. İlk başta onun emirlerini dinledim, kendimi onun uygun gördüğü şekilde ayarladım. Sonra işler değişti ve ona patronluk taslamaya başladım. Yeni pozlar ve farklı açılar denemek istedim. Beni çoraplar üzerimdeyken fotoğrafladı ve sonra çıkardı. Dekor olarak kullandığı seksi siyah topuklu ayakkabıların ayağımda sallanmasına izin verdim ve kendime dokunuyormuş gibi yaptım. Sanki özüm günah ve şehvetmiş gibi siyah güllerle dolu bir yatakta yuvarlandım. Bu enerjiyi hiç tanımamıştım. Ama şimdi onu bulduğuma göre, onu korumaya kararlıyım.

Kıçım ve göğüslerim o kameranın her yerinde çıplak ve bu resimlerin neye benzediğini görmek için sabırsızlanıyorum. Yüzümdeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum çünkü tamamlandığını hayal ediyorum. Tatmin oldum. Sonunda...

Kendinden emin.

Bu doğru. Öz güvenin beni daha uzun ya da daha dengeli hissettireceğini düşünmüştüm. Sesimin biraz daha kalınlaşacağını ve çenemin sürekli olarak yukarı doğru eğik duracağını düşünmüştüm.

Ama hayır.

Güven, rahatlama gibi hissettiriyor. *Lanet olası bir rahatlama.* Sonunda kendim hakkında hissettiklerimin Mason'ın memnuniyetsizliğinden, Palmer'ın küçümsemesinden ya da ailemin benimle açıkça ilgilenmemesinden daha önemli olduğunu anladım.

Ben özümde güzelim. Kendi onayına layık biriyim. Ben Finn'inim...

Ya da en azından öyle olmak istiyorum.

"Queen, filmimiz bitti," diyor Finn usulca, beni hedonik güç yolculuğumun sersemliğinden çekip çıkararak. "Bir saatten fazladır uğraşıyoruz."

"Gerçekten mi?"

"Sen varken zaman uçup gidiyor."

"Umutsuzca seks yapmak istediğin bir adamın önünde cıvılcıplak?"

Finn'in dudakları ukala bir gülümsemeyle seğiriyor. Odayı geçip kamerasını dikkatlice yere bırakıyor ve yatakta bana dönüyor. Beyaz çarşaf stratejik bir şekilde kalçalarıma örtülmüş, yayılmış durumdayım. Yatağa doğru sürünürken açık mavi gözlerinin kararmasını izliyorum. Çarşafı yırtıp bacaklarımı omzuna atmasını bekliyorum ama onun yerine beni yan yatırıyor ve arkamdan kaşıkıyor. Yakışıklı yüzünü göremediğim için biraz tedirgin oluyorum. Yuvarlanmaya çalıştığımda kalçamı sertçe kavırıyor. Şaşkınlıktan daha çok irkiliyorum.

"Bakma, sadece dinle," diye kulağıma homurdanıyor. "Harika bir iş çıkardın. Kamera seni seviyor."

"Teşekkür ederim." Bunu içtenlikle söylüyorum çünkü nedense ona gerçekten inanıyorum. Hayatımda ilk kez kameranın beni sevdiğini hissettim.

Kulak mememi dudaklarının arasına alıp çekestiriyor. "Seni tekrar fotoğraflayabilir miyim?" "Evet," diye yanıtlıyorum tereddüt etmeden.

"Ben ciddiğim. Kıyafetli, kıyafetsiz. Çok güzelsin, Avery. Kalbim senin için çarpmaktan ağrıyor."

Kıkırdıyorum ama Finn karşılık vermediği için uygunsuz görünüyor. Şakacı davranmıyor mu? "Beni sekse ikna etmeye mi çalışıyorsun? Çünkü ben zaten oradayım dostum." Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeye çalışıyorum ama yine kalçama baskı uygulayarak beni yerimde sabit tutuyor.

"Hayır, sana nasıl hissettiğimi anlatmaya çalışıyorum. Eğer buraya, Vegas'a taşınırsan. Bunun gerçekte ne olduğunu söyleyebiliriz."

"Ne oldu?" Cevabım anı oldu. Ne demek istediğini biliyorum, ama bunu söylerken sesini duymak istiyorum.

Finn saçlarımı boynumdan uzaklaştırıyor ve kulağımın arkasına şefkatli bir öpücük konduruyor. Kalçamdaki ölümcül tutuşu bırakıyor ve güçlü elini belimin alt kısmında gezdirerek beni kendine daha da yaklaştırıyor. Sesi kulağımda alçak ve derin. "Birbirimizi mutlu ediyoruz. Birbirimizi güvende hissettiriyoruz. Çok kolay, sadece benimle ol."

Kalbimin kontrolden çıktığını hissedebileceğini biliyorum ve umurumda değil. Nasıl hissettiğimi bilmeyi hak ediyor. Bana Kraliçe diyor ama kraliyet ailesi gibi davranan da o. Finn tam bir fantezi erkeği ve bunun benim peri masalım olduğuna inanmak biraz zor.

"Seninle birlikte olmak için buraya taşınmamı mı yoksa senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?"

Sorumu doğrulama olarak algılamış olmalı çünkü çıplak göğsümü kavrarken boynuma gülümsediğini hissediyorum. "Umurumda değil," diye mırıldanıyor öpücükler arasında. "Uzun mesafe dışında her şeye açığım. Bir çift birlikte *olmaya* karar verdiğinde birlikte olmalıdır."

Şahsen ben uzun mesafeyi sorun etmiyorum ama belki de bunun nedeni Mason için hiçbir zaman Finn için hissettiğim kadar çaresiz hissetmemiş olmamdır. Ama onun isteksizliği anlaşılabilir. Babasının tüm kariyeri yollarda geçmiş ve başka hayatlar sürmesini örtbas etmek için çalışmış. Ailesinin sahip olduklarının tam tersini istemesi mantıklı. İçimden bir ses, Finn'e ticari pilot olarak bir hayat sürmeyi düşündüğümü söylesem, onun da pek hevesli olmayacağını söylüyor.

"Bu büyük bir adım." Keskin bir nefes veriyorum ve en derin güvensizliğimi yatağa davet ediyorum.

Biz.

Ya suçluluk duygusuyla benimle kalmaya devam edersen? Ya kendini kapana kısılmış hissedersen?

Bir kıza sizinle bir hayat kurmasını teklif eden ve sonunda büyü bozulduğunda kendini terk edilmiş hisseden kötü adam gibi mi görünmek istiyorsunuz?

"Ya pişman olursan?" Ben sorarım.

Şimdi beni yüzüne doğru çeviriyor. Başını bana doğru sallıyor, gözleri kısılmış. "Hiç şansın yok. Oraya gitme bile."

"Finn, bir sürü yarım kalmış iş var-"

"Biliyorum," diyor. "Zaman sınırimız yok. Neden önce Legacy Resorts'ta neler olup bittiğini anlamıyorsun? Sizin için en iyisi neyse ona göre karar verin. Sonra nerede olacağınızı öğrendiğinizde, *biz de kendimizi* çözebiliriz."

"Önce benim işleri yoluna koymamı mı bekleyeceksin?"

Bana o büyüleyici, milyon dolarlık gülümsemesini gösteriyor. "Tabii ki. Nereye gidebilirim ki Kraliçe? Sana tamamen bağlandım."

Confidence cüretkâr bir cadalozdur ve özellikle kendini sevme, kabul görme ve en derin bağlarla dolu hissettiğinde sabırsızlanır.

"Teşekkür ederim. Şimdi, bir saatten fazladır önünde çıplak duruyorum. Bu konuda bir şeyler yapmayı düşünüyor musun? Çünkü birlikte olmayalı uzun zaman oldu ve şimdi gerçekten seks yapmak istiyorum."

Gülümsemesi kaybolur. "Dur bir dakika. Kafam karıştı. Bu konuyu son konuştuğumuzda seks istememiştin."

"Ne?" Çıglık atıyorum. *Yanlış*. Finn'in vücudunun tercih ettiğim uyuşturucu ve en sevdiğim kafa türü olduğunu açıkça belirttiğime eminim.

Gözleri kısılıyor ve o söylemeden hemen önce ne yaptığını anlıyorum. "Seks yapmak

istemiyorsun Avery, becerilmek istiyorsun, değil mi?"

Tanrım, lütfen kimse beni kurtarmasın. Bırak böyle bitsin.

"Evet."

"Aferin kızıma." Finn tek eliyle ince beyaz tişörtünü çekip çıkarıyor ve bir paçavra gibi fırlatıp atıyor. Zaten kaslarını tutmaya çalışırken yorulmuş görünüyordu. Tişört muhtemelen yerde buruşuk bir şekilde durduğu için rahatlamıştır. Ayağa kalkan Finn, pantolonunun düğmelerini açıp boyunu serbest bırakırken sırtını yatak başlığına yaslıyor. Her gördüğümde büyüdüğüne yemin edebilirim. Çünkü onun pürüzsüz, sert sikini her gördüğümde, boyutuyla başa çıkamayacağımdan neredeyse emin oluyorum.

Her seferinde beni haksız çıkarıyor.

"Yüzüstü yat," diye emrediyor Finn, pantolonunu ve külotunu yere atıp gömleğiyle birleştirirken.

"Dizlerimi kastetmiyor musun?"

Sert bir kahkaha attı. "Hayır, söylediklerimde ciddiydim. Beni dikkatle dinlemen gerekecek çünkü böyle bir ruh halindeyken kendimi tekrar etmekten hoşlanmam." Alçak, homurdanan ses tonu bir hırıltıya dönüşüyor. "Dizlerin yoruldu. Karnının üzerinde rahat et çünkü bir süre orada kalacaksın." Bacaklarının arasına uzandığımda, aşağı uzanıp beni saçlarımdan tutuyor ve ağzımı sıkıca sikinin üzerine yönlendiriyor. Ağzımı açabildiğim kadar açıyorum ama beklediğimden fazlasını sokunca öğürüyorum.

Finn uzaklaşıyor ve nefes almam için bana bir an veriyor.

"Dayanabilirim," diye nefes nefese kalıyorum. Ağzımı tekrar açıyorum ama o duruyor. "Emin misin?"

"Evet... Çıldır. Bunu istiyorum." Gözlerimin altındaki istemsiz yaşları sildim. "Başa çıkamazsam sana haber veririm. Güvenli bir konuşma yapalım mı?"

Finn gözlerini deviriyor. "Güvenli kelime 'dur', Avery. Sadece söyle ve dinleyeyim. Bu senin için, bu yüzden hoşuna gitmediği anda duracağım."

Hevesle başımı sallıyorum. "Vazgeçmeme izin verme. Seni bütün olarak yutmak istiyorum." Ağzımı açıyorum, dilimi olabildiğince düzleştiriyorum ki Finn'in bundan gerçekten hoşlandığını öğrendim.

Finn sırtarak, "Senin o pis ağzın," diyor. "Daha geniş aç, Kraliçe. Bu gece hepsini alacaksın."

[Onu daha önce hiç böyle sikmemiştim.

Bizler vahşiyiz. Hayvanlar. Bana sarılma şekli, kaybetmeye çok yakınım. Bu yüzden kendimi fazla kaptırmadan önce kendimi durduruyorum.

"Arkadan acıyor mu?" Çekiyorum ve ona bininci kez soruyorum. Konuşmasını beklerken ellerimi Avery'nin pürüzsüz, yuvarlak, etli kıkında gezdiriyorum. Parmağımı onun diğer küçük, dar deliğine sokmamam gerektiğini kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Bu onu ürkütüyor. Henüz hazır değil.

Kıcı havaya kalkmış ve yüzü yastığa gömülmüş, bu yüzden isteksizce bir şeyler mırıldandığında onu duyamıyorum. Son yirmi dakikadır ona yüksek sesle konuşmasını hatırlatıyorum, ama görünüşe göre hala dersini almamış. Ben de kıkına sert bir şaplak attım. Artık sadece dayanamadığını değil, aynı zamanda hoşuna gittiğini de biliyorum.

"Konuş," diye homurdanıyorum, vurduğum yeri ovuyorum, sıcak tenini avucumun altında hissediyorum. Beni yemlemek için bilerek tekrar yastığa doğru mırıldanıyor. Diğer kık yanağına şaplak atıyorum ve inlemeden önce inliyor.

"Aman Tanrım. Evet."

"Evet, acıyor mu?"

Yine yastığa bir şeyler mırıldanıyor. "Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun, Kraliçe?"

Avery başını hafifçe kaldırıp bana bakıyor ve o güzel buğulu gözlerini bana çeviriyor. Ağır makyajı dağılmıştı. Terliyordu ve saçları çıldırmıştı. Sikimi o kadar profesyonelce yaladığından beri hiç bu kadar derli toplu görünmemişti ki ilk yükümü boğazına boşalttım. Ama bu gece stüdyomda bu kadar gürültülü olmamız beni çelik gibi sertleştirdi. Görünüşüne bayıldığımdan bahsetmiyorum bile. Şu anda, hiç kuşkunuz olmasın, hâlâ on buçuk yaşında gibi görünüyor. "Seni kızdırıyor muyum, Finn?"

"Birazcık."

"Güzel," diye şımarır. "O zaman daha sert şaplak at."

"Oh, yapacağım, ama önce bana cevap vermelisin. Acıyor mu?" Ne zaman o kadar derine girsem, çuvalım klitorisine çarpıyor ve acı çekiyormuş gibi irkiliyor. Sert oynamayı severim ama her kadının bir sınırı vardır ve ben bu kızı önemsiyorum. Onu kırmaya çalışmıyorum.

"Hayır. Hoşuma gitti."

"Hoşuna gidip gitmediğini sormadım. Sikim tamamen senin dölünle kaplandı, bebeğim. *Hoşuna gittiğini biliyorum.*

Ama sana acıyıp acımadığını sordum. Çok mu derine girdim?" Kızını avuçladım.

"Bana yalan söyleme." "Dayanabilirim."

"Emin misin? Durabilirim."

Hayal kırıklığı içinde yastığa doğru homurdanıyor ve yumruğunu yatağa vurarak birkaç siyah gül yaprağının uçuşmasına neden oluyor. "Havayı öldürüyorsun."

"Ne titreşimi? Oldukça iyi bir iş çıkardığımı sanıyordum," diyorum, Avery'nin aldığı zevkin kanıtı olan sıırıslık olmuştuk sikime bakarak. Elimin tersiyle alınımdaki teri siliyorum. Karın kaslarımdan aşağı damlayan ter için yapabileceğim bir şey yok. Islanmıştık. Öyle olmamız gerekiyordu.

Avery sırt üstü dönüyor ve dizlerini bükerek beni dizlerinin arasına çekiyor. Yüzündeki ifade saf bir sarhoşluk ifadesi. Ağgözlü gibi sevişiyor ve ben buna bayılıyorum. "Korsan Finn asla acıyıp acımadığını sormazdı. Bana kalçalarımı geriye atmamı ve onu daha da derine almamı söylerdi."

Gözlerimi onun dolgun memelerinden ayırarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Az önce Korsan Finn mi dedin?" "Hayır," diye kestirip atıyor.

Kıkırdarken göğsümü tutuyor, terli saçlarını alnından uzaklaştırıyorum. "Kırlı kız rüyan bununla mı ilgiliydi? Bir korsan olarak ben mi?"

Bana göz kırıyor. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Mhm, tabii." Başparmağımla işaret parmağım arasında meme ucunu öyle bir bastırıyorum ki zevki biraz geçip acının eşğine geliyoruz. Alt dudağını ısıyor ama itiraz etmiyor. "Korsan Finn sana başka ne yaptı?" İki parmağımı ıslak kıvrımına sokuyorum ve nefesi kesiliyor. "Çünkü gerçekten hoşuna gitmiş gibi görünüyor." Parmaklarımı çengelliyorum ve duvarlarının içindeki dokulu noktayı okşuyorum ve ne yapmaya çalıştığımı tam olarak bildiği için titriyor.

"Bekle, Finn-oh. Burası... senin... stüdyon," diyor inlemeler arasında. Parmaklarımla hızımı artırıyorum.

"Aynen öyle. *Benim stüdyom*," diye hırlıyorum. "Ne istersem onu yaparım. Bu korsanlık senin için yeterli mi?" "Lütfen yapma," diye yalvarıyor ama bedeni ve sözleri iki farklı şey söylüyor.

"Ben

burayı karıştırmak istemiyorum."

Gereksiz yere endişeleniyor. Müşterilerim rahat etsin diye her boudoir seansından sonra çarşafı değiştiriyorum. Yatak koruyucusu var ve siktir et, sırf tekrar fıskırtmasını izlemek için yepyeni bir yatak alırdım. Bunu yapabilmesini seviyorum. Ona yapabileceğini gösteren ilk kişi olmamı seviyorum. Ama gözleri endişeyle dolu ve ben stres görmek istemiyorum. Sadece seksi kraliçemin boşalmak için yalvarışını görmek istiyorum.

"Tamam." Parmaklarımı çıkarıp dudaklarının yanına koyuyorum. "Dağınıklık istemiyorsan, o zaman temizle." Ona hınzırca gülümsüyorum ama ses tonumu yumuşatıyorum. "*Şimdi, bebeğim*. Aç ağzını. Çok lezzetlisin. Sana söz veriyorum."

Dudaklarını çekingen bir şekilde aralıyor ve ben de iki parmağımı da sokarak ağzını sonuna kadar açmaya zorluyorum. "Aferin kızım, sanki benim sikimmiş gibi em onları. Bunu çok iyi yapıyorsun. Bana hiç ihtiyacın olmadı. Bu yaz onca ders aldım ama bana öğreten sendin. Bana tekrar nasıl iyi hissedeceğimi öğrettin, biliyor musun? Senin etrafında olduğum için ne kadar heyecanlıyım biliyor musun? Senden çok hoşlanıyorum, Avery. Tahmin bile edemezsin."

Dili meşgul, parmaklarımı yalayarak temizliyor, bu yüzden konuşamıyor. Ama övgülerin altında yandığını söyleyebilirim.

"Tadını beğendin mi bebeğim?" Parmaklarımı ağzından çekerken soruyorum. Gözlerini kısarak bana baktı. "Sen seviyor musun?"

Vücudundan aşağıya doğru kayıyorum ve dilimi yavaşça kıvrımları boyunca sürüklüyorum, sadece ne demek istediğimi kanıtlamak için. "Kahretsin evet, istiyorum." Onu kızdırmak için acele etmiyorum, niyetimden biraz daha fazla uzaklaşıyorum. Kalçaları geriliyor ve ayaklarını boynuma doladığında ayak parmaklarının kıvrıldığını hissediyorum. Tüm vücudu titremeye başlıyor

Dişlerimle klitorisini kısırdığımda.

"Siktir, *Finn*. Bunu tekrar yap," diye yalvarır. "Hayır."

Ayağa kalkıp ucumu girişine yerleştirdiğimde gözleri hayal kırıklığıyla doluyor.

"Açgözlü kız. Bu gece seni iki kez böyle boşalttım zaten. Bu sefer hissetmek istiyorum." Elimi boynuna götürüp başparmağımla boğazının çukurunu usulca ovuyorum. "Gözlerini benden ayırma. Gözlerini kapatırsan dururum." Bu konuda hiç şakam yok. Gözleri açıkken nefes alıp almadığını anlayabilirim. Gözlerini kapattığında, tehlikeli derecede seksi olmaktan çıkıp işkenceye dönüşebilir. Bu oynamak istediğim bir oyun değil. "Hazır mısın?"

Başını sallamasını bekliyorum ve sırlıklam sıcağının içine dalıyorum, aynı anda elim boğazına güçlü bir şekilde kapanıyor. Duyusal olarak aşırı yüklenmişti ve öksürüp çırpınarak paniklemeye başladı. Tutuşumu gevşetiyorum. "Sakin ol. Şşt. Tuttum seni." Nefes alış veriş sonunda ritmik hale geldi. "Sana kötü bir şey olmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Kalçalarını itişlerime uydurmak için köprülemeye başlıyor ve sığ, panik nefesleri inlemelere dönüşüyor. Tutuşumu yeniden sıkıyorum ve onun daha da ıslandığını hissediyorum. Romantizmden ben de zevk alırdım ama bir söz verdim. Pazarlığın sonunu getirdi ve boudoir stüdyomu profesyonel bir model gibi yönetti ve şimdi sert bir sikiş istiyor.

"Bana bak Avery," diye homurdanıyorum. Gözlerini gözlerime kilitlediğinde yine inliyor. "Bu yazı seni benden başka hiçbir erkek için hazırlayarak geçirmedi." Rol yapmaya çalışıyorum ama sözlerim doğru. "Sen benimsin. Bu amcık bana göre şekillendi. Artık o da benim. Hiçbir erkek seni benim tatmin ettiğim gibi tatmin edemez." Üzerine eğildim ve onu kabaca öptüm. Dudakları şişmiş ve yüzü kızarmıştı. "Bir dahaki sefere benimle ilgili kirli bir rüya gördüğünde, yuvarlan ve beni uyandır. Ben de sana bunu gerçek hayatta ne kadar iyi yapabildiğimi göstereyim. Duydun mu beni?"

Orgazm olmak üzere. Avery bunu açıkça belli ediyor; gözleri kafasının içinde geriye doğru kaymaya başlıyor. "Gözlerini aç ve bana bak, yoksa dururum."

Durmamam için yalvarmaya çalışıyor. Kelimeleri karmakarışık. Nefes alabiliyor ama zorlanıyor ve ben artık bıktım. Etli göğüslerinin sallanışını izlemek beni bitirmeye yetiyor. Sikim o kadar sertleşti ki neredeyse patlayacak gibi hissediyorum. Etrafımda kenetleniyor, serbest kalmamı dayanılmaz hale getiriyor. Bir manyak gibi içine gömülüyorum. Boğazını bırakıyorum ve rahatlayarak nefes alıyor ama sadece bir dakikası var. Kalçalarını döndürüyorum, böylece bacaklarımız makaslanıyor ve her bir santimimi hissediyor.

Tanrı aşkına. Çok derindeyim. Tüm uzunluğum yanıyor, içine gömülmüş.

"*Finn*," diye haykırıyor yumruklarını sıkarken. "Durma. Bu çok iyi.

Dayanabilirim." Lanet olsun. Lanet olsun. Kraliçe.

"*Aferin kızıma.* Bunu kaldırabileceğini biliyordum. Şimdi benimle yarışmalı ve kazanmalısın. Benim için gel." Diğer başparmağımyı yalayıp klitorisinin etrafında küçük daireler çizerken, baskın olmayan elim bu kez boğazını buluyor. Sikimin etrafında paramparça olması ancak bir dakikasını alıyor, titreşim ve sıkışma beni de onunla birlikte uçurumun kenarına gönderiyor. Her iki elimi de saçlarının arasından geçiriyorum, dudaklarımız birbirine kenetleniyor ve her onsunu içine dökerken tatlı çığlıklarını yutuyorum.

Altımda titremesini durdurması sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor. Nefes alış veriş sakınleşene kadar onu koruyarak tutuyor ve ısıtıyorum. Göğsünün altımda yükselip alçalması uyuklamama neden oluyor olmalı çünkü bir an zaman kaybediyorum ve Avery'nin göğsümü itmesiyle uyanıyorum.

"Finn, bırak beni. Lütfen."

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, yapış yapış bedenlerimizi birbirinden ayırarak. Yana dönerek, "Seni eziyor muyum?" diye soruyorum. "Hayır, sadece üzerine damlatıyorum. İğrenç bir şey."

"İğrenç mi?" Aşağı uzanarak kalçalarının arasını okşuyorum ve bacaklarını kapatmasına neden oluyorum. O

Doğru. Damlatıyor. "Bu neden iğrenç? O benim."

"Sadece çok fazla," diye mırıldanıyor ve ben de ona sırtarak karşılık veriyorum. "Bununla gurur duyuyorsun, değil mi?" Kıkırdıyor. "Sağlıklı ve güçlü bir tohumum olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Ben de erkeklerin sadece boylarıyla övündüklerini sanırdım." Bir an için sadece kalp atışlarımızın sesi duyuldu ve sonra sesi kısıldı. "Çocuk istiyor musun?"

"Oh evet. Kesinlikle."

"Kaç tane?"

Elini bulmak için uzanıyorum ve yumruğumu kapatıp elini dudaklarıma götürmeden önce parmaklarımı onunkilerin arasında örüyorum. "Karım bana ne kadar verirse. Tercihen üç oğlan ve sonra da öyle bir şımartacağım bir kız bebek ki dünyanın en şımarık küçük divası olacak."

"Çok fazla bebek var Finn. Muhtemelen bir an önce başlaman

gerekıyor." "Hm, doğum kontrolüne ne kadar güveniyorsun? Belki de az

önce güvendim," diye takıldım. "Tamam, komik adam." Elini geri

çekiyor. "Temizlenmem gerek."

Sağ tarafımdaki kapıyı gösteriyorum. "İçeride eksiksiz bir banyo var. Temiz duş, temiz havlular, ihtiyacın olan her şey var. İşin bitince yukarı mutfığa gel, tamam mı? Bize atıştırmalık bir şeyler hazırlayayım."

Doğrulup omzunun üzerinden bakıyor, uzun saçları sırtına dökülüyor ve nane yeşili gözleri yumuşak bir pus içinde. *Kahretsin, bu mükemmel bir kare.* Keşke fotoğraf makinem elimde olsaydı. "Yaz sonunda konuşacağımızı söylediğimizi biliyorum... ama bu arada..."

"Öyle mi?"

"Bu ne o zaman? Yani, bu gece burada kalmalı mıyım?"

Boğazımı temizliyorum, tedirginliğimi gizlemeye çalışıyorum. Oyunlar bitti. Elimi gösterdim. Artık beni kol mesafesinde tutamayacak ya da benden kaçamayacak. "Sanki daha önce yan yana yatmamışsınız gibi."

"O bir oteldi," diye ısrar ediyor. "Bu biraz farklı. Burası sizin eviniz. Senin alanın. Burada mı kalmam gerekiyor?"

Doğruluyorum ve kendimi yataktan kaldırmadan önce çıplak sırtına birkaç öpücük konduruyorum. "Evet, şu andan itibaren sen yatıya kalacaksın." Külotumu çekiyorum ve kaşlarımı uyarırcasına kaldırıyorum. "Eğer yapmazsan büyük sorunlarımız olacak."

Finn'de Dex'in kahve makinesinin aynısı var. Bir kahve makinesinin olması gerektiğinden çok daha süslü. Burada yüksek katlı bir asansörün içinden daha fazla düğme var. Ama yarım yazdan fazla bir süre sonra Dex'in gösterişli kafein makinesinde gezinirken, gözlerim kapalı iyi bir kahve yapabiliyorum. Dört kaşık. Otuz altı ons. Ekstra koyu.

Dolaptan bir kahve fincanı alıyordum ki ön kapının açıldığını ve ardından çarparak kapandığını duydum. İçgüdüsel olarak Finn'in üzerimdeki atletinin eteklerini çekiştiriyorum. Ben balık etli bir kızım ve Finn'in ince, beyaz kas tişörtü hiçbir şekilde üzerime *dökülmüyor*. Muhtemelen manken tipinde çok daha bol ve uzun olurdu ama göğsüm, kalçalarım ve kığım arasında bu gömlek üzerimde bebek tişörtü gibi duruyor ve ön kapıdan giren her kimse bir gösteri yapmak üzere. Yatak odasına dönecek vaktim yok.

"Finn!"

Lennox'un sesini duyunca rahatladım.

"Benim," diye seslendim. "Ve uyarayım, iç çamaşırlarımla geldim."

Lennox köşeyi dönüyor ve benim kızarmış, utangaç gülümsememi görüyor. Bir alçakgönüllülük gösterisi olarak sağ bacağımı sol bacağımın üzerinden geçiriyorum. Bana sırtıyor, son derece memnun görünüyor. "Siz gerçekten tavşanlar gibi sevişiyorsunuz, değil mi?"

Ona göz kırpiyorum. "Fotoğraf çekiminden sonra... *yetişkin* bir pijama partisi yaptık," diyorum alaycı bir ifadeyle kollarımı kavuştururken.

Gülmeye başlıyor, sonra yüzü endişeyle düzleşiyor. "Bekle, yani fotoğraf çekimini yaptınız ve sonra ana eve geri döndünüz, değil mi?"

Finn köşeyi dönüp benim yerime cevap verirken ona suçlu, kapalı dudaklı bir gülümseme veriyorum. "Kesinlikle yapmadık. Stüdyomu vaftiz ettik. Orayı biraz temizlememiz gerekecek."

Finn gömleksiz, gergin ve sıkı karın kaslarını gösteriyor. Bugün daha da şişmiş görünüyorlar, sanki cehennem gibi bir antrenman yapmış gibi. Hmm, itmek karın kaslarını ne kadar çalıştırıyor? Finn'in mükemmel bir şekilde tanımlanmış vücudunu takdir ederken, onda sert olanın bende yumuşak olduğunu bildiğim için bir suçluluk duygusu hissediyorum. Konu dış görünüş olduğunda asla onun seviyesine ulaşamayacağım. Bu adamın bende ne bulduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Belki nezaket? Saygı? Zeka? Ama bunlar bir ilişkiyi yürütmek için yeterli mi? Mason ve benim için kesinlikle yeterli değildi.

"Sizi azgın pislikler. Sahnede ne kadar çalıştığımı biliyor musunuz?"

Finn yanından geçerken Lennox'un saçlarını sinir bozucu bir ağabey gibi karıştırıyor. "Harika bir iş çıkardın. Set çok güzel çalıştı. Fotoğrafları birkaç hafta içinde geri alacağız... tabii ben göremeyeceğim." Yanıma geldiğinde kollarını bana doladı ve elini yarı örtülü saçlarımın üzerine koydu.

Göt. Sanki Lennox görünürde yokmuş gibi beni hiç çekinmeden öpüyor. İyice nefessiz kaldığımda serin dudaklarını dudaklarımdan çekiyor ve üzerimdeki tişörtü çekiştiriyor. "Bu senin üzerinde çok seksi duruyor. Sende kalsın. Yarın uyandığımda seni yine bunun içinde görmek istiyorum."

Tanrım, ilgiye bayılıyorum.

Bunu kabul etmek çok mu yanlış? Mantıklı, çalışkan, sıg olmayan bir kadın olup da bu Adonis gibi adam bana böyle baktığında eriyip bir su birikintisine dönüşebilir miyim?

Finn boş bardağıma bakıyor ve henüz bir fincan doldurmaya fırsatım olmadığını anlayarak bardağı benden alıyor.

"Telefonun orada şarj oluyor. Dün gece burada unutmuş olmalısın, ben de fişe taktım." Mutfak adasındaki prizi gösterdim. "Bu sabah dört kere falan çaldı."

"Kim aradı?" Finn dalgın dalgın soruyor. Dolaptan benimkiyle eşleşecek bir fincan daha getiriyor ve iki fincanı da doldurmaya başlıyor.

"Bilmiyorum."

"*Bilmiyor* musun?" diye mırıldanıyor. "Telefonumu fişe taktığını söylemiştin."

"Evet."

"Yani kimin aradığını görmedin mi?"

"Bakmadım. Bu mahremiyet ihlali olmaz mı?"

Finn arkasını dönüyor ve şaşkın gözleri benimkilerle buluşuyor. "Yapabilirsin.

Saklayacak bir şeyim yok." Şaşkın ifadesine karşılık veriyorum. "Sana inanıyorum.

Ama mahremiyetinize saygı duyuyorum."

Belki de zaman zaman Mason'ın telefonunu karıştırmalıyım. Neler olup bittiğine dair bir ipucu alabilirdim. Rumble uygulamasındaki maceralarının biz ayrıldıktan *sonra* başlamamış olması çok daha olası. Ben hiçbir zaman meraklı biri olmadım. Terk edilmek bunu değiştirmeyecek.

Finn niyetli bir şekilde odayı geçiyor ve ön kolunu omuzlarıma dolayarak beni göğsüne doğru çekiyor. Topraksı ve misk kokuyor, kolonyasının son kalıntıları ve benim şampuanımla karışmış. Bütün gece sevişmişiz gibi kokuyor. Çünkü yapmıştık. Finn beni bırakmadan önce başımın tepesine sert bir öpücük konduruyor. Söylemediği duygu patlaması çok açıktı. Finn'in mahremiyetine saygı duyan ilk kadın ben olabilirim.

İşte o anda mutsuz bir ilişki yaşayan tek kişinin ben olmadığımı fark ettim. Benimki mülayim ve monotonken, Finn'inki cesurca uçarıydı. Yine de ikimiz de hayatta kaldık.

Lennox, "Ben hasarı tespit etmeye gidiyorum, sizi ahmaklar," diyerek bana bir misafirimiz olduğunu hatırlattı. Finn'in kucaklaması o kadar çaresizce duygusaldı ki, bir an için tüm dünya yok oldu. "Ama işte Avery," diyor ve yanımdaki mutfak tezgâhına kâğıttan bir alışveriş torbası koyuyor. "Bu sabah sizin kirlettiğiniz set için bir şeyler almak üzere bir arkadaşımın butik mağazasına uğradım ve senin denizkızı kostümünden bahsettim. *Mükemmel* bir tane bulmuş. Eminim üzerinde çok seksi duracaktır. Ve tüm önemli kısımları kapatıyor."

"Denizkızı kostümü mü?" Finn

soruyor. "Cass'in partisi için."

Sanırım Lennox bu konuyu konuştuğumuzu varsaydı ama dün gece biraz meşguldük. Finn'e bu sabah gitmem konusunda ne düşündüğünü soracaktım. Lennox'un arkadaşı olarak mı yoksa sevgilisi olarak mı gitmemi istediğini soracaktım. Yüzündeki geyik bakışına bakılırsa, beni Ruby's'in on mil yarıçapı içinde istemediğini varsayıyorum.

"Cass'le konuştun mu?" Finn bana sordu.

Lennox benim adıma, "Hayır, artı bir aldım," diye cevap veriyor.

Finn gözlerini kuzenine dikeyor. "Ve sen Avery'yi davet

ettin? "Gitmek zorunda değilim-"

"Lanet olsun, yapamazsın!" Lennox çığlık atıyor. "Bu kostüm daha üstün ve bende zaten bir sürü parıltılı denizkızı boku var. *Sen gidiyorsun.*" Gözlerini Finn'e diyor ve doğrudan onun alnını işaret ediyor. "Ve *sen* de yüzünü düzelt. Göt gibi görünüyorsun. Geri geleceğim," diye mırıldanarak bodruma açılan kapıya yöneliyor ve yol boyunca sanatını kirlettiğimiz için homurdanıyor.

Kapının kapandığını duyar duymaz Finn teslim olmak için avuçlarını havaya kaldırıyor. Ama ondan önce ben konuşuyorum.

"Finn, kendimi araya sokmaya çalışmıyordum-"

"Hayır, öyle değil. Nerede olursam olayım hoş geldin-"

"Sadece Lennox iyi davranmaya çalışıyordu ve ben de kostüm fikrimden bahsettim, o da heyecanlandı." Hemen sözünü kesiyorum ve panik içinde devam ediyorum çünkü yüzündeki ifade tamamen reddedilmiş gibi görünüyor. Tabii ki. Finn ve ben özel hayatımızda çok iyi anlaşıyoruz ama onun benimle müstakbel beyefendiler kulübünde, etrafı güzel ve zayıf kadınlarla çevrili bir denizde boy göstermek isteyeceğini düşünmemeliydim-

"Cass ve ben seks yaptık," diye ağzından kaçırdı. "*Seks yaptık.* Yıllarca. Sadece birkaç ay önce bıraktık."

Zaman çizelgesi mantıklı değil. Cass ile yıllarca seks mi yapmış? Ama ben yıllardır Nora ile birlikte olduğunu sanıyordum. "Nora'yı aldattın mı?"

"*Hayır.* Asla."

"Yani siz ayrıldığınızda Cass ile yattın mı?"

Finn bana dolu bir kupa uzatıyor, sonra geri çekiliyor. "Teknik olarak o da var."

"Bu kadar kaçamak konuşmayı keser misin?" Sıcak kahveden küçük bir yudum alıyorum. Dilimi haşladığında irkilmiyorum. Finn'i sanki biri parmak uçlarına çivi çakıyormuş gibi gösteren şey her neyse ona çok fazla odaklanmış durumdayım. "Sadece söyle bana."

Derin bir nefes üflüyor. "Nora, ben ve Cass birlikte uyurduk." "Ha?"

"Hay Allah," diye homurdanıyor Finn, gözlerini devirerek, daha fazla açıklama yapmak zorunda kaldığı için tedirgin. "Üçlü, Avery. Çoğu zaman Nora ve ben üçlü yapardık, sadece Cass'le. Ona güveniyorduk. Ama o sadece bir arkadaştı. Cass karşılıksız seksi sever, şartsız. Nora'yla ayrıldıktan sonra, acı çektiğim zamanlarda Cass'le birlikte olmak kolaydı çünkü sadece fiziksel bir şeydi."

"Benimle tanıştığında onunla yatmayı bıraktın mı?"

Finn başını sallar. "Ondan birkaç ay önce. Sana söyledim mi bilmiyorum ama biz tanışmadan önce bir süre perhiz yaptım."

Şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Ve başarısız oldum. Gözlerimin ne kadar açıldığını hissedebiliyorum. "Neden?"

"Seksten hoşlanmayı bıraktığım bir noktaya geldim. Sıkıcı ve sıkıcı olmaya başladı. Bir kadınla birlikte oluyordum ve hiçbir şey hissetmiyordum. Sonunda istediğimin bu olmadığını fark ettim ve biraz netlik kazanmak için yatıp kalkmayı bıraktım."

Göğsümü ve ağzımı gösteriyorum, *beni* mi?

Başını sallarken kıkırdıyor. "Sende beni güvende hissettiren bir şey vardı. Bunu söylemek bir erkek için eziklik mi?"

"Hiç de değil," diyorum yatıştırıcı bir şekilde. "Güvende hissetmeyi hak ediyorsun."

Ama yine de, ben de öyle.

Finn'in sapkınlığını bekliyordum. Dün geceki sert seksten gerçekten zevk alıyor gibiydi. Bulanık kelepçeler konusunda tamamen iyiyim ve daha fazla çıplak fotoğraf çekimine açık olurum, ama *bu* ...

"Hâlâ üçlü sekslerden hoşlanıyor musun?"

Ellerini saçlarında gezdiriyor ve dudaklarını büzüyor. "Buna nasıl cevap vermem gerekiyor?" "Dürüstçe," diye yanıtlıyorum.

"Tabii ki yaptım. Birden fazla kadınla birlikteyken çok fazla şey oluyor" -beceriksizce başını kaşıyor- "parçalar ve uyarımlar." Elini yüzünde gezdiriyor ve kelimeler ağzında kötü bir tat bırakıyormuş gibi inliyor. "Ama bunu yapmanı asla beklemezdim. Seni Nora'yla tanıştırmayacağım için Cass'in doğum günü konusunda endişeliydim, bu yüzden Cass konusunda ne yapacağımdan emin değilim. O gerçekten sadece bir arkadaş ama yine de seni rahatsız etmek istemem."

Düşünceli olmaya çalıştığını biliyorum, ama tek duyduğum *Finn'in üçlü sekslerden hoşlandığı* ve yine de *bunu yapmamı asla beklemeyeceği*di.

"Benim bilmediğim başka nelerden hoşlanırsın?" Neredeyse sormaya korkuyorum. "Sana ayak uyduramadığımı düşünmeni istemiyorum."

Başını yana eğiyor ve gözlerinde acıma duygusuyla bana bakıyor. "Yetişmek mi? Kilometrelerce öndesiniz, Kraliçe. Ben mutluyum. Seks yapma şeklimizden son derece memnunum."

"Tamamen *memnun* musun?"

"Evet." Finn bana nazik bir gülümseme veriyor ve burnuna dokunuyor. "Sen mükemmelsin."

Belli ki farklı kelimelere takılıyoruz çünkü o *mükemmelliğin* bir iltifat olduğunu düşünüyor ama ben *içeriğin* neye yol açtığını çok iyi biliyorum. Can sıkıntısı, tatminsizlik ve dört yıl sonra evlenme teklifi almak ve hemen ardından dağınık, ufalanmış bir çikolatalı kek yığınının içinde ağlarken terk edilmek. Otuz dört yaşında yeniden başlamak için tekrar aşık olursam lanetleneceğim.

Finn, Lennox'un yere bıraktığı alışveriş çantasını alır ve bir göz atar. "Tamam, açık olmak gerekirse, ben yanında olmadığım sürece bu kıyafetle hiçbir yere gitmiyorsun."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yani beni yatak odasında bir kez itip kakmana izin verdim ve birdenbire benim koruyucum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bunu giymen için bir bakıcıya *ihtiyacın var*." Zar zor sütyen sayılabilecek bir şey çıkardı. Aslında ince bir telle birbirine tutturulmuş iki istiridye kabuğundan ibaret. Bırakın iri göğüslerimi, bir pamuk topunu bile taşıyamaz.

Lennox'un çılgınca yanlış yönlendirilmiş yargısı karşısında çenem düşüyor. Finn çantanın içine bakıyor ve bana hınzırca gülümsüyor.

"Alt kısımları görmek istiyor muyum?"

Gülümsemesi şeytani. "Görecek pek bir şey yok,

Kraliçe." "Aman Tanrım."

Denizkızı sütyenini çantaya geri koyuyor ve kahve fincanımı elimden alıp bir kenara bırakıyor. Her bir elimi tutup beline doluyor. "Eskiden çıkar ilişkisi olan arkadaşım doğum günü partisi veriyor. Gri bölgede olduğumuzun farkındayım ama eğer senin için de uygunsa, benimle resmi olarak çıkmanı ve seksi denizkızı kostümünle hava atmanı çok isterim. Ne dersin?"

"Tamam," dedim. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok isterim."

"Güzel," diye nefes verir. "Şimdi gel bakalım." Bir eliyle bileğimi kavırıyor ve beni arkasından çekiştiriyor, yanından geçerken tezgâhtaki alışveriş poşetini kapıyor. "Bunun uygun olduğundan emin olmak için kapsamlı bir inceleme yapmam gerekiyor."

Aman Tanrım. Kalçalarımın arasında hemen kabaran dürtü, hassas ağrıdan biraz daha güçlü. Dün gece saatlerce seviştikten sonra biraz ara vermek akıllıca olurdu muhtemelen ama Finn bu. Hangi çılgın kadın hayır der ki? Bu adamdan uzaklaşabilmek için sikişinin düşmesini ummalı ve dua etmeliyim.

Bu kimya. Şehvet. Arzu. Saplantı. *İçerikle* alakası yok. Şimdi bu şekilde nasıl devam edebilirim? Son ilişkimle aynı kaderi paylaşmaktan nasıl kaçınabilirim?

"Sanırım uymazsa, çıkarabiliriz."

"İşte ruh budur, Kraliçe."

Finn elimi sıkıyor ve kolundaki deniz kızlarının dans etmesine neden oluyor. O kayanın üzerinde üç tanesi bir arada kümelenmiş. Onlara merakla bakıyorum. Gülümsemeleri çok hınzırca, sanki kirli bir sırları varmış gibi. Kesinlikle eğleniyor gibi görünüyorlar.

Dürüst olun hanımlar. Siz de birlikte meşgul oluyor musunuz? Ben kaçırıyor muyum? "Avery?" Finn yatak odasının kapısının dışında soruyor. "İyi misin?

Endişeli görünüyorsun." "Hayır, hayır," elini sıkarken ona güvence veriyorum. "Ben iyiyim."

Tamamen iyi.

Tamamen memnunum.

“H "Lanet olsun, çok fazla ten görünüyor."

Sadece Palmer'ın FaceTime görüşmemizdeki sözleri değil. Yüzünün aldığı şekil sanki acı çekiyormuş gibi. Denizkızı kostümümün içinde bana şaşkınlık ve dehşetle baktığı çok açık. "Şalın falan var mı?"

"Aslında sadece makyajımı sormuştum Palmer," diyorum aynaya yaklaşıp banyodaki sandalyeye oturarak birkaç farklı göz farının ve mini sim kutularının önüne geçiyorum. Lennox'un hazırlanmama yardım etmesi gerekiyordu ama kendi deyimiyle süper grip yüzünden korkunç derecede hastalandı. Üç günden fazla oldu ve daha bu sabah bu geceki doğum günü partisine katılmasının mümkün olmadığını teyit ettik. Partiye katılmamayı ve onun yerine bakımına yardım etmeyi teklif ettim ama Alan'a bulaştırdığı için kendini yeterince suçlu hissettiğinde ısrar etti. Kendi evlerinde dertleşmeyi planlıyorlar.

Bu gece birlikte, Snuggies içinde, Marvel film maratonunun önünde sefalet.

Kıskandım. Ateş ve titreme dışında, bu tam olarak benim mükemmel randevu gecesi versiyonum. Sanki kırmızı halıda yürüyecekmişim ya da koridorda yürüyecekmişim gibi saatlerce süslenmek, içine düşmek istediğim bir rutin değil. Ama Finn bu gece için çok heyecanlı görünüyor. Oyunbozanlık etmek istemiyorum. Son birkaç haftadır gri bölgenin tadını çıkarıyoruz. Flört ettiğimiz, sarıldığımız, sürekli seks yaptığımız ama hayatımızı değiştirecek kararlar almak zorunda olmadığımız bir yer. Ancak gri alanın bir son kullanma tarihi var ve bu tarih üç gün sonra yönetim kuruluna sunum yapmak üzere Cancun'a gittiğimde dolacak.

Garip bir sessizliğe bürünen Palmer'a göz kırpıyorum.

"Tamam, iyi, sadece söyle-şişman görünüyor muyum? Çünkü Lennox ve Finn beni kostümün içinde gördüler ve şişman göründüğümü söylediler-"

"Hayır. Hayır, Aves. *Şişman* demedim. Sadece..." Alnını çimdikliyor. "Finn ve Lennox ne dedi?" diye soruyor alaycı bir ses tonuyla.

Lennox dudak uçuklatacak kadar cesur ve seksi göründüğümü söyledi. Ayrıca göğüslerim hakkında pek de hoş olmayan yorumlar yaptı, hepsi de iltifattı. Finn ise pek bir şey söylemedi çünkü kostümü giyer giymez hemen çıkardı. Deniz kızlarının yeni fetişi olabileceğinden bahsetti.

"İyi göründüğünü söylediler." Denizkızı kostümünün alt kısmı, transparan ve şeffaf olan uzun, dökümlü, pembe bir etektir. Narin kumaş, gümüş zincirlerle bir arada tutularak istiridye kabuğuna bağlanıyor.

-Bu da sütyenime uyuyor ve alt *kısmımı* kapatıyor. Bu hayatımda giydiğim en açık şey ama bir striptiz kulübü kostüm partisine gidiyorum. Ve ben artık bir yetişkin değil miyim? Kim bana ne giyip giymeyeceğimi söyleme hakkına sahip?

"Belki üzerine bir üst giysi giyebilirsin. Mesela bir tişört al ve sütyeninin üzerine koyup uçlarını bağla." Bana yabancı bir kavrammış gibi elleriyle bir düğüm gösteriyor. "Kendini daha da rahat hissedersin."

"Teşekkürler Palmer. Gerçekten destekleyici," diye acı acı mırıldanıyorum ve bir makyaj fırçası alıp pasif agresif bir şekilde kılları sim kabına çok sert bir şekilde saplıyorum. Pembe ve gümüş ışıltılar banyo tezgahına ve pamuklu çubuk kabına yaslanmış telefonumun altına saçılıyor.

"Hadi ama. Kötü görüldüğünü söylemiyorum. Sadece..."

Nefes veriyorum ve ekranda gözleriyle buluşuyorum.

"Ne oldu?" "Değişiyorsun, hem de çok."

"Ve?" Sesimdeki kızgınlığı saklamakta iyi bir iş çıkaramıyorum.

Palmer ses tonum karşısında gözlerini devirdi. "Yani, seni tanıyorum, Aves. Yirmi yıldır en iyi arkadaşımsın, bu yüzden tam bir güvenle söyleyebilirim ki sen, *gerçek* sen, oldukça inanılmazsın. Mason doğru kişi değildi diye tüm kimliğini değiştirmeni istemiyorum. Sen biri için mükemmelsin. Ve o kişinin de senin bir denizkızı sürtüğü gibi giyinip striptiz kulübünde parti yapmanı isteyeceğini sanmıyorum."

Ben deadpan. "Sürtük mü?"

Teslim olmak için ellerini kaldırıyor. "Özür dilerim! Kötü kelime seçimi. Ne demek istediğimi anladın. Sen Vegas değilsin, *dışarı çıkmıyorsun*, sen *Avery'sin*. Kanepede kucaklaşıyorsun, akşam yemeğinde patates kızartması yiyorsun ve tanıdığım en zeki, en nazik insansın. Sen her şeyi hak ediyorsun, Aves."

Her zamanki gibi, Palmer'ın sevgi dolu ve destekleyici mesajı, şımarıklık ve yargılamadan oluşan şeker kaplamasına sarılmış, ancak en azından özü tatlı.

Sergilediğim göğüs dekolteme işaret ediyorum. "Bu normal değil. Bu partiye gitmek isteyen bendim. Finn... Bilmiyorum Palmer, aramızda bir şeyler var ve bence bu gerçek."

Kokmuş bir şeyin kokusunu almış gibi dudağını kaldırıyor. "Gerçek mi? Sen ve striptiz kulübü sahibi mi? *Hadi ama*."

"O bir fotoğrafçı, gerçekten iyi bir fotoğrafçı," diyorum ve aerosol saç spreyini alıp avucuma sıkıyorum. Makyaj fırçasını kullanarak göz kalemimin bittiği yere sağlıklı bir kat parıltı bırakmadan önce sıvıyı gözlerimin kenarlarına sürüyorum. Lanetleneyeceğim. Gerçekten işe yarıyor; simler yerine yapışıyor. Hepsi Lennox'un dehası sayesinde. "Onunla birlikte olmak ve ilişkimize gerçek bir şans vermek için buraya taşınmamı istiyor."

"Dur. Ne oluyor lan?" Palmer soruyor, gözleri geniş daireler çiziyor. "Sen-" "Ben."

Legacy Resorts işini alırsam Vegas'a taşınacağım."

İş neredeyse garanti.

Önsezim fazlasıyla doğruymuş. Yönetim kurulu üyelerinin mali tablolarını incelediğimde, Legacy'nin ana sorununun ne olduğu çok açıktı...

Bir fareleri var.

Şirketi satmak ve herkesi kendi arkasında toplamak konusunda en kararlı olan üye, Legacy'nin doğrudan rakibinde büyük bir yatırımcı oldu. Büyük sunumum bir sunumdan cadı avına dönüştü. Yönetim ekibine ve diğer yönetim kurulu üyelerine Bay Wallace Frank'in neyin peşinde olduğunu anlattığımda, yönetim kurulundan çıkarılacak ve Legacy destekleyici bir ekip ve sağlam bir yeni marka vizyonu ile yeni bir başlangıç yapabilecek.

Benim vizyonum.

Yanağımın içini ısıırıyorum ve kendimi destekliyorum, birazdan gelecek olan iğneleyici sözler hazırlanıyorum.

Palmer'ın ağzından sadece gözyaşları dökülür. "Palmer?"

diye sordum.

Başını sallar ve burnunu çeker.

"Palmer... sorun ne?" Gözlerinin dolmasını ve yanaklarının kızarmasını izlerken ses tonum yumuşuyor.

"İşimi, evimi ve en iyi arkadaşımı aynı anda kaybedeceğimi bilmek *harika*." "Ne? O asistan seni gerçekten kovdurdu mu? Çünkü bu-"

Palmer tekrar başını sallar. "Hayır. Dizi kabul edilmedi. Kanal son anda fikrini değiştirdi. Yarın son kontrolümü yapacaklar ve sonra işimiz bitecek. Sana bu hafta sonu söyleyecektim."

Kafasını asma şekli midemi bulandırıyor. Palmer'ı böyle görmekten nefret ediyorum. Küstahlığı ve alaycılığı, şansa ve sonsuz merdivenlere dayalı bir sektörde yıllarca reddedildikten sonra inşa ettiği bir duvar. On yıldır onu reddeden bir sektör.

"Palmer... Çok üzgünüm dostum. Benden ne istiyorsun?"

"Herhangi bir şey mi? Çok fazla şey istesem bile mi?"

Emin bir şekilde başımı sallıyorum. "Kesinlikle."

"Beni almaya gelir misin? Dönüş yolunu tek başıma gitmek istemiyorum. Havayolu sektöründe bağlantıların olduğunu biliyorum. Bir son dakika uçuşu ayarlayabilir misin-"

"Evet. Yarın gece uçağa bineceğim. Benimle Cancun'a gelebilirsin, tamam mı? Bana çiftler için bir süit ayırttılar ama bunu Mason'la paylaşmamın imkanı yok. Benimle çıkmak ister misin?"

Legacy Resorts'tan Hunter, Mason ve benim hala bir çift olduğumuza dair yanlış bir varsayımda bulundu, bu yüzden asistanına Legacy'nin Cancun tatil beldesinde bir balayı süiti ayarlattı. Mason'a kibarca lüks süiti tutacağımı ve sunum için yatacak başka bir yer bulması gerektiğini söyledim. Aslında Finn'e bir son dakika davetiyle sürpriz yapacaktım ama Palmer'ın dikkatinin dağılmasına ihtiyacı olduğu açık. Ben Arrow Danışmanlık'ın geleceğini güvence altına alırken o da Meksika'da bronzlaşıp sarhoş olabilir.

"Ama Mason'a iyi davranmalısın," diye devam ediyorum. "O da orada olacak."

Yüzünde iğrenmiş bir ifade beliriyor.

"Bedava tatil, tatlım. Dilenciler seçici olamaz."

"Tüm bunlar hakkında ne karar verdin? Arrow ile yaşadığınız onca şeyden sonra Mason'ı gerçekten terk mi edeceksiniz?"

"*Vay canına*, bakın kim farklı bir melodi söylüyor," diyorum alaycı bir şekilde. "Savaş nihayet sona erdi mi?" Başımı sallamadan önce göz kırpyorum. "Hayır. Mükemmel bir çözüm buldum. Arrow Consulting'e dokunmayacağım ve Legacy Resorts'a özel bir rekabet etmeme teklifi sunacağım. Böylece biz onların dolgun maaş çekini alacağız, ben Mason'a adil payını vereceğim ve Arrow Danışmanlık Legacy için özel bir kaynak olacak." Parmaklarımı birleştirip öpüyorum. "Dahi olduğumu söylemek istemiyorum ama..." Yüzümde kocaman bir sırıtişla omuzlarımı kaldırıyorum. Sadece onu neşelendirmeye çalışıyorum. "Her şey yoluna girecek. Benimle Vegas'a taşınabilirsin. Hâlâ birlikte bir yer bulabiliriz."

"Los Angeles'ta olmam gerek-"

"Biliyorum." Keşke oyunculuk kariyerini bıraksa ve kendini iyi hissettirecek bir şeyler bulsa. Ama Palmer'ın yetenekli olduğunu da biliyorum. Herkes kendi yolunu kendi bulur. "Eğer istediğin buysa, bu diziyi büyük bir sıçrama tahtası olarak gör. Harika bir iş buldun Palmer. Projeye kimin yatırım yapacağı senin kontrolünde değil. O yüzden bu deneyimi yaşa, evine git ve *sıkı çalış*. Başka bir fırsat karşına çıkacaktır. Sana söz veriyorum dostum. Seni seviyorum."

"Biliyorum." Parmak uçlarını kapalı gözlerine bastırıyor. "Ama... Bilmiyorum... Bu kadar çabuk

yeni bir hayata, yeni arkadaşlara ve yeni bir adama sahip olmandan korkuyorum. Ben senin en eski arkadaşınım. Ben senin

seninle sonsuza kadar. Gerçekten beni rastgele seksi bir adam için terk mi edeceksin? Düşündüm de..."

Haftalar önce ona verdiğim sözü hatırlayınca başımı öne eğdim. Finn'den önce. Kendimin bu yeni versiyonunu bulmadan önce. Palmer'a bu işte birlikte olduğumuzu ve bana güvenebileceğini söyledim. Bana ihtiyacı var. Mason'ın bana ihtiyacı var. Erkek arkadaşım değil ama hâlâ iş ortağım.

Eski arkadaşlarını terk edip, aslında muhtemelen uyum sağlayamayacağım parlak yeni bir hayata atılan kız olmak istemiyorum. Belki de bu çok hızlı ilerliyor. Bu yaz sadece gerçeklerden uzaklaşmak için bir molaydı ama şimdi gerçek hayat beni yakalıyor gibi görünüyor.

"Bunu birlikte çözeceğiz Palmer. Merak etme. Yarın orada olacağım, tamam mı? Uçuş bilgilerimi alır almaz sana mesaj atacağım."

"Tamam," diyor buruk gözyaşlarının arasından. Tekrar kızarmış, şiş gözlerini siliyor. "Seni seviyorum, Aves. Seni hak etmiyorum."

"Beni yakaladınız."

"Finn Harvey, benim bir yüzüm var, biliyorsun."

Finn isteksizce gözlerini göğsünden ayırıp limuzinin karşı tarafından bakışlarımla buluşuyor. "Özür dilerim, bir şey mi dedin?" diye soruyor. "Seksi göğüslerinden seni duymak çok zor."

Ona kaşlarımı çatmaya çalışıyorum ama isteksiz bir gülümseme araya giriyor ve o da gri polosunun üst düğmelerini müstehcen bir şekilde açarak karşılık veriyor. Finn'in beni partiye götürmek için evime koyu renk kot pantolon ve gri bir polo ile gelmesi beni şaşırttı. Beni şık bir akşam yemeğine götürürken giydiği gibi giyinmişti. Ona kostümünün nerede olduğunu sorduğumda, Cass'in kostüm partilerinde sadece kadınların giyindiğini söyledi, ki bu bana çok av-avcı tarzı bir durum gibi geldi, ama hey... *Vegas'tayken*.

Finn arkasına uzanıp bölmeyi yarıya kadar açıyor. "Trafik nasıl?" diye soruyor şoföre.

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama limuzin muamelesine alışabilirim. Sorun lüks olması değil. Uzatılmış limuzin, buzda şampanya ya da pelüş deri koltuklar umurumda bile değil. Her limuzine bindiğimizde, yolculuğu Finn'le ayak oyunu oynayarak ve kırmızı-yeşil ışıklar altında yüzünün yan tarafının aydınlanmasını izlemek yerine parlak bebek mavisi gözlerine bakarak geçiriyorum.

"Biraz sıkışık," diye yanıtlıyor şoför. "Ama merak etmeyin, sizi oraya zamanında ulaştıracağız."

"Acele etme," diye cevap veriyor Finn şoföre, gözleri ileride, istiridye kabuklu denizkızı sütyenime kilitlenmiş olsa da. "Yaklaşık yirmi dakikaya daha ihtiyacımız var. Eğer daha erken varırsak, blokta daire çizin ve hiçbir koşulda bu bölmeyi aşağı yuvarlamayın. Anlaşıldı mı?"

Şoför, Finn'in ima ettiği şey hakkında hiçbir fikri ya da ilgisi yokmuş gibi kayıtsızca, "Evet efendim," diye cevap verir.

Geçtiğimiz birkaç yıl içinde pek çok üst düzey CEO ile çalıştım. Verdiği emirlerin coşkuyla yerine getirileceğini bilen bir adamın aldığı belli bir otorite havası vardır. Finn'de bir CEO'nun tavrından izler var. Küçük anlarda ortaya çıkıyor. Çoğu zaman yumuşak, tatlı ve çekici, ama içinde yaşayan bir patron var. Bu yönü sadece tahrik olduğunda ya da sinirlendiğinde ortaya çıkıyor.

Bölme tekrar kalktığında Finn pantolonunun üzerinden aletini tutuyor ve alt dudağını ısıırıyor. "Pekâlâ, Kraliçe. Limuzinlerde ne yaptığımızı biliyorsun. Aç onları."

Bu sefer kaşlarımı çatıyorum. "Hayır."

Tek kaşını kaldırıyor. "Pardon? Tatlım, sana elli kere hatırlattım."

Gezegendeki en güzel kadın, sana bir limuzin getirdi ve topuklarının acıdığını söylediğin için son on dakika boyunca seksi küçük ayaklarını ovdu."

"Evet," diye itiraf ediyorum, "bu gece mükemmeldin." *Aslında her gece.*

Kesinlikle başını sallıyor. "Evet. Ön sevişme. Şimdi, öde bakalım. Kendine dokun. Saat işliyor." "Hayır."

"Neden?"

"Çünkü ben..." İtiraf etmekten utanıyorum ama Finn'in onu reddettiğimi düşünmesini de istemiyorum. "Saçım ve makyajım için gerçekten uzun zaman harcadım çünkü olabildiğince iyi görünmek istiyorum. Tüm arkadaşlarının beni terli, lekeli ve kıvrıkcık saçlı görmesini istemiyorum. Benimle geldiğin için utanmanı istemiyorum, tamam mı? Güzel bir kızı hak ediyorsun, Finn. Gerçekten çabalıyorum."

Mason için gösterdiğim çabayı Finn için gösteriyorum. Belki de geçmişteki hatalarımı düzeltmeye çalıştığım içindir. Belki de Finn benim için daha önemli olduğu için. Belki de Finn söz konusu olduğunda rekabetin çok çetin olduğunu bildiğim içindir. Şimdiye kadar rekabetle hiç ilgilenmedim. Ama bu inkar edilemez.

Artık dikkatini çektiğime göre, onu kaybetmek istemiyorum.

"Zaten olduğun bir şey olmak için neden bu kadar çabalıyorsun? Avery, bu limuzini geri çevirip hemen eve gidebiliriz." Finn'in yüz ifadesi düzleşirken gözleri endişeyle dalıyor. "Bu gece dışarı çıkıyoruz çünkü *sen* istedin. Ben olsam gitmezdim. Bunlar benim çılgın parti arkadaşlarım. Eğer hoşuna gitmiyorsa, hayatımın bir parçası olmak zorunda değiller."

"Benim için arkadaşlarından vazgeçer misin?"

Başını sallıyor. "Senden tüm hayatını değiştirmeni ve sadece bize bir şans vermek için buraya taşınmanı istiyorum. Kendini güvende hissetmek için neye ihtiyacın varsa sana vereceğim. Bu palyaçoları aylardır görmüyorum ve hiçbir şey kaçırmıyorum."

Dudaklarımı birbirine sürtüyorum, kalın parlatici yüzünden ne kadar kaygan olduklarını unutuyorum. "Finn, sana *sana* bir kez olsun aşk dersi vereyim mi?" "Elbette."

"Onun için arkadaşlarınızdan vazgeçmenizi isteyen bir kadınla birlikte olmayın. Sevdiğiniz ve hoşlandığınız şeylerin bir parçası olmak isteyen bir kadınla birlikte olun."

Finn'e bu gece taşınma planımdan bahsetmek istedim. Benim büyük jestim. Bunun bir risk olduğunu ve birbirimizi uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum, ama kimyamız inkar edilemez. Güvensizliğimi bir kenara bırakıp, bunun nereye varacağını görmek istedim.

Ama birkaç saat önce Palmer'dan o telefonu aldım. Eski hayatım beni eve çağırıyor ve ben yirmi yıllık en iyi arkadaşına sırtını dönen bir kadın olmak istemiyorum çünkü iki aydır ona iyi davranan bir adam için şehvetle dolup taşıyor ve seks delisi oluyor.

Ben nasıl bir kadınam? Nasıl bir arkadaşım? Karar vermek için zamana ihtiyacım var ve şimdi Finn'e bu gece planladığım gibi gerçek cevaplar veremem, bu yüzden bunun yerine ayakkabılarımı tekmeliyorum, bacaklarımı büküyorum ve topuklarımı koltuğumun kenarına bastırıyorum, sonra bacaklarımı açıyorum.

"Çılgınca bir şey yok," diye mırıldanıyorum eteğimin şeritlerini kalçamın iki yanından ayırırken, böylece çıplak renkli külotumu net bir şekilde görebiliyor. "Saçımı ve makyajımı bozmayacağım."

Önümde dizlerinin üzerine çökerken açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi görünüyor. "Peki. O zaman arkana yaslanıp rahatlamaya ne dersin? Sen o güzel halini hiç bozma, bütün işi ben

yaparım."

Ben cevap veremedem külotumu yana çekti ve dilini yarığımın üzerinde gezdirdi. Zaten eriyordum. Şimdi yanıyorum.

"Aman Tanrım," diye inliyorum.

Bu gece benimle dalga geçmiyor. Zamanlayıcımız var, bu yüzden hemen susamış bir köpek gibi beni yalıyor,

Ve aniden nasıl göründüğümü o kadar da önemsememeye başladım. Parmaklarımı saçlarında dolaştırıyorum ve ıslak diline sürtünüyorum, en az onun kadar sert olmaya çalışıyorum.

"Rahatla dedim," diye mırıldanıyor ve klitorisime üflüyor, serin hava beni ürpertiyor. "Ben hallederim. Arkana yaslan ve keyfini çıkar."

Tükürüğünün dilinin ucunda birikmesine izin verdikten sonra hızla klitorisime dokunuyor ve birkaç hafta önce bana verdiği baş tavsiyesine uyuyor. Şöyle bir şeydi: Islak tut, çok baskı uygula ve en sevdiğim kısım... çok övgü.

"Lanet olsun, tadın çok güzel ve çok yumuşak hissediyorum," diye inliyor bana karşı. "Bu nasıl bir his, Kraliçe?" "İyi," diye nefes almaya zorluyorum kendimi.

"Hm, sadece iyi mi?" Klitorisime yapışıyor ve yanaklarını çukurlaştırıyor, bir parmağını içime sokarken olabildiğince sert emiyor.

Şoförün muhtemelen her şeyi duyabileceği gerçeğini görmezden gelerek "Siktir!" diye bağıriyorum. Müzik mi çalıyor? Biraz müzik açmalıyız... *yüksek sesle*... çünkü gerçekten çığlık atmak istiyorum. "Evet, işte böyle."

Cevap verecek kadar uzun süre emmeyi bırakıyor. "İyi kız, bu daha iyi. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini söyle."

"Sen lanet bir kralsın, Finn. Bu işte çok iyisin. Lütfen durma."

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," diye homurdanıyor ikinci parmağını sokarken. "Biliyor musun?" diye soruyor dudaklarını bedenimden çekerken.

Başımı koltuğun arkasından kaldırıyorum. "Devam et," diye yalvarıyorum. "Yaklaştım."

Başını kaldırıp bana hınzırca bir gülümseme fırlatıyor. "Parmaklarım hâlâ sende. Tanrım, seni muhtaç kız.

Seninle bir dakika konuşmama izin ver."

Dudaklarım sert bir çizgi halinde birbirine yapışırken ona göz kırpiyorum.

"Yüzde sıfır eğleniyorum." Parmaklarını sertçe içime sokarak homurdanmamı sağlıyor. "Bu çok kolay."

"Ne?" Hızını artırırken haykırıyorum.

"Evet, artık amını çok iyi biliyorum."

Parmaklarını uzun ve düz tutmaya dikkat ediyor, eğer onları kıvrırırsa limuzini kirlettiğim için yaygara koparacağımı biliyor. *Bunu* bana evde yapmasına izin veriyorum, tercihen duşta. Burada olmaz. Denizkızı kostümümün içinde, halkın içine çıkmadan hemen önce olmaz.

"Seni nasıl iyi hissettireceğimi çok iyi biliyorum bebeğim. Bu amcığı kilit altına aldım." "Ne demek istiyorsun?" Nefes nefese soruyorum.

"Şimdi, kalbini nasıl alabilirim, hm? Seni elimde tutmak için ne yapmalıyım? Seni tam olarak istediğim şey olduğuna ikna etmek için?" Dudaklarıyla tekrar klitorisime yapışıyor ve beni eşiğe getiriyor, tekrar çekilmeden önce ayak parmaklarımın kıvrıldığından ve kalçalarımın gerildiğinden emin oluyor. "Şimdi bana aşık olmaya başlamanı istiyorum, Avery."

Aşık mısın?

Normalde bu konuşmayı yapmak için son derece uygunsuz bir zaman olduğunu düşünürdüm ama Finn'le doğru hissettiriyor. Konuşuyor ya da sevişiyor olmamız fark etmiyor, aramızdaki bağ aynı. Derin, gerçek ve her şeyi kapsıyor. Belki duygularım da bedenimle aynı anda patlayacak.

Finn, "Yolu yarılادم ve bitiş çizgisinde yalnız kalmak istemiyorum," diye devam ediyor.

Şimdi klitorisimi ısırtıyor, beni nasıl tahrik ettiğini biliyor. Tehlike fikrinin verdiği heyecan. Bana zarar verebilirdi ama vermiyor. Çok kontrollü, kıstırması neredeyse acının eşiğinde ama tam değil. Mükemmel denge beni patlatıyor. Finn'in her zaman uçurumdan atlamam için beni

cesaretlendireceğini ve sonra beni yakalamak için dipte bekleyeceğini bilmenin verdiği güven.

O kadar sert boşalıyorum ki neredeyse acıyor. Sırtım o kadar yoğun bir şekilde yükseliyor ki omurgam ağrıyor, kalçalarım

Yorgunluktan başım koltuk başlığına o kadar sert çarpıyor ki hemen geri sıçırıyor. Finn'i iki elimle vücudumdan ayırmak zorundayım çünkü beni sınırlarımın ötesine itmeye kararlı ve dilini hassas girişime sürtmeye devam ediyor. Bu his o kadar yoğun ki işkence gibi.

"Dur," diye yalvarıyorum. "Geldim, Finn. Çoktan geldim."

"Biliyorum," diyor kıkırdayarak ve dizlerinin üzerinden kalkıp koltuğuna geri kayıyor.

"Dayanıklılığın üzerinde çalışmamız gerekiyor."

"Dayanıklılık mı?" Şişmiş ve zonklayan merkezimin üzerindeki külotumu ayarlarken ve eteğimi yeniden hizalarken soruyorum.

"Eğer buna dayanabilirsen, seni doğrudan başka bir orgazma gönderebilirim. Daha da şiddetli."

"Bence tek seferde bir tane yeterli," diye homurdanıyorum, hâlâ nefesimi tutmaya çalışıyorum.

Ayak parmaklarımdaki karıncalanma hâlâ devam ediyor.

O kadar doymuşum ki Finn beni arkamdan tutarken uykuya dalmak istiyorum.

"Şimdilik. Göreceksin. Birlikte keşfedeceğimiz çok şey var. Seks hayatını canlı tutan şey bu, Avery. Farklı pozisyonlar, müstehcen konuşmalar ya da boğulmak ve kıkına vurulması değil. Birbirinize dürüst olacak kadar güvenmek ve ne istediğinizi ve neye ihtiyacınız olduğunu sormak-"

"Ve diğer kişinin denemeye istekli olması," diye ekliyorum.

"Bence ikimizin de önceki ilişkileri bu noktada başarısız oldu. Nora güvenmedi" -göğsünü işaret ediyor- "Mason da denemedi." Beni işaret ediyor. "İşte bu yüzden birlikte iyiyiz. Sana baskı yapmak istemiyorum Avery, ama burada olsaydın, seni mutlu edebileceğimi biliyorum."

Camdan dışarı bakıyorum ve Ruby's'in tam önüne park ettiğimizi görüyorum. Dev kırmızı neon tabelayı yıllar önce Palmer'ı kurtardığım zamandan hatırlıyorum. *En iyi arkadaşım...*

"Finn, Los Angeles'ın sadece dört saat uzaklıkta olduğunu biliyorsun." Kısa bir süre başını salladı.

"Farkındayım."

Suçlu ifademi görmemesi için gözlerimi pencereden ayırmıyorum. "Scottsdale'e neredeyse aynı mesafede, değil mi? Anneni ayda bir ziyaret ediyorsun ve yol o kadar da kötü değil." Sonunda kendimi ona bakmaya zorluyorum ve dudaklarının birbirine yapışmış ve gözlerinin kısılmış halinden ne dediğimi anlıyor.

"Sence birbirimizi ayda bir kez görmek bizim için yeterli olur mu?"

"Finn, ben..." Sözümlü bitiriyorum ve o da sabırla düşüncemi tamamlamamı bekliyor ama yapamıyorum. Ona aramızdaki engelin Palmer olduğunu söylemek istemiyorum çünkü ondan sonsuza dek nefret edecek ve Finn hayatımda olacaksa erkek arkadaşımın iyi geçinmesine ihtiyacım var. Palmer ve Mason arasında bir savaş olması yeterince kötü. Ama sadece beni sevdiği ve kalbimi kıran adamdan nefret ettiği için bir savaş var.

"Dürüst olabilir miyim?"

Finn soruyor. Cevap olarak başımı sallıyorum.

"Bence birlikte iyiyiz ve bence sen kendi yolunda duruyorsun. Nedenini anladığında bana haber ver. Belki sana yardımcı olabilirim."

Ama nedenini biliyorum.

Çünkü onca yazdan sonra bile, ne olabileceğime değil de ne olduğumu bildiğime geri dönmek daha kolay geliyor. Ben Mason'ın iş ortağuyum. Palmer'ın en iyi arkadaşuyum. Finn fikrine ve kendimin bu yeniden keşfedilmiş versiyonuna güvenebilir miyim bilmiyorum. Bu sadece bir fantezi. Sadece bir rüya. Finn gibi adamlar benim gibi kızlara aşık olmazlar. Onu güvende hissettirmemden hoşlandığını biliyorum.

Ama onun beni canlı hissettirdiği gibi ben de onu canlı hissettiriyor muyum? *İmkânı yok.* Ve aklımla düşünmek kalbimle düşünmekten çok daha kolay.

"Finn, dinle, ben-"

Tak, tak, tak. Bölmeden gelen ani ses beni rahatça böldü.

"Efendim, hareket etmemiz söylendi. Buraya daha fazla park edemem. Bloğu tekrar dolaşayım mı?" Finn, "Hayır, biz hazırız," diye karşılık veriyor ve sürücü kapısının açılıp kapandığını duyuyoruz. Hiç şüphe yok ki

Bizi dışarı çıkarmak için geliyor. Finn gözlerini benden ayırmıyor. "Cümleleri bitir, tatlım. Ne oldu?"
Ne oldu?

Korkuyorum.

El çantamı aldım ve bir paket sakız çıkarmadan önce karıştırdım. "Bir şey yok. Ama işte, bir parça almalısın." Tek bir çubuk uzattım. "Söz veriyorum, sonra iyiliğinin karşılığını vereceğim."

Sakızı ağzına atarken kıkırdıyor. Bana şakacı bir şekilde göz kırpmıyor, açıkça konuşmamızdaki hayal kırıklığını maskeleyemeye çalışıyor.

"Kesinlikle yapacaksın."

I Kostümümün biraz müstehcen olduğunu düşündüm ama buradaki kadınlara kıyasla başkanlık açılışı için giyinmiş gibiydim. Sadece küçük bir G-string giyen bir kadın vardı. ve meme uçlarının üzerinde çıkartmalar vardı. Kostümünün ne olduğunu soracaktım ama güvenlik görevlisinin dilini boğazının yarısına kadar sokmasıyla biraz meşguldü.

Şüpheler doğrulandı-Cass'in bu centilmenler kulübündeki doğum günü partisi, gerçekleşmeyi bekleyen dev bir seks partisi. Süslemeler mükemmel. Her şey renkli flaş ışıklarıyla karanlık. Konfeti ve parıltılarla vücudum büyüklüğünde dev balonlar var. Bu partinin sadece dekorasyonu bile on binlerce dolara mal olmuş olmalı. Şoktayım, lükse ve çıplaklığa. Ama Finn sanki her şey olağanmış gibi umursamaz görünüyor.

Bir kişinin doğum günü partisine davet edecek *bu kadar çok* arkadaşı olduğuna inanmakta zorlanıyorum. Bu etkinliğin her şeyden çok bir tanıtım gösterisi olduğu oldukça açık. Bu odanın küçük ünlüler, büyük isimler, profesyonel sporcular ve güven fonu bebekleriyle dolu olduğunu varsayıyorum. Ama kimseyi tanıyacak değilim. Eminim Palmer burada olsaydı, sağdaki soldaki insanları işaret ederdi.

Yine de kimse Finn kadar kötü şöhretli görünmüyor. Kapıdan içeri girdiği andan itibaren kırmızı halıda yürüyormuş gibi ilgi görüyor.

Birlikte içeri girdik, elim sıkıca onun elinin içindeydi. Beni tüm bakışlardan ve tacizlerden uzaklaştırdı ve hızlıca dans pistindeki kalabalık partililerden uzakta bulunan VIP bölümüne götürdü. Barda bir bira için yarım saat bekleyen bir yığın insan, Finn, ben, birkaç arkadaşı ve doğum günü kızı Cass masada sadece Finn'e hızlıca sarılıp yanağıma bir öpücük konduracak ve kostümümü çok beğendiğini söyleyecek kadar uzun süre kaldık. O kadar hızlı hareket ediyordu ki ona mutlu yıllar bile dileyemedim.

Finn'in benim bilmediğim bambaşka bir hayatı olduğu çok açık. Herkes onu tanıyor. Herkes onun adını biliyor. Herkes nerede olduğunu ve *Nora*'nın bu gece nerede olduğunu soruyor. Her seferinde soruyu duymazdan geliyor, kibarca cevap verip beni tanıştırıyor. Ama limuzinde yaptığım saçmalıktan sonra, kız arkadaşmış gibi davranma oyunu bitti. Finn beni randevusu olarak tanıtıyordu ama artık aramızda kesin bir duvar var. Taşınma konusundaki tereddütlerimle onu incittim.

Tereddütlerimle *kendimi* incittim. *Hay sikeyim.*

Ama beni suçlayabilir misiniz? Etrafıma bakıyorum ve olmadığım her şeyi görüyorum. Finn için

dışa dönük ve eğlenceli olmak istedim ama şu anda çok rahatsızım. Tek yapmak istediğim gitmek, eve gitmek, bu saçma kostümü çıkarmak ve tüm bu makyajı silmek. Eşofmanlarımı giyip Finn'e sarılmak istiyorum.

Kanepeye. Ama Finn'in gülümseme ve eğlenme şekli - bunu istiyor mu? Az önce ona benim için olması gerektiğini düşündüğü versiyonu değil, kendisi olmasını söyledim ve şimdi buradayım, her şeye rağmen uyumlu olup olmadığımızı merak ediyorum.

Gerçekten düşündüğümde, Finn ve benim hiçbir ortak noktamız yok. İnanılmaz derecede fit ve her gün spor yapıyor. Ben yatağımı yapmayı egzersiz olarak görüyorum. Finn her şeyi pişirebilir. Ben mısır gevreği ve sos yapıyorum. Finn bir süper model gibi giyiniyor ve benim tasarımcıdan alacağım tek şey eşofman altı. Daha fazla dayanamadan önce biriyle birlikte olmak için ne kadar süre rol oynayabilirsin? Mason için dört yıldız.

Finn'le o kadar uzun süre dayanabileceğimi sanmıyorum.

Burayı sevmiyorum. Bu kulübü. Müzik çok gürültülü. Burada benimle birlikte olduğu belli olan adamla açıkça flört eden çok fazla kadın var. Stroboskop ışıkları başımı ağrıtıyor ve tüm bu içkiler çok sert.

Vegas için yeterince havalı değilim.

Yerimden kalkıp eğilerek Finn'in kulağına fısıldıyorum: "Hey, ben tuvalete gidiyorum."

"Tamam," diyor, o da ayağa kalkıyor. "Hadi gidelim. Sana nerede olduğunu göstereyim." "Hayır," diye ısrar ediyorum. "Kal, ben bulabilirim."

Bileğimi kavlıyor ve beni olduğum yerde tutuyor. "Avery," diyor Finn uyararak. "Tek başına değil-" "Finn," diye uyarıyorum hemen. "Bana çocukmuşum gibi davranma. Tuvalete kendi başıma gidebilirim." *Artı,*

İşemem gerekmiyor. Biraz boşluğa ihtiyacım var. Düşünmeye ihtiyacım var. Senden ve tüm bu kaostan bir süreliğine uzaklaşmam gerek.

Gözleri benimkilere kilitlenmiş durumda ve bana saygı duymakla beni korumak arasında zihinsel bir tartışma yaşadığını biliyorum. Sıkışmış çenesini rahatlatmak için parmaklarımı şefkatle yanağında gezdiriyorum. "Hemen döneceğim bebeğim."

Onu rahatlatan *bebek* kısmı. Bileğimi bırakıyor ve elimin arkasını öpüyor. "Lütfen hemen geri gel."

Kolayca manevra yapmamı sağlayan dökümlü eteğime şükrederek VIP ipinin altından geçerken ona geçeceğime dair güvence veriyorum. Sırf bir şeyler yapmak için önce tuvalete yöneliyorum, kadınlar tuvaletine giden sıranın koridoru sardığını görünce geri çekiliyorum. *Tanrım.* Bunun yerine Finn'in görüş alanından uzakta, en sonda olduğumdan emin olarak tıka basa dolu bara yerleşiyorum.

Ve bir süreliğine iyiyim. Kulübün ritmine başımı sallayarak eşlik ediyorum ve Finn'e asılmaya çalışan kadınları gördüğüm VIP bölümünü görmezden gelmeye çalışıyorum. O gülümsüyor ama hepsini geri çeviriyor. Hatta konfeti temalı iç çamaşırları giymiş striptizcilerden biri ona dans teklif ettiğinde başını sertçe salladığını ve avucunu kaldırdığını görüyorum. Akbabaların uçuşunu izlemek gibi bir şey bu ve her ne kadar tam bir centilmen olsa da, yine de göğsümde kabaran kıskançlıktan hoşlanmıyorum. Kendimi benden daha küçük ve daha fit olan, utanmadan onun ayaklarına kapanan kadınların her biriyle kıyaslıyorum.

Finn'in kız arkadaşı olarak hayat böyle olurdu. Herkes benim olanı almaya çalışırken gölgelerden izlemek.

"Denizkızı için su mu?"

Yanımdaki alçak ses beni düşüncelerimden uyandırıyor. Göğsümdeki şok hissi azalırken başımı sağa çeviriyorum. Saçlarını kasıtlı olarak dağınık kestirmiş sarışın bir adam mavi bir kokteyli bana doğru uzatıyor. Gözleri benimkiler gibi yeşil ama çok daha koyu. Benimkiler açık renkken, onunkiler koyu bir zümrüt rengi. *Hm, güzel.* Şaşkın ifademi incelerken kıkırdıyor.

Şakağına vurarak, "Bunu kafamda daha iyi planlamıştım" diyor.

"Ne?"

İçkiyi işaret ediyor. "Buzları kırmak için şirin bir yol olur diye düşündüm. İçeceğin adı Denizkızı Suyu. Denizkızı gibi giyinmişsin." Gözlerini kapatırken tekrar gülüyor. "Bunu pek iyi oynayamadım."

Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum. O da burada benim kadar rahatsız görünüyor, bu yüzden hemen dostça bir bağ hissediyorum. "Hey şimdi, küçük bir bağlamdan sonra fena değildi."

"Yalan söyleme."

Şarkı değişiyor ve gerçekten sohbet edebileceğim kadar alçak sesle çalıyor. "Sadece bir içki alabildiğin için etkilendim."

"Ben de," diyor, arkası dönük olan barmenden gözlerini kaçırarak. "Cass'in doğum günü her zaman saçma olur ama bu gece itiraf etmeliyim ki... tam bir şov. Tabii ki bunun partiyle bir ilgisi yok."

"Bir sorun mu var?" Ben soruyorum.

"Az önce kız arkadaşımla büyük bir kavgaya tutuştum," diye mırıldanıyor. "Keşke onu burada bırakacak kadar pislik olsaydım ama ona bir şey olursa kendimi affetmezdim."

Bu konuşmaya devam etmem için tüm sihirli kelimeleri söylüyor. Bir kız arkadaşı var. O bir pislik değil.

Kokteyli gösterdim. "Bunu içersen parasını ödeyebilir miyim? Başka bir erkeğin bana içki ısmarlamasına izin verirsem sevgilimin bundan hoşlanacağını sanmıyorum."

Sırıttırıyor. "Evet, Finn bazen çok sinirli olabiliyor. Ama merak etme, teknik olarak bunu senin için almadım." Kolunu kaldırıp bana bir bileklik gösteriyor. "Giriş ücretini ödeyenler için açık bar."

"Finn'le arkadaş mısınız?" Baştan çıkarıcı mavi kokteyle bakarken kendimi biraz daha güvende hissediyorum ama aynı zamanda bu hala bir bardaki bir yabancı.

"*Arkadaşlar* biraz abartılı olabilir. Benden nefret ediyor. Kız arkadaşımı kaçırdı ama yine de suçlanması gereken benim." Sarışın adam elini uzatmadan önce hayal kırıklığıyla oflayıp pufluyor. Benimkini uzattığımda nazikçe sıkıyor. "Ben Morgan."

"Avery." Merakıma engel olamıyorum. "Finn senin kıza yılan gibi sokuldu da ne demek?"

Morgan omuz silkiyor. "Birkaç yıl önce her şeyi berbat ettim. Kötü bir şekilde. Arkadaşlarımla zil zurna sarhoş oldum ve başka bir kızın yatağında uyandım. Bunun beni nasıl hissettirdiğini biliyorum." Başını ellerinin arasına gömüyor. "Ama hatırlamıyorum bile. O gece çok eğlenmişim."

"Yikes."

"Evet, kız arkadaşıma hemen itiraf ettim ve beni affettiğini söyledi, ama"- başparmağını aşağı atıp dilini alt dudağında titretiyor-"o andan itibaren her şey yokuş aşağı gitti. Bir daha asla eskisi gibi olmadık."

"Bunun Finn ile ne ilgisi var?"

"Boşluğa ihtiyaç duymaya başladı. Aramalarımın hemen cevap vermeyi bıraktı. Kısa mesajlar çok azdı. Onu sadece iki haftada bir hafta sonları görebiliyordum. Bildiğim kadarıyla zor bir dönemden geçen bir çifttik ve bir süre köpek kulübesinde olacağım gerçeğini kabul ettim ama sonra Finn ile yaşadığı ortaya çıktı. Bir süredir ikimizle de çıkıyormuş ve ikimizin de bundan haberi yokmuş."

Aman Tanrım. Ve bu hikaye birden anlam kazandı. "Nora senin kız arkadaşın mıydı?" Başını salladı. "Kız arkadaşım."

"Oh... Yani siz sonunda tekrar bir araya geldiniz ve bunu çözdünüz mü?"

Morgan homurdanıyor. "Neyi çözmeyi düşündüğünüze bağlı." İçkiyi işaret ediyor. "Sana söz

veriyorum zehirli değil."

Dostça bir jest olarak küçük bir yudum alıyorum. Lezzetli olduğu için daha büyük bir yudum alıyorum. "Teşekkür ederim. İçinde blue curacao olan her şeye bayılırım."

"Bunu nasıl telaffuz edeceğimi *hiç* bilmiyordum. *Teşekkür ederim*. Gizem çözüldü."

Gülüyorum. "Doğru telaffuz edip etmediğimi kim bilebilir? Seni yanlış yönlendiriyor olabilirim." "Sen öyle söyleyince kulağa hoş geliyor. Ben devam edeceğim." Şarkı tekrar değişirken bir durgunluk oluyor.

"Sen ve Nora iyi olacak mısınız?" Elimdeki martini bardağını dengeliyorum ve dökmemeye çalışarak mavi sıvıyı çeviriyorum. Midemde bir batma hissi var.

Morgan yumruğunun üst kısmını alnına vurur. "Hiç sanmıyorum." "Ne hakkında kavga ediyordunuz?"

Nefes veriyor. "Her zaman kavga ettiğimiz şey. Randevun." Yüzünü bana dönüyor. "Sana bir tavsiyede bulunabilir miyim?"

Uh-oh.

"Darmadağınık aşk hayatına kapılmış birinden diğerine mi?"

"Tamam."

"Onlar asla bitmeyecek. Hala birbirlerine aşıklar-" "Finn değil-"

"Av-er-y," diyor Morgan, adımın her hecesini vurgulayarak. "*Güven bana*. Bu yıllardır devam ediyor. Ve bu benim hatam. Aldatmasaydım, belki de hiç tanışmayacaklardı. Belki de tanışırlardı. Bilemiyorum. Sadece diyorum ki, şimdilik ne istiyorsan onu yap, sadece beklentilerin aynı çizgide olsun. Bu hikayenin sonunda, o ikisi birlikte olacaklar. Sanırım sonunda bunun farkına varmaya başladım."

"Sanmıyorum-"

Düşüncemi tamamlayamadım çünkü Morgan aniden bardan geriye doğru çekildi. O da benim kadar şok olmuş görünüyor. Aramıza giren Finn'in gözlerinde gördüğüm bir sonraki şey ateş.

Kabul ediyorum, bu iyi görünmüyor. Gideli çok uzun zaman olmuş olmalı ve bahse girerim tüm kulüpte konuşmamı istemeyeceği tek bir adam varsa o da Morgan'dır. Konuşmamızın ne kadarını duydu bilmiyorum ama öfkesini tam anlamıyla hissedebiliyorum.

"Git Morgan," diyor Finn. Müziğin gürültüsünden onu zar zor duyabiliyorum. Ama gözlerinde tüylerimi diken diken eden bir kötülük var. "Kız arkadaşını al ve ailemin kulübünden defol git."

Morgan onu görmezden geliyor ve dikkatini bana çeviriyor. "Gördün mü?" Gülümsemesi soğuk ve ukala bir hal alıyor ve ilk kez gözlerinin kan çanağına döndüğünü fark ediyorum.

Sarhoş mu yoksa kafası mı güzel? Lanet olsun, çok iyi bir poker suratı var. Sarhoş olduğunu fark etmedim bile.

Konuşmamız gayet normaldi.

"Hiçbir erkek sevmediği bir kadın için bu kadar sinirlenmez. Benim varlığım bile onu kızdırıyor çünkü hâlâ sevişiyorlar. Sana *söz* veriyorum."

"Seni bir daha uyarmayacağım. Sarhoşsun ve ortalığı karıştırmaya çalışıyorsun." Finn bana bakıyor ve Morgan'a ters ters bakmadan önce yarı gülümsüyor. "Onu bu işe karıştırma. *Beni* de karıştırma. Nora buradaysa, onu evine götür. *Hemen*."

"Siktir git dostum. Ben misafirim. Neden bu kadar kızgınsın?" Morgan soruyor, sesi alaycı.

Ayıyı neden dürttüğünü anlayamıyorum. Ben bile Finn'in patlamaya bir adım kaldığını söyleyebilirim. Ama şimdi Morgan'ın benimle ya da Morgan'ın Nora'yla birlikte olması fikrinden rahatsız olup olmadığını merak ediyorum.

Morgan aptalca devam ediyor: "Nora'yla birlikte olsam da olmasam da bu, yıllardır yaptığın gibi onu arkamdan becermeni engellemeyecek."

Thud.

Her Şey o kadar çabuk oluyor ki, anlam vermekte zorlanıyorum. Finn'in yumruğu Morgan'ın yüzüne öyle bir çarptı ki

Öyle bir güç ki, iki adım ötemde dururken darbeyi neredeyse hissedebiliyorum. Ağzımı kapatmadan önce istemsiz bir nefes alıyorum. Morgan yerde yatıyor ve Finn'in vurduğu elmacık kemiğini tutuyor. Çömelip kalkmasına yardım etme isteğimle savaşıyorum. Sadakatimin kime olduğu belli ama şu anda tanımadığım bir Finn'e bakıyorum. Sanki bir adamın mezarının başında durmuş, üzerine tükürmeye hazırlanıyor gibi görünüyor.

Bir dakika içinde Morgan ayağa kalktı.

Finn daha önce bir insandan duyduğum en büyük küçümsemeyle, "Ayağa kalkman için sana meydan okuyorum," diyor.

Finn bana dönüyor ve başını yana eğiyor. "Anlattığı hikâye her neyse-" Ellerimi kaldırıyorum. "Bana açıklama borçlu değilsin."

"Bırak beni," diye yalvarıyor Finn. "Lütfen."

Omuz silktim. "Hiçbir şey söylemedi. Sadece yanlışlıkla aldattığını ve sonra Nora'nın sürüklenip sana aşık olduğunu söyledi."

"Kazara mı?" Finn acımasız bir kahkaha atar. "Avery, bu adam Nora'yı sayamayacağı kadar çok aldattı. Onu yıllarca sözlü olarak taciz etti. Hayatının geri kalanında girdiği her ilişkiyi sabote edecek kadar güvensiz ve mutsuz olmasının nedeni o. Ona şöyle davrandı-"

"Ne?" Morgan mırıldanıyor. "Striptizci mi? O böyle biri."

Bir soğukluk var. Finn'in tetiklendiği çok açık ve dünyanın onun için yıkıldığını biliyorum. Tek gördüğü kırmızı, sıcak bir öfke. Geriye doğru küçük bir adım atıyorum, görmek üzere olduğum şey hakkında gerginim. "Biliyor musun? Fikrimi değiştirdim. Kalk lan ayağa." Finn parmaklarını çatırdatıyor. "Bunun için yıllardır bekliyordum."

"Finn, lütfen uzaklaş," diyorum ama beni duymuyor. Onun yerine dirseğimde küçük, yumuşak bir elin beni Finn ve Morgan'ın etrafında oluşan kalabalıktan uzaklaştırdığını hissediyorum.

Cass'in kabarık esmer bukleleri beni hızla bardan uzaklaştırırken arkasında dans ediyor. Bu gece sadece Victoria's Secret modeli olduğunu tahmin edebileceğim bir şekilde giyinmiş çünkü giydiği tek şey iç çamaşırı ve transparan bir bornoz. Gözlerimi uzun bornozunun eteklerine odaklamış, çıkış tabelasını bulup kaçma dürtüsüyle savaşıyorum.

Burası benim arenam değil.

Ben bütün gece kucak dansı teklif edildikten sonra bar kavgalarına karışan bir adamın kız arkadaşı değilim. Mason'la yaptığımız en çılgınca şey, bir alana bir bedava kanatların olduğu bir spor barında Perşembe gecesi futbol maçı izlemektir. Ben iç çamaşırı, striptizci ve bu kadar alkolle...

Ben Vegas değilim.

Sola dönüyoruz ve Cass beni üzerinde neon bir şampanya flütünün asılı olduğu bir odaya götürüyor.

Şampanya odası. Tabii ya. Ne kadar klişe.

"Otur tatlım. Hasta olacak gibi görünüyorsun." Kapıyı arkamızdan kapatıyor ve göz kamaştırıcı müzik ve bağırışlar sustuğunda kendimi çok daha rahatlamış hissediyorum. "Bütün bunları görmek istemezdin," diyor acınası bir gülümsemeyle.

Cass odanın köşesindeki fasulye torbası sandalyeye oturur. Sütyeninin kabından bir paket şeker çıkardı. Açıyor ve bana sakızlı solucana benzeyen bir şey uzatıyor. "Gerginliği azaltacak bir şey mi?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim."

Legacy Resorts'un çalışanları ve yüklenicileri için uyuşturucu testi politikası olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Muhtemelen sorun değildir, ancak hızlı bir vızıltı, sonrasındaki stres ve endişeye değmez.

"Bu dövüş uzun zamandır geliyordu. Nora'ya bu gece Morgan'ı getirmemesini söyledim. Ama Nora'nın kendisi olmadan Finn'in on mil çevresinde olması fikrine katlanamıyor." Sakızlı solucanın ucunu ağzına atarken gözlerini dramatik bir şekilde deviriyor. "O küçük bir sansar. Sana ne dediğini bilmiyorum ama seni Finn'le içeri girerken gördüğüne eminim."

seni

kışkırttım.

" "Sorun

değil."

"Ne dedi?" diye soruyor başını yana eğerek. Şekeri bitiriyor ve ellerini birbirine sürtüyor. "Nora ve ben yakınız, bu yüzden sana gerçeği söyleyebilirim. Eğer içini rahatlatacaksa hepsi saçmalık. Finn ve Nora birlikte yatmıyorlar. Bütün gece seni övüp durdu. Senden çok hoşlanıyor. Finn'i böyle görmeye bayılıyorum."

"Ne gibi?"

Alt dudağını büzüyor. "Aşık oldum. Birlikte çok iyi görünüyorsunuz." Parmak uçlarıyla şakaklarına dokunuyor ve kollarını uzatıyor. "Şimdiden düğününüzü gözümde canlandırıyorum."

"Striptiz kulübünde evlenmeyeceğim," diye kestirip atıyorum.

Homurdanıyor. "Oh, dur. Burası güzel bir yer. Las Vegas'taki en pahalı beyefendiler kulübü. Burayı ünlü bir gelinin hayalindeki düğüne dönüştürebiliriz."

"Doğum günün kutlu olsun Cass," diyorum dikkat dağıtmak için. "Bu gece gereksiz bir drama neden olduysam özür dilerim."

Kendini puf koltuktan kaldırıp hemen yanımdaki aşk koltuğuna otururken alay ediyor. Yerimde kıpırdanıyorum, kaç erkeğin bu koltukta bir dansçı tarafından ereksiyon edildiğini merak ediyorum. Şampanya odasında tam olarak ne olduğundan emin değilim ama en fazla sertleşmiş gibi davranacağım.

"Sen, tatlım, çözümsün, sorun değil." Biraz daha yaklaşıyor ve saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor... Finn'in yaptığına benzer bir şekilde. Kaba olmak istemediğim için irkilmeme izin vermiyorum. O da bunu bir davet olarak algılamış olmalı ki biraz daha yaklaşıyor, dizlerimiz birbirine çarpıyor. Onun parfümü ve benimkinin karışımı olan kiraz ve pamuk şeker kokusu aramızda yükseliyor. *Hm... korkunç bir koku değil.*

Cass bütün gece bana iyi davranmaktan başka bir şey yapmadı ve güzel olmasına ve Finn'le yatmış olmasına rağmen, bu kızda hiç tehdit edici bir şey yok, bu yüzden gardımı indirdim.

"Morgan, Finn ve Nora'nın işinin bitmediğini söyledi. Bana arkamı kollamamı söyledi."

Cass'in göğsü dramatik bir şekilde yükselir ve sonra nefes verir. "Narsistlerin yaptığı budur. Kendi eksiklikleri için dünyayı suçlarlar. Bakın, bir süredir Morgan, Nora, Finn aşk üçgeninin ortaya çıkışını izliyorum ve işte kısır döngü - Morgan Nora'ya bok gibi davranıyor, Nora kahraman Finn'e koşuyor, o da kendini güvende hissetmesini sağlıyor. Ama Nora yaşadığı acı ve travmayla başa çıkamıyor, bu yüzden tüm öfkesini ve gazabını ona en iyi davranan kişiden çıkarıyor. Finn sonunda bıkıyor ve onu terk ediyor. Morgan'a geri dönüyor. Morgan ona bok gibi davranıyor ve bu döngü devam ediyor."

"Yani Finn gerçekten iyi adam mı?"

Cass'in gülümsemesi sıcak ve şefkatli. Dizimi okşuyor. "Finn en iyi adam. Ama aşk gözünü kör eder. Nora'yı Morgan'dan kurtaramadı ve sanırım bu onu rahatsız ediyor. Ama bu ayrıldıkları en uzun süre. Ve bunun iyi bir şey olduğunu biliyorum çünkü onu gerçekten bırakır bırakmaz yeniden aşık olabildi." Alnımı işaret ediyor. "Lennox bana zaten senin iyi biri olduğunu söyledi."

"Ah, evet. Beni bedava tarçınlı çörek kisvesi altında *inceledi*."

Cass kahkahalarla gülüyor. "Lenny'yi seviyorum. İkimiz de Finn'in ışığı görmesi için Nora'yla uzun süre çok uğraştık. Sonunda bittiğinde ikimiz de rahatlamıştık. Bu arada buna bayıldım." Cass elini göğüslerime bir santim kadar yaklaştırıyor ve sıkma hareketi yapıyor. Aslında bana dokunmuyor ama verdiği mesaj çok açık.

Tamam, hayal görmüyorum. Kesinlikle bana asılıyor.

Bekle... öyle mi? Belki de Nora ve Finn'le aynı anda birlikte olduğunu bildiğim için dramatik davranıyorumdur.

"Kıyafetiniz yani. Bu kapaklı sütyen çok tatlı. Ödünç alabilir miyim?"

Cass'ın üst kısmı oldukça dolgun. Onun beli benimkinden çok daha ince ve kalçaları çok daha dar, ama eminim bir sütyeni paylaşabiliriz. "Elbette. Zaten bu benim için kesinlikle tek seferlik bir kıyafet."

"Çok şirin. Bende mavi olanı var ama bu pembe olan çok daha güzel. Payetlerin de elle dikildiğini söyleyebilirim. Çok iyi bir keşif."

"Lennox," diye açıklıyorum. "Tüm övgüler Lennox'a gidiyor."

"Hiç şaşırmadım." Cass gülümsüyor. "Lennox moda ve tasarımla ilgili her konuda bir dahi. Tüm evimin dekore edilmesine yardım etti."

Tamam, gördün mü? Bu sadece kız konuşması, tamamen normal. Bir hiç için korkuyorsun- Donup kaldım.

Cass dudaklarını dudaklarıma bastırdığında pamuk şekerin tatlı kokusu çok baskındı.

Hareketsiz kaldım ve bunu fark etmesi bir milisaniyesini aldı. Elini ağzının üzerine kapattı.

"Aman Tanrım. Benden hoşlanmıyor musun?"

"Uh..."

"Ben de senin flört ettiğini sanmıştım." Gözleri büyüyor. "Şu anda biraz kafam güzel. Özür dilerim, sormam gerekirdi. Seni korkutmak istememiştim."

"Hayır, hayır, açık sinyaller gönderiyordun. Konuşabilirdim."

Ellerini yanaklarına bastırıyor. "Hayır, bu benim hatam. Sadece birbirimize bağlandığımızı düşündüm."

."

"Oh, ben-" *Lezbiyen miyim?* "Çok güzelsin. Ben sadece-" *Bir lezbiyenle birlikte olmayı hiç hayal etmemiştim.*

Kadın. "Finn'le birlikteyim. Onun ne düşüneceğini bilmiyorum." Çok kaba görünmemek için yarı gerçeğe yetiniyorum.

"Oh," diye yanıtlıyor Cass, açıklamamla rahatlamış görünüyor. Elini dizimin üzerine koydu.

"Merak etme. İnan bana, onsuz başlamamızı tercih eder."

Kalbim ayak parmaklarıma kadar batıyor. *Bunu o kadar çok yaptı ki bir tercihi mi var?*

Cass beni tekrar öpmeye çalışıyor ve bu sefer ben geriye yaslanıyorum. "Cass, özür dilerim.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım.

Ben... Ben..."

"Bekle." Çenesi düştü. "Sen ve Finn *paylaşmıyor* musunuz? Ben sizin..." "Çıkıyoruz, sayılır. Ben değilim... Biz bunu yapmayız..."

"*Oh lanet olsun.* Avery, seni bu yüzden doğum günü partime getirdiğini sanıyordum. Bunu her yıl yaparız."

Gözlerim biraz daha açılırsa yuvalarından fırlayacaklar. Yüz ifademi görünce ağzını kapatıyor.

"Kahretsın. Bilmiyor muydun?"

Bu geceye kadar bilmediğim çok şey vardı. "Şunu doğru anlamama izin ver. Her yıl doğum günü partinde sen, Finn ve başka bir kadın şampanya odasında *seks* mi yapıyorsunuz?"

Omuzlarını silkerken gergin bir şekilde kıkırdıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bu bir gelenek mi?" Şimdi düpedüz gülüyor. "Bunu çok yanlış değerlendirmişim. Finn'in genelde bir tipi vardır, ben de öyle sanmıştım-"

"*Bir tür* mü?"

"Oh, görünüş olarak falan değil. Sadece birlikte olduğu kızlar genelde maceracı oluyor. Ama bak, bu çok mantıklı. Tabii ki Nora'dan sonra sade, hoş bir kız isterdi. Eminim ikinizden de

fazlasıyla memnundur. Sizi kırmak istememiştim."

İçerik. *İşte yine o lanet kelime.*

Ařırđ bilgi y  klemesi altındayđm ve karar vermek için iyi bir zaman değil. Ama şimdiden bir adam beni terk etti   nk   yatakta sıkıcıyđm...

Cass'i omuzlarından tutup biraz fazla agresif bir şekilde dudaklarıma doğru çekiyorum, b  ylece ağızlarımız çarpışıyor ama burunlarımız da çarpışıyor. Beceriksizce bir karmaşa ve utanç içinde başımı asmadan önce geri çekiliyorum.

"Üzgünüm, ne yaptığımı bilmiyorum."

"Hey," diyor usulca. "Kendini baskı altında hissetmemelisin. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Bunu gerçekten denemek istiyor musun?"

Utangaç bir şekilde başımı sallıyorum, bedenimden çıkmış gibi hissediyorum. *Ne halt ediyorsun, Avery?*

Kapa çeneni, beyin. Deniyorum. Bu yazın risk almak, kendimi ve bedenimi keşfetmekle ilgili olduğunu söylemiştim. Ben de bunu yapıyorum.

Cass sırtımı tatlı tatlı okşuyor. "Unutmaman gereken ilk şey, Finn'le seks yapma şeklinizin bundan *çok* farklı olduğu, tamam mı? Sen tüm duygusal bağları sadece ikiniz için saklıyorsun. Bu sadece fiziksel. O yüzden kendini nasıl iyi hissediyorsan öyle yap, tamam mı? Güvenli alan."

Saçlarımı tekrar kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Tecrübelerime göre, gözlerini kapatırsan ilk seferinde biraz daha kolay oluyor."

Kalbim küt küt atıyor ve bunun heyecandan olduğunu biliyorum ama bu doğru türden bir heyecan değil. Finn beni aynanın önünde ilk kez soyduğunda dehşete düşmüştüm, gergindim ama çok heyecanlıydım çünkü diğer tarafta umutsuzca istediğim bir şey vardı. Yara bandını yırtıp atmak istedim. Onun beni görmesinin nasıl bir şey olacağını bilmek istiyordum. Ben de kendimi görmek ve aynada gördüklerimden hoşlanmak istiyordum.

Ama bu? Bu bana emin olmadığım bir şeyin dövmesini yaptırmak gibi geliyor. İğnenin acısına katlanacağım ve sonra sonuç beni sonsuza dek işaretleyecek. Benim motivasyonum ne? Finn'e istediğini veremem. Şu anda buraya taşınamam. Belki bir yıl sonra, Palmer kendi ayakları üzerinde durduğunda? Ama belki *de bu*.

Belki bunu yaparsam onu tutabilirim.

Beni tutmak istemesi için.

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. "Devam et, ben hazırım."

Dudakları benimkilerle iç içe geçiyor. *Tamam, korkunç değil.* Aslında, güzel. Dudakları yumuşak. Sırtımdaki eli küçük ve pürüzsüz. En azından farklı bir his olduğu için heyecan verici. Ben de onu öpüyorum ve bunun ne kadar doğal bir his olduğunu fark ediyorum. Daha önce hiç başka bir kadını öpmemiştim ama Cass ne yaptığını biliyor gibi görünüyor. Gevşediğimi hissedene kadar bekliyor, sonra dilini ağzımın içine kaydırıyor.

Yine yumuşak... pürüzsüz... Finn'inkinden daha küçük. Öpüşme iyi ama dilini başka nereye sokmak isteyeceğini düşündüğümde susuyorum.

Oh, kahretsin. Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.

"Avery," diyor Cass alçak sesle ama kararlı bir şekilde sol göğsümü tutup nazikçe sıkarken. "Nora alınmasın ama sen gerçekten Finn'in şimdiye kadar birlikte olduğu en lezzetli kadınsın."

Uh-oh. Bu kadın akıllı. Tam da benim övgü saplantımla oynuyor. Göğsümdeki çarpıntı değişmeye başladı. Endişe heyecana doğru hafifçe alçalıyor.

"Sen *tam* bir kadınsın. Takıntılıyım. Ve senin ilkin olacağım için gerçekten heyecanlıyım." Cass sağ göğsüme geçiyor ve elini kabın altından geçirerek sert meme ucumu buluyor. "Arkana yaslan, tatlım."

Tam başım koltuk minderine çarptığında kapının gıcırdayarak açıldığını duyuyorum. "Ne oluyor *lan?*"

Olamaz.

Finn'in ses tonu sadece şok ve öfke olarak tanımlanabilir.

I o herifin çenesini kırmalıyım. Bunu çok istemiştim. Ama beni durduran, Cass onu uzaklaştırırken Avery'nin yüzündeki ifadeydi. Ürkek ya da korkmuş değildi. Onun yerine Meraklı. Beni inceliyor, nasıl bir adam olduğumu görmek için bekliyordu.

O gözden kaybolduğunda ve Morgan tekrar ayağa kalkıp beni kışkırtmaya çalıştığında bile tek düşünebildiğim Avery'nin beni geçmiş acılarına yenik düşerken izlediği idi. Onun sayesinde iyileştığım acılar. Geçmişle savaşmaktan yoruldum. Sadece geleceğe odaklanmak istiyorum.

Ben de çekip gittim.

Onu her yerde aradım. Hatta birini kadınlar tuvaletine gönderip Avery'nin adını söylettim ama bir şey çıkmadı. Sonunda Cass'in onu nereye götürebileceği aklıma geldi - kafası iyi, azgın ve tek yönlü bir zihni var. Avery ve benim böyle bir şey yapmayacağımızı açıkça belirttiğimi sanıyordum.

Yoksa öyle miyiz?

Şampanya odasının kapısını açtığımda tek gördüğüm Cass'in kız arkadaşımın üstünde, dili boğazında ve eli Avery'nin memesindeydi. Belki de tahrik olmalıydım, ama şu anda sadece biraz kızgınlım.

"Ne oluyor *lan*?" diye sordum.

"Ne haltlar döndüğünü sanıyorsun?" Cass bana ters ters bakıyor. "Ses tonuna dikkat et Finn, yoksa davet edilmezsin," diyor Avery'nin üzerinden inip odanın köşesindeki sis makinesini kurcalamaya devam ederken. Cass böyle sevişmeyi seviyor. Halüsinojenik bir hippinin rüyasında. O lanet makineden nefret ediyorum. Bir şey görmeyi imkansız hale getiriyor.

"Sen iyi misin?" Avery'ye soruyorum ve o da başını sallıyor. Girişime şaşırmış gibi görünmesi dışında iyi görünüyordu. *Düşünüyorum.*

"Morgan ambulansın arkasındaki sedyede mi?" Cass omzunun üzerinden soruyor. Avery'nin gözlerinin parmak eklemlerime kaydığını fark ediyorum. O bok parçasını bir güzel yaladığım için hâlâ kıpkırmızıydılar.

"Güvenlik onu dışarı çıkardı. Ona bir daha vurmadım." "Çok yazık," diye mırıldandı Cass.

Avery'nin yanına oturuyorum ve o da bana yer açmak için sağına kaçıyor. Onu bölgesel olarak göğsüme doğru geri çektim. Başının yanını öperek soruyorum, "Burada ne yapıyorsun? Cidden Cass'le takılmaya mı çalışıyorsun?"

Avery gergin bir şekilde kıkırdıyor. "Bunun onun doğum günü geleneği olduğunu söyledi, ben de

neden olmasın diye düşündüm."

Sinirle homurdanıyorum. "Bu bir gelenek değil. Doğum gününde libidosu tavan yapıyor."

"Bana kızgın mısın?" Avery soruyor.

Hemen yanağına sarılıp yumuşak yeşil gözlerini kendime çekiyorum. "Bebeğim, hayır. Hiç de değil. Sadece önce böyle bir şey hakkında konuşmamız gerektiğini düşündüm."

"Anlık bir şeydi," diye mırıldanıyor. "Yine de bundan hoşlanıyorsun, değil mi? Yoksa benimle olmaktan hoşlanmıyor musun?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü bu bir tuzak gibi geliyor.

Hayır, bunu seninle yapmaktan hoşlanmıyorum çünkü sen benimsin. Ve seni paylaşmak istemiyorum. Başka kimsenin, kadın ya da erkek, sana dokunmasını, seni öpmesini, sana bakmasını istemiyorum. Zevkinin benden ve sadece benden gelmesini istiyorum.

Avery'nin o kısmını tamamen kendime istiyorum ama onu kutuda tutmayacağıma söz verdim. Mason'ın yaptığı gibi değil. Cesur ve kendine güvenli olmayı öğrenmesine ve istediğini istemesine yardım etmem gerekiyor.

"Sadece sen yaparsan hoşuma gider. Peki bunu yapmak istiyor musun?"

Kolumu ona doladığımda bakışlarımız kilitleniyor ve sanki ikimiz de diğerinin amca demesini umuyoruz. Ama nedense aramıyoruz, bu yüzden Avery "Denemekten zarar gelmez, değil mi?" dediğinde karşı koymuyorum.

"Tamam."

Kot pantolonumun üzerinden sikimi okşuyor ve ben de dudaklarımı onunkilerin üzerine koyup tatlı tatlı öpüyorum. "Mmm," diyor, "çok daha iyi."

"Ne?" Dudaklarına karşı soruyorum.

"Hiçbir şey." Bana küçük bir gülümseme vermek için uzaklaşıyor. "Dudakların evim gibi hissettirmeye başladı." "Mm," diye inliyorum. Bunu kendim daha iyi söyleyemezdim. "O zaman eve gel Kraliçe."

Elimi kalçasının altından geçiriyorum ve onu kucağıma çekiyorum. Ağırlığını bana verirken kalçalarımız birbirine kilitleniyor. Bunu yapmasına bayılıyorum. Bu nihai güven. Eskiden ağırlığından utanarak beceriksizce üzerimde gezinirdi. Neredeyse koca bir yaz sürdü ama sonunda vücudundaki her pürüzsüz kıvrımı ve tümseği sevdiğimi söylediğimde bana güveniyor gibi görünüyor. O büyüyebilir, küçülebilir ya da tamamen aynı kalabilir ve ben aşık olduğum bu kadının her bir versiyonuna takıntılı olacağım.

"Ah, çok tatlısınız. Beni yanlışlıkla duygularıma kaptırmadan önce şu şekerli konuşmayı kesin," diyor Cass kanepede bize katılırken.

"Bu sadece seks, Cass. Ben-"

"Sakin ol, aşık çocuk," diye alay ediyor. "*Sana karşı bir şeyler hissedeceğimi kastetmemiştim.*" Bana göz kırpmıyor. Bu Cass'in varsayılan davranışıdır. Böyle durumlarda kız arkadaşımın kıskançlık ya da rekabet duygusuna kapılmamasının ne kadar önemli olduğunu biliyor, bu yüzden dikkatimizin çoğunu *konuğumuzun* üzerinde tutma konusunda sözsüz bir anlaşmamız var. Böylesi daha iyi oluyor. "Avery, bunu çıkarabilir miyim?" Cass, Avery'nin sutyenini yerinde tutan arkasındaki bağa dokunuyor.

"Um..."

Ve işte. Gördüm. Hayal etmiyormuşum. Tereddüt ediyor. Gözlerinde bir panik titreşimi var. "Bebeğim, yapmak zorunda değilsin-"

Avery omzunun üzerinden Cass'e bakarak, "Evet," diyor. "Devam et."

Cass başka bir şey söylemeden kravatu çözüyor ve Avery'nin ağır göğüsleri yüzüme doğru düşüyor. *Aman Tanrım.* Bu kusursuz göğüslerin yakınında olduğumda her zaman olduğu gibi anında sertleşiyorum. *Peki, madem bunu yapıyoruz... hadi gidelim.* Bir meme ucunu yuttum ve

diğerini parmaklarımın arasında sıkıştırdım. Baskı altında kıvranıyor ama geri çekilmiyor, ben de daha sert çimdikliyorum. İnliyor ama tutuşuma yaslanıyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye mırıldandım. "Bunu kaldırabilmene bayılıyorum."

Bana hevesle srtnyor, sanki sadece ikimiz varmışız ve her zamanki maskaralıklarımızı yapıyormuşuz gibi, ama Cass'ın eli sırtında olduğu an, bir heykel gibi duruyor. *Lanet olsun.* Avery bunu yapmak istemiyorsa, *neden yapıyoruz?*

"Finn, bu böyle olmayacak. Kanepeyi çekebilir misin?" Cass soruyor.

Evet, iyi fikir. Belki Avery'nin uzanmaya ihtiyaı vardır. Daha rahat eder. "Zıpla, bebeğim. Bu kanepe tamamen dzleşebilir." Dediğimi yapıyor ve ben de kanepeyi duvardan çekip minderleri dzleştiriyorum, böylece yatacak bir yatağımız oluyor. Bu noktada, sikim kızgın ve sert ve onu çıkarmak istesem de, Avery'nin burada hızı ayarlamasına ihtiyaım var.

"Nereden başlamak istersin, tatlım?" Cass sabırla sorar.

Avery n koluyla gėėuslerini kapatıyor ve omuz silkmeyi başarıyor. "Bilmem ki. Genelde önce ne yaparsınız?"

Cass bana göz kırıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum. Çok şakacı davranıyor. şu anda söz konusu olan onun ilişkisi değil. Benim ilişkim.

"Finn ve benim liderlik etmemizi ister misin? Bu daha mı kolay olur?"

Cass sorar. Avery rahatlamış bir şekilde başını sallar. "Evet, güzel. Yavaş yavaş başlayacağım."

"Tamam," diyor Cass. "Tamamdır."

Elini gėėme dayıyor ve beni öpmek için ayak parmaklarının ucuna kadar yükseliyor. Cass, Avery'den bile daha kısa, bu yüzden dudaklarıma ulaşabilmesi için çok eğilmem gerekiyor. Bunun yerine onu belinden kavriyorum ve ayaklarını kanepenin üstüne koyuyorum, böylece göz hizasında oluyoruz. *ok daha kolay.* Sonunda kemerimi çekiştirmeye başladı. Fermuarımı açmadan önce eliyle kot pantolonumun üzerinden uzunluğumun izini sürüyor ve külotumun içinden bana sataşıyor. Dilini ağzıma sokuyor ve neredeyse eski rutinimizin tanıdaık rahatlığına geri dönüyorum, ta ki arkamdan irkilmeye benzer bir şey duyana kadar.

"Kahretsin. Olamaz," diyor Cass omzumun üzerinden bakarak. Cass'i bırakıp arkamı döndüğümde Avery'nin sutyenini boynuna dolamış, gözyaşları içinde olduğunu görüyorum. Histerik bir halde iki eliyle yüzünü kapatabildiği kadar kapatıyor. Bizi izliyor, ağlıyor, beni başka bir kadınla görmenin işkencesine katlanıyordu.

"Siktir," diye mırıldanıyorum. "Avery-"

İlerlememi engellemek için iki elini birden kaldırıyor ve ıslak yanaklarını ve bulaşmış makyajını görüyorum. "Ben... *ok...* zgnm," diyor, tamamen dağılmış bir halde. Nefes nefese kalmış, çılgınlığını kontrol etmeye alışıyor. Gėėn sıvazlıyor. "Benim hatam... benim hatam. Yapabileceğimi sanmıştım... Bunu yapamam... Özür dilerim."

"Bebeğim-" Ona uzanıyorum ama geri çekiliyor. *Lanet olsun.* Kaacak. Bunu biliyorum. "ok utanıyorum," diye mırıldanıyor.

Birlikte, ben bir adım daha yaklaşıyorum ve o da bir adım geri, kapıya doğru atıyor. Benden korkuyormuş gibi bana bakıyor.

"Avery, lütfen sakin ol. Buraya gel. Durabiliriz."

Gėėuslerinin tamamen kapalı olduğundan emin olmak için aşağı bakar ve kapıya bakar.

Elimi uzattım. "Sadece buraya gel, lütfen." Sokak köpeğini sokaktan çekip ıkartıyormuşum gibi hissediyorum.

Sanki çok hızlı hareket edersenem trafiğin içine doğru koşacakmış gibi.

Sonunda elimi tutuyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

"Finn, biz iyiyiz. Özür dilerim. İyi olacağım." Sonra elini çekti. "Ama biraz zamana ihtiyaım var."

Beni takip etmeyin." Kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı.

Geriye doğru düşerek kanepenin kenarına yığılıyorum. Cass yanıma oturuyor ama şu anda bana dokunmaması gerektiğini çok iyi biliyor. Önce kot pantolonumun fermuarını çekip kemerimi yeniden bağlıyorum, sonra da ellerime bakarak hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum.

"Sikerim böyle işi," diye mırıldanıyorum. "Onun peşinden gidiyorum."

"Finn, senden yapmamamı istedi," diyor Cass. "Bu geceyi ona ayır ve yarın gidip onunla konuş."

"Eve nasıl gidecek ki? Etrafta yarı çıplak koşturuyor, ağlıyor. Bir şey olabilir-" "*Finn*. Sarhoş değil ve akıllı bir kız. Nasıl araç çağıracağını biliyor. Eğer ona iyi davranırsan

Şu anda aptal gibi davranırsan, daha da utanacak. Korumacılıkla patronluk taslamak arasında ince bir çizgi vardır, tamam mı? Bunu daha da kötüleştirme."

Başımı salladım. "Tamam."

"Özür dilerim, ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Önce onu öptüm ama sonra geri çekildim. İsteyen oydu-"

"Biliyorum. Bu senin suçun değil. Bütün yaz boyunca benimle seks yapabileceğini kanıtlamaya çalıştı. Bu ortama uymak için daha cesur olmaya çalışıyor. Bu şehre. Ondan istediğimin bu olduğunu düşünüyor."

"Öyle mi?"

"Hiç de değil," diye cevap verdim. "Bak Cass, artık bunu yapmıyoruz. Sen ve ben bundan sonra kıyafetlerimizi çıkarmayacağız." Odanın etrafına bakıyorum. "Ben de artık buraya gelmeyeceğim. Büyükbabam Ruby'ninkileri bağışlayabilir, umurumda değil. Hayatımda Avery ile arama girecek hiçbir şey istemiyorum."

Avery

Ruby's'in çıkış kapısından içeri daldım ve kulübün önünde park etmiş uzun araç sırasını taradım. Sarhoş parti müdavimlerini evlerine götürmek için bekleyen bir limuzin filosu var, ama ben kırmızı bir Escalade arıyorum - araç paylaşımım.

Artık nefes alışverişim sakinleşmiş ve gözyaşlarım büyük ölçüde kurumuştur. Kendimi biraz toparlamak için hızlıca banyoya girdim.

Ne düşünüyordum ki ben? Telefonumu tekrar debriyajımdan çıkardım ve araç paylaşım uygulamasını kontrol ettim. Yolculuğu paylaşmak zorundaydım ve alınacak ikinci yolcu bendim. Las Vegas'ta bir yabancıyla dolaşma havamda değilim ama şu anda elimde olan tek şey bu. Bir araç kiraladığım için bile şanslı olduğuma eminim. Görünüşe bakılırsa şoförüm kırmızı ışıktaki kalmış ve U dönüşü yapmaya çalışıyor, ben de zaman öldürmek için bir telefon görüşmesi yapıyorum.

Sersem bir sesle cevap veriyor. "Aves?"

"Palmer," diyorum burnumu çekerek. Sesimdeki gerginliği duyuyor ve hemen alarma geçiyor.

"Neyin var?" Bir an için sadece nefes alıp telefona ağlıyorum, o da tekrar soruyor. "Neredesin? Saat gece yarısını geçti."

"Doğum günü partisinin dışında, bir araç bekliyor." "Finn nerede?"

Kalbim parçalanıyor. Onu terk ettiğim için üzülecek ama şu anda çok bunalmış durumdayım. Her şeyi yoluna koymasını istemiyorum. Yapacağını biliyorum ve şu anda kararlarımın ezici büyüklüğünü hissetmeye ihtiyacım var. Tüm yaz boyunca umursamaz davrandım ve bunun farkına varmalıyım.

"Onu başka bir kadını öperken izledim-"

Sesi düşer. "Cidden bir orospu çocuğunu öldüreceğim-"

"Hayır, Palmer. O şekilde değil. Üçlü yapmayı denedim ama yapamadım. Bunun hakkında konuştuk. Sadece seksti. Ama onu başka biriyle izlemek..." *Acıdı.* Sözümü kesiyorum ve yükselen histerimi yatıştırmaya çalışıyorum. "Sanırım ona çoktan aşık oldum."

Her şey çok hızlı oldu. Mason beni terk ettiğinde bile bu kadar acımamıştı ve bu dört yıl sonra olmuştu. Evet, Finn ve Cass'e rahatsız olduğumu ve durmamız gerektiğini söyleyebilirdim. Finn cesurca beni kulüpten çıkarır, eve götürür, yatağıma yatırır ve her şey yoluna girerdi.

Sorun da bu zaten.

Finn bütün yaz yarattığım karmaşayı görmediğim için kendimi çok güvende hissetmemi sağlıyor. Evimden, sorunlarımdan kaçıyordum ve başa çıkmak için donanımlı olmadığım bir duruma sürüklendim. İstedğim hayat bu değil ve şimdi çılgınca bağlanıyorum. Muhtemelen önümüzdeki dört yılı başka bir erkeğe uyum sağlamak için kimliğimi ve kişiliğimi değiştirerek geçireceğim... ve kendimi yeniden kaybedeceğim.

"Üçlü yapmaya mı çalıştın?" Palmer sesindeki şaşkınlığı gizleyemiyor. "Ve sen aşıksın?"

"Seni özledim, Palmer. Evimi özledim. Kendimi özledim." Olmadığı bir şey olmaya çalışmaktan yorulmayan gerçek versiyonumu. Ben sıradanım. Ben vanilyayım... Ve bununla bir sorunum yok.

"Uçuş rezervasyonunuzu yaptınız mı?"

Tekrar küçük bir nefes çekiyorum. "Henüz değil. Şimdi eve gidip birkaç eşyayı toplayacağım. Beklemede kalacağım. Zaten uçağa yetişmek daha kolay. Bana otel bilgilerini gönder. Havaalanından bir araç bulurum."

"Saçmalama. Beni ara ve uyandır. Uçağın indiğinde seni alırım... Aves, her şey yoluna girecek. Ben buradayım, bebeğim. Bu yaz ikimiz için de berbat geçti. Eve gideceğiz ve parçaları toplayacağız. Bunu da her zaman yaptığımız gibi birlikte atlatacağız."

Telefona başımı salladım. "Tamam,"

diye fısıldıyorum. "Seni seviyorum,

Aves."

"Biliyorum, ben de." Kafamı kaldırdığımda Ruby'nin neon kırmızı tabelasının önüne büyük kırmızı bir cipin yanaştığını görüyorum. "Aracım burada. Yarın görüşürüz."

Telefonu kapattım ve araca yaklaşırken şoför camı indirdi. Denizkızı kostümümün içinde beni baştan aşağı süzüyor. "Bayan Avery?" diye sordu.

Gözlerimin altını silerek ve yeni akan yaşları silmeye çalışarak başımı sallıyorum. "Evet, benim." "Sol taraf, hanımefendi," diye yanıtlıyor camı tekrar açmadan önce.

Arabanın diğer tarafına yürüyorum ve kapıyı açtığımda paylaşımlı araç arkadaşımın çoktan oturmuş ve kemerini bağlamış olduğunu görüyorum. *Vay anasını.* Şaşırtıcı derecede güzel. Maura'yı, Palmer'ı, restoranlardaki tüm o kötü kızları, Lennox'u, Cass'i ve Las Vegas'ta görünüşlerine gizliden gizliye imrendiğim tüm kadınları unutun. Bu kadın hepsini utandırıyor. Ufak tefek bedeni, dar deri bir mini elbiseyle kaplanmış. Matrix'ten seksi bir karakter gibi giyinmiş gibi görünüyor. Düz, uzun siyah saçları yana doğru toplanmış. Koltuğuma yerleşip kemerimi bağlarken iri, açık kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

"Kostümüne bayıldım. Deniz kızları *çok* moda." Sesi bile melodik. Kırmızı gözlerimi fark etmiş olmalı çünkü aniden başını yana eğiyor. "İyi misin?"

"Uzun bir gece."

"Aynen," diyor küçük bir gülümsemeyle. Şoföre sesleniyor, "Önce onu alabilirsin. Eve gitmek için acelem yok."

"Doğum günü partisinde miydin?" Şu anda neden sohbet etmeye çalıştığıma dair hiçbir fikrim yok. Belki de daha fazla ağlamamak için dikkat dağıtmak içindir.

"Beş dakika kadar. Eski sevgililerim kavga etti," diye homurdanıyor. "O zamandan beri saklanıyorum."

Oh, lanet olsun. Anında kafama dank etti. Trafiğe girmemiş olsaydı, bu araçtan hemen inerdim. Belki hala kapıyı açabilirim ve sadece kıvrılıp yuvarlanabilirim. Tabii ki gecem böyle sona erecekti. Bunun kim olduğunu çok iyi biliyorum. Asıl soru şu.

Benim kim olduğumu biliyor mu?

Elimi uzattım. "Ben Avery. Finn'in bir arkadaşıyım. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Onun adını duyunca kulakları dikiliyor ve ne dediğimi anladığı belli oluyor. Elim tutuyor, biraz isteksizce.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Güzel gözleri kısıldı. "Ben Nora."

T Cass'in partisinden sonraki sabah mutfağa girdiğimde Lennox'u kahve yaparken gördüm. Üzerinde bol bir eşofman vardı ve makyaj yapmamıştı.

Elimdeki gömleği çekiştiriyorum ve halsiz gözlerimin beni yakalamasına izin veriyorum. Uykuya dalmakta zorlandım. Avery'yi yaklaşık on kez aradım ama ya telefonu kapandı ya da o kapattı. Kapısını yumruklamamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Hala doğru kararı verdiğimden emin değilim. Bir kadın kendisi için dağları yerinden oynatacak bir erkek istemez mi? Yoksa bu kontrolcülük mü? *Sikeyim*. Avery'yle ilgili en sevdiğim şey konuşabiliyor olmamız ve şimdi, aptal bir partiden sonra, söylediğim her şeyi ikinci kez sorguluyorum.

"Lennox, hastayken neden buradasın? Oh, kahretsin. Randevumu mu unuttum?" Bugün Pazar... Pazar günleri asla müşteri kabul etmem.

"Hayır," diyor ve buzdolabından kremayı alıyor. "Bugün müşteri yok."

"O zaman neden yatağında dinlenmek yerine mutfağında mikrop saçıyorsun? Bugün yemek bırakabilirdim."

"Ateşim yok, Finny. Sadece hâlâ yorgunum. Ama bugün evden çıkmam gerekiyordu. Parti nasıldı? Avery hâlâ uyuyor mu?" Koridordan yatak odasına doğru başını sallıyor.

"Burada değil," diye mırıldanıyorum. Avery'nin dün gece yüzünde beliren acı ifadesinin zihnimde canlanmasına izin vererek kahve cezvesine bakıyorum.

"Bir şey mi oldu?" Lennox tezgâha yaslanıp yüzümü inceleyerek soruyor. "Dün gece bok deresinde yüzen bir çöplük yangınıydı. Ancak bu şekilde tarif edebilirim." "Sen ve Avery kavga mı ettiniz?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak ve açıkça beni suçlayarak. Başımı sallıyorum. "Pek sayılmaz."

"*Tanrım, Finn*. Dramatik yapıyı kendine sakla lütfen. Ne oldu?"

Nefes veriyorum ve omuz silkiyorum. "Bakalım... Limuzinde Avery'ye asıldım, sonra Morgan ona bir içki ısmarladı ve onu Nora'yla aldattığımı söylemeye çalıştı, ben de ona vurdum, çok daha kötüsünü de yapabilirdim ama Avery korkuyla kaçıp Cass'le şampanya odasına girdi. Onları öpüşürken yakaladım ve ben de katılana kadar her şey yolundaydı ama Cass'e dokunduğum anda Avery'nin akıllı başına gelmiş olmalı ki ağlayarak odadan kaçtı, beni kulüpte ekti ve şimdi de telefonlarıma çıkmıyor. Yani... evet. Çöplük yangını."

Lennox bana aval aval bakıyor.

Evet. Bırak da hepsi içine işlesin.

"*Bir* partiyi kaçırdım," diye mırıldanıyor. "Ve limuzin kısmını gerçekten bilmeme gerek yoktu."

"Farkındayım. Sadece bahsetmek istedim çünkü gecenin tek keyifli kısmı buydu," diye tersliyorum.

Kahve makinesi bip sesi çıkarıyor ve ben de bir fincan doldurmaya başlıyorum. Krema ve şekerle uğraşmıyorum. Sıcak demin dilimi yakmasına izin verdim.

"Yani Avery cinsel olarak meraklı-"

"Hayır, bence Avery'nin kafası eski sevgilisi yüzünden karışık. Ve bu benim hatam."

"Biraz kahve alacağım ve sonra biraz daha az gizemli olmanı istiyorum." Lennox sessizce bir fincan dolduruyor, yulaf sütü kremamla ıslatıyor ve abartılı bir yudum alıyor. "*Ah, çok daha iyi.*" Şimdi açıkla."

"Bana Nora hakkında anlattığın şeyi hatırlıyor musun? Lastik yaması olayını?"

Lennox benim için Nora'ya yıllarca tahammül etti. Ama beni her zaman birlikte olamayacağımız konusunda uyarırdı çünkü ben lastiği değiştirmek yerine yama yapıyordum.

Nora önceki ilişkisinden o kadar zarar görmüştü ki muhtemelen terapiye ihtiyacı vardı. Yeni bir şehre taşınması ve Morgan'dan tamamen uzaklaşması gerekiyordu. Yeni bir başlangıç. Bunun yerine, uzun bir süre boyunca kalbindeki tüm küçük delikleri yamamak için elimden geleni yaptım, yeterince uğraşırsam onu kurtarabileceğimi düşündüm. Ama günün sonunda Morgan'ın patlattığı lastiği tekrar tekrar yamalıyordum. Yeni bir başlangıç yapmalıydık ama o bunu benimle yapamazdı. Çok dağınıktı. Çok fazla çizgi bulanıklaşmıştı. Hiç şansımız yoktu.

"Ya ben de Avery ile aynı şeyi yapıyorsam?" Ben soruyorum.

Başını yana doğru eğiyor. "Avery'nin eski sevgilisine aşık olduğu izlenimini edinmedim."

Başımı salladım. "Ben de öyle, ama ona sadık. İşi bırakıp gitmek istemiyor. Belki de beni seçmesi için onu zorlamamalıyım. Nora'ya yaptığım tam olarak buydu."

"Onları nasıl karşılaştırabilirsin? Avery, Nora'ya hiç benzemiyor."

Omuz silkiyorum. "O da aynı derecede güvensiz ama Nora'nın aksine, bunun için diğer insanları cezalandırmıyor. Avery zarif, tatlı, güçlü ve düşünceli. Beni yanlış anlama, bence savunmasız olmak iyi bir şey ama bence kendi üzerinde çalışmak için zamana ihtiyacı var. İtiraf etse de etmese de, eski hıyarı yüzünden hâlâ acı çekiyor. İhmal, istismarın başka bir şeklidir ve adam onu yıllarca oyaladı. Bu her kadının kafasını karıştırır."

Lennox kahvesinden bir yudum daha alır ve sözlerini dikkatle değerlendirir. "Anlamıyorum Finn. Herkesin bir geçmişi vardır. Bunun için neden kendini suçluyorsun?"

Fincanımı bırakıp ellerimi yüzüme sürüyorum. "Çünkü bütün yazı ona nasıl ateşli bir seks hayatı yaşayacağını göstermeye çalışarak geçirdim, sanki mutlu bir ilişki için tek çözüm buymuş gibi." Şakağıma dokunuyorum. "Bunu onun kafasına ben yerleştirdim. Yapmak istediğim bu değildi ama ona karşı bu kadar güçlü hisler besleyeceğimi bilmiyordum."

Dudaklarını büküyor ve yavaşça başını sallıyor. "Haklısın. Sen bir domuzsun." Omuz silkiyor. "Yaz neredeyse bitiyor. Eve geri dönecek. Bırak gitsin. Sen de bir erkek fahişe gibi sevişmeye devam edebilirsin."

"Affedersiniz?"

"Yani, ona tam olarak istediği şeyi vermen oldukça düşüncesizceydi. Kendinden utanmalısın."

Ona karşı dudaklarımı büzüyorum. "Gerçekten mi? Beni ters psikolojiye mi sokmaya çalışacaksın?"

Dilini dışarı çıkarıyor. "Hiç de bile. Sadece Avery'nin kendisi için savaştık ve ne olursa olsun bu ilişkiyi yürütecek bir erkeği hak ettiğini söylüyorum. İnişler ve çıkışlar. Birlikte büyümeyi. Birlikte değişmek. İletişim kurun. Eğer gerçek bir adam olsaydın, burada surat asıp onu rahat bırakmazdın. Kapısının önünde diz çöküp seninle birlikte olması için yalvarırdın. *Belli* ki sen böyle

biri değilsin."

"Sabahları sinir bozucu oluyorsun."

Lennox bana dişlek bir sırıtış attı.

"Ve sana söyledim, Avery buraya taşınmak istemiyor. Nasıl birlikte olabiliriz? Stüdyoyu böylece alıp taşıyamam. Benim Vegas'la, onun Los Angeles'la olduğundan daha fazla bağım var."

"Ne olmuş yani Finn? Seni ne kadar tanıdıktan sonra tüm hayatını değiştirmeye hazır değil mi?

Dokuz hafta mı? *Bunu kabullen.* Eğer onun özel biri olduğunu düşünüyorsan, bu işi yürüt. Uzun mesafe yap ve kendini kanıtlamak için zaman ayır. Sen baban değilsin. O da annen değil. Herkesi iyi adam ve kötü adam diye ayırmayı bırak. Hayat böyle işlemez. İnsanlar dağınıktır. İnsanlar hata yapar. Bazı insanlarla birlikte boktan çöplük yangınlarından geçmeye *değer* çünkü diğer tarafta harika bir şey var." Lennox koridordan yatak odama doğru kayboluyor ve elinde telefonuyla geri dönüyor. Bana uzattı. "Bak, Avery'den cevapsız bir araman var."

Telefonuma baktım ve on dakika önce aradığını gördüm. Dün gece ona ulaşmaya çalışmaktan vazgeçtikten çok sonra. Belki Cass haklıydı. Düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardı. Derin bir nefes alıyorum. "Ne diyeceğim?" Lennox'a sordum. Her ne kadar kadınları anladığımı düşünsem de, böyle hissettiğimde doğru düşünmek zor. Kendimi kaptırmışım, gerginim, onu kaybetmekten korkuyorum ama çok yaklaşmasına izin verip geçmişi tekrarlamaktan da korkuyorum.

"Ona yeni bir başlangıç yapabileceğinizi söyle. Seks anlaşması yok. Şart koşmak yok. Ültimatom yok. Ona bir ilişkide neye ihtiyacı olduğunu sorun. Ve senin de neye ihtiyacın olduğunu söyle. Sonra bir uzlaşma yolu bulun."

"Hep böyle bilge miydin?"

Çenesini klikliyor ve göz kırpmıyor. "Evet. Tanrı'ya şükür sonunda dinliyorsun."

"Pekâlâ," diyorum, "devam et." İki elimle onu uzaklaştırıyorum. "Onu hemen arayacağım."

"Hayır, dostum." Lennox sanki gülünçmüşüm gibi bir yüz ifadesi takındı. "Bunu mahvetmemen için burada kalıyorum. Artık yatırım yaptım. Hoparlörü aç."

Telefonumu hoparlöre alıp Avery'i geri aradım. Zar zor bir kez çalıyor. "Hey, Finn? Sen misin?"

Lennox'un ağzı açık kalıyor ve kalbim on kat aşağı iniyor. Bu sesi çok iyi tanıyorum ama Avery'nin sesi değil.

"Nora?"

"Evet. Hey."

"Neden Avery'nin telefonuna cevap veriyorsun?"

"Dün gece kulüpten çıkarken arabada unuttu." "Seninle mi ayrıldı?"

"Evet. Daha yeni şarj ettim. Şifresinin bir-bir-bir-bir olduğuna inanabiliyor musun?"

"Nora, onun telefonunu karıştırma-"

"Sakin ol, Finn. Sadece iade etmeye çalışıyorum. Bildiğim tek numara seninkiydi. Benimle buluşup onun için almaya gelmek ister misin?"

Lennox alay eder. "Uh, hayır. *Ben* gelip alırım," diye araya giriyor. "Avery'ye uğrayıp haber veririm," diye mırıldanıyorum.

"Evde değil," diye yanıtlıyor Nora. Çenem tedirginlikle seğiriyor. Hemen sonuca varmamaya çalışıyorum ama tüm bunlar şu anda çok hesaplanmış görünüyor. "Dex'e uğradık ve sonra onu havaalanına götürdük. Dün gece uçağa bindi."

"Nereye uçuş?" diye sordum. "Sana ne söyledi?"

"Finn, birazdan telefonu alıp geleceğim. Tamam mı? Hemen geliyorum. Konuşabiliriz... her şey hakkında."

Nora aramayı sonlandırıyor ve ben inanamayarak Lennox'a bakıyorum.

Lennox bir şey söylememi bekliyor ama söylemiyorum. Çünkü hafif bir panik atak geçiriyorum.

Nora, Avery'ye son dakika uçuşu ayarlamasına neden olacak ne söylemiş olabilir?

İyi olduğumuzu sanıyordum.
Sikeyim.

Lennox kalmak istedi ama ona bunun gerekli olmadığını söyledim. Nora'nın neler olacağını düşündüğünden emin değilim ama yanlış olduğunu neredeyse garanti edebilirim. Yüzünde umut dolu bir gülümsemeyle mutfak masamda oturuyor.

"Hiçbir şey olmadı, Finn. Ve seni otobüsün altına atmadım."

Nora'ya bir göz atıyorum. Biraz zayıflamış görünüyor. Morgan'ın yanındayken hep kilo kaybeder. *Stres yüzünden.*

"Su ister misin?" Buzdolabından iki şişe çıkararak sordum. Birini ona doğru uzatıyorum.

"Meraktan soruyorum, beni ne diye otobüsün altına atacaksın ki?"

Gözlerini tezgâha diyor. "Demek istediğim bu değildi. Morgan'ın seninle uğraşmak konusunda uzun bir geçmişi olduğunu söyledim. Ve sen şiddet yanlısı bir tip değilsin. Bu arada teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Onu hastaneye yatırmak değil," diye yanıtlıyor. "İsteddiğini biliyorum. Benim için bundan kaçındığını düşünmek hoşuma gidiyor."

"Hayır, *kendim* için kaçındım." Şu anda iki seçeneğim var. Beni ve koşulları bu şekilde manipüle ettiği için ona patlayabilir ve bir pislik olabilirim, ama bu sadece bizi unutmadığımı kanıtlar. Ve inanın bana, *ben bunu aştım.*

"Avery'nin telefonunu alabilir miyim?" Ben soruyorum.

"Ah, evet," diyor ve çantasına uzanıp onu uzatıyor. "Tamamen dolu. Mason adında biri, ertelenen büyük bir toplantı hakkında onu havaya uçurup duruyor."

Tek kaşımı çattım. "Mesajlarını mı inceledin?" Nora'nın Avery'yle aylardır birbirimize gönderdiğimiz çapkın, edepsiz mesajları görüp görmediğini merak ederek bir suçluluk duyuyorum, ama neden saklamam gerekiyor? Avery benim için iyi bir şey. O bir sır değil. Ben iki kez birlikte olan biri değilim. Nora'nın beni öyle yapmak için ne kadar kararlı olmasına rağmen.

"Hayır, ben yapmadım. Sadece bildirimler deli gibi çoğalıyor. Birinin öldüğünü sandım."

Telefonu ters çevirip yüzüstü bırakıyorum, böylece dikkatimi dağıtmıyor çünkü kendim de baştan çıkıyorum. Mason'ın Avery'ye sadece işle ilgili mesaj attığını bilmek istiyorum ama onun mahremiyetini bu şekilde ihlal edemem. Bu bir ilişkiye başlamanın en kötü yolu; ilk elden biliyorum. Ve şimdi onun için geldiği şeyi aldığımı göre, gitmesini istiyorum.

"Bir süredir buluşup konuşmak istediğini biliyorum. Ama söyleyecek yeni bir şeyim yok, Nora."

"Finn, bak, yeniden güven inşa etmenin uzun zaman alacağını biliyorum. Bunu anlıyorum. Ama her şey için gerçekten üzgünüm. Ben buradayım, ne zaman hazır olursan. Sabırlı olabilirim. Morgan ve ben bu sefer temelli ayrıldık. Bu yüzden Cass'in doğum gününde kavga ettik. Seni gördüm ve anladım ki... Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim."

"Sevindim-"

"Ben de-"

"Hayır, Morgan'la işinin bitmesine sevindim ve umarım bu sefer ciddisindir çünkü o seni hak etmiyor. Ama ben de-"

"Evet, biliyorsun Finn. Bana karşı her zaman iyi oldun ve o zamanlar bunun kıymetini bilmediğimi biliyorum."

Bizi ayıran mutfak adasının üzerinden uzanıyor. Elini uzatırken elindeki altın bilezikler şingirdiyor. Ama ben almadım.

"Demek istediğim, ben *daha iyisini* hak ediyorum."

Gözleri anında yaşlarla doluyor ve itiraf etmeliyim ki onu ağlarken görmek canımı acıtıyor. Ben bir pislik değilim. Bu kadını uzun süre sevdim ve onun acısını görmekten hoşlanmıyorum. Buna sebep olduğum için nefret ediyorum. Ama bir kez olsun kendimi ön planda tutmalıyım.

Nora yeni bir ses tonuyla, "Avery'yle aranızdaki şeyler fiyaskoyla sonuçlanacak, Finn," diyor. "Onu korkuttun."

Bana yem atıyor. "Sana ne dedi? Nerede o?"

Nora'nın bana yalan söylemediğinden emin olmak için Dex'in evine gittim. Avery gerçekten gitmiş. Arka kapı bile kilitli, ki Dex'in evini gözetimsiz bırakıyorsa bu akıllıca bir hareket. Ama Avery'nin bir işin yarım kalmasına asla izin vermeyeceğini de biliyorum. Dex birkaç hafta daha evde olmayacak. Geri geleceğini biliyorum.

"Las Vegas'ın bunaltıcı olduğunu ve burayı sevmediğini söyledi. İşini yeni kaybeden en iyi arkadaşını almaya gitti... Polly bilmem ne-"

"Palmer," diye düzeltiyorum.

"Evet, onunla buluşmak için Albuquerque'ye uçuyor, sonra birlikte Vegas'a dönecekler. Burada birkaç hafta kalacaklar ve sonra *eve* dönecek Finn. Eve gitmek istiyor. Sana bunlardan hiç bahsetmedi mi?"

Hangisinin daha çok acı verdiğinden emin değilim. Bu haberi resmi olarak Nora'dan duymak mı, yoksa Avery'nin tüm bunları Nora'ya en başta söylemiş olması mı?

"Hayır, yapmadı."

"İşler yoluna girene kadar bekleyebilirim, yazdan sonra sen ve Avery temiz bir ara verebilirsiniz ve sonra kaldığımız yerden devam edebiliriz." Etrafına bakınıyor ve kıkırdıyor. "Burayı tekrar onarabilirim çünkü sen burayı bir erkek mağarasına çevirdin. Seçtiğim perdeler nerede?"

"Nora, Avery ile aramızdaki sorunları çözelim ya da çözmeyelim - ki açık konuşayım, onunla aramızdaki sorunları gerçekten çözmek istiyorum - seninle işimiz bitti. Bozduğumuz şeyi düzeltemeyeceğimiz için değil. Ben istemiyorum. Artık biriyle yeni bir şekilde bağ kurmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum ve geri dönemem."

"Hayır." Elinin tersiyle burnunu silerken burnunu çekiyor. "Bizden vazgeçmeyeceğim."

Gözyaşlarının yüzünden kucağına damlayışını izlerken parmaklarımla tezgâha vuruyorum. Çok uzun zamandır beni kontrol eden gözyaşları. "Koşuya çıkmak üzereyim, sanırım bu işi bitirmeliyiz."

Kötü bir bahane ama *evimden defolup gitmekten* iyidir.

Mutfak tezgahından Avery'nin telefonunu alıyorum ve güvenlik önlemi olarak cebime atıyorum. Az önce Nora'nın duygularını incittiğimi biliyorum. Neler yapabileceğini kim bilebilir? Avery uzaktayken evimde çekilmiş bir fotoğrafı bile bunun ne olduğuna dair çok yanlış bir izlenim verebilir.

Kulaklığımı almaya bile zahmet etmiyorum. Onlara ihtiyacım yok. Şu anki hayal kırıklığımı gidermek için bu sıcak çarpması havasında acımasız bir koşuya ihtiyacım var. Koşu ayakkabılarımı aldıktan sonra girişteki dolapta duraklıyorum.

"Nora," diyorum yanımdan geçerken, ayakkabılarımı bağlarken, "sana söz veriyorum, bizim fikrimizden vazgeçtiğin anda, yani *gerçekten vazgeçtiğin* anda, senin için çok daha iyi biri karşına çıkacak. Yeniden mutlu olacaksın. Bunu biliyorum. Kendine iyi bak, tamam mı?"

Muhtemelen istediğini elde edemediği için şok olmuş bir şekilde cevap vermeden kapıdan çıkıp gider.

“W Bir mola vermeliyiz,” diyorum e-postalarımı karıştırırken Palmer'a. Uzun süreli kaldığı oteldeki kontinental kahvaltıdan en iyi şekilde yararlanıyoruz. Seri üretim otel kahvaltısı gibisi yok.

Bisküvi ve sos. Bunu gerçekten yapabilirim. Sos, dip sostan *o kadar* da uzak değil. "Pit stop nerede?"

Mason'ın sunumun nasıl ertelendiği ve neden telefonuma cevap vermediğimle ilgili panik dolu e-postasını okurken "Cancun," diye mırıldanıyorum. Hemen ona geri e-posta gönderiyorum, kaybettiğimi ve yarın Legacy Resorts'ta buluşacağımızı bildiriyorum. Palmer'ın benimle geleceğini söyleme zahmetine girmedim. Daha fazla çıldırmasına gerek yoktu.

"Bu nasıl işe yarayacak?"

Hayal kırıklığı içinde bir nefes üflüyorum. Çok yorgunum. Hayatımın en uzun yirmi dört saatıydı ve telefonumun yanımda olmamasının işleri iyice karıştırdığından bahsetmiyorum bile. Arabada bırakmış ya da Las Vegas havaalanında düşürmüş olmalıyım. Emin değilim. Tek bildiğim havaalanı güvenliğinden geçtiğimde onu hiçbir yerde bulamadığım. Neyse ki dizüstü bilgisayarım yanımdaydı, yani Palmer'a havaalanının kablosuz ağından mesaj atarak beni ne zaman ve nereden alacağını söyleyebildim.

Büyük bir şok ve şaşkınlıkla Jeep'im hala sapasağlamdı. Palmer'ın dikkatsiz sürüşüne bakarak en azından bir stop lambasının kırılmasını bekliyordum.

"Royalty Havayolları'ndan bir iyilik isteyeceğim, yine." Bu, akıl hocam Dr. Ruth'un bana sağladığı ve kötüye kullanmamaya çalıştığım bir avantaj ama çaresiz zamanlarda, çaresiz önlemler. Şirketteki önceki pozisyonu sayesinde hâlâ istediği yere, istediği zaman ücretsiz uçabiliyor ve bu ayrıcalığı istediğim zaman bana da tanıyor. "Jeep'i havaalanında uzun süreli park yerine park ediyoruz, Cancun'a beş saat uçuyoruz, sunumu yapıyoruz, Albuquerque'ye geri uçuyoruz ve Las Vegas'a geri dönüyoruz."

"Kulağa berbat geliyor."

"Evet, öyle olacak. Hazır mısın? Resepsiyona gidip çıkış yapın. Gitmemiz gerekiyor."

Palmer'ın telefonu sinir bozucu zil sesiyle cızırdıyor ve masadan alıp arayanın kimliğini kontrol ederken yüzünü buruşturuyor. "Hey, beni arıyorsun."

Telefonunu kaldırıyor ve ekranda kalpli *Aves*'in görüntüsü gün gibi açık.

"Nihayet!" Telefonumu birkaç kez aramayı denedim ama doğrudan sesli mesaja düştü. Neyse ki

biri bulmuş. Telefonu Palmer'ın elinden aldım ve onu resepsiyona doğru kışkırttım. Telefona cevap vermeden önce "Acele et," dedim.

"Alo, ben Avery Scott. Telefonum sizde."

"Merhaba, Avery Scott. Telefonunuz bende var."

Sesini duyunca gülümsedim. "Finn. Nereden buldun bunu?"

"Nora," diye yanıtlıyor. "New Mexico'da olduğunu duydum."

Kalbim sanki başım beladaymış gibi çarpıyor. Pek iyi görünmüyor. Finn'i terk ettim, sonra da eski sevgilisine içimi döktüm. Ama tuhaftı. Bana karşı çok iyiydi. Palmer'ın tüm bu duruma verdiği tepkiye bakılırsa Nora kurnaz bir sürtük gibi davranıyordu ama sırf Finn'le birlikteyim diye açıkça zalim ya da alaycı olmamasına şaşırdım. Bu yaz bana onun için yeterince iyi olmadığını söyleyen yeterince kötü kızla karşılaştım. Nora'dan da aynısını bekliyordum ama Finn'in kolunda olmanın verdiği güvensizliği anlıyor gibiydi. Birinin senin olanı elinden almaya çalışacağından sürekli endişe etmek. Onu hâlâ sevdiğini biliyorum ama buna rağmen bana karşı medeni davranabilmesine sevindim.

"Açıklamam gereken çok şey var," diyorum basitçe.

"Öyle, Kraliçe." Ama kıkırdayarak iyi olduğumuzu hissettiriyor. "Bana kızgın olup olmadığınla başlayabilir miyiz?"

"*Seninle mi?* Finn, her şeyi berbat ettim. Özür dilemeliyim. Sanırım sınırimi buldum." Sesimi alçalttım. Üçlü kelimesini yüksek sesle söylemediğimi biliyorum ama hâlâ bir otelin yemek salonunda, küçük bir kahvaltılık kalabalığının içindeyim. Ve cinsel keşif yazımı bu yaşlılar kalabalığına açıklayacak vaktim yok.

"Ben olsam şöyle derdim. Döndüğünde her şeyi konuşabiliriz. Ama bilmeni isterim ki dün geceden sonra Nora bana Las Vegas'a taşınmak istemediğini söyledi."

"Düşündüğünüz gibi değil-"

"Ah, ah. Başka bir şey söylemeden önce bitirmeme izin verin."

Telefona eğildiğimde kalbim sinirden güm güm atıyor. Resmi olarak birlikte değilsek Finn beni teknik olarak terk edebilir mi?

"Lennox bana bazı tavsiyelerde bulundu. Bana oturup seninle bir ilişkiye girmemi engelleyecek şeylerin bir listesini yapmamı söyledi. Ben de denedim ve hiçbirini bulamadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Seninle birlikte olmak için katlanamayacağım hiçbir şey yok. Çünkü"-boğazını temizliyor- "şampanya odasında bana dudaklarımın evim gibi hissettirdiğini söylemiştin."

O anki sevgi ifademden dolayı biraz yüzüm kızardı. Yine de ciddiye dim.

"Kalbin bana evim gibi geliyor. Anlamamı istediğim şey, seksimizin bu kadar iyi olmasının nedeninin yaptığımız şey değil, *bizim* yüzümüzden olduğudur Avery. Ve bu değişecek. Her gün sevişmeyeceğiz ama bu senin için deli olmayacağım anlamına gelmiyor. Eşofman da giysen, denizkızı kostümü de giysen, benim için hâlâ bir kraliçesin. Ateşli anlar harika, ama sessiz olanlar da öyle. Kirli konuşmalara, üçlü sekslere veya benim için yerine getirmen gerektiğini düşündüğün başka herhangi bir sapkınlığa ihtiyacım yok. Sadece tam olarak olduğun kişi olmanı istiyorum."

Nefesimi içime çekiyorum. "Finn, lütfen beni kahvaltının ortasında ağlatma."

Kıkırdıyor. "Bunu telefonda söylediğim için üzgünüm ama bilmen gerekiyordu. Eğer burada olman gerekirse

Bir süreliğine Los Angeles'ta, sorun değil. Bir yolunu buluruz." "Ciddi misin sen?"

"Evet."

Bu kadar harika olması nasıl mümkün olabilir?

"Ama tüm bunları yüzüne söylemek istiyorum, ne zaman dönüyorsun?"

"Legacy toplantısı öne alındı. Doğruca Cancun'a gideceğim, sonra Albuquerque'ye döneceğim, sonra da Vegas'a geri döneceğim. Yani, birkaç gün mü? Aslında, senden büyük bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Dur tahmin edeyim. Balıkları beslemek mi?"

"Nasıl yapılacağını bilen tek kişi sensin. Balıkçı bu hafta içinde orada olacak, ama emin olabilir misin?"

"Yedek anahtar hâlâ arka kapıdaki çirkin kurbağa heykelinin altında mı?" "Evet, efendim."

"Tamam bebeğim, seni yakaladım. Ben balıkları besleyeceğim, sen de git sunumunu parkın dışına çıkar.

Sen sadece son birkaç gününün tadını çıkar." "Neyin son birkaç gününün tadını çıkarayım?"

"Bekar olmak. Çünkü eve geldiğin an, seni resmen benim yapacağım. Artık gri alan yok. Ne yaptığımız hakkında soru sormak yok. Ve kesinlikle artık başkalarını öpmek yok."

"Güzel, tamam, kulağa-"

Bekleyen çağrı bip sesi çıkarıyor, ben de kimin aradığını kontrol etmek için telefonu kulağımdan çekiyorum. Yanılmışım. Bu sadece bir kısa mesaj, ama bildirimler nefesimi tutmama neden oluyor.

MASON

Legacy anlaşması sağlandıktan sonra Avery'ye itiraf edeceğim. İlişkimiz bitti Palmer. Bu sefer temelli. Onu geri istiyorum.

"Avery?" Finn'in telefonda sorduğunu duyuyorum ama kafam bulanıklaşıyor. Kalbim gergin bir bekleyişle karıncalanıyor. Bir lunapark treninin tepesindeyken dalmak üzere olduğunuzu anladığınızda hissettiğiniz korku gibi.

"Finn, kulağa mükemmel geliyor ama gitmem gerek. Yakında konuşuruz."

Telefonu kapatıyorum ve mesaj dizisini açıyorum. Palmer ve Mason biz çıkarken arkadaşılar ve Palmer ayrılığımızın en kötü döneminde benim aracım olarak devreye girdi, bu yüzden mesajlaşmalarına şaşırmadım.

Beni şaşırtan şey tüm çıplak resimler. Tüm o müstehcen mesajlar.

Seni seviyorum ve seni istiyorum.

Kalbim çöktü ama araştırmacı beynim beni hayal kırıklığına uğratmadı. Neler olduğunu biliyorum ama detay istiyorum. Daha fazla gerçeğe ihtiyacım var. *Bu benim en iyi arkadaşım ve eski erkek arkadaşım.* O kadar insan varken. *Bunu bana nasıl yapabildiler?*

Tanıdık bir mesajla karşılaşıyorum ve Mason'ın bana söylediği ilk yalanı doğrulayabiliyorum. Rumble uygulaması, kırımın kenarı. Mesajı yanlışlıkla kopyalayıp bana göndermiş olmalı çünkü aynı anda hem benimle hem de Palmer'la konuşuyordu. Ne yılan ama.

MASON

Bu gece seni görmek istiyorum. Bir aydan fazla oldu. O tatlı amcığı tekrar ağzıma almak istiyorum.

PALMER

Gel de al. Nerede kaldığımı biliyorsun.

MASON

Ya bir uçuş ya da Albuquerque'ye on iki saatlik bir yolculuk.

PALMER

Buna değmesini sağlayacağım.

Hasarın çok daha derinlere uzandığını fark etmem için bir dakika daha kaydırmam gerekiyor.
Bu bir geri tepme değildi.

MASON

Bu gece ona yüzüğü vereceğim.

PALMER

Onu sevmiyorsan neden evlenme teklif ediyorsun?

MASON

Dur. Bitti artık. Bunu daha fazla yapamayız.

PALMER

Yıllarca beni sevdiğini söyledikten sonra nasıl onu seçersin?

MASON

Çünkü ben de onu seviyorum.

Mesajlar sürekli ve yeterince görmeden önce kaydırabildiğim kadar kaydırıyorum. İhanet, suçluluk ve kıskançlıkla dolu bir ileri geri destanı oldu ve hayatımda ilk kez Palmer'ın beni neden bu kadar çok sevdiğini açıkça görüyorum... neden yakınımda olmama ihtiyacı var.

Kazanabileceğini bildiği bir rekabeti sever.

Mesajların birkaç ekran görüntüsünü alıp kendime mesaj atıyorum ve Finn'in mesajlarına bakmaması için dua ediyorum. Mason'ın Miras anlaşması yüzünden sinirlenmesi Finn'in bir ayı gibi kabarmasına ve onu tehdit etmesine yettiyse, Mason'ın Finn'in gözünde en büyük suçu işlediğini öğrendiğinde vereceği tepkiyi bir düşünün.

Kasada işini bitirip masamıza dönmesini izliyorum. Bir anda Palmer'ın tüm görünüşü değişti. Aynı mavi jean şortu ve bol paça kapüşonluyu giyiyor. Sarı saçları on dakika önce olduğu gibi at kuyruğu şeklinde arkaya doğru toplanmış, ama masada bana katılan kişi tamamen farklı bir kimliğe sahip.

Karşımdaki sandalyeye yığıldı. "Şerefsizler aptal ve ucuz bir lamba için benden masraf almaya çalışıyorlar." İnliyor. "Artık bir otelde yaşamayacağım için çok heyecanlıyım." Yüzümü inceliyor ve dudakları sert bir çizgiye dönüşüyor. "Sen iyi misin?"

"Anahtarlarıma ihtiyacım var," diye zorladım.

Çantasını omzundan çekip alıyor ve anahtarlarımı çıkarıyor. "Tabii ki. Arabayı senin kullanacağını düşünmüştüm." Anahtarları uzatırken tekrar sordu, "Sorun ne?"

Anahtarlarımı öyle sıkı kavriyorum ki parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. "Seni ne kadar sevdiğim hakkında bir fikrin var mı?" diye soruyorum.

"Ne? Evet..."

"Hayır, sevdiğini sanmıyorum Palmer. Bence sen ailem dışında gerçekten tüm kalbimle sevdiğim ilk kişisin."

Elini kalbine götürüyor ama gözlerini kısıyor. Mesajımla ses tonumun uyuşmadığını fark ediyorum, bu yüzden nasıl yanıt vereceği konusunda kafası karışıyor. "Sen iyi misin? Telefonundan kim aradı?" Önümdeki telefonunu işaret ediyor.

"Herhangi bir ilişkide nasıl olunacağına dair bildiğim her şey senden geldi. Simbiyotikti. Sen alıcıydın, ben de doğal olarak verici oldum. Herkese verici oldum. Mason da dahil. O iyi bir kız istiyordu, evcimen, dramatik olmayan, çalışkan..."

"Tamam... Avery, beni korkutuyorsun."

"Ama o da bir *sürtük* istiyordu, değil mi? Ben öyle olamadım, sen de seve seve devreye girdin." Yüzü dondu. "Yapma-"

"Biliyorum. *Her şeyi biliyorum*. Aptalı oynayarak beni aşağılama. Ona gerçekten aşık mısın, yoksa sadece beni aptal yerine koymak için mi eğleniyorsun?"

Gözleri dolmaya başlar. "Hayır...hayır. Çok *ama* çok üzgünüm."

Kısa kısa nefes alıp verirken ve gözlerini korku doldururken kelimelerini zar zor çıkarabiliyor.

Neden böyle nefes nefese kaldığını bilmiyorum. Hayatımda hiç kimseye vurmadım. Şimdi de başlamayacağım. Belki de bu dünyada ona sadık olan tek kişiyi tanıdığı için korkuyordur...

onu toz içinde bırakmak üzere.

"Sadece dürüst ol. Ne zamandır? En azından onu bana evlenme teklif etmekten vazgeçirmeye çalıştığını biliyorum. Arkadaşlığımızın bitmesi için tek ihtiyacım olan buydu. O yüzden bana gerçeği söyle. Kaybedecek bir şeyin yok. Kaybedecek *kimsen kalmadı*."

Gözleri yaşlarla dolarken yüzü bembeyaz oluyor ve yanaklarında kırmızı lekeler oluşuyor. "İlk buluşmanızdan beri," diyor ağlayarak. "Onu en az senin kadar uzun zamandır seviyorum."

Bu saçma düşünceyle alay ediyorum. "Bu aşk değil Palmer. Mason'ın hilekâr, omurgasız bir adam haline gelmesine yardım ettin. Ben onun iyi yanlarını ortaya çıkardım. Sen en kötü yanlarını ortaya çıkardın. Belki de bu yüzden beni yanında tuttu... Çünkü seninle olan halinden hoşlanmıyordu. Ama günün sonunda, tahmin et bakalım hangi versiyonunu seçti?"

Daha çok hıçkırır. "Anlamıyorsun-"

"Dur. Benimle konuşabilirdin," diye mırıldanıyorum, önümde yığılıp kalmasını izlerken bir anlığına da olsa öfkem yatışıyor. "Duyguların hakkında dürüst olabilirdin. Onu almana izin verirdim Palmer. Ben sadece senin mutlu olmanı istedim. Mason'ın iyi bir adam olduğunu düşünürdüm ve senin için iyi bir adam istedim."

"Biliyorum. Seninle konuşmalıydım, Avery, *lütfen*. Çok özür dilerim." Ellerini yüzüne kapattı.

"Yine de yapmadığın iyi oldu."

Kaşları yukarı doğru kalktı. "Ne?"

"Gerçekte ne olduğunu görmek için bunun olmasına ihtiyacım vardı. Uzun zamandır senin için bir sürü bahane uydurdum. Ama bunu bahane edemem."

Başını yine öne eğiyor. Eğer affedilme umudu varsa, bunun artık yok olduğunu biliyor olmalı. "En boktan kısmı ne biliyor musun?"

Gözlerime bakmıyor. Onun yerine, koltuğunda büzüşüyor ve sadece omuz silkiyor.

"Sana sürük, işbirlikçi bir kaltak olduğunu söylemek istiyorum. Senden nefret etmek istiyorum ama sadece üzgünüm. Birini gerçekten sevdiğinde böyle olur Palmer. Seni özünden koparacak güce sahiptirler." Sesim bir kez daha soğuyor ve uzun zamandır tuttuğum gözyaşlarım, resimlerde kendimden nefret etmekten, Palmer'ı seçen tüm aşklardan, terk edilmekten, beni Finn'le görmekten nefret eden tüm kötü kızlardan, bir kadın olarak yetersizlik duygusundan...

Akmalarına izin verdim.

Böylece sonunda onları bırakabilirim.

Çünkü artık kalbimdeki tüm bu güvensizliğin kaynağını biliyorum. Çünkü sadece kırmızı bayrakları görmezden gelmiyordum. Yirmi lanet olası yıl boyunca en iyi arkadaşım şeklinde uyarı bayrağına sarılmıştım.

"Elimde lanet bir yüzükle Mason tarafından terk edilmek, hissettiklerimin yanında gülünç kalıyor.

Şu anda. *Neden?* Bunu neden yaptın? Ben senin için çok iyi bir arkadaşım." "Biliyorum," diye fısıldıyor. "Seni hak etmiyorum."

"Anlaştık." Hayatımda ilk kez anlatıyı değiştiriyorum. "*Ve artık bana sahip değilsin.*"

"Aves, lütfen affet-"

"Hayır. Sorma bile. Bu affedilemez, Palmer." Gözyaşlarımı fırçalıyorum ama nafile. İkimiz de açıkça hıçkırarak ağlıyoruz ve odadaki herkesin dikkatini çekmiş durumdayız. Sandalyemde doğruluyorum, anahtarlarım hâlâ avucumda. "Ama ben iyi olacağım çünkü üzerimdeki ölü toprağını attığımda kendimi özgür ve mutlu hissedeceğim. Senin içinse umarım utanç, suçluluk ve yalnızlık çıpası seni okyanusun dibine sürükler de ne kadar zavallı olduğun içinde boğulabilirsin."

Ellerinin arasında bir şeyler mırıldanıyor ama feryatları arasında anlaşılmaz bir şey.

"Seni bir daha asla görmek ya da senden haber almak istemiyorum. Şu andan itibaren kendi başının çaresine bak. Eve dönüş yolundan başlayarak."

Bununla birlikte kalkıp otelin sürgülü kapılarından geçiyorum. Cipimi buluyorum ve bagajın kilidini açıyorum. Palmer'ın parfümünün kokusunun bagaja sinmiş olmasından hemen rahatsız oluyorum ve bagaj kapısı kalktığında ihanet kokusu alıyorum. Önemli değil. Otoyolda yetmişle giderken camları açacağım ve koku eninde sonunda dağılacak.

Palmer'ın bu sabah yüklediğimiz bavullarını bagajdan çıkarıp kaldırırma yerleştiriyorum. Bir an bile tereddüt etmeden motoru çalıştırdım ve otoparktan çıktım.

Arabayla uzaklaştım...

Değiştim.

Artık yatıştırmak yok. Daha fazla yatıştırmak yok. Kurşun yaraları için yara bandı yok artık. Yeni bir başlangıç için hazırım.

A Havaalanından iki çıkış ötede, Dr. Ruth Donovan ile yaptığım bir konuşmayı hatırlıyorum. Royalty Havayolları'na danışmanlık yaparak kazandığı büyük başarıdan sonra, tabii ki ona yönetim kurulu danışmanlığı teklif etmişlerdi. Pozisyon. Dr. Donovan kendisi için çok iyi şeyler yaptı, ancak isteseydi Key Largo'da yaşadığı bloğun tamamına sahip olabilirdi. Onu durduran neydi?

Bölümümü fen bilimlerinden işletmeye çevirmeyi tartışırken ve tüm kredi saatlerimi kaybetmekten korkarken, bana hayatımı *tersinden* incelememi söyledi. Hedeflerimi ve oraya ulaşmak için ne gerektiğini düşünme. Bana günlük hayatımı hayal etmemi ve anlarımı neyle doldurmak istediğimi düşünmemi söyledi. Dr. Donovan bana hedeflerimi mutluluğun oluşturmaya izin vermemi söyledi. Öğretmeyi çok severdi... Emekli olana kadar da bunu yapmaya devam etti.

Günlük hayatımda beni neyin mutlu ettiğini düşündüğümde aklıma Dex ve onun tüplü dalış şirketi geliyor. Bildiğim tüm rastgele balık gerçeklerini hatırlıyorum - bu yazdan ve Kiraz Dikenlerine takıntılı derin dalışımdan önce bile - hepsi Dex'in coşkusu yüzünden.

Finn'in fotoğrafçılık işini ve risk almak konusunda ne kadar gergin olduğunu düşünüyorum. Küçük işletme sahipliğinin bazı riskli yönlerinde elini tutmam için bana nasıl ihtiyaç duyduğunu. O çok erkeksi bir adam, onu bir konuda gergin görmek oldukça sevimli. Doldurmaya yardımcı olabileceğim bir boşluğu var ve bu benim ruhumu besliyor.

Hiçbir zaman zengin olmak için çabalamadım. Sonsuz seyahatler ve lüks tatil köyleri hayatım için hayal ettiğim şeyler değil. İlişkiler istiyorum... gerçek arkadaşlıklar... Yeni şeyler denemek, yeni gerçekler öğrenmek ve projelerime Dex'in tüplü dalışa, Finn'in boudoir fotoğrafçılığına kendini kaptırdığı kadar kaptırmak ve tutkuyla bağlanmak istiyorum.

Artık Palmer'ın beni doğru bir karardan vazgeçirmesine ihtiyacım yok ve kesinlikle Mason'a bir şey danışmayacağım, bu yüzden çıkıştan çekip bir Walmart'a giriyorum.

Ön ödemeli bir telefon, iki yaban mersinli Red Bulls ve Las Vegas'a on saatlik bir dönüş yolculuğuna yetecek kadar Chex Mix, protein içeceği, toz çörek ve su satın aldıktan sonra, karmaşık bir sesli mesaj bırakmak için zor bir arama yapıyorum.

"Merhaba, ben Hunter."

Kahretsin. "Oh, selam!" Sürücü koltuğunda ayağa fırladım ve sanki telefonda beni görebiliyormuş gibi gömleğimdeki pudra şekerini fırçaladım. "Bay Mahan, ben Avery Scott."

"Avery. Merhaba. Seni aramaya çalışıyorduk-"

"Çok özür dilerim. Telefonumu evde kaybettim." Duraksadım...*evde*. İçimden akıp gitti. *Ev*

Las Vegas. Evim artık Finn. "Neden bilinmeyen bir numaraya cevap verdiğinizi sorabilir miyim?"

"İyi zamanlama, sanırım," diyor yarı gülerek. "Aslında ben de uçağıma binmeye hazırlanıyorum. Sanırım Mason sana toplantının ertelendiğini söylemiştir? Seyahatle ilgili her şeyi hallettin mi? Yarın için toplantı odasında ihtiyacınız olan bir şey var mı?"

Abartılı bir nefes verdim. "Bay Mahan-" "Hunter, lütfen. Siktir... gelmiyorsun, değil mi?" "Hayır. Gelmiyorum."

"Siktir. Üzgünüm, bu hiç profesyonelce değildi, ama...*siktir*. Boku yedik, değil mi? Sen bile dağılmamız gerektiğini düşünüyor musun?"

"Hayır." Mümkün olduğunca kesin konuştuğumdan emin olduktan sonra boğazımı temizliyorum. "Hunter, *lütfen* Legacy Resorts'u veya iştiraklerinden herhangi birini feshetme. Şirket harika durumda ve siz de rakiplerinizi sudan çıkaracak potansiyele sahipsiniz."

"*Harika*. Cancun'a uç ve bunu yönetim kuruluna söyle *lütfen*."

Gülüyorum. "Bakın, Wallace Frank adında bir yönetim kurulu üyeniz var-" "Evet, Bay Frank bizim en kıdemli danışmanımız."

"O bahçedeki bir yılan, dostum. Biraz araştırma yaptım ve Legacy'nin en büyük rakibine on altı milyon dolardan fazla yatırım yapmış. Yönetim kurulu üyelerini şirket için en iyi olanı yapmaları için bir araya getirmiyor... O satın alındı ve parası ödendi, Hunter."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır, yapmayacağım. Bu, içeriden öğrenenlerin ticaretine olabildiğince yakın, bu nedenle yetkililere gidebilirsiniz *ya da* Bay Frank'i, konuyu denetlemeniz karşılığında yönetim kurulundan çekilmeye davet edebilirsiniz. O zaman markalaşma stratejinizde birkaç küçük değişiklik yapmanız gerekir."

"Ne gibi?"

"Legacy Resorts lüks olarak kalmalı. Aynı zamanda çocuk dostu da olmalı. Ebeveynler, çocuklarının güvende olduğunu bilerek yetişkinlerle vakit geçirmek ister. Royalty Airline'ın kitabından bir sayfa almalısınız. Güvenlik kameraları, dönüşümlü günlük aktiviteler ve küçük bir müfredat ile gerçek öğretmenlerle üst düzey çocuk bakımına yatırım yapın. Ebeveynler çocuklarının eğlenerek öğrenmesine bayılır. Çocukları da işin lüks boyutuna dahil edin. Anne ve ben spa günleri, baba ve oğul mini golf. Tüm restoranların çocuk dostu menülere sahip olduğundan ve aile ile yetişkin yemek saatlerinin farklı olduğundan emin olun. Tatil köylerinden kimseyi dışlamanıza gerek yok, sadece deneyimleri bölümlere ayırın. Olasılıklar sonsuzdur. Aile lüksü - ihtiyacınız olan tek kanca bu."

"Avery, bu harika bir fikir. Seni gerçekten kullanabiliriz. Arrow'un Legacy Resorts'a özel danışmanlık yapması ve Mason'ı aramıza katmamızla ilgili e-postanı aldım. Bizimle anlaşman için ne pahasına olursa olsun."

Ben bir aziz değilim. Mükemmel değilim. Ben bir insanım ve karşıma bir fırsat çıktı. Sue Ben.

"Hunter, dürüst olmak gerekirse, Mason en iyi ihtimalle vasatın altında. İşini yapıyor ama dürüst olmak gerekirse bir şempanze daha üretken olabilir. Sonuç olarak onun yeri doldurulabilir ve kesinlikle yedi haneli bir maaşa değmez. *Ben* Arrow Danışmanlık'ın bel kemiğiyim... ki artık yokum. Mason ve ben işi bölüyoruz ve yollarımızı ayırıyoruz."

"Bu sabah onunla konuştum ve bana bunu söylemedi."

Henüz bilmiyor. "Muhtemelen profesyonel olmaya çalışıyordu. Ama sonuç olarak, artık müsait değilim. Bu fırsattan dolayı çok gururlandım ve minnettarım ama sanırım kalbim küçük işletmelerde, bu yüzden bir süreliğine dikkatimi oraya odaklayacağım. Ama size harika tavsiyeler verebilirim ve numaram sizde var. İstedığınız zaman arayın, fikir alışverişinde bulunmaktan mutluluk duyarım.

seninle."

"Bir elli bine daha ne dersin?" "Hunter-"

"Altmış bin dolar ve bir şirket

arabası mı?" "Hunter-"

"Yetmiş bin dolar, bir şirket arabası ve arada sırada şirketin siyah kartını kullanırsan göz yumarım. O kartta tam anlamıyla limit yok... Tahiti'yi satın alabilirsin."

Homurdanıyorum. "Bu çok cazip." *Pek sayılmaz ama.*

Tahiti'yi istemiyorum. Pijama istiyorum, Lennox gibi bir arkadaşla ucuz alışveriş günleri istiyorum. Benimle film izleyecek ve sonra beni kanepenin kenarına yatırıp biraz şaplak atacak sevimli bir adam istiyorum. Sadece gülmek, nefes almak, öğrenmek ve rahatlamak istiyorum. Artık haftada 60 saat çalışmak istemiyorum. Bu prestije değmez. Sadece hayatımın tadını çıkarmak ve bir aile kurmak istiyorum.

"Sizi ikna etmek için yapabileceğim bir şey

yok mu?" "Hayır, üzgünüm."

Homurdanıyor. "Pekala, benden biraz daha yalvarma içerecek birkaç takip e-postası bekleyin."

Gülüyorum. "Yeterince adil."

"Aradığın ve Frank hakkında bilgi verdiğin için teşekkürler Avery. Gidip CEO'muzla konuşacağım ve çöpü dışarı çıkaracağız."

"Güzel. Geçenlerde ben de aynısını yaptım. İyi

hissettiriyor." "Kendine iyi bak. Eve sağ salım

git."

Eve. "Geleceğim."

Öfke ve kızgınlığının yol boyunca beni ateşleyeceğini düşünmüştüm ama başaramadım. Kendimi yoldan çıkarmadan önce bir otelde durup biraz uyumak zorunda kaldım. Kayıtlara geçsin, Red Bull'lar lezzetleri dışında hiçbir işe yaramıyor.

Ertesi sabah Dex'in garaj yoluna girdiğimde, balıkçının minibüsünü yolun kenarına park etmiş halde gördüm. *Harika*. Sadece uyumak istiyorum. Ağlamaktan akşamdan kalmayım. Gözlerim şiş, başım ağrıyor, sırtım bu uzun yolculuktan dolayı ağrıyor. Ben aptal değilim. Palmer'a ne kadar kızgın olduğum umurumda değil. Hayatımın en uzun, en önemli ilişkisini kaybettim.

Arkadaşlıklar bitmek zorunda değildir. Özel değiller. Bana her zaman *eskiyi koruyup yeniye kurmam* öğretildi. Dinamikler değişebilir. Her gün konuşmaktan yılda bir konuşmaya geçebilirsiniz. Bazen arkadaşlar birbirinden uzaklaşabilir ve sonra tekrar bir araya gelebilir. Hayatlarının farklı aşamalarında birbirlerine farklı şekillerde ihtiyaç duyarlar. Sevgi, mesafeler yüzünden solmak zorunda değildir. Arkadaşlıklar devam edebilir...

Biri ilişkiyi sabote etmedikçe.

Palmer bunu önleyebilirdi. Pantolonunun içinde tutabilirdi. Benimle konuşabilirdi. Beni sevmenin bir yolunu bulabilirdi, neredeyse kendini sevdiği kadar. Ama yapmadı. Ve bu çok uzun bir süre acıtacak.

İyileşeceğim.

Ama önce canın yanacak. Ve bu sorun değil.

Çantamı arabada bırakarak ve sadece cüzdanımı alarak ön kapıdan içeri giriyorum. Normalde yaptığım gibi hemen eşyalarımı yerleştirecek enerjim yok. "Hey, Balık Adam," diye sesleniyorum.

"Hey, Balık Hanım," diye sesleniyor, aramızdaki küçük şakaya gülerек. Şaka bir yana, gerçek adını bilmiyorum. İki aydan fazla oldu... Şimdi soramam. Çok garip olur.

Telefonumu mutfak tezgahının üzerinde, üzerinde bir not bulunan kapalı beyaz bir kutunun yanında görüyorum:

Sen güzelsin. Sen buna değersin.

-/inn

Not: Yemin ederim bakmadım.

Şu anda değil. Bakmak istiyorum ama şu anda biraz fazla kırılganım. Boudoir fotoğraflarımın görünüşünü beğenmezsem diye şu anda daha fazla darbe alamam. Buzdolabından bir şişe su alıp telefonuma yöneldiğimde lavabodaki rezaleti görüyorum.

Kiraz.

Suyun dışında, küçük bir tabakta ölü.

Su şişemi düşürürken şok içinde ciyakladım.

"Ne oluyor lan?" Sustum. Tepkim balık adamın oturma odasındaki akvaryumla uğraşmayı bırakıp bana doğru yönelmesine neden oluyor. Çorapla kaplı ayaklarıyla dökülen sudan kaçıyor ve su şişesini yerden alıyor. "Ne zaman öldü?"

Onun bir balık
olduğunu
biliyorum... Ama
kahretsin.

Beni vuran yeni bir gözyaşı dalgasını tutarken başım çarpmaya başlıyor. Lanet olsun. İhanet ve trajedi çok yorucu.

"Bir saat önce geldiğimde karnını buldum. Özür dilerim. Onu lavaboda bırakmamalıydım. Burada olacağınızı bilmiyordum. Ama ben balıkları sifona atmam, tesisat ya da ekosistem için iyi değil."

"Onunla ne yapacaksın?" Çocuk gibi davranıp bir törenle gömülmesini önermeyeceğim... ama eğer teklif ederse, hemen gidip siyah bir tişört giyeceğim.

Bana kaşlarını kaldırdı. "Chum."

"Oh, Tanrım." Suratımı astım. "Lütfen bana bunu söyleme. Bu küçük balığı gerçekten sevmiştim." "Kiraz dikenlerinin hayranısın, ha?"

"Evet, eskiden çok huysuzdu ama yavaşladı. Karnındaki çizginin kanser olduğunu tahmin ediyorum. Umarım huzur içinde ölmüştür."

Balık Adam Cherry'yi ve tabağı paketliyor ve üniformasına uygun mavi şeritli siyah erzak çantasının yanına koyuyor. "Kanser değil. Bazı Kiraz Dikenlerinde bu işaretler vardır. Hatta yarı saydam bile olabilirler."

"Buraya ilk geldiğimde çizgisi yoktu," diyorum. "Yavaşladıkça gelişti. Hasta olduğundan oldukça eminim."

"Ne?" Ellerini kıvrıcık saçlarında gezdirirken bana deliymişim gibi bakıyor. "Hayır, öldü çünkü bunlar sosyal balıklar. Dex'e ya ayrı bir akvaryum alması ya da bu balıklardan bazılarını taşıyarak birden fazla Kiraz Barb'a yer açması gerektiğini söyleyip duruyorum çünkü kendi başlarına kümeler halinde yaşamayı seviyorlar. Sen buraya geldiğinden beri üç tane aldım. Şok ve

izolasyon yüzünden ölüyorlar."

Ön kapı kısa bir süre çalındıktan sonra açılıyor ve içeriye neredeyse bütün bir yaz boyunca çıplak vücudunu görmeme rağmen hala nefesimi kesen gömleksiz Adonis giriyor.

"Hey, Queen, evde ne yapıyorsun? Hâlâ Meksika'da olduğunu sanıyordum." Önceden beyzbol şapkasını çeviriyor, çünkü terli olmasına ve koşuya çıktığı belli olmasına rağmen, biliyorum

tam olarak aklında ne olduğunu. Bir anda onun terli, sert karın kaslarına çarpıyorum ve dudakları kısa bir süreliğine benimkileri buluyor. "Tanrı aşkına, bir erkek telefon edebilir mi?" Tezgâhın üzerindeki telefonumu işaret ediyor. "O yüzden burada bıraktım."

"Gerçekten eve yeni geldim." Parmağımı dudaklarına bastırıyorum ve eğilip Balık Adam'a bakıyorum. "Özür dilerim, sözünüzü bitirebilir misiniz?"

"Kiraz dikenleri hakkında mı? Onlar sürü balıkları, bu yüzden-"

Elimi kaldırdım. "Hayır, hayır, ölüyorlar dediğin kısım? *Onlar* derken neyi kastediyorsun?"

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Balık Hanım, siz buraya geldiğinizden beri o Kiraz Barb'ı üç kez değiştirdim.

Fark etmediniz mi? Bahsettiğin seğirten kişi haftalar önce öldü." Ağzımı kapatıyorum ve Finn'in kollarından kıpırdanırken elime doğru soluyorum.

Sağanak halindeki gözyaşlarıma şaşırılmış gibi bakıyor. "*Vay canına, bebeğim.* Bir balık yüzünden mi?"

Kendimi durduramıyorum. Açıkça hıçkırıyorum. "*Evet.*" Balık Adam'ı işaret ediyorum. "Bu çok sinsiceydi. İnsanların balıklarını onlara söylemeden değiştiremezsin... *Bu bir yalan.* Bir şey düşündüm... ve... *hepsi lanet bir yalandı.* Birinin arkasından iş çevirip gerçeklik algısını değiştirmek ve akıl sağlığından şüphe ettirmek. Onu tanıdığımı sanıyordum... Çok yakındık. Onu her gün görüyordum... Nasıl bilemedim?"

Odadaki iki adam ölü balık arkadaşşıma ağlayışımı izlerken garip bir sükûnet oluyor. İçlerinden sadece biri tamamen deli olmadığımı ve bu habere verdiğim tepkinin arkasında çok daha fazlası olduğunu fark ediyor.

"Um... Başka bir Cherry Barb getirdim. Onu tanka koymamı ister misin yoksa... Yani, bu seni gerçekten üzüyor mu? Yoksa bu ayın hanımefendi zamanı olayı mı?"

Finn'in yüz ifadesi kızgınlıkla doluyor ve göz ucuyla Balık Adam'a bakıyor. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin? Belki minibüsünde bir şey unutmuştundur. Git kontrol et," diyor Finn sert bir sesle. "Şimdi, lütfen."

Finn başparmağıyla gözyaşlarımı silmeden önce ön kapının kapanmasını bekliyor. "Neler oluyor?" diye soruyor usulca. "Bu sadece bir balıkla ilgili olamaz."

Burnumu çektim. "Neredeyse onun için senden vazgeçiyordum. Neredeyse onu sana tercih edecektim." Finn çok sabırlı. Ben anlamsızca gevezelik ederken o sadece başını sallıyor. "Bu yüzden taşınmayacaktım. Palmer'ın bana ihtiyacı vardı, ben de onun yanında olmak için Los Angeles'a dönmek zorundaydım. Söz vermiştim. Sözlerimi tutarım."

"Anlıyorum," diyor Finn. "O senin en iyi arkadaşın. Sorun yok, Avery. Sana söyledim, bu işi başaracağız-"

"Dört yıldır arkamdan Mason'la yatıyormuş. *Yıllardır, Finn.* Çok aptalım ve bilgisizim. Hiçbir fikrim yoktu. Belki de işaretler oradaydı ve ben görmek istemedim. Ben sadece çalışıp durdum, benim dışımda herkesin kendi hayatını yaşadığı gerçeğine tamamen kördüm."

"Ne oluyor lan?" diye fısıldıyor. "Palmer ve Mason mı? Ciddi olamazsın."

Çirkin bir şekilde ağlamaya devam ederken başımı sallıyorum. "Çok şey kaçırdım, herkes için endişelendim ama şimdi kendim için endişeleniyorum. Legacy Resorts işine hayır dedim. Arrow Danışmanlık ile işim bitti. Los Angeles'ta benim için hiçbir şey yok. Geri dönecek hiçbir şeyim yok... ve balığım öldü."

Beni göğsüne doğru çekiyor ve onun tuzlu, misk kokulu tenini içime çekiyorum. Finn'in dudaklarını başımın üstünde hissediyorum. Ona karşı hıçkırmama izin veriyor, gözyaşlarım

göğsünden ve karın kaslarından aşağı akıyor. Sırtımı okşayarak beni tatlı bir şekilde susturuyor ve sorun olmadığını söylüyor. Ben sakinleştiğimde ve ağlama sesimden kendimizi duyabildiğimizde Finn, "Geri dönmemeye ne dersin? İkimiz de. İlerlemeyi denesek nasıl olur? Birlikte."

"İleri gitmek iyidir, ama..." Göğüs kafesini öpüyorum ve sonra kucağından çıkıyorum. Derin, sakinleştirici bir nefes alarak

Nefes nefese devam ediyorum, "Bu sefer farklı yapmalıyım. Finn, bence sen benim ligimin çok dışındasın.

."

"Avery," diye araya giriyor, gözlerini devirerek.

"Bitirmeme izin ver. Ama gezegendeki en seksi erkek olman, beni hak etmen gerekmediği anlamına gelmez."

Kocaman sırıtıyor. "Tamam. Sizi nasıl kazanabilirim, Kraliçe?"

"Yılda bir kereden fazla randevu gecesi istiyorum. Aslında, haftada bir kez resmi bir randevu gecesi istiyorum ve en azından ayda bir kez güzel kıyafetler giyip evden çıkalım ve herkesin içinde *flört* edelim."

"Tamamdır."

"Bekle, daha bitirmedim."

Tekrar gülümsüyor. "Zavallı kız."

"Bana yemek yapmayı öğretmeni istiyorum."

"Taleplerini benim kollarımda bitirebilirsin bebeğim." Tekrar uzandı ve beni kalçalarımın yakaladı. "Sana seve seve yemek yapmayı öğretirim, eğer arada bir akşam yemeğinde de açık büfe yemek yiyebilirsek."

"Yeterince

adil." "Başka

ne var?"

"Seninle yürümek istiyorum. Ve *yürümekten* bahsediyorum, koşmak değil. Ama bazen dışarıda bir şeyler yapabileceğimiz bir ilişki istiyorum. Günde on iki saat bilgisayar ekranının arkasında kalmak istemiyorum. Her yönden daha sağlıklı olmak istiyorum."

Kalçalarımı sıkıyor. "Tamam, birlikte dışarıda bir şeyler yapabiliriz."

"Ve asla başka bir kadının bizimle aynı yatakta olmasını istemiyorum. Bundan hoşlanmıyorum." Ciddiyetle başını sallıyor.

"Benim de. Bir daha asla."

"Ve büyük olan..."

Finn o güzel bebek mavisi gözlerini açıyor. "Devam et."

Nefes alıyorum ve nefesimi vermeden önce bir an tutuyorum. "Evlenmek için dört yıl beklemeyeceğim. Acele etmek zorunda değiliz, ama senin ihtiyaçların için kendi ihtiyaçlarımı görmezden gelmeyeceğim. Her zaman uzlaşabiliriz ama hayatını benimle geçirmek isteyip istemediğine karar vermen yarım on yıl sürecekse, çeker giderim. Ben bir aile istiyorum. Bir yuva istiyorum."

"Tamam," diyor Finn. "Seni gayet net duyuyorum

Kraliçe." "Ve bana Kraliçe demeyi bırakmanı asla istemiyorum."

"Bana uyar." Beni tekrar öpmeye çalışıyor ama ben geri çekiliyorum. Kaşlarını kaldırıyor, sabrı biraz tükeniyor. Sanırım sonsuza dek sürecek mutluluğumuza başlamaya hazır. "Başka bir şey var mı?"

"Hayır, benim açımdan her şey bu kadar... Peki ya sen? Senin neye ihtiyacın var?"

Finn pürüzsüz dudaklarını benimkilere değdiriyor. Bu bir öpücük değil, sadece bir dokunuş. Burnunu benimkinin ucuna sürüyor. "Sadece bu. Bana neye ihtiyacın olduğunu söylemekten asla vazgeçmemeni istiyorum. Benim önümde ağlamayı istiyorum, böylece nasıl hissettiğini bileyim ve

düzeltemeye çalışayım. Artık üzgün olduğunda benden kaçmak ve beni endişelendirmek yok."

"Bunu
yapabilirim."

"Güzel."

"Pekala, Finn Harvey. Artık her şey hallolduğuna göre, sanırım sana aşık olmaya hazırım."

İ Kanepede Finn'in önünde durup elimde bir kase bufalo tavuk sosuyla ona deli gibi gülümsedim.

"Ne?" diye soruyor endişeli bir sırtışıla. Yüzü, arkamdaki Dex'in akvaryumunun hafif ışıltısıyla aydınlanıyor.

"Hiçbir şey. Ben mutluyum."

"Emin misin? İstersen biraz daha ağlayabilirsin. Beni korkutamazsın."

"Hayır... Bugün iyiyim." Dürüst olmak gerekirse, ağladım. Dalga dalga geliyor. Mason'ı özlemiyorum ama Palmer'ı özlüyorum. Bu çok tuhaf. En iyi arkadaşınızı kaybetmek, güvenlik battaniyesini çıkarıp üşümek gibi bir şey. İlk başta rahatsız edicidir ama kısa bir süre sonra, bunca zamandır içinizin yandığını fark edersiniz. Soğuk hoş gelmeye başlar.

Kepçeyi yere bırakıp kucağına tırmanıyorum, kalçalarımı onunkilere dayıyorum ve güçlü kucağında kendimi rahat hissetmeye bırakıyorum. "Kahretsin, çok güzel kokuyorsun bebeğim," diye mırıldanıyor Finn.

Homurdanıyorum. "Çünkü en sevdiğin sos gibi kokuyorum."

Boynuma doğru kıkırdıyor ve "Hayır, senin parfümün" diyor. Beni içine çekiyor ve sonra uzun saçlarımı omzumdan uzaklaştırıyor. "Bu gece gerçekten çok hoş görünüyorsun."

Sanırım dengemi öğreniyorum. Gerçek şu ki, açık iç çamaşırları ve denizkızı parıltılarıyla etrafta zıplamak istemiyorum... *en azından toplum* içinde. Finn, rol yapma gecesi için denizkızı kostümümün kalması konusunda ısrar etti. Ben de kabul ettim ama göz bandı takması ve elini boğazıma dolaması şartıyla. Ama her gün için, biraz çaba sarf ederek rahat olmayı sevdiğime karar verdim. Bu yüzden bu gece, Lennox'un benim için bulduğu şirin, dökümlü bohem şortu ve göğsümün çıkıntısını ve belimdeki hafif eğimi saran formda, beyaz, bebek tişörtünü giyiyorum. Saçlarım doğal dalgalar halinde ve biraz makyajlıyım - yumuşak bir allık, küçük bir dudak tonu ve bir miktar maskara.

Bu güzelmiş. *Bunu* sevdim. Bu benim gibi hissettiriyor.

"Bu bizim ilk resmi randevumuz," diyorum dudaklarımı onunkilere bastırmadan önce. "Ne? Seni daha önce de dışarı çıkarmıştım."

"Doğru, ama bu gece benim hakkımda ne hissettiğin, nereye gittiğimiz ya da benim hakkımda ne düşündüğünle ilgili hiçbir sorum yok."

Ellerimi siyah atletik pantolonuyla aynı ipeksi pürüzsüz malzemeden olan gri antrenman gömleğinin her yerinde gezdiriyorum. Bu gece tam bir sporcu gibi görünüyor. *Ha! Ben...bir*

sporcuyla. Finn'i ilk resmi randevu gecemize davet ettim. En sevdiği soslardan yaptım. Bu gece bunu telafî etmek için her şeyi yapmaya niyetliyim.

Çünkü son birkaç gecedir tek yaptığımız sarılmaktı.

Seks hiçbir yere gitmiyor. Hayatımın en dramatik yirmi dört saatinden sonra kendimi toparlamaya ve farklı bir şekilde rahatlamaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden Finn etrafta dolaşıp bana sarılıyor. Arada sırada yaşadığım küçük sinir krizlerime sabrediyor. Palmer'ı düşündüğümde ağlıyorum. Arayıp beni affetmesi için yalvarma zahmetine girmediği gerçeğini düşündüğümde daha da çok ağlıyorum. Ona benimle iletişime geçmemesini söyledim ama bir parçam en azından denemesini diledi. Korkakça davranışı sadece kalbimde bildiğim şeyi sağlamlaştırıyor; bu arkadaşlık sadece bitmedi, uzun zamandır bitmiş durumda.

Yas tutmak sorun değil. Kalbimin acıması normal. Ve acıyor da... Hem de çok. Ama aynı zamanda rahatlamış gibi hissediyorum. Sanki tüm hayatım boyunca beni kovalayan gölge sonunda ışığa çıktı ve canavar... sadece bir fareydi. Güvensizliğimin canavarı sadece ufacık, minicik, üzgün bir fareydi.

Finn bu süreci sabırla atlatmama izin veriyor. Hatta dün gece kanepede kollarında *Kayıp Balık Nemo*'yu izlerken uyuyakaldığımda bana sarıldı, bu benim Cherry için kişisel anma törenim. İzlerken ağladım ve bana Palmer'la mı yoksa Cherry'yle mi ilgili olduğunu sormadı. Sadece saçlarımı okşadı ve sessizce ağlamama izin verdi. Garip bir şekilde, Finn gözyaşlarımı seviyor. Nora'nın aksine benim gözyaşlarımın dürüst olduğunu söylüyor. *Ve dürüstlük istiyor.*

Daha iyi bir adam hayal edemezdim.

"Senin hakkında ne düşündüğümü sanıyorsun?" Finn soruyor. Yüzünde boğucu bir gülümseme var ve kasıklarına sürtündüğüm yerde bir kabarıklığın büyüdüğünü hissediyorum. Sanki ben onun üzerinde ağırlıksızmışım gibi kalçalarını kaydırarak kendini kolaylıkla ayarlıyor. Onun bu kadar güçlü olmasına bayılıyorum. Ona *gerçekten* yaslanabileceğimi böyle anlıyorum.

"Sanırım sen-"

Yüzük, yüzük.

Mutfak tezgahından telefonumun sesi geliyor, yüksek zil sesi Dex'in yüksek tavanlı, açık konseptli ana katından geliyor. Aslında birkaç hafta içinde döndüğünde burayı özleyeceğim. Ama yine de ben sadece yan daireye taşınıyorum. Eminim ziyaret için uğrayabilirim.

Telefon kısa bir süreliğine sessizleşiyor, sonra tekrar açılıyor.

"Lanet olsun. Bırak da o piçle konuşayım. Ona kız arkadaşımınla bir daha konuşma ayrıcalığını kaybettiğini söyleyeceğim. Anlamakta zorlanırsa, onu ziyaret edip yüzüne karşı da söyleyebilirim."

Ellerimi yanaklarına koyarak baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle "Korumacı davrandığında gerçekten çok sıcak oluyor," diyorum. Başparmaklarımı kirli sakallarına sürtüyorum. "Tekrar söyle ama biraz hırıltılı söyle." Ona hırlamaya çalışıyorum ama o benim şakacılığımın karşılık vermiyor. "*Ne var, Finn?* Sinirlenme. Telefonlarına cevap vermediğimi biliyorsun."

Mason, Legacy Resorts anlaşmasını iptal ettiğimi öğrenince panikledi.

Palmer ona ilişkileri hakkında her şeyi bildiğimi söylediğinde çılgına döndü. İşte o zaman telefonuma mesajlar ve sesli mesajlar yağdırmaya başladı; yalvarıyor, açıklıyor ve sonra da onunla konuşmamı talep ediyordu.

Tüm müşterilerimize gönderdiğim, Arrow Consulting'in yollarını ayırdığını ve yeni bir butik isim altında marka stratejisti ve pazarlama danışmanı olarak uzun vadeli hizmetler sunacağını bildiren e-postayı kopyaladığında neredeyse kalp krizi geçiriyordu: Queen Consulting, Las Vegas merkezli olacaktı. Müşterilerimden, yaz tatilim sona erdikten *sonra* birkaç hafta içinde işe döndüğümde daha fazla bilgi almak isterlerse bana ulaşmalarını istedim.

Tepkiler çok fazlaydı. Mason, Arrow'u ve tüm mal varlığını elinde tutabilir. Artık boş bir kabuktan başka bir şey değil.

Daha kindar olan tarafım, mesajlarını okunmuş olarak tutarken ve

telefon hattı çalıyor. Numarasını tamamen engellemeden önce birkaç gün daha beklemeyi planlıyorum.

"Onunla konuşursan zlmem. Sadece senin için çok kızgınlm. Ama senin bir üstünlüğün var, bebeğim. Belki de ben hoparlörden dinlerken onu parçalara ayırmalısn."

Bunu Finn'e syleyeceğimden değil ama Mason'a sonsuza dek minnettarım. ğrenmesi zor bir dersti ama beni dört yıl boyunca oyalamasına ihtiyaım vardı. Kendimden şüphe etmemi sağlamasına ihtiyaım vardı, böylece Finn'den yardım isteyecek kadar alalabilirdim. Kaybedecek hiçbir şeyim olmasa asla yaklaşmayacağım bir adama yaklaşacak kadar aresizdim.

"Buna ihtiyaım yok. Yapmam gerekeni yaptım ve artık bunun üzerinde daha fazla durmayacağım. Ben daha iyisini hak ediyorum ve Mason da... *Palmer*'ı hak ediyor. Bundan daha büyük bir ceza olamaz." Kendi kendime gülüyorum. "Mason'a ne kadar büyük bir hata yaptığını söylememe gerek yok. Onun sonucu benim en iyi versiyonumu deneyimleyememek olacak." Finn'in alnına bir öpücük konduruyorum. "Tüm bunları senin için saklıyorum, bebeğim."

"Sen bir kraliçesin," diyor Finn, dudaklarımı dudaklarına götürürken. "Tam bir kraliçesin." pşmemiz derinleşiyor ve bu sefer devasa boyutlara ulaşan ereksiyonunu ayarlamak için aramıza uzanıyor. Kulağıma karşı inliyor. "Daha iyi hissediyor musun? Sevişebilir miyiz-"

"Bekle."

Nefes verir. "Elbette, neden olmasın," diye acı acı homurdanıyor. "Yaptığım tek şey bu. Bu işte gerçekten iyi olmaya başladım."

"Gerçekten surat mı asıyorsun?" Bir kıkırdamayla patladım. "Sadece sana bir şey göstermek istiyorum, sonra beni bu kanepede deli gibi becerebilirsin."

Mutfağa gidip fotoğraf kutumla oturma odasına dönüyorum. "Onları gördün mü?" Finn soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, henüz değil," diyorum kutunun üzerindeki etiket mührünü kırarken. "Birlikte bakmak istiyorum."

Gerginim ama düşündüğüm sebepten değil. Yazdan çıkmak için umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir şey var ve o da bu fotoğraflarda yatıyor. Asla Finn'in bunları sevmesiyle ilgili değildi.

Benimle ilgili.

Kutuyu açıyorum ve gördüğüm şeyi sevmek için kendime cesaret ediyorum.

Resimler stratejik bir şekilde dizilmiş, böylece bir hikaye anlatıyorlar. nce stüdyoyu görüyorum, yere saçılmış siyah glleri. Bozuk çarşafları ve tutkunun penesindeymişim gibi onları sıkıca kavrayan ellerimi görüyorum. Ve vücudumu ilk kez gördüğümde - dizlerimin birkaç santim üzerinde yükselen siyah çoraplarla kaplı bacaklarımı, nefesim kesiliyor.

Fotoğrafı Finn'e uzatıyorum, çıplak bedenimin, en mahrem yerlerimin, ellerimin, saçlarımın, bir gln yarı örttüğü fotoğrafı içime çekerken gözlerim kocaman açılıyor. Her resimde yüzümdeki ifade akıldan çıkmayacak kadar erotik. Finn kendimde hiç görmediğim bir şeyi yakalamıştı.

Güven.

"Finn..." Ona resim üstüne resim uzatırken, onlara baktıktan sonra sözümü kesiyorum. Yanaklarım yanıyor ve kalbim öfkeyle çarpıyor. "Bana baktığında gördüğün şey bu mu?"

Kaşları atılırken gözlerimi dikkatle izliyor. "Evet. Avery, bunlar-"

"İnanılmaz." Onun yerine ben bitiriyorum. Bunu söyleyen kişi ben olmak istiyorum. Sevinç ve rahatlama içinde gülüyorum, önemli olan tek kişiye kendimi kanıtliyorum. "*Gerçekten çok iyi görünüyorum.*"

Finn başını sallayarak resmi inceliyor. "ok güzel görünüyorsun.

Çok seksisin." Başımı sallayarak onaylıyorum. "Teşekkür

ederim."

Ona verdiğim resimleri sehpanın üzerine düzgün bir şekilde diziıyor. "Hadi, yeterince gördüm. Bunlara bakmayı daha sonra bitirebiliriz."

Aslında devam etmek istiyorum. Kendimi sevme ve görünüşümü takdir etme hissi

heyecan verici. Bu benim yeni bağımlılığım. Ama elini tutuyorum ve beni merdivenlerden yukarı sürüklemesine izin veriyorum, bu görüntülerin onda ne uyandırdığını biliyorum - ilkel, şehvetli bir dürtü. Bu da aynı derecede iyi hissettiriyor... aranan kız olmak.

"Dolap mı?" Ebeveyn yatak odasına doğru ilerlerken sordum. "Büyük ayna mı?"

Arkamdan başının sallanışını izliyorum. Beni sözsüzce yatak odasından, ana dolaptan geçirip Dex'in banyosuna çekiyor. Elimini bırakıyor, duş kapısını açıyor ve suyu açıyor.

Aramızdaki enerji elektrik yüklü. Sanki şimşek çakmış ve oyalanmış gibiydi. Kıpırdamadan duruyorum ve beni oyuncak bir bebekmişim gibi soyarken erkeksi öfkesinin tadını çıkarıyorum. Şortumu ve külotumu tek hamlede indiriyor. Ellerini formda gömleğimin altından geçirip sütyenimin kancalarını açarken itaatkâr bir şekilde altımdan çıkıyorum. Askıları kollarımdan çekip çıkarıyor ve sütyenimi üstümün altından kaydırıyor ama bırakıyor. Sonra beni duş başlığının altına sürükleyerek tepeden tırnağa ıslanmama izin veriyor.

Tişörtümün vücuduma yapışmasını, sırlıslık beyaz tişörtümün içinden göğüslerimin tamamen görünmesini izliyor. Gömleğini çıkarıp banyonun zeminine fırlatıyor ve cam kapıyı arkasından kapatıyor, böylece farklı bir ıslak rüyanın içine hapsoluyoruz.

Göğsümü nazikçe avuçluyor. "Seninle tanışmadan önce, yemin ederim bir eşek adamdım. Ama bunlar beni dönüştürdü." Beni döndürmeden önce meme uçlarımı teker teker çimdikliyor, beni eğiyor ve ellerimi yerleşik bankın üzerine sabitliyor. Kıcıma sertçe vuruyor. Duşun yankısı sesi abartıyor.

"Sonra yine," diye homurdanıyor avucunu vurduğu yere sürterken, "bu da beni aynı derecede sertleştiriyor." En kalın parmağını kıvrımına soktuğunda inliyorum. "Bahse girerim bu kedi beni özlemiştir."

"Evet," diye mırıldanıyorum.

Finn üzerime eğiliyor, boştaki eli boğazıma dolanırken göğsü sırtımı kaplıyor. Dudakları kulak mememi gıcıklıyor ve kulağıma doğru konuşuyor, böylece onu duştan duyabiliyorum. "Önce seni sahibimmişsin gibi becereceğim. Sonra seni yatak odasına çekeceğim ve seninle sevişeceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Mmm, güzel. *Evet.*"

Parmağını yavaşça içeri ve dışarı pompalıyor ve bacaklarımı biraz daha açarak onu daha derine inmeye davet ediyorum.

"Ama yarın, kollarımda uyandığında ve sana günaydın öpücüğü verdiğimde, bundan da aynı derecede keyif alacağım."

"Ben de," diye mırıldanıyorum.

Dişleriyle kulak mememi çekiştirirken parmağını içimde kıvrıyor. "Seni neden duşa getirdim Kraliçe? Benim için ne yapmanı istediğimi sanıyorsun?"

"Gel," diye inliyorum. "Gelmemi istiyorsun."

Parmaklarını çekiyor ve bu sefer iki parmağıyla tekrar içeri dalmadan önce klitorisime hızla vuruyor. "Hayır, bebeğim. Bu yeterli değil. Sadece benim için boşalmanı istemiyorum. Benim için patlamayı istiyorum." Parmaklarını öfkeyle içime sokarken vücudum güçsüzleşiyor ve bacaklarım titremeye başlıyor ve nadiren dokunmasına izin verdiğim yasak noktadan tanıdık basınç geliyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum basınç tahammül sınırlarımı aştığında. Finn takdirle kükrerken tamamen bıraktım ve patladım.

"İşte böyle, bebeğim. *Aferin kızuma.* Bunu yapabilmene bayılıyorum." Beni döndürüyor, parmaklarını çekiyor ve sırlıslık şortunu indiriyor, ereksiyonu serbest kalıyor ve yerinde zıplıyor. Orgazmdan dolayı nefesim hâlâ kesik ve göğsümdeki gerginlik, ben onu incelerken daha da artıyor.

mükemmellik bu onun çükü.

"Finn, her zaman böyle hissetmek istiyorum. Ne zaman birlikte olsak, ister sevişiyor ister sarılıyor olalım, beni her gün *bu kadar çok* istediğini hissetmek istiyorum."

Tavırları değişiyor. Beni tatlı tatlı öpmek için duraklıyor, beni kendine doğru çekiyor, böylece aleti bedenlerimizin arasına sıkışıyor ve içimin derinliklerinden gelen bir sızıyı harekete geçiriyor. "Olacak ve ben de istiyorum. Bana sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle, sana çok iyi bakacağım. Söz veriyorum... Seni seviyorum, Avery."

Başımı salladım. "Ben de seni seviyorum, Finn Harvey. Ve senin sayende sanırım ben de kendimi seviyorum."

Bir parçam burada durmak istiyor. Bu gecenin geri kalanını Finn'in iri kolları beni sarıp güvende hissettirirken duştan gelen ılık yağmurun altında geçirmek istiyorum. Ama ereksiyonu karnımda seğiriyor ve şimdi erkeğimle ilgilenmem gerekiyor.

Göğsüne doğru sırtıyorum. "Şimdi saçımı çek ve bana dizlerimin üzerine çöküp bütün yükü yutmamı söyle. Bana patronluk tasla. Korsan tarzı."

Kısa bir kahkaha atar. "Pis ağızlı pis kız."

İtaatkâr bir şekilde elini saçlarımda dolaştırıyor ve yumruğunu sıkıyor. Beni dizlerimin üzerine çöktürürken ve aletin ucu dudaklarıma değerken onun merhametine kalmış durumdayım.

"Bana bak," diyor Finn.

Yüzündeki gülümsemeyi silmeden önce bana şakacı bir göz kırptıyor ve tamamen karaktere bürünüyor. "Ağzını aç... *daha geniş...* iyi kız." Zevkle inliyor. "Aynen böyle, *Kraliçe*."

The End

Thank you for reading!

Umarım siz de Avery ve Finn'in hikâyesini okurken benim kadar keyif almışsınızdır. Yeni çıkan kitaplarımdan haberdar olmak ve bonus içeriklere erişmek için lütfen ziyaret edin:

www.kaycove.com/newsletter

posta listeme katılmak için veya aşağıdaki kodu tarayın.

JOIN KAY'S NEWSLETTER

Bonus Epilogue

Yazardan: Gelecekte ne olursa olsun Avery'nin sonsuza dek mutlu olmasının özgüven ve öz-sevgi etrafında şekillenmesi benim için önemliydi, bu yüzden bu sonsözü ana içeriğe dahil etmedim.

Ancak bu çiftin mükemmel sonu hak ettiğini de biliyorum. Eğer siz de aşk hikayelerinin tam bir döngüye girmesinden hoşlanan bir okuyucuysanız, aşağıdaki kodu tarayarak Finn'in büyük evlenme teklifini okuyabilirsiniz.

BONUS EPILOGUE

Kay Cove tarafından da yazılmıştır

Aşk, Ben ve 303 Serisi 1.

Kitap - *Beni Mükemmele Boya*

2. Kitap - *Kuralları Yeniden*

Yaz 3. Kitap - *Bana Bir*

Borcun Olsun

Kitap 4 - *Sırlarını Söyle*

Kitap 5 - *First Comes Forever (2024)*

Standalones

Kamera Utangaçlığı

PALADIN Serisi

Kitap 1 - *Whistleblower* (Sonbahar

2023) Kitap 2 - *Tattletale* (TBA)

Kitap 3 - *TBA*

Kitap 4 - *TBA*

Yazar Hakkında

Eski bir İK profesyoneli (survivor), startup bağımlısı ve en küçük, en minik sanal asistan şirketinin eski CEO'su olan Kay, neredeyse sonsuza kadar yazıyor. Sonunda otuz yaşında, okumayı sevdiği hikayeleri yazmaya ve sayısız saat, gözyaşı, ter ve kahve döktüğü romanları gerçekten paylaşmaya karar verdi.

Kay, tatlı ve ateşli çağdaş aşk romanlarının yanı sıra kavurucu romantik gerilim romanları da yazıyor. En sevdiği yazma aracı? Şakalaşmak.

Teşekkür

Kocama, en çok ihtiyaç duyduğum anda bana savaşçı sözler gönderdiğin için teşekkür ederim. Sen sonsuza dek benim dayanağımsın. Büyük "neden "imi gözden kaybettiğimde, bana her zaman vizyonumu hatırlatıyorsun. Senin adını paylaştığım için şanslıyım.

Ashley ve Sara'ya - bu kitap siz olmasaydınız mümkün olmazdı. İlham kaynağım ve cesaretlendiricim olduğunuz için teşekkür ederim. Benimle birlikte güldüğünüz ve benimle birlikte sessizce oturup sabırla çözülmemi beklediğiniz için teşekkür ederim. Finn ve Avery siz olmasaydınız var olamazlardı. Hiç kimse bu HEA'yı sizden daha fazla hak etmiyor.

Editörüm Emily'ye, bu hikayeyi cilalamama ve Finn ile Avery'nin sonsuza dek mutlu yaşamlarının en iyi versiyonunu anlatmama yardımcı olduğun için çok teşekkür ederim.

K.B.'ye - son çeyrekte, son düdükten hemen önce bana yeniden enerji verdiğin için teşekkür ederim. Güzel sanatınız bu hikayeye olan tutkumu yeniden canlandırdı ve inanılmaz derecede minnettarım.

Rachel'a. İlk bağımsız hikâyemi yayınlamama yardım ettiğin için teşekkür ederim. İnanılmaz vizyonun ve yaratıcılığın sayesinde, tek başıma ulaşabileceğimden çok daha fazla yeni okuyucuya ulaştığımı biliyorum.

Influencer ekibime ve hype ekibime, yazılarımı daha önce sahip olduğumdan bir adım öteye taşıırken beni desteklediğiniz ve beni neşelendirdiğiniz için hepinize teşekkür ederim. Tatlı anlarımda, şımarık anlarımda ve şimdi de en ateşli anlarımda yanımda oldunuz ve ben de sizler için her zaman kalbimi ve ruhumu yazılarıma dökeceğim!

Tüm geri dönen ve yeni okuyucularıma, bana bir şans verdiğiniz ve bu küçük yazarlık hayalimi desteklediğiniz için teşekkür ederim. Tutkumun peşinden giderken nihayet kendimin en iyi versiyonuna dönüşüyorum ve siz olmadan bu mümkün olmazdı. Hayalimin bir parçası olduğunuz için tüm kalbimle teşekkür ederim.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.